

David Nicholls

O ZI

One Day

Uneori îți dai seama când trăiești un moment important în viață, alteleori acesta apare din trecut. Poate că același lucru este valabil și în cazul oamenilor.

James Salter, *Burning the Days*

La ce sunt bune zilele?

Ele ne sunt sălaș

Vin, ne deșteaptă

Iar și iar.

Menirea lor e să ne facă fericiți:

Căci unde-altundeva am putea trăi?

Ah, răspunsul la această întrebare

Face s-apară în grabă și preot, dar și medic

În hainele lor lungi

De dincolo de câmpuri.

Phillip Larkin, *Days*

PARTEA ÎNTÂI.

La douăzeci de ani.

VIITORUL.

Vineri, 15 iulie 1988

Rankeillor Street, Edinburgh

— Presupun că esențial este să lași ceva în urma ta, spuse ea. Adică să schimbi cu adevărat ceva.

— Ceva de genul „să schimbi lumea”?

— Nu chiar toată lumea. Doar bucățica din jurul tău. Rămaseră tăcuți o clipă, cu trupurile încolăcite în patul de o persoană, apoi începură amândoi să râdă încet, cu tonalitatea aceea joasă pe care o capătă glasul înainte de ivirea zorilor.

— Nu-mi vine să cred că am spus asta, gemu ea. Sună cam răsuflat, nu-i așa?

— Cam da.

— Încerc să te însuflețesc! Să îți îndemn bietul suflet amărât spre marea aventură care te așteaptă. Se întoarse spre el. Nu că ai avea nevoie de

așa ceva. Bănuiesc că viitorul ți-a fost trasat cu grijă. Probabil că ai pe undeva o schemă gata făcută sau ceva de genul ăsta.

— Nici vorbă.

— Așadar, ce o să faci? Care e marele plan?

— Păi, ai mei o să vină să-mi ia lucrurile să le ducă la ei, iar eu o să petrec vreo două zile în apartamentul lor din Londra și o să mă văd cu niște prieteni. Apoi, Franța...

— Foarte frumos.

— Apoi, poate China, să văd despre ce e vorba, după care poate India, să călătoresc o vreme...

— Să călătorești, oftă ea. E atât de previzibil.

— Ce e rău în a călători?

— Mai degrabă în a fugi de realitate.

— După părerea mea, realitatea e supraevaluată, afirmă el, sperând să pară pesimist și charismatic totodată.

Ea pufni disprețuitoare.

— Cred că asta e valabil pentru cei care își permit. De ce nu zici pur și simplu: „O să-mi iau o vacanță de doi ani”? E același lucru.

— Călătoria înseamnă să-ți lărgești orizonturile, zise el, ridicându-se într-un cot și sărutând-o.

— Oh, eu cred că și așa orizonturile tale sunt destul de largi, replică ea, întorcându-și fața, cel puțin pe moment. Se așezară iarăși cu capul pe pernă. Oricum, nu mă refeream la ce vei face luna viitoare, mă gândeam la viitorul adevărat, când o să ai, nu știu... Făcu o pauză, de parcă prin minte îi trecea o idee ieșită din comun, cum ar fi a cincea dimensiune... Patruzeci de ani sau ceva de genul ăsta. Ce vrei să fii la patruzeci de ani?

— La patruzeci? Ideea i se păru și lui greu de acceptat. Nu știu. Pot să zic „un tip bogat”?

— Ești atât de superficial!

— Bine, atunci „un tip celebru”. Începu să își frece nasul de gâtul ei. Nu e un pic morbidă discuția asta?

— Nu e morbidă, e... incitantă.

— Incitantă!

Îi imită tonul, accentul moale de Yorkshire, încercând să o facă să pară prostuță. I se întâmpla de multe ori ca băieții ăștia moderni să adopte în prezența ei un ton ciudat, de parcă accentul i-ar fi fost neobișnuit și bizar, și încă o dată o străbătu un fior de antipatie față de el, care o făcu să se simtă stăpână pe propriile sentimente. Se ridică în șezut, cu spatele lipit de peretele răcoros.

— Da, incitant. Așa și trebuie să ne simțim, nu? Toate aceste posibilități care ni se deschid înainte... Așa cum a zis și vicecancelarul, „ușile sunt larg deschise spre oportunități...”

— Ale voastre sunt numele ce vor apărea în ziarele de mâine...”

— Asta n-o prea cred.

— Deci te simți incitată?

— Eu? Doamne, nici vorbă! Sunt speriată de moarte.

— Și eu la fel. Dumnezeu! Se întoarse brusc și se întinse după țigările de lângă pat, de parcă ar fi încercat să-și calmeze nervii. Patruzeci de ani. Patruzeci. La dracu'!

Neliniștea lui o făcu să zâmbească, și se decise să răsucească puțin cuțitul în rană.

— Deci ce o să faci la patruzeci de ani?

El își aprinse gânditor țigara.

— Ei bine, Em, chestia e că...

— Em? Cine e Em?

— Oamenii îți zic Em. Am auzit eu.

— Mda, prietenii îmi spun Em.

— Deci pot să-ți zic Em?

— Dă-i drumul, Dex!

— M-am gândit la toată chestia asta cu îmbătrânirea și am ajuns la concluzia că aș vrea să rămân exact cum sunt acum.

Dexter Mayhew. Printre șuvițele bretonului se uită la el cum stătea sprijinit de tăblia tapițată cu vinilin ieftin, și, chiar și fără ochelari, îi era ușor să-și imagineze de ce își dorea el să rămână neschimbat. Cu ochii închiși, cu țigara lipită languros de buza de jos, în lumina zorilor care îi mângâia obrazul prin filtrul draperiilor roșii, Dexter avea talentul de a arăta ca și cum ar poza în permanență unui fotograf. Emma Morley considera că „arătos” era un termen prostesc, de secol nouăsprezece, dar chiar nu exista vreun alt cuvânt mai potrivit să-l descrie, poate doar „frumos”. Avea genul acela de chip căruia îi remarcăi până și osatura de sub piele, de parcă fie și numai craniul ar fi fost atrăgător. Un nas fin, lucind ușor sub pelicula de grăsime, și pielea întunecată de sub ochi, care părea lovită - ca o medalie câștigată în urma fumatului și a nopților pierdute în compania fetelor de la Bedales¹, când se lăsa înadins bătut la poker pe dezbrăcate. Avea ceva felin; sprâncene fine, gura cu buze pline și cu o nuanță prea întunecată, acum uscate și crăpate, roșii de la vinul bulgăresc, răsfrânte într-o atitudine afectată. Slavă Domnului că părul lui era groaznic, scurt la spate și pe lateral, dar cu o mică buclă oribilă în frunte. Gelul pe care îl folosisese ca să o îmblânzească își pierduse efectul, iar acum bucla părea obraznică și zbârlită, ca o pălărioară ridicolă.

Cu ochii tot închiși, expiră fumul pe nas. Era evident că se știa privit, fiindcă își băgă o mână la subraț, scoțându-și în evidență pectoralii și bicepsii. De unde apăruseră mușchii aceia? Sigur nu de la activitatea sportivă, doar dacă nu cumva erau considerate sporturi înotul în pielea goală și jocul de biliard. Probabil, avea pur și simplu un tip de constituție sănătoasă, transmisă din generație în generație, odată cu acțiunile, depozitele bancare și mobila de calitate. Așadar, arătos sau chiar frumos, îmbrăcat doar cu boxerii colorați lăsați pe oasele bazinului și ajuns cumva în patul ei de o singură persoană din micuța cameră închiriată, la finalul celor patru ani de colegiu. „Arătos! Cine te crezi, Jane Eyre? Maturizează-te! Vino cu picioarele pe pământ. Nu te lăsa luată de val.”

Îi luă țigara dintre degete.

— Mi te pot imagina la patruzeci de ani, spuse ea cu o ușoară ironie în voce. Pot să fac asta chiar acum.

El zâmbi, fără să deschidă ochii.

— la să auzim!

— Bine... Se ridică mai mult în pat, cu cuvertura prinsă strâns la subsuori. Ești într-o mașină sport decapotabilă în Kensington sau în Chelsea, ori într-un alt loc de genul ăsta, și ce e uimitor la mașina asta e că e silențioasă, fiindcă toate mașinile vor fi așa în, să zicem, 2006...?

El strânse din ochi în timp ce calcula.

— Iar mașina asta plutește la cincisprezece centimetri deasupra pământului pe Kings Road, și tu ai o burtică înghesuită sub volanul îmbrăcat în piele și mănuși de șofat, păr rar și o bărbie ascunsă de grăsime. Ești un bărbat masiv într-o mașină mică și ai un bronz profund, ca un curcan pus la cuptor...

— Așa că putem să schimbăm subiectul?

— Iar lângă tine stă o femeie cu ochelari de soare, cea de-a doua, nu, a treia nevastă, foarte frumoasă, model, nu, fost model, de douăzeci și trei de ani, pe care ai cunoscut-o cocoțată pe capota unei mașini, la un spectacol automobilistic la Nisa, sau ceva de genul, iar ea este uluitor de frumoasă și proastă ca noaptea...

— Vai, ce drăguț! Și copii?

— Nu, fără copii, numai trei divorțuri la activ; e vineri, în iulie, și vă îndreptați spre o locuință la țară, iar în portbagajul minuscul al mașinii plutitoare aveți rachete de tenis, ciocane de crichet și un coș plin cu vinuri de soi, struguri din Africa de Sud, niște biete prepelițe și sparanghel; vântul îți mângâie chelia, și te simți extrem de mulțumit de tine însuși și de nevasta numărul trei, patru sau cât o fi, care îți zâmbește cu cei aproape două sute de dinți strălucitori, iar tu îi întorci zâmbetul și încerci să nu te gândești la faptul că nu aveți nimic, dar absolut nimic, să vă spuneți.

Se opri brusc. „Pari nebună de legat”, își zise. „Încearcă să nu pari așa.”

— Desigur, dacă te consolează cu ceva, o să murim cu toți în vreun război nuclear cu mult înainte de asta! rosti ea veselă, dar el o privea în continuare încruntat.

— Poate ar trebui să plec. Dacă tot sunt așa de superficial și de corupt...

— Nu, nu pleca, spuse ea, cam repede. E patru dimineața.

El se lăsă pe spate până când fața îi ajunsese în dreptul ei.

— Nu știi de ce ai impresia asta despre mine, că de-abia mă cunoști.

— Știu genul.

— Genul?

— V-am văzut, pierzând vremea pe la Limbi Moderne, cum zbierați unii la alții și dați petreceri simandicoase...

— Nici măcar nu am o cravată simandicoasă. Iar eu sigur nu zbier...

— Și ajungeți să vă obțineți diploma după ce ați fost mai mult în vacanță...

— Dar, dacă sunt atât de groaznic...

Mâna lui se odihnea acum pe șoldul ei.

— Și chiar așa și ești...

—... atunci de ce te culci cu mine?

Mâna lui coborâse pe carnea moale și caldă de pe coapsa ei.

— De fapt, nu cred că m-am culcat cu tine, nu?

— Hmm, depinde. Se aplecă și o sărută. Definește termenul!

Mâna lui se odihnea pe mijlocul ei, iar un picior îi era strecurat între ale ei.

— Apropo, murmură ea cu buzele presate de ale lui.

— Ce?

Simți cum piciorul ei se încolăcește în jurul lui, trăgându-l mai aproape.

— Trebuie să te speli pe dinți.

— Pe mine nu mă deranjează, dacă nu te deranjează.

— E groaznic, replică ea râzând. Ai gust de vin și de „iarbă”.

— Atunci e bine. Și tu la fel.

Ea își îndepărtă brusc capul, desprinzându-se din sărut.

— Serios?

— Nu mă deranjează. Îmi plac vinul și „iarba”.

— Durează doar o clipă.

Emma aruncă la o parte cuvertura, trecând peste el.

— Unde te duci? o întrebă el, cu o mână pe spatele ei gol.

— Până la budă, răspunse ea, luându-și ochelarii cu rame negre, groase, de la Serviciul Național de Sănătate, de pe teancul de cărți de lângă pat.

— Budă, budă... scuză-mă că nu sunt familiarizat...

Ea se ridică, ținându-și un braț peste sâni și având grijă să stea cu spatele la el.

— Nu pleca nicăieri, îi spuse, lipăind afară din cameră și trăgând cu două degete de elasticul chiloților. Și nu te juca de unul singur.

El expiră pe nas și se ridică în capul oaselor, cercetând cu privirea camera sărăcăcioasă închiriată, absolut convins că undeva printre vederile cu imagini artistice și afișele fotocopyate care făceau reclamă unor piese de teatru pline de furie se afla și o poză cu Nelson Mandela, ca un iubit ideal visător. În ultimii patru ani petrecuți în acest oraș, văzuse nenumărate astfel de dormitoare, răspândite prin oraș ca niște scene ale crimelor, camere unde găseai mereu prin preajmă un album cu Nina Simone, și, deși rareori vizitase de două ori același dormitor, totul îi era extrem de familiar. Lămpi de veghe arse și ghivece dezolante, miros de detergent ieftin, cearșafuri care nu se potriveau cu dimensiunea patului. Emma avea și pasiunea artistică tipică fetelor pentru colaje foto: instantanee scaldate în lumina blițului, cu prieteni de colegiu și membri ai familiei, amestecate cu picturi de Chagall, Vermeer și Kandinsky, cu portrete ale lui Che Guevara, Woody Allen și Samuel Beckett. Aici nimic nu era neutru, totul părea o manifestare a unui partizanat sau a unui punct de vedere, întreaga încăpere era un manifest, și, oftând, Dexter o puse în categoria fetelor care foloseau termenul „burghez” ca pe o insultă, înțelegând de ce „fascist” putea să aibă conotații negative, dar lui îi plăcea

cuvântul „burghez” și tot ce implica el. Siguranță, călătorii, mâncare bună, maniere civilizate, ambiție; pentru ce ar fi trebuit să-și ceară scuze?

Privi cum fumul i se răsucea de pe buze. Pipăi pe lângă pat după o scrumieră și găsi o carte. The Unbearable Lightness of Being², cu cotorul ros în dreptul paginilor cu descrieri „erotice”. Problema cu aceste fete posedate de un individualism fanatic era că toate erau la fel. O altă carte: The Man Who Mistook His Wife for a Hat³. „Ce tâmpit”, își zise Dexter, convins că lui nu avea să i se întâmple niciodată una ca asta.

La douăzeci și trei de ani, Dexter Mayhew nu avea o viziune asupra viitorului mai clară decât Emma Morley. Spera să aibă succes, să-și facă părinții mândri de el și să se culce cu mai multe femei în același timp – dar cum să găsească o compatibilitate între toate astea? Voia să devină subiect pentru articole de revistă și spera ca într-o bună zi să beneficieze de o retrospectivă a activității lui, fără să aibă însă o idee clară despre natura acestei activități. Voia să-și trăiască viața la maximum, dar fără haos sau complicații. Voia să-și trăiască viața în așa fel încât, dacă la un moment dat i s-ar fi făcut din întâmplare o poză, să fie o poză cool. Lucrurile trebuiau să arate bine. Distracție; trebuia să fie multă distracție și nu mai multă tristețe decât era absolut necesar.

Nu era cine știe ce plan, și deja apăruseră greșeli. De exemplu, noaptea asta urma să aibă consecințe; lacrimi, și telefoane penibile, și reproșuri. Probabil, ar trebui să o șteargă de aici cât mai curând posibil; aruncă o privire spre hainele împrăștiate, gândindu-se la o cale de evadare. Dinspre baie se auziră zdrăngănitul de avertizare și pocnetul unui bazin de toaletă antic. Dexter puse în grabă cartea la loc, descoperi sub pat o cutie mică și galbenă de muștar Colman, în care găsi, după cum se aștepta, da, prezervative și rămășițele cenușii ale unei țigări cu marijuana, ca niște excremente de șoarece. Văzând promisiunea de sex și de droguri din micuța cutie galbenă, simți cum speranțele îi renasc și se decise că ar putea să mai stea măcar puțin.

În baie, Emma Morley își șterse semilunile de pastă de dinți de la colțurile gurii și se întrebă dacă nu cumva toate astea reprezentau o greșeală teribilă. Iat-o, după patru ani lipsiți de aventuri romantice, în sfârșit, în sfârșit în pat cu cineva care îi plăcea cu adevărat, pe care îl plăcuse încă de când îl văzuse prima dată, la o petrecere în 1984, și care peste câteva ore avea să plece. Poate pentru totdeauna. Era puțin probabil să o invite să îl însoțească în China, și, în plus, ea boicota China. Și era în regulă, nu? Dexter Mayhew. Adevărul era că nu i se părea chiar foarte deștept și că era un pic cam plin de sine, dar totodată popular și amuzant, și – nu avea rost să nege – foarte arătos. Atunci de ce era atât de irascibilă și de sarcastică? De ce nu putea să fie sigură pe ea și amuzantă, ca toate acele fete dichisite și pline de viață cu care își petrecea el timpul de obicei? Văzu lumina zorilor prin mica fereastră de la baie. Cumpătare, își frecă părul oribil cu vârful degetelor, se strâmbă, apoi trase brusc de lanțul toaletei antice și se îndreptă iarăși spre cameră.

Din pat, Dexter o privi apărând în cadrul ușii, îmbrăcată în robă și cu toca pe care fuseseră obligați să le închirieze pentru ceremonia de absolvire,

cu piciorul încolăcit pe lângă cadrul ușii într-un mod ironico-seducător, cu diploma de absolvire rulată în mână. Se uită pe deasupra ochelarilor și își lăasă pe un ochi marginea tocii pătrate.

— Ce zici?

— Ți se potrivește, îmi place atitudinea asta plină de stil. Acum, dă-ți-o jos și vino înapoi în pat.

— Nici pomeneală! M-am costat treizeci de lire. Am de gând să o fac să-și merite banii.

Își răsuci roba ca pelerina unui vampir. Dexter o apucă de un colț, dar ea îl pocni cu diploma rulată înainte să se așeze pe marginea patului, să-și scoată ochelarii și să lase roba să-i cadă de pe umeri. Îi zări pentru ultima oară spatele gol și curbura sânelui, înainte să dispară sub un tricou negru care cerea dezarmarea nucleară unilaterală acum. „Asta e”, își zise el. „Nimic nu îți taie mai mult cheful de sex decât un tricou lung și negru, cu îndemnuri politice, cu excepția, poate, a albumului lui Tracy Chapman.”

Resemnat, luă de pe jos diploma și răsuci banda elastică pe lungimea sulului.

— Engleză și istorie, dublă specializare, șefă de promoție.

— Citește și plângi, băiete. Se întinse după sul. Eh, fii atent cu asta!

— O dai la înrămat, nu?

— Mami și tati o s-o transforme în tapet. Rulă strâns diploma, bătând-o ușor la capete. Suporturi laminate pentru masă. Mami o să și-o tatueze pe spate. Sulul fu ascuns sub pat. Acum dă-te mai încolo, îi zise și îl împinse pe partea rece a saltelei.

O lăasă să vină lângă el, strecurându-și oarecum stângaci brațul pe după umerii ei și sărutând-o pe gât într-o doară. Ea se întoarse să se uite la el, cu bărbia lăsată în piept.

— Dex?

— Mda.

— Hai doar să ne cuibărim unul lângă altul, bine?

— Sigur, dacă asta vrei, zise el galant, deși adevărul era că nu înțelesese niciodată rostul acestui gest. Era ceva potrivit pentru mătuși bătrâne și ursuleți de pluș. Cuibărirea îi provoca mai mereu crampe. Era mai bine să se dea bătut și să se ducă acasă cât mai curând posibil, dar ea își așezase capul pe umărul lui cu un gest posesiv, așa că rămaseră o vreme astfel, țepeni și deloc relaxați, până când ea rosti:

— Nu-mi vine să cred că am folosit cuvântul „cuibări”. La dracu'!

Cuibări. Îmi pare rău.

El zâmbi.

— E în regulă. Cel puțin, nu a fost „giugiuli”.

— Giugiuli” e destul de nașpa.

— Sau „drăgosti”.

— Drăgosti” e oribil. Hai să promitem să nu ne „drăgostim” niciodată, zise ea, regretând imediat remarca.

Cum, unul cu altul? Păreau să fie slabe șanse de așa ceva. Rămaseră din nou tăcuți. Vorbiseră și se sărutaseră în ultimele opt ore, și amândoi

simțeau acea oboseală profundă care se instalează în tot corpul în zori. În grădina neîngrijită din spate, mierlele începuseră să cânte.

— Îmi place sunetul ăsta, îi murmură el în ureche. Mierle în zori.

— Eu îl urăsc. Îmi dă impresia că am făcut ceva ce o să regret.

— Mie asta îmi place, zise el, dorind să creeze încă o dată un efect sumbru, charismatic. După o clipă, adăugă: De ce, ai făcut?

— Ce?

— Ceva ce regreti?

— Ce, la asta te referi? îl strânse de mână. A, probabil că da. Încă nu știu, nu? Întreabă-mă dimineață. De ce, tu regreti?

El își apăsă buzele pe creștetul ei.

— Sigur că nu, zise el și se gândi: „Asta nu trebuie să se mai întâmple niciodată, niciodată”.

Mulțumită de răspuns, ea se ghemui mai aproape de el.

— Ar trebui să dormim.

— De ce? Nu e nimic mâine. Nici un termen, nici o lucrare...

— Doar toată viața, întinzându-se înaintea noastră, spuse ea adormită, inspirând mirosul minunat, cald și stătut și simțind în același timp un fior de neliniște scuturându-i umerii când gândul îi zbură la viața independentă de adult. Nu se simțea ca un adult. Nu era deloc pregătită. Era ca și cum se declanșase o alarmă de incendiu în toiul nopții, și ea stătea în mijlocul drumului, cu o grămadă de haine în brațe. Dacă nu învăța, ce avea să facă? Cum avea să-și umple zilele? Nu avea nici o idee.

„Șmecheria este să ai curaj, să fii îndrăzneț și să faci diferența”, își spuse. „Nu chiar să schimbi lumea, ci doar bucățica din jurul tău. Du-te, cu dubla ta specializare, cu însuflețirea și cu noua ta mașină electrică de scris Smith Corona, și apucă-te serios să lucrezi... ceva. Să schimbi vieți prin artă, poate. Scrie frumos. Prețuiește-ți prietenii, rămâi fidelă principiilor de bază, trăiește cu pasiune, plenar și cum se cuvine. Experimentează lucruri noi. lubește și fii iubită, dacă se poate. Mănâncă rațional. Chestii de genul ăsta.”

Nu era o filosofie călăuzitoare – în orice caz, nu una pe care s-o poți împărtăși, mai ales acestui bărbat, dar asta era credința ei. Și, până acum, primele ore din viața de adult independent fuseseră OK. Poate că dimineață, după un ceai și o aspirină, o să prindă curaj să-l cheme înapoi în pat. Până atunci, amândoi vor avea mintea limpede, ceea ce nu va ușura deloc lucrurile, dar s-ar putea chiar să îi placă. Cele câteva dăți când se culcase cu băieți se sfârșiseră toate fie chicotind, fie în lacrimi, și ar fi plăcut să experimenteze acum o cale de mijloc. Se întrebă dacă mai erau prezervative în cutia de muștar. Nu aveau de ce să nu fie acolo; erau ultima oară când se uitase – în februarie 1987, cu Vince, un inginer chimist cu spatele părșos, care își suflase nasul în fața ei de pernă. Ce zile fericite...

Afară începuse să se lumineze. Dexter vedea zorii rozalii ai noii zile strecurându-se prin draperiile groase din dotarea apartamentului închiriat. Mișcându-se cu grijă, ca să nu o trezească, întinse brațul să pună mucul de țigară în cana de vin și rămase cu privirea ațintită în tavan. Slabe șanse să mai doarmă acum. O să urmărească modelul din tavanul fals cenușiu până

când ea o să adoarmă profund, apoi o să se strecoare din cameră fără să o trezească.

Desigur, dacă pleca acum, era evident că nu avea să o mai revadă niciodată. Se întrebă dacă pe ea ar deranja-o asta și presupuse că da. De obicei, așa li se întâmpla femeilor. Dar pe el? Vreme de patru ani, se descurcase foarte bine fără ea. Până aseară avusese impresia că o cheamă Anna, și totuși, la petrecere, nu-și putuse lua ochii de la ea. De ce nu o remarcase până acum? îi cercetă chipul adormit.

Era drăguță, dar asta părea să o deranjeze. Părul vopsit roșcat avea aproape înadins o tunsoare nepotrivită, făcută probabil singură în fața oglinzii sau cu ajutorul lui Tilly nu-mai-știu-cum, fata aceea masivă și gălăgioasă cu care Emma împărțea apartamentul. Pielea ei avea o moliciune palidă, care trăda timpul îndelungat petrecut în bibliotecă sau bând bere în vreun pub, iar ochelarii o făceau să semene cu o bufniță și îi dădeau un aer înțepat. Avea bărbia moale și un pic dolofană, deși era poate numai grăsimea aceea de copil. (Era oare potrivit să spui acum „dolofan” și „grăsime”? La fel cum nu puteai să-i spui că avea niște sâni grozavi, chiar dacă era adevărat, căci s-ar fi simțit jignită.)

Nu contează, înapoi la față. Vârful nasului ei mic și drept lucea ușor de la grăsime, iar pe frunte avea puncte minuscule și roșii, dar, lăsându-le la o parte pe-astea, era incontestabil faptul că fața ei... ei bine, fața ei era o minune. Cum Emma avea ochii închiși, Dexter își dădu seama că nu își putea aminti culoarea lor exactă, ci doar că erau mari, luminoși și amuzanți, la fel ca acele adâncituri de la colțurile gurii ei generoase, două paranteze adânci care se adânceau și mai mult când zâmbea, lucru pe care părea să-l facă adesea. Obraji fini, roz, cu pistrui, ca niște pernuțe de carne care păreau calde la atingere. Nu avea ruj, iar buzele ei moi și zmeurii rămâneau mereu lipite când zâmbea, de parcă nu voia să-și arate dinții un pic prea mari pentru gura ei, cu cei doi din față ușor ciobiți, dând impresia că ascundea ceva, un râset, o remarcă spirituală ori vreo glumă secretă grozavă.

Dacă pleca acum, probabil că nu avea să mai vadă niciodată acel chip, decât poate la vreo reuniune oribilă peste un deceniu. Ea avea să fie grasă și dezamăgită, și avea să se plângă de faptul că el a plecat pe furiș, fără să-și ia rămas-bun. Era mai bine să plece în tăcere și să nu se ducă la nici o reuniune. Să meargă mai departe, să privească spre viitor. Acolo îl așteptau o mulțime de alte chipuri.

Dar, în timp ce lua decizia asta, gura ei se lăți într-un zâmbet larg, și, fără să deschidă ochii, Emma îi zise:

- Deci ce părere ai, Dex?
- Despre ce, Em?
- Despre noi doi. Crezi că e iubire adevărată?

Râse înfundat, cu buzele strânse.

— Mai bine culcă-te.

— Atunci nu te mai uita la nasul meu.

Deschise ochii, albaștri-verzui, luminoși și vicleni.

— Ce zi e mâine? murmură ea.

- Adică, vrei să zici azi.
- Azi. Ziua aceasta minunată care ne așteaptă.
- E sâmbătă. Toată ziua. De fapt, e ziua de Sfântul Swithin⁴.
- Ce înseamnă asta?
- E o tradiție. Dacă plouă astăzi, va ploua pentru următoarele patruzeci de zile sau toată vara, sau ceva de genul ăsta.
- Emma se încruntă.
- Nu are nici o logică.
- Nici nu trebuie. E o superstiție.
- Să plouă unde? Întotdeauna plouă pe undeva.
- La mormântul sfântului. E îngropat lângă Catedrala Winchester.
- Cum de știi toate astea? mormăi ea cu fața îngropată în pernă.
- Am făcut școala acolo.
- Eh, ce să zic, murmură ea din nou.
- De Sân' Swithin dacă plouă/Așa ține-o lună, două.”
- Ce poezie drăguță!
- Ei, parafrazez și eu.
- Ea râse din nou, apoi își ridică adormită capul.
- Dar, Dex?
- Em?
- Dacă nu plouă azi...
- Îhî.
- Ce faci mai târziu?
- „Spune-i că ești ocupat.”
- Nimic deosebit, răspunse el.
- Să facem ceva atunci? Adică, noi doi, împreună?
- „Așteaptă să adoarmă, apoi pleacă pe furiș.”
- Mda. Bine, zise el. Hai să facem ceva.
- Ea își lăsă din nou capul pe pernă.
- O nouă zi, murmură ea.
- O nouă zi.

ÎNAPOI LA VIAȚĂ.

Sâmbătă, 15 iulie 1989

Wolverhampton și Roma.

Vestiarul fetelor.

Liceul Stroke Park.

Wolverhampton

15 iulie 1989

Ciao, Bella!

Ce mai faci? Cum e la Roma? În Orașul Etern toate-s bune, dar eu sunt aici la Wolverhampton de două zile, și mi se pare destul de etern (deși pot să mărturisesc că aici Pizza Hut arată bine, chiar foarte bine.)

De când ne-am văzut ultima oară, am decis să accept slujba despre care îți vorbeam, la Teatrul Cooperatist Barosul, și în ultimele patru luni am ticluit, am repetat și am mers în turneu cu încărcătură sângeroasă, o producție dramatică spectaculoasă, sponsorizată de Consiliul Artelor, care are

ca subiect comerțul cu sclavi descris prin intermediul poveștii, al cântecelor folk și al unui joc mimic destul de șocant. Am pus în plic un program tras la xerox destul de grosolan, ca să vezi și tu ce spectacol de primă clasă am organizat.

Încărcătura sângeroasă este o piesă ȚIE (pe înțelesul tău, Teatrul-în-Educație), destinată copiilor de 11-13 ani, care prezintă originalul punct de vedere cum că sclavia a fost Ceva Râu. Este intenția noastră declarată ca niciunul dintre copiii care văd spectacolul să nu devină negustor de sclavi sau să aibă sclavi. Eu joc rolul Lydiei, care este, hmm, ei bine, da, este ROLUL PRINCIPAL, fiica răsfățată și vanitoasă a ticălosului Sir Obadiah Grimm (nu-i așa că îți dai seama după nume că nu e un om foarte plăcut?), și, în cel mai dramatic moment al spectacolului, ajung să-mi dau seama că toate lucrurile mele frumoase, toate rochiile (arăt rochiile) și bijuteriile (la fel) sunt adunate cu sângele altor ființe umane (lacrimi de crocodil) și că mă simt murdară (îmi privesc țintă mâinile, de parcă VAD SÂNGELE), murdară până în adâncul SUFLETUUUUUUUU. Este o chestie foarte puternică, deși seara trecută a cam fost stricată de niște copii care mi-au aruncat cu bombonele în cap.

Acum, serios, nu a fost chiar atât de rău, nu în acel context, și nu știu de ce sunt cinică - e, probabil, un mecanism de apărare. De fapt, copiii care au văzut spectacolul au reacționat grozav - cei care nu au aruncat cu diverse chestii în noi - și organizăm și în școli ateliere care sunt chiar captivante și ne aduc satisfacție. E uluitor cum puștii ăștia știu lucruri despre moștenirea lor culturală, chiar și copiii din Indiile de Vest, despre locul de unde se trag. Mi-a făcut plăcere să scriu piesa, și am o mulțime de idei pentru altele. Așa că eu consider că merită, chiar dacă tu ai impresia că e o pierdere de vreme. Chiar cred că putem schimba lucrurile, Dexter. Știu că au existat o groază de piese de teatru radicale în Germania, în anii 1930, și uite ce a însemnat asta. O să eliminăm prejudecățile rasiale din West Midlands, chiar dacă trebuie să o facem cu fiecare copil în parte.

Suntem patru în distribuție. Kwame este Sclavul Nobil, și, cu toate că jucăm roluri de stăpână și de servitor, ne înțelegem chiar bine (deși zilele trecute, când eram la cafenea și i-am cerut să-mi aducă o pungă de chipsuri, s-a uitat la mine de parcă îl OPRIMAM sau ceva de genul ăsta). Dar e drăguț și serios când vine vorba să muncească, în ciuda faptului că a plâns la greu la repetiții, ceea ce mi s-a părut exagerat. E cam plângăcios, dacă înțelegi ce vreau să spun. În piesă trebuie să existe o tensiune sexuală puternică între noi, dar iată că, încă o dată, viața nu imită arta.

Apoi e Sid, care joacă rolul ticălosului meu tată, Obadiah. Știu că tu ți-ai petrecut copilăria jucând crichet franțuzesc pe vreo nenorocită de pajiște cu flori de mușețel și nu ai făcut niciodată ceva atât de déclassé cum ar fi să te uiți la televizor, dar Sid a fost destul de celebru în filmul ăla cu polițiști, Ritmul orașului, și se vede dezgustul pe care îl simte că a fost nevoit să se coboare la AȘA CEVA. Refuză fără drept de apel să mimeze, ca și cum e sub demnitatea lui să fie văzut cu un obiect care nu e în realitate acolo, și aproape fiecare frază începe cu: „Când eram la televizor”, ceea ce e modul lui de a spune „Când eram fericit”. Sid face pipi în chiuvetă și are niște

pantaloni de poliester îngrozitori, pe care îi PERII în loc să îi speli, și trăiește numai cu plăcinte cu carne tocată care se găsesc de cumpărat la benzinării, iar eu și Kwame credem că în adâncul sufletului e, de fapt, rasist. În afară de asta, e un tip încântător, un tip de-a dreptul încântător.

Și mai e și Candy, oh, Candy. Ți-ar plăcea de Candy, e exact cum îi sună numele⁵. Ea joacă rolul Servitoarei Obraznice, pe al unui Proprietar de Plantație și pe al lui Sir William Wilberforce, este foarte frumoasă și spirituală, și, deși nu-mi place cuvântul, e pur și simplu o ticăloasă. Mă întreabă tot timpul câți ani am în realitate și îmi spune că arăt obosită sau că, dacă mi-aș pune lentile de contact, aș putea să fiu chiar drăguță, ceea ce, desigur, mă INCANTA. E foarte hotărâtă să ne arate fără dubiu că face asta ca să obțină un Equity card⁶ și ne acordă timpul ei prețios până când va fi remarcată de vreun producător de la Hollywood care pur și simplu se va întâmpla să treacă prin Dudley într-o după-amiază umedă de marți, în căutare de talente ȚIE. Actoria e o porcărie, nu? Când am început TEB (Teatrul Cooperatist Barosul), eram foarte hotărâți să înființăm un colectiv teatral progresist, fără toate rahaturile alea de tip sunt-celebru-fiindcă-am-fost-la-televizor-și-mă-dau-mare, și să facem o muncă de calitate, interesantă, originală și de satiră politică. Poate că toate ți se par o prostie, dar asta voiam să facem. Problema cu aceste colective de un egalitarism democratic este că trebuie să ascuți de niște tâmpiți ca Sid sau Candy. Nu m-ar deranja dacă ar fi în stare să joace, dar accentul ei din Tyneside e ceva de necrezut, de parcă ar fi suferit un atac cerebral sau așa ceva, și mai are și chestia asta de a-și face încălzirea la yoga în lenjerie. Vezi, ți-am captat atenția, nu? E prima dată când am văzut pe cineva stând în pozițiile alea în ciorapi cu portjartier și-n corset. Asta nu e normal, nu? Bietul Sid de-abia își mai poate mânca plăcintele cu carne și curry, căci nu reușește să-și nimerescă gura. Când în sfârșit vine vremea să-și pună niște haine pe ea și să iasă pe scenă, de obicei unul dintre puști o fluieră admirativ sau ceva de genul ăsta, iar apoi, în microbuz, ea se preface întotdeauna că e de-a dreptul revoltată și are o atitudine feministă în legătură cu chestia asta. „Urăsc să fiu judecată după cum arăt, toată viața am fost judecată după chipul meu superb și trupul tânăr și tonifiat”, zice și își aranjează portjartierul, de parcă asta ar fi o chestiune POLITICA importantă, ca și cum ar trebui să facem teatru de stradă propagandistic despre condiția nefericită a femeilor blestemate să aibă niște țâțe grozave. Bat câmpii? Te-ai îndrăgostit deja de ea? Poate o să vă fac cunoștință când te întorci în țară. Te și văd, cu expresia aia când îți încordezi maxilarul și te joci cu buzele, și o întrebi despre „carierrrra” ei. Poate totuși nu o să vă fac cunoștință...

Emma Morley întoarse foaia cu fața în jos când în cameră intră Gary Nutkin, slab și agitat – era timpul pentru discuția pregătitoare dinaintea spectacolului, între regizor și co-fondatorul Teatrului Cooperatist Barosul. Cabina unisex nu era deloc o cabină, doar vestiarul fetelor de la un liceu din oraș, care păstra, chiar și în weekend, mirosul de școală pe care Emma și-l amintea bine: hormoni, săpun lichid roz și prosoape umede.

În prag, Gary Nutkin își drese glasul; palid, cu pielea roșie de la ras, cu cămașa neagră închisă până la ultimul nasture, un tip a cărui sursă de inspirație era George Orwell.

— Ce mulțime grozavă în seara asta, oameni buni! Aproape juma de sală, ceea ce nu-i rău, având în vedere! Dar nu preciză exact ce anume avea în vedere, poate și fiindcă atenția îi fusese distrasă de Candy, care își rotea șoldurile îmbrăcată într-o salopetă mulată, cu buline. Hai să le arătăm un spectacol pe cinste, oameni buni! Să îi dăm pe spate!

— Mi-ar plăcea să-i dăm pe spate, mârâi Sid cu ochii la Candy, în timp ce mânca o plăcintă. Cu un ciocan de crichet cu cuie, nenorociți mici ce sunt!

— Fii pozitiv, Sid, bine? îl imploră Candy, expirând în același timp, controlat.

— Nu uitați, continuă Gary, fiți proaspeți, rămâneți conectați, fiți plini de viață, spuneți replicile ca și cum ar fi prima dată când le roștiți și, cel mai important, nu lăsați publicul să vă intimideze sau să vă întărâte în vreun fel. Interacțiunea e grozavă. Răzburarea, nu. Nu-i lăsați să vă scoată din sărite. Un sfert de oră, vă rog!

Și, cu asta, Gary închise ușa cabinei, cum închide un gardian ușa celulei.

Sid își începu încălzirea de seară, o incantație de urăsc-slujba-asta-urăsc-slujba-asta repetată în șoaptă. Dincolo de el stătea Kwane, cu o înfățișare deznădăjduită și cu bustul gol, în pantaloni zdrențuiți, cu mâinile la subsuoară, ținându-și capul pe spate și meditând probabil dacă să plângă sau nu. În stânga Emmei, Candy cânta melodii din Mizerabilii, cu o voce de soprană, subțire și plată, jucându-se cu degetele de la picioare, boante după optsprezece ani de balet. Emma întoarse spatele propriei reflexii din oglinda crăpată, își înfoie mânecile bufante ale rochiei în stil Empire, își scoase ochelarii și oftă a la Jane Austen.

Ultimul an reprezentase o serie de întorsături greșite, de alegeri nefericite, de proiecte abandonate. Fusese mai întâi trupa de fete în care ea cânta la chitară bas, numită pe rând Throat, Slaughterhouse Six și Bad Biscuit⁷, care nu se putuse hotărî asupra unui nume, darămite asupra unei direcții muzicale. Fusese noaptea de la clubul de muzică alternativă la care nu venise nimeni, primul roman abandonat, al doilea roman abandonat, câteva slujbe de vară nenorocite, când încercase să vândă haine de cașmir și de tartan turiștilor. Dar semnul suprem de declin fusese să urmeze un curs de specializare în circ, până se descoperise că ea habar n-avea de nici unele. Trapezul nu era soluția.

Atât de mult lăudata A Doua Vară de Iubire⁸ fusese una de melancolie și de ocazii pierdute. Chiar și iubitul ei Edinburgh începuse să o plictisească și să o deprime. Faptul că locuia în campusul universitar era ca și cum ar fi rămas la o petrecere de unde toți ceilalți plecaseră, așa că în octombrie renunțase la apartamentul din Rankeillor Street și se mutase înapoi în casa părinților, unde petrecuse o iarnă lungă și umedă, plină de tensiuni și de reproșuri, de uși trântite și de după-amiezi petrecute în fața televizorului, într-o casă care acum părea imposibil de mică. „Dar ai dublă specializare! Ce s-a

întâmpat cu dubla ta specializare?” o întreba zilnic mama ei, de parcă diploma Emmei era un fel de superputere pe care ea refuza cu încăpățănare să o folosească. Sora ei mai mică, Marianne, asistentă medicală cu o căsnicie fericită și un bebeluș, venea seara pe acolo doar ca să se bucure de decăderea fetiței de aur a părinților.

Dar, din când în când, apărea în peisaj Dexter Mayhew. În ultimele câteva zile calde de vară după absolvire, Emma fusese să stea în frumoasa casă a părinților lui din Oxfordshire; nu o casă, ci un conac, după părerea ei. Mare, din anii 1920, era parcă desprinsă din cărțile Agathe Christie, cu covoare decolorate, pânze mari cu picturi abstracte și băuturi cu gheață. În grădina generoasă, cu miros de iarbă, petrecuseră o zi lungă și leneșă, pendulând între piscină și terenul de tenis, primul pe care îl vedea Emma și care nu fusese construit de consiliul local. Cu un gin tonic în mână, așezați în scaunele de răchită, admirând priveliștea, ea se gândise la Marele Gatsby. Evident că stricase totul; fusese timorată și băuse prea mult la cină, se răstise la tatăl lui Dexter – un bărbat blând, modest și foarte rezonabil – discutând despre problemele din Nicaragua, în timp ce Dexter o privea cu o expresie de dezamăgire afectuoasă, de parcă ar fi fost un cățeluș care își făcuse nevoile pe covor. Oare chiar stătuse la masa lor, le mâncase mâncarea și îl numise pe tatăl lui fascist? Noaptea și-o petrecuse în camera de oaspeți, amețită și plină de remușcări, așteptând să bată cineva la ușă, dar știind sigur că asta nu avea să se întâmple; își sacrificase speranțele pline de romantism pentru sandiniști, și era puțin probabil ca ei să se arate recunoscători pentru asta.

Se întâlniseră din nou la Londra, în aprilie, la petrecerea de aniversare a celor douăzeci și trei de ani a prietenului lor comun Callum, și își petrecuseră împreună a doua zi în Kensington Gardens, bând vin din sticlă și stând de vorbă. Era evident că fusese iertată, dar, pe de altă parte, adoptaseră și înnebunitoarea familiaritate a prieteniei; înnebunitoare mai ales pentru ea, așa cum stăteau întinși pe iarba crudă de primăvară, cu mâinile aproape atingându-li-se, în vreme ce el îi povestea despre Lola, spanioloaica incredibilă pe care o întâlneau la schi în Pirinei.

După care el pornise iar la drum, ca să-și lărgească și mai mult orizonturile. După câteva cercetări, China se dovedise prea străină și plină de ideologie pentru gustul lui Dexter, așa că preferase turul lejer de un an al unor orașe recomandate de ghidurile turistice drept locuri de distracție. Așa că acum erau prieteni prin corespondență: Emma scria scrisori lungi și intense, pline de glume și de sublinieri, de ironii forțate și de dor abia ascuns; dovezi de dragoste de două mii de cuvinte, trimise par avion. Scrisorile, la fel ca albumele cu compilații, erau, de fapt, un mijloc de a transmite emoții neexprimate, și era evident că investea prea mult timp și energie pentru ele. În schimb, Dexter îi trimitea vederi care nu aveau niciodată un timbru cu valoare suficientă: „La Amsterdam e NEBUNIE”, „Barcelona e DEMENTĂ”, „Dublin e BETON”, „Mă simt ca PORCUL azi”. Ca scriitor itinerant, nu era deloc vreun Bruce Chatwin, dar ea tot strecura ilustratele în buzunarele vreunei haine greoaie când pornea în plimbări lungi și sentimentale pe Ilkley

Moor, căutând vreun înțeles ascuns în „VENEȚIA COMPLET INUNDATĂ!!!” „Cine mai e și Dexter ăsta? „ o întrebase mama ei, uitându-se pe spatele vederilor. „E iubitul tău?” Apoi, cu o expresie îngrijorată: „Te-ai gândit vreodată să te angajezi la Comisia pentru Gaze?” Emma își luase o slujbă în pubul local, unde umplea halbe, iar timpul trecea, și ea simțea cum creierul începea să i se înmoaie, ca un aliment uitat în fundul frigiderului.

Atunci îi telefonase Gary Nutkin, troțkistul slăbănog care îi fusese regizor în 1986, în producția rigidă și intransigentă după Brecht, Teroarea și mizeriile celui de-al Treilea Reich, și care apoi o sărutase în cele trei ore rigide și intransigente de la petrecerea din ultima seară. La scurt timp după aceea, o dusese la un spectacol cu două filme de Peter Greenaway, unde îi trebuieră patru ore ca să întindă mâna și să și-o pună absent pe sânul ei stâng, de parcă ar fi umblat cu un comutator rotativ. În seara aceea, făcuseră dragoste brechtiană într-un pat de o persoană în care lenjeria ar fi trebuit schimbată, sub un poster cu Bătălia de la Alger, în tot acest timp Gary având grijă să se asigure că nu o trata ca pe un obiect. Apoi nimic, nici un cuvânt până la acel telefon din luna mai, seara târziu, cuvintele ezitante, rostite pe un ton moale: „Ce ai zice dacă te-ai alătura teatrului meu cooperatist?”

Emma nu avea deloc ambiții de actriță sau vreo pasiune deosebită pentru teatru, în afară de rolul lui de mijloc de transmitere a cuvintelor și a ideilor. Iar Barosul urma să fie o nouă formă de teatru progresist, cu intenții împărtășite, cu fervoare împărtășită, cu un manifest scris și cu un angajament de schimbare a tinerelor vieți prin artă. „Poate o să fie și ceva sex, ceva romantism”, își spusese Emma. Își pusese lucrurile într-un rucsac, își luase rămas-bun de la niște părinți sceptici și se urcase în microbuz de parcă se îndrepta spre o cauză măreață, un soi de echivalent teatral al războiului civil spaniol, sponsorizat de Consiliul Artelor.

Dar, trei luni mai târziu, ce se întâmplase oare cu căldura, cu camaraderia, cu sentimentul valorii sociale, al idealurilor înalte combinate cu distracția? Ar fi trebuit să fie o cooperativă. Asta era scris pe o latură a microbuzului, chiar ea pictase cuvintele. „Urăsc-slujba-asta-urăsc-slujba-asta”, zicea Sid. Emma își apăsă palmele peste urechi și își puse câteva întrebări fundamentale. „De ce sunt aici?” „Chiar fac ceva important?” „De ce nu-și pune niște haine pe ea?” „Ce-i cu mirosul ăsta?” „Unde vreau să fiu acum?”

Voia să fie la Roma, cu Dexter Mayhew. În pat.

— Shaf-tes-bury Avenue.

— Nu, Shafts-bury. Trei silabe.

— Lychester Square.

— Leicester Square, doua silabe.

— De ce nu Ly-chester?

— Habar n-am.

— Dar se presupune că ești profesorul meu, se presupune că știi.

— Îmi pare rău, zise Dexter și ridică din umeri.

— Eu cred că e limbă tâmpită, replică Tove Angstrom și îi dădu un pumn în umăr.

— O limbă tâmpită. Sunt cu totul de acord. Dar nu e nevoie să dai în mine.

— Îmi cer scuze, zise Tove, sărutându-i umărul, apoi gâtul și buzele, și Dexter fu încă o dată uimit de cât de plină de satisfacții putea fi activitatea de profesor.

Stăteau întinși printre nenumărate perne pe podeaua de teracotă a cămăruței lui minuscule, după ce renunțaseră la patul de o singură persoană care se dovedise total neadecvat nevoilor lor. În broșura pentru Școala Internațională de Engleză Percy Shelley, cazarea pentru profesor fusese descrisă drept „destul de confortabilă, cu multe dotări suplimentare”, și asta o sintetiza perfect. Camera lui din Centro Storico era anostă și impersonală, dar exista măcar un balcon, un pervaz de treizeci de centimetri ce dădea spre o pitorească piațetă care, într-un stil tipic roman, avea și rolul de parcare. În fiecare dimineață, Dexter era trezit de zgomotul făcut de funcționarii care dădeau cu spatele și intrau unii în alții.

Dar, la mijlocul acestei după-amiezi umede de iulie, singurul zgomot venea de la roțile valizelor trase de turiști pe caldarâm, iar ei stăteau cu ferestrele larg deschise, sărutându-se leneș, în vreme ce părul ei des și negru se lipea de fața lui și avea miros de șampon danez, pin artificial și fum de țigară. Ea se întinse peste pieptul lui după pachetul de pe podea, aprinse două țigări și îi oferii una, iar el se ridică pe perne, cu țigara prinsă de buze în stilul lui Belmondo sau al unui personaj din filmele lui Fellini. Nu văzuse niciodată un film cu Belmondo sau de-al lui Fellini, dar era familiarizat cu fotografiile pline de stil, alb-negru. Lui Dexter nu îi plăcea să se considere superficial și vanitos, dar erau, cu siguranță, momente când și-ar fi dorit să fie cineva prin preajmă ca să-i facă o poză.

Se sărutară din nou, și el se întrebă într-o doară dacă exista vreo latură morală sau etică a acestei situații. Sigur că momentul potrivit pentru a cântări argumentele pro și contra culcatului cu o studentă ar fi fost după petrecerea de la colegiu, când Tove, așezată într-un echilibru instabil pe marginea patului lui, își desfăcea fermoarul cizmelor lungi până la genunchi. Chiar și atunci, în confuzia creată de vinul roșu și de dorința sexuală, el se întrebese ce ar fi zis Emma Mor le y. Chiar în timp ce Tove își răsucea limba în urechea lui, el își construia apărarea: are nouăsprezece ani, e adultă și, oricum, eu nu sunt profesorul ei adevărat. În plus, Emma era departe în clipa asta, schimbând lumea dintr-un microbuz aflat pe centura unui oraș de provincie, și de fapt ce treabă aveau toate astea cu Emma? Cizmele lungi ale lui Tove stăteau acum moi într-un colț al camerei, în hostelul unde era strict interzis ca vizitatorii să rămână peste noapte.

Își mută trupul pe o porțiune mai rece a podelei, uitându-se pe fereastră și încercând să zărească din când în când micul pătrat de albastru viu al cerului. Ritmul respirației lui Tove se schimbă pe măsură ce se cufunda în somn, dar el avea o întâlnire importantă, la care trebuia să se ducă. Lăsă restul de țigară într-un pahar cu vin și se întinse să-și ia ceasul aflat pe un exemplar necitit din Mai este oare acesta un om? cartea lui Primo Le vi.

— Tove, trebuie să plec.

Ea gemu, protestând.

— Mă întâlnesc cu părinții mei, trebuie să plec acum.

— Pot să vin și eu?

El râse.

— Nu prea cred, Tove. În plus, luni ai un test la gramatică. Du-te și repetă!

— Tu mă testezi. Testează-mă acum!

— OK, verbe. Presentul continuu.

Ea își înfășură un picior în jurul lui, folosindu-se de el ca să se ridice deasupra.

— Eu te sărut, tu te săruți, el se sărută, ea se sărută...

Dexter se ridică pe coate.

— Acum serios, Tove...

— Încă zece minute, îi șopti la ureche, și el se lăsă la loc pe podea.

„De ce nu?” își zise. „La urma urmelor, sunt la Roma, e o zi minunată.

Am douăzeci și patru de ani, am siguranță financiară, sunt sănătos. Tânjesc să fac ceva ce nu ar trebui să fac, și sunt foarte, foarte norocos.” Atracția unei vieți dedicate senzațiilor, plăcerii și propriei persoane se va risipi probabil într-o bună zi, dar până atunci mai este destul timp.

Și cum e la Roma? Cum e La Dolce Vita? (uită-te în dicționar). Mi te închipui chiar în clipa asta la o cafenea, sorbind unul dintre acele cappuccino despre care se vorbește atât și fluierând după absolut orice. Probabil, porți ochelari când citești asta. Dă-i jos, arăți ridicol! Ai primit cărțile pe care ți le-am trimis? Primo Levi este un scriitor italian excelent. Asta ca să-ți reamintească faptul că viața nu este doar gelati și espadrilles. Viața nu poate să fie întotdeauna ca inaugurarea unui centru de înfrumusețare. Și cum merge cu predatul? Promite-mi, te rog, că nu te culci cu studentele. Asta ar fi atât de... dezamăgitor.

Trebuie să închei acum. Se zărește amenințător sfârșitul paginii și din cealaltă încăpere pot auzi murmurul incitant al spectatorilor care aruncă scaune unii în alții. Peste două săptămâni se încheie acest spectacol, SLAVA DOMNULUI, apoi Gary Nutkin, regizorul nostru, vrea să creez un spectacol despre apartheid pentru copiii de grădiniță. Cu PĂPUȘI, la dracu'! Șase luni într-un Ford Transit pe autostrada M6, cu o marionetă Desmond Tutu9 în poală. Cred că o să zic pas la asta. În plus, am scris o piesă cu două personaje feminine despre Virginia Woolf și Emily Dickinson, intitulată Două vieți (ori așa, ori Două lesbiene deprimare). Poate o s-o montez într-o cafenea literară pe undeva. Odată i-am explicat lui Cathy cine a fost Virginia Woolf și a spus că i-ar plăcea să o joace, dar dacă își poate dezbrăca bluza, așa că am rezolvat cu distribuția. Eu o să fiu Emily Dickinson, și pot să-mi țin hainele pe mine. O să-ți rezerv bilete.

Între timp, trebuie să mă decid dacă să mă stabilesc la Leeds sau la Londra. Alegeri și iar alegeri. Am încercat să mă opun mutării la Londra – lucrul ăsta e atât de PREVIZIBIL – dar fosta mea colegă de apartament Tilly Killick (ți-o amintești? Ochelari mari și roșii, idei radicale, perciuni?) are o cameră liberă în Clapton. Ea îi spune „debaraua”, ceea ce nu sună prea bine.

Cum e în Clapton? Te întorci curând la Londra? Hei! Poate am putea fi colegi de apartament?

„Colegi de apartament”? Emma ezită, clătină din cap și gemu, apoi continuă: „Glumeam!!!” Gemu din nou. „Glumeam” este exact ce scriu oamenii când vorbesc extrem de serios. Acum era prea târziu să mai schimbe, dar cum să încheie? „Toate cele bune” era prea formal, „tous mon amour”, prea afectat, „cu toată dragostea”, prea sentimental, și acum Gary Nutkin apăruse iar în ușă.

— OK, toată lumea la locuri!

Cu o expresie îndurerată, le ținu ușa deschisă, de parcă îi conducea spre plutonul de execuție, și rapid, înainte să apuce să se răzgândească, Emma scrisese:

Doamne, mi-e dor de tine, Dex!

Apoi semnă și mâzgăli un pupic pe hârtia de un albastru palid a scrisorii par avion.

În Piazza della Rotunda, mama lui Dexter stătea la masă într-o cafenea, cu un roman ținut neglijent în mână, cu ochii închiși și capul lăsat pe spate și într-o parte ca o pasăre, ca să prindă ultimele raze ale soarelui de după-amiază. În loc să se ducă direct, Dexter se opri o clipă printre turiștii de pe treptele Panteonului; văzu cum un chelner se apropie de masă, să ia paharul gol, și o făcu să tresară. Amândoi izbucniră în râs, și, din mișcarea teatrală a gurii și a brațelor, Dexter își dădu seama că ea folosea italiana ei teribilă, bătând ușor cu mâna brațul chelnerului, flirtând. Fără să pară că a înțeles vreun cuvânt, chelnerul zâmbi și răspuse la flirt, apoi se îndepărtă, aruncând peste umăr o privire spre englezoaica frumoasă care îi atinsese brațul și îi vorbise într-o limbă necunoscută.

Dexter privi scena și zâmbi. Acea veche idee freudiană, șoptită prima dată la internat, că băieții se îndrăgostesc de mamele lor și își urăsc tații, i se părea perfect plauzibilă. Toate cunoștințele lui se îndrăgostiseră de mama lui, iar cel mai grozav lucru era că el chiar își plăcea și tatăl; ca în multe alte privințe, avusese tot norocul din lume.

Deseori, la cină sau în grădina mare și luxuriantă a casei din Oxfordshire, ori în vacanțele din Franța, în timp ce ea dormea la soare, Dexter îl observa pe tatăl lui cum o privea cu profundă adorație în ochii lui de copoi. Cu cincisprezece ani mai în vârstă, înalt, cu chip prelung și introvertit, lui Stephen Mayhew părea să nu-i vină să creadă că avusese acest noroc ieșit din comun. La dese petreceri pe care le dădea mama lui, dacă stătea suficient de liniștit, să nu fie trimis la culcare, Dexter observa cum bărbații formau un cerc supus și devotat în jurul ei; bărbați inteligenți, realizați, doctori și avocați, oameni de radio, reduși cu toții la statutul de adolescenți visători. O vedea dansând pe muzica primelor albume ale celor de la Roxy Music, cu un pahar de cocktail în mână, sigură pe ea și ușor amețită, în timp ce restul nevestelor nu puteau decât să privească neputincioase, părând lipsite de grație și de inteligență prin comparație cu ea. Și colegii lui de școală, chiar și cei cool și dificili, se transformau în simple caricaturi în preajma lui Elizabeth Mayhew, flirtând cu ea, luptându-se în joacă în apă,

complimentându-i îngrozitoare rezultate culinare - omleta arsă, ardeii negri care semănau cu scrumul de țigară.

Odinioară, Elizabeth studiase modala Londra, dar acum avea un magazin de antichități unde vindea cu mare succes covoare și candelabre scumpe locuitorilor rafinați din Oxford. Încă avea aura aceea de am-fost-cineva-în-anii-șaizeci pe care Dexter o văzuse în fotografii și în decupajele din suplimentele color șterse de trecerea vremii - dar fără vreun regret sau vreo tristețe vizibilă; renunțase la asta pentru o viață de familie confortabilă, respectabilă și, în mod evident, sigură. Atât de tipic pentru ea, de parcă ar fi simțit exact momentul potrivit să părăsească petrecerea. Dexter bănuia că avusese din când în când câte o aventură cu doctorii, avocații și oamenii de radio, dar îi era greu să se supere pe ea pentru asta. Iar oamenii ziceau mereu același lucru - că o moștenise. Nimeni nu preciza ce anume, dar toată lumea părea să știe; înfățișarea, desigur, energia și constituția sănătoasă, dar și o anume siguranță nonșalantă, dreptul de a fi în centrul atenției, în echipa câștigătoare.

Chiar și acum, îmbrăcată în rochia de vară de un albastru șters, căutându-și chibriturile în geanta imensă, părea să facă viața din Piazza să se învârtă în jurul ei. Ochii căprui ageri pe chipul în formă de inimă, părul negru cu o coafură pretențioasă, însă cu aspect voit ciufulit, rochia cu un nasture în plus desfăcut - o dezordine imaculată. Îl văzu apropiindu-se, și chipul îi fu luminat de un zâmbet larg.

— Ai întârziat patruzeci și cinci de minute, tinere. Unde ai fost?

— Acolo, privindu-te cum îi vrăjești pe chelneri.

— Nu-i spune tatălui tău. Clătină masa când se ridică să-l strângă în brațe. Totuși, unde ai fost?

— Am pregătit niște lecții.

Părul îi era ud după dușul pe care îl făcuse împreună cu Tove Angstrom și, în timp ce ea i-l dădu de pe frunte, cuprinzându-i obrazul drăgăstos cu mâna, el își dădu seama că era deja puțin amețită.

— Foarte ciufulit. Cine te-a ciufulit? Ce năzdrăvănie ai făcut?

— Ți-am zis, am făcut niște planuri de lecții.

Ea se bosumflă sceptică.

— Și aseară unde ai fost? Te-am așteptat la restaurant.

— Scuză-mă, am fost reținut. La o discotecă la colegiu.

— O discotecă. Ca-n '77. Cum a fost?

— Două sute de fete din Scandinavia, bete, Vogue-înd.

— Vogue-înd. Mă bucur să spun că habar n-am despre ce e vorba. A fost distractiv?

— A fost un iad.

Ea îl bătu ușor pe genunchi.

— Bietul de tine!

— Unde e tata?

— A trebuit să se ducă să se odihnească puțin la hotel. Căldura și sandalele care l-au ros l-au dat gata. Știi cum e tatăl tău, atât de galez.

— Și ce ați făcut?

— Ne-am plimbat prin Forum. Mie mi s-a părut minunat, dar Stephen s-a plictisit de moarte. Toată îngrămădeala aia, coloane aruncate care-ncotro. Cred că, după părerea lui, ar trebui să le adune cu buldozerul și să facă un muzeu drăguț sau ceva de genul ăsta.

— Ar trebui să vizitezi Palatinul. E pe vârful acelu deal...

— Dex, știu unde este, am vizitat Roma înainte să te naști tu.

— Da? Cine era împărat pe vremea aia?

— Ha, ha. Haide, ajută-mă cu vinul ăsta, nu mă lăsa să beau toată sticla.

O băuse deja, dar Dexter turnă băutura de pe fundul sticlei într-un pahar de apă și se întinse după țigările ei. Elizabeth scoase un țâțâit dezaprobator.

— Uneori mă gândesc că am dus liberalismul părintesc un pic cam departe.

— Sunt de acord. M-ați stricat de tot. Dă-mi chibriturile!

— Nu te face să pari mai deștept, să știi. Probabil crezi că astfel arăți ca o vedetă de cinema, dar nu e așa.

— Atunci tu de ce fumezi?

— Fiindcă mă face pe mine să arăt senzațional. Își puse o țigară între buze, și el i-o aprinse cu chibritul lui. Mă las. Asta-i ultima. Acum, spune-mi repede, cât nu e tatăl tău aici... Se apropie de el, conspirativ. Povestește-mi despre viața ta amoroasă.

— Nu!

— Haide, Dex. Știi că sunt obligată să trăiesc prin intermediul copiilor mei, iar sora ta este așa de virgină...

— Te-ai îmbătat, bătrânico?

— Nu o să înțeleg niciodată cum a făcut doi copii...

— Te-ai îmbătat.

— Eu nu beau, nu știi?

Când Dexter avea doisprezece ani, ea îl dusesese într-o seară în bucătărie și, cu voce joasă, îl instruisese cum să facă un martini sec, de parcă ar fi fost un ritual solemn.

— Haide! Varsă sacul, cu toate detaliile picante.

— Nu am nimic de zis.

— Nimeni la Roma? Nici o catolică drăguță?

— Nu.

— Sper că nu vreo studentă.

— Sigur că nu.

— Dar acasă? Cine îți scrie toate scrisorile alea lungi, pătate de lacrimi, pe care ți le retrimitem?

— Nu te privește.

— Nu mă face să le deschid cu aburi, spune-mi doar!

— Nu e nimic de zis.

Ea se lăsă pe speteaza scaunului.

— Ei bine, m-ai dezamăgit. Dar fata aia drăguță care a venit la noi atunci?

— Ce fată?
— Drăguță, serioasă, din nord. S-a îmbătat și a strigat la tatăl tău ceva despre sandiniști.

— Acea era Emma Morley.
— Emma Morley. Mi-a plăcut. Și tatăl tău a plăcut-o, deși l-a făcut burghez fascist.

Dexter tresări amintindu-și.
— Nu mă deranjează, măcar avea un pic de înfocare, un pic de pasiune. Nu ca toate sexoasele alea fără minte pe care le găsim de obicei la micul dejun. „Da, doamnă Mayhew, nu, doamnă Mayhew.” Te aud, să știi, când te duci tiptil spre camera de oaspeți noaptea...

— Chiar te-ai îmbătat, nu?
— Așadar, ce-i cu Emma?
— Emma e doar o prietenă.
— Oare? Nu sunt foarte sigură. De fapt, cred că te place.
— Toată lumea mă place. E blestemul meu.

În mintea lui, afirmația sunase bine – golănească și autoironică – dar acum rămaseră tăcuți, și Dexter se simți încă o dată prost, ca la petrecerile la care mama lui îl lăsa să stea cu adulții, iar el se dădea mare și o dezamăgea. Ea îi zâmbi cu indulgență și îi strânse mâna peste masă.

— Poartă-te frumos, bine?
— Mă port întotdeauna frumos!
— Dar nu prea frumos. Adică nu face din asta un cult.
— Nu o să fac.

Începu să se uite prin Piazza, simțindu-se stânjenit. Ea îi împunse brațul.

— Deci mai vrei să luăm o sticlă de vin sau ne întoarcem la hotel, să vedem ce mai fac bătăturile lui taică-tu?

O luară pe jos spre nord, pe străduțele laterale paralele cu Via del Corso, spre Piazza del Popolo, iar Dexter alegea ruta cea mai pitorească și începea să se simtă mai bine, în vreme ce savura satisfacția de a arăta cât de mult cunoștea orașul. Elizabeth se sprijinea ușor amețită de brațul lui.

— Cât mai ai de gând să stai aici?
— Nu știu. Poate până în octombrie.
— Și apoi o să vii acasă, să te hotărăști ce o să faci, nu?
— Sigur.
— Nu mă refer să locuiești cu noi. Nu ți-aș face una ca asta. Dar știi că te-am ajutat cu avansul pentru un apartament.
— Nu e nici o grabă, nu-i așa?
— Ei bine, a trecut un an întreg, Dexter. De câtă vacanță mai ai nevoie? Nu e ca și cum ai învățat pe brânci la universitate...

— Nu sunt în vacanță, muncesc!
— Dar jurnalismul? Nu vorbeai despre jurnalism?
Pomenise de asta în treacăt, dar numai ca distragere a atenției și ca alibi. Se părea că, pe măsură ce anii adolescenței treceau, posibilitățile începeau să se îngusteze. Anumite meserii care păreau foarte cool – chirurg

cardiolog, arhitect – erau acum clar niște căi închise, și jurnalismul părea să aibă în curând aceeași soartă. Nu se pricepea prea bine la scris, știa puține despre politică, vorbea o franceză de baltă, îi lipseau orice pregătire și calificare, avea numai un pașaport și o imagine vie despre sine întins în pat și fumând sub un ventilator de tavan în niște țări tropicale, cu un Nikon și o sticlă de whisky alături.

Desigur, ceea ce-și dorea cu adevărat era să fie fotograf. La șaisprezece ani, realizase un proiect foto intitulat „Texturi”, plin de prim-planuri alb-negru cu scoarțe de copac și scoici, care îl entuziasmase pe profesorul lui de artă. Nimic din ce făcuse de atunci nu îi adusese o satisfacție la fel de mare ca „Texturi” și ca acele imagini cu contrast mare ale florilor de gheață de pe geam și ale pietrișului de pe aleea din fața casei. Jurnalismul presupunea lupta cu lucruri dificile, cum ar fi ideile și cuvintele, dar el credea că avea talentul necesar pentru a fi un fotograf destul de bun, chiar și numai pentru faptul că avea o puternică intuiție a felului în care lucrurile ar trebui să arate. În această etapă a vieții, principalul lui criteriu de alegere a unei cariere era ca aceasta să sune bine când o prezenta urlând în urechea unei fete, într-un bar, și, fără îndoială, „Sunt fotograf profesionist” era o frază care suna bine, aproape la fel de bine ca „transmit din zone de război” sau „de fapt, fac documentare”.

- Jurnalismul este o posibilitate.
- Sau o afacere. Când o să începeți ceva tu și Callum?
- Ne mai gândim.
- Totul sună cam vag, doar „afacere”.
- Cum am mai zis, ne mai gândim.

De fapt, Callum, fostul lui coleg de apartament, începuse afacerea fără el, ceva legat de recondiționarea calculatoarelor, un lucru pe care Dexter nu avea energia să-l înțeleagă. Callum insistase că o să fie milionari până la douăzeci și cinci de ani, dar cum ar suna asta într-un bar? „De fapt, recondiționez calculatoare.” Nu, el miza pe fotograf profesionist. Se hotărî să încerce să rostească asta cu glas tare.

- De fapt, mă gândesc la fotografie.
- Fotografie?

Mama lui izbucni într-un râs nebunesc.

- Hei, sunt un fotograf bun!
- Când îți amintești să nu îți degetul pe obiectiv.
- Nu ar trebui să mă încurajezi?
- Ce fel de fotograf? La Glamour? Râse iarăși. Sau o să continui munca la „Texturi”!

Și trebuia să se oprească, pentru că ea rămase în mijlocul străzii, râzând o vreme, îndoită de mijloc, ținându-se de brațul lui ca să-și mențină echilibrul.

- Toate pozele alea făcute la pietriș!. Apoi își reveni, se îndreptă și își recompuse expresia serioasă. Dexter, îmi pare tare rău...
- De fapt, acum sunt mult mai bun.

— Știu că ești, îmi pare rău. Îmi cer scuze. Își reluară drumul. Trebuie să o faci, Dexter, dacă asta vrei. Îi strânse brațul, dar Dexter era bosumflat. Întotdeauna ți-am zis că poți fi orice vrei dacă muncești îndeajuns.

— Era doar un gând, spuse el, supărat. Îmi cântăresc opțiunile, asta-i tot.

— Sper că o faci, fiindcă a fi profesor e o meserie grozavă, dar nu e tocmai vocația ta, nu? Să înveți niște fete scandinave cherkelitate cântece de Beatles.

— E o muncă grea, mamă. În plus, îmi oferă ceva pe care să mă bazez.

— Da, uneori mă întreb dacă nu ai prea multe pe care să te bazezi.

Se uită în jos când spuse asta, și remarca ei păru să ricoșeze din pavaj. Merseră în tăcere până când el replică:

— Și ce vrea să însemne asta?

— Ok, vreau doar să spun... Oftă, apoi își sprijini capul de umărul lui.

Vreau să spun că, la un moment dat, va trebui să te gândești serios la viață, asta-i tot. Ești tânăr și viguros, și arăți destul de bine, cred, într-o lumină slabă. Oamenii par să te placă, ești isteț, sau destul de isteț, poate nu la nivel academic, dar știi ce și cum. Și ai avut noroc, atât de mult noroc, Dexter, ai fost protejat de lucruri, de responsabilitate, de probleme financiare. Dar acum ești adult, și într-o zi lucrurile s-ar putea să nu mai stea așa... Se uită în jurul ei, arătând spre străduța pitorească pe care înaintau acum. Toate astea sunt atât de pașnice. N-ar strica să fii pregătit. Ți-ar prinde bine să fii mai bine echipat.

Dexter se încruntă.

— Te referi la o carieră?

— În parte.

— Parcă ești tata.

— Doamne sfinte, în ce sens?

— O slujbă serioasă, ceva pe care să mă bazez, ceva pentru care să mă pregătesc.

— Nu numai asta. Nu doar o slujbă. O direcție. Un scop. Un îndemn, o ambiție. La vârsta ta, voiam să schimb lumea.

— A, și uite-așa a apărut, magazinul de antichități, pufni el, și ea îl împunse cu cotul în coaste.

— Asta e acum, aia era atunci. Și nu face pe deșteptul cu mine! Il apucă de braț, și începură iar să meargă, mai încet. Vreau doar să mă faci mândră de tine, asta-i tot. Adică sunt deja mândră de tine și de sora ta, dar, ei bine, știi ce vreau să spun. Sunt un pic beată. Hai să schimbăm subiectul! Voiam să vorbesc cu tine despre altceva.

— Ce altceva?

— Oh, e prea târziu.

Ajunseseră la hotelul de trei stele, elegant, dar deloc ostentativ. Prin sticla fumurie, Dexter îl zări pe tatăl lui aplecat într-un fotoliu din hol, cu un picior lung și subțire îndoit pe genunchi, cu șoseta strânsă în mână, în timp ce-și cerceta talpa.

— Doamne, își zgândărește bătăturile în holul hotelului! Un pic de Swansea10 pe Via del Corso. Încântător, pur și simplu încântător. Elizabeth își desprinsese brațul de cel al fiului său și îl luă de mână. Haide să luăm prânzul împreună mâine, bine? În timp ce tatăl tău va sta într-o cameră întunecată, ca să-și îngrijească bătăturile. Hai să ieșim doar noi doi, undeva într-o piață drăguță. Fețe de masă albe. Undeva scump, fac eu cinste. Poți să-mi aduci niște fotografii de-ale tale cu pietricele interesante.

— Bine, răspuse el morocănos.

Mama lui zâmbea, dar se și încruntă în același timp, strângându-l un picuț cam tare de mână, și el simți brusc un fior de neliniște.

— De ce?

— Fiindcă vreau să vorbesc cu frumosul meu fiu, și acum sunt un pic cam beată ca să pot gândi cum trebuie.

— Ce este? Spune-mi acum!

— Nimic, nu e nimic.

— Doar nu divorțați, nu?

Ea scoase un hohot moale.

— Nu fi ridicol, sigur că nu.

Tatăl lui îi văzuse din hol, se ridicase și trăgea de ușa pe care scria „împingeți”.

— Cum aș putea să părăsesc un bărbat care își bagă cămașa în chiloți?

— Atunci, spune-mi, ce e?

— Nimic rău, iubitele, nimic rău. Îi aruncă un zâmbet consolator și își trecu mâna prin părul lui scurt de la ceafă, trăgându-l în jos până când frunțile li se atinseră. Nu-ți face griji. Mâine. O să vorbim mâine pe îndelete.

TAJ MAHAL.

Duminică, 15 iulie 1990

Bombay și Camden

— Atenție, vă rog! Puteți să fiți atenți? Vreți să fiți puțin atenți?

Ascultați, vă rog! Nu mai aruncați cu lucruri, ascultați, vă rog! Vă rog! ATENȚIE, VĂ ROG! Mulțumesc.

Scott McKenzie se așeză pe scaunul înalt de bar și își privi echipa formată din opt oameni; toți sub douăzeci și cinci de ani, toți îmbrăcați în blugi albi și cu șepci de baseball pe cap, toți dorindu-și cu disperare să fie oriunde altundeva numai aici nu, în schimbul de prânz de la Loco Caliente, un restaurant cu specific texano-mexican de pe Kentish Town Road, unde mâncarea și atmosfera erau încinse la maximum.

— Acum, înainte de a deschide ușile pentru brunch, vreau să parcurgem, dacă se poate, așa-numitele „specialități” de astăzi. Supa noastră este tradiționala supă de scoici și de porumb dulce, iar felul principal este un burrito de pește foarte delicios și succulent!

Scott expiră pe gură și așteptă să se potolească gemetele și vomitul prefăcut. Un bărbat scund, palid, cu ochi mici și diplomă în managementul afacerilor sperase odinioară să fie unul dintre liderii acestei industrii. Se imaginase jucând golf la centre de conferințe sau urcând scara unui avion particular, dar, cu toate acestea, chiar în acea dimineață scosese un dop de

grăsime galbenă de porc, de mărimea unui cap de om, din scurgerea de la bucătărie. Cu mâinile goale. Încă mai simțea grăsimea printre degete. Avea treizeci și nouă de ani, și lucrurile nu ar fi trebuit să stea așa.

— De fapt, e acel burrito standard din vită-pui-porc, dar cu, citez, „bucăți delicioase și moi de cod și somon”. Cine știe, poate o să nimerească și vreun crevet.

— Asta e pur și simplu... oribil, izbucni amuzat Paddy din spatele barului, în timp ce tăia în jumătăți feliile de lămâie pe care urma să le pună pe gâtul sticlelor de bere.

— Aducem un dram de Atlantic de Nord în bucătăria latino-americană, spuse Emma Morley, legându-și șorțul de chelneriță și observând în spatele lui Scott apariția unui nou-venit, un bărbat masiv, cu păr blond ondulat și un cap mare și cilindric. Noul angajat. Personalul îl privi cu prudență, cântărindu-l de parcă ar fi fost o nouă apariție în seria de roboți G-wing.

— Acum, ca să înveselim atmosfera, continuă Scott, vreau să vi-l prezint pe Ian Whitehead, care se va alătura fericitei noastre echipe de oameni bine pregătiți.

Ian își trase și mai tare șapca de baseball regulamentară spre ceafă și, ridicându-și brațul, bătu cuba în aer.

— Salve, frații mei! zise el cu un accent care ar fi putut fi american.

— Salve, frații mei”? De unde-i găsește Scott? chicoti Paddy din spatele barului, destul de tare cât audă și nou-sositul.

Scott îl pocni pe Ian cu palma pe umăr, făcându-l să tresară.

— Așa că o să te dau în grija Emmei, cel mai vechi membru al personalului nostru!

Emma se crispa auzind introducerea, apoi îi zâmbi tânărului în chip de scuză, iar el îi zâmbi la rândul lui cu buzele strânse - un zâmbet a la Stan Laurel.

— Ea o să-ți arate chestiile de bază; asta-i tot, oameni buni. Nu uitați! Burrito de pește! Acum, muzica, vă rog.

Paddy apăsă pe butonul „play” al magnetofonului unsuros din spatele barului, și începu muzica, o complicație înnebunitoare de patruzeci și cinci de minute cu melodii mariachi, ce debuta destul de adecvat cu La Cucaracha, gândacul de bucătărie, și care avea să se repete de o duzină de ori în schimbul de opt ore. De douăsprezece ori pe schimb, douăzeci și patru de schimburi într-o lună, deja de șapte luni acum. Emma privi șapca de baseball din mână. Emblema restaurantului, un măgăruș din desene animate, se uita cu ochi mari la ea de sub sombrero, părând beat sau poate nebun. Își puse șapca pe cap și coborî de pe scaunul de bar de parcă s-ar fi cufundat într-o apă rece ca gheața. Noul angajat o aștepta, radios, cu vârfurile degetelor băgate stângaci în buzunarele blugilor de un alb strălucitor, și Emma se întrebă încă o dată ce făcea cu viața ei.

Emma, Emma, Emma. Ce mai faci, Emma? Ce faci în clipa asta? Aici, la Bombay, suntem cu șase ore înainte, deci sper că ești încă în pat, cu o mahmureală de duminică dimineața, caz în care TREZEȘTETE! EDEXTER!

Scrisoarea asta vine la tine dintr-un hostel din centrul Bombay-ului, cu niște saltele oribile și niște australience nehotărâte. Ghidul meu spune că are specific, prin asta înțelegând rozătoare; în camera mea mai am și o măsuță de plastic lângă fereastră, iar afară plouă de rupe, chiar mai rău ca la Edinburgh. Plouă efectiv cu găleata, Em, atât de tare că abia pot să aud caseta cu compilația pe care mi-ai făcut-o și pe care, apropo, o ascult destul de mult, în afară de melodiile alea indie zdrăngănitore, fiindcă, la urma urmelor, nu sunt FATA. Am încercat să citesc și cărțile pe care mi le-ai trimis de Paște, deși trebuie să recunosc că acțiunea din Howards End¹¹ mi se pare destul de greoaie. Am impresia că au băut o ceașcă de ceai în două sute de pagini și tot aștept să scoată cineva un cuțit, să vină o invazie de extraterestri sau ceva, dar asta nu o să se întâmple, nu? Mă întreb când o să renunți să încerci să-mi faci educație? Niciodată, sper.

Apropo, în caz că nu ți-ai dat seama din această Proză Splendidă și din toate MAJUSCULELE că sunt beat acum când scriu, am băut bere la prânz. Vezi unde e cerneala ștearsă? (O săgeată indică locul.) E ploaie indiană care se strecoară prin geam, și asta (o altă săgeată) este sudoare adevărată.

Oricum, după cum îți dai seama, nu mă pricep, ca tine, să scriu scrisori grozave (ultima ta scrisoare a fost atât de amuzantă!), dar tot ce pot să spun este că India e incredibilă. Faptul că mi s-a interzis să predau engleza ca limbă străină s-a dovedit cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. (Deși consider că au exagerat. Nepotrivit din punct de vedere moral? Eu? Tove avea douăzeci și unu de ani.) Nu o să te plictisesc cu toată proza despre răsăritul soarelui deasupra culmilor Hindu-Kush, nu o să spun decât că toate clișeele sunt adevărate (sărăcie, dureri de burtă, bla, bla, bla). Nu numai că e o civilizație bogată și străveche, dar nu o să-ți vină să CREZI ce poți să obții de la farmacie fără rețetă.

Așadar, am văzut niște chestii grozave și, deși nu e mereu amuzant, este o Experiență și am făcut mii de poze pe care o să ți le arăt foarte, foarte înceeeeet când o să mă întorc. Să te prefaci interesată, bine? În definitiv, și eu m-am prefăcut interesat când ai bănut câmpii despre revoltele contra impozitelor pe cap de locuitor. Oricum, i-am arătat câteva fotografii unui producător TV pe care l-am întâlnit zilele trecute în tren, o femeie (nu e ceea ce crezi, e bătrână, are vreo treizeci și cinci de ani), și ea mi-a spus că aș putea fi profesionist. Se află aici ca să producă un fel de emisiune TV de călătorii pentru tineri și mi-a dat cartea ei de vizită, mi-a zis să o sun în august, când încep să filmeze din nou, așa că, cine știe, o să fac poate ceva documentare sau chiar o să filmez.

Ce se întâmplă cu cariera ta? Faci o piesă nouă? Chiar mi-a plăcut piesa ta despre Virginia Woolf și Emily-cum-o-cheamă pe care am văzut-o la Londra și, așa cum am spus, cred că părea foarte promițătoare – poate ai impresia că bat câmpii, dar nu e așa. Deși cred că ai dreptate să renunți la actorie, nu fiindcă nu ești bună, ci fiindcă e clar că urăști să faci asta. Și Candy a fost drăguță, mult mai drăguță decât ai descris-o tu. Mai faci vreo piesă? Tot în debaraua aceea locuiești? Apartamentul mai miroase a ceapă prăjită? Tilly Killick își mai înmoaie sutienele ei gri uriașe în chiuvetă? Mai lucrezi la Mucho

Loco sau cum i se zice? Ultima ta scrisoare m-a făcut să râd atât de mult, Em, dar ar trebui totuși să pleci de acolo, fiindcă, deși e un loc nemaipomenit pentru poante, e evident că nu e ceva bun pentru sufletul tău. Nu poți să arunci ani din viață doar fiindcă de aici iese o anecdotă grozavă.

Ceea ce mă aduce la motivul pentru care-ți scriu. Ești pregătită? Poate ar fi bine să stai jos...

— Așadar, Ian, bine ai venit la cimitirul ambițiilor!

Emma deschise ușa de la camera personalului, dărâmând o halbă cu bere aflată pe podea, în care pluteau resturi de țigări cu marijuana fumate noaptea trecută. Turul oficial îi dusesese în camera mică și umedă care dădea spre Kentish Town Road, deja plină de studenți și de turiști care se îndreptau spre Camden Market ca să cumpere jobene mari cu blană și tricouri cu fețe zâmbitoare.

— Loco Caliente înseamnă „nebul de fierbinte”; „fierbinte” fiindcă aerul condiționat nu funcționează, „nebul” fiindcă așa trebuie să fii ca să mănânci aici. Sau să lucrezi aici, dacă tot veni vorba. Mucho mucho loco. O să-ți arăt unde să-ți pui lucrurile.

Își croiră împreună drum prin compostul format de ziarele de săptămâna trecută, spre un fișet vechi.

— Asta e dulapul tău. Nu se încuie. Nu fi tentat să-ți lași uniforma aici peste noapte fiindcă o să-ți o șparlească cineva, naiba știe de ce. Conducerea o ia razna dacă îți pierzi șapca de baseball. O să te bage cu fața într-un vas cu sos de barbecue iute.

Ian râse, un chicotit sănătos, ușor forțat, iar Emma oftă și se întoarse spre masa personalului, plină încă de farfuriile murdare de la cina de seara trecută.

— Pauza de masă durează douăzeci de minute, și poți mânca orice din meniu în afară de creveții uriași, ceea ce eu cred că este o adevărată binecuvântare. Dacă iubești viața, nu te atinge de creveții uriași. Sunt ca ruleta rusească, unul din șase o să te omoare.

Începu să strângă masa.

— Lasă-mă pe mine... zise Ian, apucând cu grijă, cu vârfurile degetelor, o farfurie murdară cu resturi de carne.

„Nou angajat, încă gingaș”, se gândi Emma, privindu-l. Avea un chip plăcut, deschis, sub buclele de culoarea paiului, obraji roșii și fini și o gură care rămânea deschisă în momentele de repaus. Nu era chiar frumos, ci, mai degrabă... puternic. Dintr-un motiv oarecare, nu chiar foarte binevoitor, era un chip care o făcea să se gândească la tractoare.

Brusc, el îi întâlni privirea, și ea izbucni stânjenită:

— Spune-mi, Ian, ce te aduce pe Mexico Way?

— Ah, știi și tu. Am o chirie de plătit.

— Și nu ai găsit altceva de făcut? Nu poți lucra cu jumătate de normă, să locuiești cu părinții sau ceva?

— Trebuie să stau în Londra, și am nevoie de un program flexibil...

— De ce, care-i așteptarea ta?

— Ce anume?

— Așteptarea ta. Toți cei care lucrează aici au o așteptare. Chelner-așteptând-să-fie-artist, chelner-așteptând-să-fie-actor.

Paddy barmanul pretinde că e model, dar eu, sincer, mă îndoiesc.

— Ei bineeee, zise Ian cu ceea ce ea presupuse că era un accent din nord, cred că eu trebuie să spun că sunt comic!

Rânjind, își desfăcu palmele de o parte și de alta a feței și își flutură degetele.

— Mda. Da. Înțeleg. Comic. Da, tuturor ne place să râdem. Adică de genul stand-up sau ceva?

— Mai ales stand-up. Dar tu?

— Eu?

— Așteptarea ta. Ce altceva mai faci?

Ea se gândi să spună „dramaturg”, dar, chiar și după trei luni, umilința de a o juca pe Emily Dickinson în fața unei săli goale o ardea ca un fier roșu. Putea la fel de bine să spună „astronaut”. Conținea la fel de mult adevăr.

— A, eu asta fac... Desprinse un burrito din carapacea de brânză întărită. Asta fac.

— Și îți place?

— Dacă îmi place? La nebunie. Adică nu sunt de fier. Șterse ketchupul vechi de o zi cu un șervet folosit și se îndreptă spre ușă. Acum, să îți arăt toaletele. Pregătește-te...

De când am început această scrisoare, am mai băut două beri, așa că acum sunt pregătit să o spun. Iată! Em, ne cunoaștem deja de cinci sau șase ani, dar de doi ani bine, ca, mă rog, prieteni, ceea ce nu e mult, dar cred că știu câte ceva despre tine și cred că știu care e problema ta. Și nu uita că am făcut în secundar Antropologia, așa că s-ar putea să știu despre ce vorbesc. Dacă nu vrei să afli care e teoria mea, te rog nu mai citi acum ce-am scris.

Bun. Uite! Eu cred că ție ți-e teamă să fii fericită, Emma. Cred că tu consideri că starea firească a lucrurilor este ca viața ta să fie sumbră, cenușie și amară și să-ți urăști slujba, să urăști locul unde locuiești, să nu ai succes sau bani ori, Doamne ferește, vreun iubit (o mică digresiune aici – toată chestia asta autocritică despre cum ești tu neatrăgătoare devine cam plictisitoare, drept să-ți spun). De fapt, o să merg și mai departe și o să-ți zic că, de fapt, chiar îți face plăcere să fii dezamăgită și să nu ai nici o realizare în viață fiindcă poți să glumești pe tema asta. Te deranjează ce-ți spun? Pun pariu că da. Ei bine, de-abia am început.

Em, urăsc să mă gândesc că locuiești în apartamentul ăla oribil, plin de mirosuri și de zgomote ciudate, cu becuri fără abajur, sau că stai în spălătoria aia automată – apropo, nu există nici un motiv în ziua de azi și în epoca actuală să folosești o astfel de spălătorie, nu e nimic cool sau politic legat de spălătoriile astea, e doar deprimant. Nu știu, Em, ești tânără, ești practic un geniu, și totuși ideea ta de distracție este să îți faci cinste cu un drum la spălătorie. Eu cred că meriți mai mult. Ești deșteaptă, amuzantă și bună (prea bună, după părerea mea), și de departe cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc. Și (acum mai beau din bere – inspir adânc) ești fără îndoială o Femeie Foarte Atrăgătoare. Și (și mai multă bere) da, vreau să

spun și „sexy „, deși simt că mi se face cam rău când scriu asta. Dar nu am de gând să șterg asta doar din cauză că e incorect din punct de vedere politic să-i spui cuiva că e „sexy”, fiindcă este, de asemenea, și ADEVĂRAT. Ești minunată, bătrânico, și, dacă ți-aș putea face doar un singur dar pentru toată viața ta, asta ar fi. Încredere. Ar fi darul încrederii. Ori asta, ori o lumânare parfumată.

Știi din scrisorile tale și din cum te-am văzut după piesă că acum te simți puțin pierdută, nu știi ce să faci cu viața ta, un pic în derivă, fără direcție, fără țintă, dar nu e o problemă, e OK, fiindcă tuturor ne e dat să fim așa la douăzeci și patru de ani. De fapt, toată generația noastră e așa. Am citit un articol despre asta, e din cauză că nu am luptat niciodată într-un război ori fiindcă ne-am uitat prea mult la televizor – sau așa ceva. Oricum, singurii oameni cu direcție și țintă sunt niște plicticoși îngrozitori, niște nesărați și carieriști ca Tilly-Ticăloasa-Killick sau Callum O'Neill și computerele lui recondiționate. Cu siguranță, nu am un plan bine pus la punct, știu că tu îți închipui că la mine toate sunt lămurite, dar nu sunt, și eu îmi fac griji, doar că nu-mi bat capul cu ajutorul de șomaj, nici cu situația locativă, nici cu viitorul Partidului Laburist și nici nu mă întreb unde o să fiu peste douăzeci de ani sau cum se adaptează domnul Mandela la libertate. Așa că e timpul să mai fac o pauză înainte de următorul paragraf fiindcă de-abia m-am pornit. Scrisoarea asta va ajunge la un punct culminant care va schimba vieți. Și mă întreb dacă ești pregătită pentru asta.

Undeva între toaleta pentru personal și bucătărie, Ian Whitehead începu unul dintre numerele sale comice.

— Ai fost vreodată într-un, să zicem, supermarket, la coadă la casa pentru maximum șase produse, și în fața ta să fie o bătrână care are, să zicem, șapte produse? Și tu stai acolo și le numeri, și ești atât de furioooooasă...

— Ay, caramba, murmură Emma în surdină înainte să deschidă cu piciorul ușile batante spre bucătărie, unde îi întâmpină un val de aer fierbinte și întepător, acru și mustind de ardei iuți și de colorant fierbinte.

O melodie house se auzea cu putere din radiocasetofonul vechi, în timp ce un somalez, un algerian și un brazilian desfăceau capacele de pe recipientele de plastic albe de catering.

— Neața Benoit, Kemal. Hiya, Jesus, zise Emma veselă, și ei zâmbiră și o salutară dând din cap, veseli și ei.

Emma și Ian se îndreptară spre un avizier, unde ea îi arătă un afiș laminat care descria ce trebuia făcut dacă cineva se îneca cu mâncarea, „după cum se poate întâmpla”. Alături era prins un document mai mare, zdrențuit pe margini, o hartă gen pergament, reprezentând granița dintre Texas și Mexic. Emma bătu cu degetul în ea.

— Chestia asta care seamănă cu o hartă a comorilor? Ei bine, nu-ți face mari speranțe, fiindcă este doar meniul. Nu-i nici o comoară aici, compadre, doar patruzeci și opt de produse, toate diferite permutări ale celor cinci grupe de alimente de bază texano-mexicane – carne tocată, fasole, brânză, pui și guacamole. Urmări cu degetul pe hartă. Așadar, mergând de la est la vest,

avem pui pe fasole sub brânză, brânză pe pui sub guacamole, guacamole pe carne tocată, pe pui sub brânză...

— Bun, am înțeles...

— Ocazional, pentru a face lucrurile mai interesante, aruncăm niște orez sau ceapă crudă în compoziție, dar cu adevărat palpitant este ce pui înăuntru. Totul are de-a face cu grâul sau cu porumbul.

— Grâul sau porumbul, bine...

— Taco e porumb, burrito e grâu. Mai simplu, dacă se sfărâmă și îți arde mâna, e taco, dacă e flască și din ea ți se scurge pe braț osânză topită roșie, e burrito. Uite, asta... Scoase o clătită moale dintr-o cutie de catering cu cincizeci de bucăți și o scutură ca pe-o cârpă udă. Asta e burrito. Umple-l, prăjește-l, topește brânză pe el și gata enchillada. O tortilla care a fost umplută e taco, și un burrito pe care îl umpli singur e fajita.

— Și ce e o tostada?

— O să ajungem și la asta. Nu alerga înainte să înveți să mergi. Fajita este servită în aceste tăvi de fier extrem de fierbinți. Ridică o tigaie de fier cu marginea plină de grăsime, ca pe un obiect de fierărie. Ai grijă cu astea; nu ți-ar veni să crezi dacă ți-aș spune de câte ori a trebuit să dezlipesc câte un client de pe una dintre chestiile astea. Și pe urmă nu îți mai dau nici un bacșiș.

Ian se uita acum țintă la ea, rânjind prosteste. Îi îndreptă atenția spre găleata de la picioarele ei.

— Chestia asta albă de aici e smântână dulce, doar că nu e nici smântână, nici dulce, e doar un soi de grăsime hidrogenată, cred. E ceea ce rămâne după ce se prelucrează petrolul. E utilă dacă ți se desprinde tocul la pantof, dar altminteri...

— Am o întrebare.

— Dă-i drumul!

— Ce faci după serviciu?

Benoit, Jesus și Kemal se opriră cu toții din ce făceau, în timp ce Emma își recompuse expresia de pe chip și râse.

— Nu prea pierzi vremea, nu?

Ian își scosese șapca și o învârtea în mâini, ca un pețitor pe scenă.

— Nu e vorba despre vreo întâlnire sau ceva de genul; oricum, probabil ai un prieten! Preț de o clipă, așteptă un răspuns, dar pe chipul Emmei nu se clinti nici un mușchi. M-am gândit doar că te-ar putea interesa... Adoptă o voce nazală... Stilul meu comic unic, asta-i tot. Fac - puse niște ghilimele cu degetele în aer - „un număr” în seara asta, în spectacolul Chicoteli, la localul Frogland Parrot12, în Cockfosters.

— Chicoteli?

— În Cockfosters. Este în Zona 3, care pare departe ca planeta Marte, știu, pentru o seară de duminică, dar, chiar dacă eu o să fiu de tot rahatul, sunt totuși niște comici grozavi acolo. Ronny Butcher, Steve Sheldon, Gemenii Kamikaze...

În timp ce vorbea, Emma își dădu seama de accentul lui adevărat, plăcut, o lungire ușoară a literei r, specifică sud-vest-ului Angliei, încă neșters de Londra, și încă o dată se gândi la tractoare.

— O să fac numărul ăsta cu totul nou diseară, despre diferența dintre bărbați și femei...

Fără nici o îndoială, o invita la o întâlnire. Chiar ar fi trebuit să se ducă. La urma urmelor, nu era ca și cum asta s-ar fi petrecut foarte des, și care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla?

— Și nici mâncarea nu e rea acolo. Chestiile obișnuite, burgeri, pachetele de primăvară, cartofi prăjiți spiralați...

— Sună încântător, Ian, cartofii spiralați și toate cele, dar nu pot în seara asta, îmi pare rău.

— Serios?

— La șapte merg la biserică, la slujba de seară.

— Nu, serios.

— E o ofertă plăcută, dar după tura de aici sunt frântă. Nu vreau decât să mă duc acasă, să mănânc ca sparta și să plâng. Așa că mi-e teamă că va trebui să ratez ocazia.

— Poate altă dată? Joc în Banana frântă, la clubul Chesire Cat13, în Kingston-upon-Thames vineri...

Peste umărul lui, Emma îi putea vedea pe bucătari cum se uitau la ei, iar Benoit râdea cu mâna la gură.

— Poate altă dată, zise ea, amabilă, dar cu hotărâre, apoi căută să schimbe subiectul. Acum asta... împinse o altă găleată cu vârful piciorului. Chestia de aici e salsa. Încearcă să nu ți-o pui pe piele. Arde.

Chestia e, Em, că, atunci când am alergat înapoi spre hostel prin ploaie - ploaia aici e caldă, fierbinte uneori, nu ca aia londoneză - eram, cum ți-am zis, destul de beat și m-am trezit gândindu-mă la tine și zicând ce păcat că Em nu e aici să vadă asta, să trăiască asta, și am avut revelația asta și iat-o:

Ar trebui să fii aici cu mine. În India.

Asta e ideea mea măreață, și s-ar putea să fie nebunească, dar o să pun asta la poștă înainte să mă răzgândesc. Urmează aceste instrucțiuni simple:

1. Lasă-ți chiar acum slujba aia de rahat. Lasă-i să găsească pe altcineva să topească brânza pe tortilla pentru 2,20 de dolari pe oră. Bagă în geantă o sticlă de tequila și ieși pe ușă. Gândește-te cum te-ai simți, Em. Pleacă acum! Fă-o pur și simplu.

2. Eu cred că ar trebui să părăsești și apartamentul acela. Tilly te jecmănește, cerându-ți atâția bani pentru o cameră care nu are nici fereastră. Nu este o debara, este o cutie, iar tu ar trebui să o ștergi de acolo și să lași pe altcineva să stoarcă în locul ei sutienele mari și gri. Când o să mă întorc la așa-numita lume reală o să-mi cumpăr un apartament, fiindcă sunt un astfel de monstru capitalist super-privilegiat, iar tu vei fi mereu bine-venită să stai un pic sau pentru totdeauna, dacă vrei, fiindcă eu cred că ne-am înțelege, nu-i așa? Știi, în calitate de COLEGI de apartament. Asta cu condiția să-ți

înfrânezi atracția sexuală pentru mine, ha, ha. Dacă se întâmplă ce-i mai rău, o să te încui noaptea în camera ta. În fine, acum vine ce-i mai important...

3. Imediat ce primești asta, du-te la agenția de voiaj pentru studenți de pe Tottenham Court Road și rezervă un bilet cu data de întoarcere nespecificată spre Delhi cât mai aproape de data de 1 august, peste două săptămâni, când, în caz că ai uitat, e ziua mea. Cu o seară înainte, ia un tren spre Agra și stai la un motel ieftin. A doua zi dimineață, trezește-te devreme și du-te la Taj Mahal. Poate ai auzit de el, o clădire mare și albă, botezată după numele restaurantului indian de pe Lothian Road. Uită-te prin jur, și la ora 12 fix să fii exact sub centrul domului cu un trandafir roșu în mână și cu un exemplar din Nicholas Nickleby în cealaltă, iar eu o să vin și o să te găsesc, Em. Eu o să am un trandafir alb și exemplarul meu din Howards End și, când o să te văd, o să ți-l arunc în cap.

Nu e cel mai grozav plan pe care l-ai auzit în viața ta?

Ah, tipic Dexter, o să spui, oare nu uită ceva? Bani! Biletele de avion nu cresc în copaci, și ce o să mă fac cu asigurarea socială și cu codul muncii etc., etc. Nu-ți face griji, plătesc eu. Da, plătesc eu. O să-ți trimit telegrafic banii pentru biletul de avion (întotdeauna mi-am dorit să fac un transfer telegrafic) și o să plătesc pentru tot când o să fii aici, ceea ce cam sună a lăudăroșenie, dar nu e, fiindcă aici e atât de IEFTIN. Putem trăi luni întregi, Em, noi doi, îndreptându-ne spre Kerala sau traversând spre Thailanda. Am putea merge la o petrecere cu lună plină - gândește-te cum e să stai treaz toată noaptea nu fiindcă îți faci griji, ci fiindcă e AMUZANT. (Îți amintești când am stat noi trei toată noaptea în Edinburgh, Em? În fine. Să trecem peste asta!)

Cu trei sute de lire din banii altcuiva ai putea să-ți schimbi viața, și nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta, fiindcă, sincer, am bani pe care nu eu i-am câștigat, iar tu muncești din greu și totuși nu ai bani, așa că ăsta e socialism în acțiune, nu-i așa? Și, dacă ții morțiș, poți să-mi dai banii înapoi când o să fii un dramaturg celebru sau când o să-ți vină banii pe poezii sau mai știu eu ce. În plus, e vorba numai despre trei luni. Trebuie să mă întorc oricum în toamnă. După cum știi, mama nu se simte bine. Mi-a zis că operația a decurs bine, și poate că așa și este, sau poate nu vrea să-mi fac griji. Oricum, trebuie să mă întorc în cele din urmă. (Apropo, mama are o teorie despre mine și tine, și, dacă o să ne întâlnim la Taj Mahal, o să-ți povestesc despre ce e vorba, dar numai dacă ne întâlnim.)

Pe perete în fața mea e o călugăriță uriașă care se uită la mine și parcă îmi spune să tac din gură, așa că asta o să și fac. Ploaia s-a oprit, și mă pregătesc să mă duc la bar, să mă întâlnesc cu niște prieteni noi ca să bem ceva - trei studențe mediciniste de la Amsterdam, lucru care îți zice tot. Dar în drum o să găsesc o cutie poștală și o să trimit asta înainte să mă răzgândesc. Nu fiindcă mi se pare că venirea ta aici e o idee proastă - nu, e o idee minunată, și trebuie să vii - ci fiindcă mi se pare că am spus prea multe. Îmi pare rău dacă te-am supărat. Important este că mă gândesc mult la tine, asta-i tot. Dex și Em, Em și Dex. Consideră-mă sentimental, dar nu aș vrea să văd pe nimeni din lume făcând dizenterie mai mult ca pe tine.

Taj Mahal, 1 august, la prânz.

O să te găsec!
Cu dragoste, D.

. Apoi se întinse și își scărpină țeasta, bău ultimul rest de bere și luă scrisoarea, bătu marginea foilor și puse solemn teancul în fața lui. Își flexă mâna amortită; unsprezece pagini scrise în mare viteză, cel mai mult de când dăduse examenele de diplomă. Își întinse brațele deasupra capului satisfăcut, după părerea lui; aceasta nu era o scrisoare, era un dar.

Își strecură iar picioarele în sandale, se ridică ușor nesigur și își adună curaj pentru dușurile comune. Acum era foarte bronzat – cel mai mare proiect al lui din ultimii doi ani, culoarea pătrunzându-i adânc în carne, precum creozotul într-un gard de lemn. Avea capul ras de un bărbier stradal și mai pierduse ceva în greutate, dar în secret îi plăcea noua lui înfățișare. Piele și os, ca un erou salvat din junglă. Ca să-și completeze imaginea, își făcuse un tatuaj cuminte pe gleznă, un simbol neutru Ying-Yang, pe care probabil că la Londra avea să-l regrete. Dar nu era nici o problemă. La Londra avea să poarte șosete.

Trezit de dușul rece, se întoarse în cămăruța mică și scotoci în rucsac după ceva cu care să se îmbrace la întâlnirea cu studentele mediciniste din Olanda, adulmecând fiecare articol de îmbrăcăminte până când le puse pe toate într-un morman umed și mirositor pe preșul de rafie uzat. Alese cel mai puțin mizerabil articol, o cămașă americană vintage cu mâneci scurte, își trase pe el niște blugi tăiați în zona coapselor și purtați fără chiloți, astfel încât să se simtă îndrăzneț și cutezător. Un aventurier, un pionier.

Apoi văzu scrisoarea. Șase foi scrise mărunț pe ambele părți. Se uită la ele ca și cum ar fi fost lăsate de un intrus, și, odată cu trezirea din aburii alcoolului, veni și primul fior de îndoială. O ridică grijuliu și se uită la întâmplare pe o pagină, după care își feri imediat privirea. Toate acele majuscule, semnele de exclamație și glumele groaznice. Îi spusese că era „sexy”, folosise cuvântul „dicresiunc”, care nici măcar nu era corect. Semăna cu un elev de clasa a șasea care citește o poezie, nu cu un pionier, un aventurier cu capul ras, tatuat și fără chiloți pe sub blugi. „O să te găsec, mă gândesc la tine, Dex și Em, Em și Dex” – la ce naiba se gândea? Ceea ce păruse imperios și mișcător cu o oră în urmă acum părea excesiv de sentimental și de stângaci, ba pe alocuri de-a dreptul mincinos; pe perete nu era nici o călugăriță, nu ascultase caseta cu compilația făcută de ea, așa cum scrisese, căci își pierduse casetofonul în Goa. Era evident că scrisoarea avea să schimbe tot, și oare lucrurile nu stăteau foarte bine așa cum erau? Chiar își dorea ca Emma să fie cu el în India, să râdă de tatuajul lui, să facă observații acide? Va trebui s-o sărute la aeroport? Va trebui să împartă patul cu ea? Încercă să-și imagineze toate astea. Chiar voia atât de mult să o vadă?

Da, hotărî, voia. Fiindcă, în ciuda stupidității evidente, exista o afecțiune sinceră, mai mult decât afecțiune, în ceea ce scrisese, și cu siguranță avea să o pună la poștă în seara aceea. Dacă ea reacționa exagerat, el putea pretinde că fusese amețit de băutură. Măcar asta era adevărat.

Fără alte ezitări, puse scrisoarea într-un plic par avion și o strecură în exemplarul lui din Howards End, lângă dedicația scrisă de mâna Emmei. Apoi se îndreptă spre bar, să le întâlnească pe noile sale prietene din Olanda.

La puțin timp după ora nouă în seara aceea, Dexter plecă din bar cu Renee Van Houten, o farmacistă stagiară din Rotterdam, cu urme de henna pe mâini, un flacon cu un calmant în buzunar și un tatuaj nereușit cu ciocănitorea Woody la baza șirei spinării. Dexter putea zări pasărea rânjind la el cu nerușinare în timp ce se împleticea spre ușă.

În graba lor de a pleca, Dexter și noua lui prietenă dădură din greșeală peste Heidi Schindler, o tânără de douăzeci și trei de ani, studentă la inginerie chimică din Köln. Heidi îl înjură pe Dexter, dar în germană și destul de încet ca ei să nu o audă. Făcându-și loc prin barul aglomerat, își dădu jos rucsacul imens și căută un loc unde să se prăbușească. Heidi avea un chip rotund și roșu, ca o serie de cercuri suprapuse, efect exagerat și de ochelarii ei rotunzi, aburiți acum de căldura umedă din bar. Prost dispusă, balonată din cauza calmantelor, furioasă pe prietenii care tot plecau fără ea, se prăbuși pe spate pe o canapea de ratan rablagită și medită la profunzimea nefericirii ei. Își scoase ochelarii aburiți, îi șterse cu colțul tricoului, se așeză mai bine pe canapea și simți că o înțeapă ceva tare în șold. Încet, mai înjură o dată.

Îndesat între pernele jerpelite de burete era un exemplar din Howards End, cu o scrisoare strecurată între pagini. Chiar dacă era destinată altcuiva, Heidi simți automat un fior de anticipație văzând bordura alb cu roșu a plicului par avion. Scoase scrisoarea, o citi până la capăt, apoi o citi încă o dată.

Engleza lui Heidi nu era destul de bună, iar unele cuvinte nu-i erau familiare – „dicresiune”, de exemplu – dar înțelese suficient cât să își dea seama că era o scrisoare destul de importantă, genul de epistolă pe care și-ar dori și ea să o primească într-o bună zi. Nu era chiar un mesaj de dragoste, dar era destul de aproape. Și-o imaginează pe această „Em” citind-o, apoi recitind-o, exasperată, dar și oarecum încântată, apoi și-o închipui acționând ca atare, părăsindu-și apartamentul oribil și slujba dezgustătoare și schimbându-și viața. Heidi și-o imaginează pe Emma Morley, care nu se deosebea prea mult de ea, așteptând la Taj Mahal, în timp ce un tânăr blond și frumos se apropia. Își imaginează un sărut și începu să se simtă ceva mai bine. Se decise că, orice s-ar întâmpla, Emma Morley trebuia să primească acea scrisoare.

Dar pe plic nu se găsea nici o adresă și nici o adresă de returnare pentru „Dexter”. Scană paginile ca să găsească indicii, poate numele restaurantului unde lucra Emma, dar nu descoperi nimic de folos. Se hotărî să întrebe la recepția hostelului de peste drum. Asta era, la urma urmelor, tot ce putea să facă.

Heidi Schindler e acum Heidi Klauss. Are patruzeci și unu de ani, locuiește într-o suburbie a Frankfurtului cu soțul și cei patru copii și este destul de fericită – cu siguranță, mult mai fericită decât se aștepta să fie la douăzeci și unu de ani. Exemplarul broșat din Howards End se află încă pe

raftul din dormitorul pentru oaspeți, uitat și necitit, cu scrisoarea așezată frumos chiar sub copertă, alături de dedicația scrisă cu litere mici și îngrijite:

Dragului meu Dexter. Un roman minunat, pentru călătoria ta minunată. Drum bun și întoarce-te cu bine și fără tatuaje. Fii cuminte, sau cât de cuminte poți tu. La naiba, o să-mi fie dor de tine. Cu toată dragostea, buna ta prietenă Emma Morley, Clapton, Londra, aprilie 1990.

OPORTUNITĂȚI.

Luni, 15 iulie 1991

Camden Town și Primrose Hill

— ATENȚIE, VĂ ROG! îmi acordați puțină atenție? Atenție toată lumea! Tăcere, tăcere, tăcere. Vă rog. Vă rog! Mulțumesc. Bun, aș vrea să parcurgem meniul de azi, dacă se poate. Mai întâi așa-numitele „specialități”. Avem supă de scoici cu porumb dulce și chimi-changa de curcan.

— Curcan? în iulie? spuse Ian Whitehead de la bar, unde tăia felii de lămâie ca să le pună pe gâtul sticlelor de bere.

— Azi e luni, continuă Scott, și ar trebui să fie liniște și pace, așa că vreau să văd locul ăsta curat lună. Am verificat programarea, și tu, Ian, ești la toalete.

Ceialți râseră batjocoritor.

— De ce sunt mereu eu? ripostă Ian.

— Fiindcă o faci atât de frumos, replică buna lui prietenă Emma Morley, și Ian profită de ocazie să-și pună brațul pe după umerii ei aplecați și să se prefacă vesel că o înjunghie cu un cuțit.

— Și, Emma, după ce terminați voi doi, poți să vii în biroul meu, te rog?

Ceialți chicotiră cu subînțeles, Emma îl dădu la o parte pe Ian, iar barmanul Rashid apăsă pe butonul „play” al magnetofonului unsuros din spatele barului. Răsună La Cucaracha, gândacul, o glumă care nu mai era amuzantă de vreme ce era repetată la nesfârșit.

— O să spun direct despre ce-i vorba. la loc.

Scott își aprinse o țigară, și Emma se cocoță pe scaunul de bar din fața biroului lui mare și dezordonat. Un zid de cutii pline cu votcă, tequila și țigări – produsele considerate cel mai ușor de furat – bloca pătrunderea soarelui de iulie în mica încăpere mirosind a scrumieră și a dezamăgire.

Scott își ridică picioarele pe birou.

— Chestia e că plec.

— Serios?

— Cei de la sediul central mi-au cerut să conduc noua filială a Hail Caesar din Ealing.

— Ce e Hail Caesar?

— Noul lanț de restaurante cu specific italian contemporan.

— Numit Hail Caesar?

— Corect.

— De ce nu Mussolini?

— O să facă și cu bucătăria italiană întocmai ce au făcut cu cea mexicană.

— Ce, o s-o ducă de râpă?

Scott păru rănit.

— Hai, Emma, scutește-mă cu astea!

— Scuză-mă, Scott, serios. Felicitări, ai făcut o treabă grozavă, pe bune...

Se opri brusc, fiindcă își dădu seama ce avea să urmeze.

— Ideea e... Scott își întrepătrunse degetele și se aplecă înainte pe birou, așa cum văzuse la televizor că fac oamenii de afaceri, și simți ușorul fior afrodisiac al puterii. Mi-au cerut să-mi numesc înlocuitorul ca manager, și despre asta am vrut să vorbesc cu tine. Vreau pe cineva care nu va pleca. Cineva demn de încredere, care să nu fugă în India fără preavizul adecvat sau să lase totul baltă pentru vreun job palpitant. Cineva pe care mă pot baza că o să rămână aici pentru vreo doi ani și să se dedice cu adevărat... Emma, tu... tu plângi?

Cu capul în jos, Emma își acoperi ochii cu palmele.

— Îmi pare rău, Scott, doar că m-ai prins într-un moment prost, asta-i tot.

Scott se încruntă, ezitând între compasiune și iritare.

— Uite! Smulse un sul de hârtie albastră și aspră dintr-un bax. Șterge-te... Și aruncă sulul peste birou, astfel încât acesta ricoșă de pieptul Emmei. E ceva ce am zis eu?

— Nu, nu, nu, e doar ceva personal, ceva particular, care izbucnește așa, din când în când. E atât de stânjenitor. Își apăsă pe ochi două ghemotoace de hârtie albastră. Îmi pare rău, îmi pare tare rău, spuneai că...

— Mi-am pierdut șirul gândurilor, acum, că ai izbucnit așa în lacrimi.

— Cred că îmi spuneai că viața mea nu se îndreaptă nicăieri, și Emma începu să râdă și să plângă în același timp.

Apucă a treia bucată de hârtie și și-o îngrămădi în gură.

Scott așteptă până când umerii ei încetară să se mai scuture.

— Deci te interesează slujba sau nu?

— Vrei să zici - puse mâna pe un tub de douăzeci de litri de sos Thousand Island - că toate astea ar putea fi ale mele într-o bună zi?

— Emma, dacă nu vrei slujba, spune-o, dar eu o fac deja de patru ani...

— Și te-ai descurcat foarte bine, Scott...

— Banii sunt bunicei, nu va mai trebui să cureți niciodată toaletele...

— Apreciez oferta.

— Atunci de ce dai apă la șoareci?

— Doar că am fost un pic... deprimată, asta-i tot.

— Deprimată. Scott se încruntă, de parcă auzea cuvântul pentru prima dată.

— Știi. Un pic melancolică.

— Da. Înțeleg. Scott se gândi dacă să-și pună un braț patern în jurul umerilor ei, dar asta ar fi însemnat să sară peste un butoi de patruzeci de litri de maioneză, așa că se aplecă și mai mult peste birou. Deci e o problemă... cu iubitul?

Emma scoase un hohot de râs.

— Nici vorbă! Scott, nu e nimic, doar că m-ai prins într-o pasă proastă, asta-i tot. Clătină din cap cu putere. Uite, a trecut, ca o ploaie de vară. Hai să uităm de asta!

— Deci ce părere ai? De funcția propusă?

— Pot să mă mai gândesc? Să-ți spun mâine?

Scott zâmbi cu blândețe și dădu aprobator din cap.

— Du-te, atunci! Fă o pauză. Întinse o mână spre ușă și adăugă, cu infinită compasiune: Du-te și ia-ți niște nachos.

În camera goală a personalului, Emma privi cu furie farfuria cu brânză aburindă și cu chipsuri de porumb, de parcă era un dușman care trebuia înfrânt.

Se ridică brusc, se îndreptă spre dulapul lui Ian și își băgă mâna în buzunarul blugilor lui până găsi niște țigări. Luă una, o aprinse, apoi își ridică ochelarii și își studie ochii în oglinda crăpată, își linse un deget și șterse urmele de lacrimi. Acum avea părul lung, fără o coafură anume, într-o culoare pe care o botezase „șoarece deșirat”. Scoase o șuviță din elasticul care îl ținea prins și o trecu printre degetul mare și arătător, știind că, atunci când avea să se spele, spuma șamponului urma să fie gri. Păr de oraș. Numeroasele ore târzii lucrate o făcuseră palidă, și se rotunjise la trup; de câteva luni, își îmbrăca fustele peste cap. Dădea vina pe fasolea refrigerată pentru asta; prăjeli și iar prăjeli. „Grasă, își zise, grasă proastă” – acesta era unul dintre sloganurile care se repetau în mintea ei în prezent, împreună cu „O treime din viață ți s-a dus” și „Ce rost are orice?”

Vârsta de douăzeci și cinci de ani îi adusese Emmei o a doua adolescență, chiar mai egocentrică și mai pesimistă decât prima. „De ce nu vii acasă, iubito”, îi spusese mama ei la telefon cu o seară în urmă, pe un ton preocupat și tremurător, de parcă fiica ei fusese răpită. „Camera ta te așteaptă. Poți găsi de lucru la Debenhams'”, și pentru prima dată Emma se simțise tentată. Crezuse că putea cuceri Londra, dar orașul o înfrânsese, așa cum fusese avertizată că avea să se întâmple. Își imaginase un vârtej de saloane literare, angajamente politice, petreceri vesele, iubiri dulci-amare pe faleza Tamisei. Avusese de gând să înființeze o trupă, să facă filme de scurtmetraj, să scrie romane, dar, după doi ani, volumul subțirel de poezii nu devenise mai gros și nimic cu adevărat bun nu i se întâmplase de când simțise bastoanele polițiștilor în timpul revoltelor contra impozitelor.¹⁴

Nu că nu s-ar fi străduit. Ideea unei slujbe în domeniul editorial îi trecuse prin minte. Prietena ei Stephanie Shaw căpătase după absolvire o slujbă în acest domeniu, și asta o transformase. Gata cu halbele de bere brună pentru Stephanie Shaw! Acum bea vin alb, purta costume de la Jigsaw și servea chipsuri Kettle la petreceri. La sfatul ei, Emma trimisese scrisori la editori, la agenți, apoi la librării, dar nimic. Recesiunea continua, și oamenii se agățau de slujbele lor cu o determinare sumbră. Se gândise să se refugieze în învățământ, dar guvernul nu mai acorda burse pentru studenți, și ea nu își permitea să plătească taxele. Exista posibilitatea de a face muncă voluntară, se gândise la Amnesty International, dar chiria și drumul îi mâncaseră toți banii, iar Loco Caliente îi mâncase tot timpul și energia. Avea

ideea ciudată că ar putea să citească romane cu glas tare orbilor, dar era asta cu adevărat o slujbă sau doar ceva văzut în vreun film? Când o să aibă suficientă energie, o să afle. Deocamdată, stătea la masă și se uita furioasă la mâncare.

Brânza industrială se solidificase ca un plastic, și, dezgustată brusc, Emma împinse la o parte farfuria și se întinse după geantă, de unde scoase un carnețel nou, negru și scump, cu un stilou micuț prins de copertă. Întorcând o pagină nouă de hârtie albă ca laptele, începu să scrie.

Nachos.

Nachos au făcut-o.

Dezordinea multicoloră și aburindă ca dezordinea din viața ei însumând tot ce e rău în viața ei „E vremea schimbării” se aude o voce din stradă.

De afară, de pe Kentish Town Road râsete răsună.

Dar aici, în podul afumat nu sunt decât Nachos.

Brânza, la fel ca viața, a devenit dură și rece ca plasticul.

Și nu răsună râsete în camera înaltă.

Emma se opri din scris, apoi își ridică privirea spre tavan, de parcă oferea cuiva ocazia să se ascundă. Se uită din nou spre foaia de hârtie, în speranța că o să fie surprinsă de sclipirea vorbelor scrise acolo.

Se cutremură și scoase un geamăt lung, apoi râse, clătinând din cap în timp ce tăia metodic fiecare rând, hașurând apoi pe deasupra, până când fiecare cuvânt fu șters cu totul. Curând, cerneala începu să pătrundă prin hârtie. Întoarse pagina și se uită la ce era scris acolo unde petele de cerneală se îmbibaseră.

Edinburg, ora 4 dimineața.

Întinși în pat, vorbim despre viitor, facem presupuneri și, privindu-l în timp ce vorbește, gândesc „Arătos „, cuvânt stupid și gândesc „Oare asta să fie? Acel lucru inefabil?”

Afară mierlele cântă și razele soarelui încălzesc perdelele...

Se cutremură încă o dată, de parcă ar fi aruncat o privire pe sub un bandaj, și închise carnețelul cu un pocnet. Doamne sfinte, „lucrul inefabil”. Atinsese un punct de cotitură. Nu mai credea că o situație putea fi îmbunătățită dacă scriai o poezie despre ea.

Punând deoparte carnețelul, se întinse după exemplarul din ziua precedentă din Sunday Mirror și începu să mănânce nachos, inefabilele nachos, surprinsă încă o dată de cât de bine te poate face să te simți mâncarea foarte proastă.

Ian era în pragul ușii.

— Ian a venit tipul ăla.

— Ce tip?

— Prietenul tău, frumușelul. A adus cu el o fată.

Și imediat Emma își dădu seama despre cine vorbea Ian.

Îi privi din bucătărie, cu nasul lipit de geamul unsuros al ferestrei rotunde, în timp ce ei stăteau tolăniți cu insolență la o masă din centru, sorbind băuturi colorate și râzând de meniu.

Fata era înaltă și subțire, cu piele palidă, ochi machiați cu negru și păr negru ca pana corbului, tuns scurt într-un stil asimetric pretențios, cu picioarele lungi subliniate de colanți negri lucioși și cu ghete. Amândoi erau puțin amețiți și se comportau în felul acela exagerat și nebunesc, așa cum fac oamenii când știu că sunt priviți – comportament pop-video – și Emma se gândi ce bine s-ar simți să străbată restaurantul și să-i pocnească pe amândoi cu niște burrito specialitatea zilei, bine împachetate.

Două mâini mari i se așezară pe umeri.

— Ce bucată! exclamă Ian, așezându-și obrazul pe capul ei. Cine e?

— N-am idee. Emma frecă urma pe care o lăsase cu nasul pe geam. Le-am pierdut șirul.

— Deci e una nouă.

— Atenția lui Dexter are o rază foarte scurtă de acțiune. Ca un bebeluș. Sau o maimuță. Trebuie să fluturi ceva strălucitor în fața lui.

„Așa e și fata asta, își zise; ceva strălucitor.”

— Deci e adevărat ce se spune? Că fetelor le plac ticăloșii.

— Nu e ticălos. E doar idiot.

— Atunci fetelor le plac idioții?

Dexter își pusese acum după ureche umbreluța din cocktail, și fata râdea în hohote, încântată de acest gest genial.

— Sigur așa par să stea lucrurile, spuse Emma.

Se întrebă de ce simțea el nevoia să-i fluture înaintea ochilor noul lui stil de viață, metropolitan și strălucitor. Imediat ce îl întâmpinase la aeroport la întoarcerea din Thailanda, slab, bronzat și cu micul tatuaj prostesc, Emma știuse că nu exista nici o șansă ca ei doi să aibă o relație. Lui i se întâmplaseră prea multe, ei – prea puține. Chiar și așa, era a treia prietenă, iubită, ce-o fi fost, pe care o cunoscuse în ultimele nouă luni, Dexter prezentându-i-le ca un câine care vine cu un porumbel gras în bot. Era un soi de răzbunare prostescă pentru ceva? Fiindcă ea avusese note mai bune ca el? El chiar nu-și dădea seama ce însemna asta pentru ea, să stea la masa numărul 9 mozolindu-se cu fata asta?

— Nu te poți duce tu, Ian? E zona ta.

— A întreat de tine.

Emma oftă, își șterse mâinile de șorț, își scoase șapca de baseball ca să reducă din umilință și împinse ușa batantă.

— Așadar, doriți specialitatea noastră?

Dexter se ridică rapid, desprinzându-se dintre membrele lungi ale fetei, și își aruncă brațele în jurul prietenei lui vechi și dragi.

— Hei, ce mai faci, Em? Hai să te strâng în brațe!

De când începuse să lucreze în industria I V, căpătase o manie pentru îmbrățișări sau pentru „strânsul în brațe”. Se molipsise de la colegii prezentatori TV și acum îi vorbea mai puțin ca unui prieten vechi și mai mult ca „următorului nostru invitat special”.

— Emma, ea e... Puse o mână pe umărul gol, osos al fetei, formând un lanț între ei. Ea e Naomi, pronunțat Gnomy.

— Bună, Gnomy, zise Emma zâmbind.

Naomi îi zâmbi la rândul ei, cu paiul prins între dinții albi.

— Hai să bei o margarita cu noi!

Amețit și sentimental, o trase pe Emma de mână.

— Nu pot, Dex, sunt în timpul programului.

— Haide, cinci minute. Vreau să-ți cumpăr o băută. O băătură! Vreau să zic o băătură.

Ian se apropiase și el, cu carnețelul pregătit.

— Să vă aduc ceva de mâncare? întrebă el vesel.

Fata strâmbă din nas.

— N-aș prea crede!

— Dexter, l-ai cunoscut pe Ian, nu? întrebă Emma repede.

— Nu, răspunse Dexter.

— Da, de câteva ori, răspunse Ian, și urmă un moment de tăcere, în care toți rămaseră nemișcați, personal și clienți.

— Ian, ne poți aduce două, nu, trei margarita „Remember the Alamo”.

Două sau trei? Em, stai cu noi?

— Dexter, ți-am zis. Sunt în timpul programului.

— OK, în cazul ăsta, știi ce? O lăsăm așa. Numai nota, te rog, ăăă...

Ian plecă, iar Dexter îi făcu semn Emmei și îi spuse cu voce joasă:

— Hei, uite, pot în vreun fel, știi...

— Ce?

— Să-ți dau bani pentru băuturi.

Emma îl privi fără expresie.

— Nu înțeleg.

— Ce vreau să zic e: pot, în vreun fel, să-ți dau bacșiș?

— Să-mi dai bacșiș?

— Exact. Să-ți dau bacșiș.

— De ce?

— Fără nici un motiv, Em, răspunse el, doar că vreau tare, tare mult să-ți dau bacșiș.

Și Emma simți cum i se mai desprinde o bucățică de suflet.

Pe Primrose Hill, în lumina soarelui ce se îndrepta spre apus, Dexter dormea, cu cămașa descheiată, cu mâinile sub cap și cu o sticlă de vin pe jumătate goală ce se încălzea alături, alunecând din mahmureala de după-amiază din nou în beție. Așezați pe iarba galbenă și arsă de pe deal, tineri, mulți veniți direct de la birou, stăteau de vorbă și râdeau, în acompaniamentul muzicii care răsuna din trei aparate stereo diferite aflate în competiție. Dexter stătea în mijlocul tuturor și visa la televiziune.

Idea de a ajunge fotograf profesionist fusese abandonată fără prea mari regrete. Știa că era un amator bunicel, și probabil așa avea să fie mereu, dar, ca să devină excepțional, un Cartier-Bresson, un Capa sau un Brandt, era nevoie de străduință, de respingeri și de luptă, iar el nu era sigur că lupta i se potrivea. Pe de altă parte, televiziunea îl dorea imediat. Oare de ce nu se gândise mai de mult la asta? Din copilărie, televizorul nu lipsise niciodată din casa lui, dar exista ceva oarecum nesănătos în chestia asta. Acum, în ultimele nouă luni, ajunsese brusc să-i domine întreaga viață. Era un

convertit și, cuprins de pasiunea noului recrut, descoperea că se implica destul de mult în acest mediu, de parcă își găsisse în sfârșit un cămin spiritual.

Și nu, nu avea aura artistică a fotografului sau credibilitatea reportajelor din zone de război, dar televiziunea conta, televiziunea era viitorul. Adevărată democrație în acțiune, influența viețile oamenilor în cel mai rapid mod, forma opiniei, provoca, distra și atrăgea mult mai eficient decât toate acele cărți pe care nu le citea nimeni sau acele piese pe care nimeni nu se obosea să le vadă. Emma putea spune de ce nu îi plăceau laburiștii (nici Dexter nu era un fan, deși mai mult din motive de stil decât de principiu), dar cu siguranță scuturaseră din temelii mass-media. Până de curând, transmisiunile păreau îmbâcsite, prețioase și plicticoase; extrem de sindicalizate, cenușii și birocratice, pline de personaje bărboase și de idealști aflați de o viață acolo, și de bătrânei simpatici care împingeau cărucioare cu ceai; un soi de filială din skowbiz a administrației civile. Pe de altă parte, Redlight Productions făcea parte din noul val de companii independente, tinere, private care se străduiau să smulgă mijloacele de producție din mâinile dinozaurilor reithieni¹⁵ refractari. Era un domeniu în care existau bani; se vedea clar din birourile cu spații largi în culori primare, cu computere de ultimă generație și frigidere la comun generoase.

Ascensiunea lui în această lume fusese, cu siguranță, spectaculoasă. Femeia pe care o întâlnise în tren în India, cu păr negru și lucios tuns bob și ochelari minusculi, îi dăduse prima lui slujbă, pe post de curier, apoi de documentarist, iar acum era producător asistent, prod. ast. la UP4IT, un program tip magazin de weekend care combina muzica și show-uri de stand-up scandaloase cu reportaje pe teme care „îi afectează cu adevărat pe tineri în ziua de azi”: BTS, droguri, muzică dance, droguri, brutalitatea polițienească, droguri. Dexter producea filmulețe hiperactive cu locuințe sociale sumbre, filmate din unghiuri ciudate prin lentile tip ochi de pește, cu norii zburând grăbiți pe ritmuri de muzică acid house. Se vorbea chiar ca el să apară și în fața camerei, în următoarea serie. Se întrecea pe sine, era în plin avânt, și existau toate șansele să-i poată face mândri pe părinții lui.

„Lucrez în televiziune.” Doar rostirea acestor cuvinte îi dădea satisfacție. Îi plăcea să străbată Berwick Street ducând un plic gros cu casete video spre un studio de editare, salutând din cap oameni asemenea lui. Îi plăceau platourile cu sushi și petrecerile de lansare, îi plăcea să bea apă de la răcitor, să dea comenzi curierilor și să spună lucruri de genul: „Trebuie să scăpăm de șase secunde”. În secret, îi plăcea faptul că aceasta era una dintre industriile oamenilor frumoși, în care tinerețea era apreciată. Nu exista nici un risc în această minunată lume nouă să intri într-o sală de conferințe și să dai peste un grup de bătrânei de șaiszeci și doi de ani în timpul unei ședințe. Ce se întâmpla cu oamenii de televiziune când ajungeau la o anumită vârstă? Unde se duceau? Nu contează, lui îi convenea, așa cum se întâmpla și cu majoritatea tinerelor ca Naomi; dure, ambițioase, metropolitane. În rarele momente de îndoială de sine, Dexter se îngrijorase la un moment dat că lip sa intelectului avea să fie un impediment în viață, dar asta era o slujbă unde încrederea, energia și poate chiar o anumită aroganță

erau elementele care contau, toate calități care îi erau la îndemână. Da, trebuia să fii isteț, dar nu isteț ca Emma. Doar isteț, șmecher, ambițios.

Îi plăcea la nebunie noul lui apartament din apropiere de Belzise Park, tot numai lemn negru și metal cenușiu, și iubea Londra, desfășurându-se vastă și strălucitoare înaintea lui în această zi a Sfântului Swithin, și dorea să împărtășească toată această emoție cu Emma, să îi prezinte noi posibilități, noi experiențe, noi cercuri sociale; să îi facă viața mai asemănătoare cu a lui. Cine știe, poate că Naomi și Emma aveau să devină prietene.

Liniștit de aceste gânduri, pe punctul să adoarmă, fu trezit de o umbră care îi cădea pe față. Deschise un ochi, cu privirea mijită.

— Bună, frumoaso.

Emma îi trase cu putere un șut în șold.

— Au!

— Niciodată, dar niciodată să nu mai faci asta!

— Ce să fac?

— Știi tu ce! De parcă sunt la grădina zoologică și tu mă împungi cu bățul, râzând...

— Nu râdeam de tine!

— Te-am văzut cum o încălecai pe prietena ta, chicotind...

— Nu e prietena mea, și râdeam de meniu...

— Râdeați de locul unde muncesc eu.

— Și? Și tu o faci!

— Da, fiindcă eu muncesc acolo. Râd în fața greutăților, tu doar îmi râzi în față!

— Emma, eu niciodată...

— Așa mi-ai dat impresia.

— Atunci îmi cer scuze.

— Bine. Se așeză lângă el, cu picioarele sub ea. Acum încheie-te la cămașă și dă-mi sticla.

— Și chiar nu e prietena mea. Își încheie trei nasturi de jos de la cămașă, așteptând ca Emma să muște momeala. Văzând că nu o face, o provocă din nou: Doar ne culcăm din când în când împreună, asta-i tot.

Pe măsură ce posibilitatea unei relații între ei pălea, Emma încercase să se călească împotriva indiferenței lui Dexter, și acum o astfel de remarcă nu îi provoca mai multă durere decât, să zicem, o minge de tenis primită cu putere în ceafă. Acum de-abia mai tresărea.

— Sunt convinsă că e plăcut pentru amândoi. Își turnă vin într-un pahar de plastic. Deci, dacă nu e prietena ta, cum s-o numesc?

— Nu știu. Iubită?

— Asta nu implică și afecțiune?

— Ce zici de „cucerire”? reluă el rânjind. În ziua de azi, pot să spun „cucerire”?

— Sau „victimă”. Îmi place „victimă”. Brusc, Emma se lăsă pe spate și își strecură cu dificultate degetele în buzunarele blugilor. Poți să ți-o iei înapoi. Îi azvârli în piept o bancnotă mototolită de zece lire.

— Nici vorbă!

— Ba da.

— Ea ta!

— Dexter, ascultă-mă! Nu se dă bacșiș la prieteni.

— Nu e bacșiș, e un cadou.

— Banii nu sunt un cadou. Dacă vrei să-mi cumperi ceva, e foarte drăguț, dar nu-mi da bani. E stânjenitor.

El oftă și înghesui banii înapoi în buzunarul lui.

— Îmi cer scuze. Din nou.

— Bine, spuse ea, și se întinse lângă el. Dă-i drumul, atunci!

Povestește-mi tot!

Rânjind, el se ridică pe coate.

— Deci eram în weekend la petrecerea asta de încheiere a filmărilor... „Petrecerea de încheiere a filmărilor”, se gândi ea. Devenise cineva care mergea la astfel de petreceri.

— Și o văzusem pe la birou, așa că m-am dus la ea să-i spun bună, bine ai venit în echipă, foarte formal, cu mâna întinsă, iar ea mi-a zâmbit, mi-a făcut cu ochiul, și-a pus o mână după ceafa mea, m-a tras înspre ea și... își coborî vocea și șopti emoționat... M-a sărutat, da?

— Te-a sărutat, da? repetă Emma, în timp ce altă minge de tenis își atinse ținta.

— Și mi-a strecurat ceva în gură cu limba. „Ce e asta?” am întrebat, iar ea mi-a făcut cu ochiul și a zis: „O să afli”.

Se așternu tăcerea înainte ca Emma să spună:

— Era o alună?

— Nu...

— O alună mică prăjită...

— Nu, era o pastilă...

— Ce, era un tic-tac sau ceva? Pentru respirația ta urât mirositoare?

— Nu am o respirație...

— Nu mi-ai mai spus povestea asta o dată?

— Nu, aia era altă fată.

Mingile de tenis veneau acum des și cu viteză, din când în când strecurându-se și câte una de crichet. Emma se întinse și se concentră asupra cerului.

— Nu trebuie să le mai lași pe femei să-ți strecoare droguri în gură, Dex, e total neigienic. Și periculos. Într-o zi, o să fie o capsulă cu cianură.

Dexter râse.

— Vrei sau nu să auzi ce s-a întâmplat în continuare?

Ea își puse un deget pe bărbie.

— Oare vreau? Nț, nu cred. Nu, nu vreau.

Dar el îi spuse oricum, obișnuita poveste despre încăperi retrase și întunecoase din cluburi și telefoane târziu în noapte, și taxiuri străbătând orașul în zori; nesfârșitul bufet suedez care era viața sexuală a lui Dexter, și Emma făcu un efort conștient să nu asculte, ci doar să-i urmărească buzele. Avea o gură frumoasă, așa cum și-o amintea, și dacă ar fi și ea curajoasă, isteță și cu tunsoarea asimetrică a lui Naomi, s-ar apleca și ea acum și l-ar

săruta, și atunci îi trecu prin minte că ea nu sărutase pe nimeni, adică sărutul nu pornise de la ea. Desigur, fusese sărutată, brusc și mult prea dur de băieți beți pe la petreceri, săruturi care apăreau de nicăieri ca niște pumni. Ian încercase asta în urmă cu trei săptămâni, în timp ce ea dădea cu mopul în depozitul de carne, repezindu-se cu atâta violență, încât Emma crezuse că avea să-i dea un cap în gură. Chiar și Dexter o sărutase odată, cu mulți, mulți ani în urmă. Ar fi chiar atât de ciudat să-l sărute și ea? Ce s-ar putea întâmpla dacă ar face-o acum? „la inițiativa, scoate-ți ochelarii, prinde-l de cap în timp ce el vorbește și sărută-l, sărută-l...”

— Și Naomi mă sună la trei dimineața și zice: „la un taxi. Chiar acum”.

Și în minte văzu perfect imaginea lui ștergându-se la gură cu dosul palmei: sărutul ca o plăcintă aruncată în față. Își lăsă capul într-o parte ca să se uite la ceilalți oameni de pe deal. Lumina înserării începuse acum să pălească; două sute de tineri prosperi și atrăgători se jucau cu discuri frisbee, aprindeau grătare mobile, făceau planuri pentru seară. Totuși, ea se simțea atât de departe de acești oameni, cu carierele lor interesante, cu CD-playere și biciclete pentru munte, de parcă erau într-o reclamă TV, poate pentru votcă sau mașini sport. „De ce nu vii acasă, draga mea”, îi spusese cu o seară înainte mama ei la telefon. „Camera ta te așteaptă...”

Se uită din nou la Dexter, care nu terminase încă povestea vieții lui amoroase, apoi peste umărul lui, la un cuplu de tineri care se sărutau agresiv, femeia stând călare pe bărbatul cu brațele ridicate, de parcă s-ar fi predat, cu degetele înlănțuite.

— Și practic nu am ieșit din camera de hotel timp de, nu știu, trei zile.

— Scuză-mă, am încetat să te mai ascult de ceva vreme.

— Spuneam că...

— Ce crezi că vede la tine?

Dexter ridică din umeri, de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Spune că sunt complicat.

— Complicat. Ești ca un puzzle din două piese. Se ridică și își scutură iarba de pe gleznă. Din placaj gros... Apoi ridică puțin mai mult cracul pantalonilor. Uită-te la picioarele astea. Prinse între degete câteva fire de păr. Am niște picioare ca un drumeț de cincizeci și opt de ani. Semăn cu președintele Asociației Vagabonzilor.

— Păi, epilează-le. Frumoasa păroasă.

— Dexter!

— Oricum, ai niște picioare grozave. Se aplecă și o ciupi de gambe. Ești minunată.

Ea îi împinse cotul, și el căzu pe spate în iarbă.

— Nu-mi vine să cred că m-ai spus Păroasa.

Dincolo de ei, cuplul continua să se sărute.

— Uită-te la ăia doi - nu te holba.

Dexter aruncă o privire peste umăr.

— Pot chiar să-i și aud. De la distanța asta, pot să aud sunetul de aspirare. De parcă desfundă cineva o chiuvetă. Ți-am zis să nu te holbezi!

— De ce nu? E un loc public.

— De ce te-ai duce într-un loc public ca să te porți în felul ăsta? E ca un documentar despre animale.

— Poate că se iubesc.

— Și așa arată iubirea - numai guri ude și fusta ridicată până la brâu?

— Uneori da.

— Arată ca și cum ea încearcă să-i ia tot capul cu gura. O să-și disloce maxilarul dacă nu e atentă.

— Pare totuși să se simtă bine.

— Dexter!

— Păi așa e, spun și eu.

— Știi, unor oameni li s-ar părea un pic ciudată obsesia asta a ta de a fi mereu într-o permanentă stare de excitare, unii oameni ar considera că e un pic de disperare și de tristețe...

— Ciudat, eu nu mă simt trist. Sau disperat.

Emma, care se simțea așa, nu mai zise nimic. Dexter o împunse cu cotul.

— Știi ce ar trebui să facem - noi doi?

— Ce?

Dexter rânji.

— Să luăm împreună E.

— E? Ce e E? Întrebă ea uimită. A, te referi la ecstasy? Da, cred că am citit un articol pe tema asta. Nu cred că sunt făcută pentru chimicale care îți iau mințile. Odată am lăsat capacul de la Tipp-Ex16 deschis și am avut impresia că pantofii mei încercau să mă mănânce.

El râse amabil, și ea își ascunse propriul zâmbet în spatele paharului de plastic.

— Și, oricum, eu prefer senzația pură, naturală, dată de băutură.

— E-ul e foarte dezinhibant.

— De aia îmbrățișezi tu tot timpul pe toată lumea?

— Pur și simplu, cred că ai putea să te distrezi și tu, asta-i tot.

— Dar chiar mă distrez. Nu ai idee cât mă distrez.

Întinsă pe spate, cu privirea spre cer, Emma îi simți ochii studiind-o.

— Așa! Spune-mi despre tine, rosti el cu o voce care ei i se păru de psihiatru. Ceva noutăți? Ceva acțiune?

— A, mă știi. Nu am deloc emoții. Sunt un robot. O călugăriță.

O călugăriță-robot.

— Nu, nu ești. Te prefaci că ești, dar încă nu ai ajuns.

— A, nu mă deranjează. Chiar îmi place, să îmbătrânesc singură...

— Ai douăzeci și cinci de ani, Em...

— Să mă transform într-un șoarece de bibliotecă.¹⁷

Dexter nu era prea sigur ce înseamnă expresia, dar, cu toate astea, simți un fior pavlovian de excitare la auzul cuvântului ciorap. În timp ce ea vorbea, el și-o imagină purtând ciorapi albaștri, înainte să ajungă la concluzia că nu i-ar fi stat bine cu ciorapi albaștri, ei sau oricui altcuiva, de altfel, și că ciorapii ar trebui să fie numai negri sau poate roșii, ca aceia pe care îi purtase Naomi o dată, înainte să se decidă că probabil îi scăpa ceva din expresia

„ciorapi albaștri”. Acest gen de reverie erotică îi consuma în mare parte energia mentală, și se întrebă dacă nu cumva Emma avea dreptate că era un pic cam prea distras de latura sexuală a lucrurilor. În fiecare oră i se întâmpla să devină la un moment dat semi-idiot la vederea panourilor publicitare, a copertelor de reviste, a unui centimetru din breteaua purpurie a sutienului unei trecătoare necunoscute, și totul era și mai rău în timpul verii. Sigur, nu era normal să se simtă tot timpul de parcă tocmai ieșise de la închisoare? „Concentrează-te!” Cineva la care ținea mult trecea printr-un soi de depresie nervoasă, iar el ar trebui să se concentreze asupra acestui lucru și nu asupra celor trei fete din spatele ei care începuseră să se joace cu apa... „Concentrează-te! Concentrează-te!” își îndepărtă gândurile de la subiectul sex, cu creierul la fel de sprinten ca un portavion.

— Dar tipul ăla?

— Care tip?

— De la lucru, chelnerul. Care seamănă cu un șef de internet cafe.

— Ian? Ce-i cu el?

— De ce nu ieși cu Ian?

— Termină, Dexter! Ian nu e decât un prieten. Acum, dă-mi sticla aia, bine?

El o privi cum se ridică în fund și bea vinul, cald acum, ca pe un sirop. Deși nu era sentimental, erau momente când Dexter putea să stea liniștit și să o asculte pe Emma Morley cum râdea sau povestea ceva, simțind totodată absolut sigur că ea era cea mai grozavă persoană pe care o cunoștea. Uneori aproape că își dorea să rostească asta cu glas tare, să o întrerupă și să i-o spună pur și simplu. Dar acum nu era unul dintre acele momente; în schimb, îi trecu prin minte cât de obosită părea, tristă și palidă, și când privea în jos i se vedea bărbia dublă. De ce nu purta lentile de contact în locul acelor ochelari mari și urâți? Nu mai era studentă. Și elasticele de prins părul din velur - nu își făcea nici o favoare purtându-le. Ceea ce îi trebuia cu adevărat, își zise el copleșit de compasiune, era cineva care să o ia de mână și să-i dezvăluie potențialul. Își imaginează un soi de montaj, în care el semăna cu un patrician binevoitor, în timp ce Emma încerca o serie de ținute noi și incredibile. Da, ar trebui să îi acorde mai multă atenție, și chiar ar face-o dacă nu i s-ar întâmpla atât de multe în prezent.

Dar, pe termen scurt, nu era oare nimic care să o facă să se simtă mai bine, să-i ridice moralul, să-i sporească un pic încrederea în sine? Îi veni o idee, și o luă de mână înainte să anunțe solemn:

— Știi, Em, dacă până la patruzeci de ani nu te măriți, o să mă însor cu tine.

Ea îl privi cu un dezgust sincer.

— Asta e o cerere în căsătorie, Dex?

— Nu acum, ci doar la un moment dat, dacă amândoi ajungem disperați.

Ea râse cu amărăciune.

— Și ce te face să crezi că aș vrea să mă mărit cu tine?

— Păi, iau asta oarecum ca de la sine înțeles.

Ea clătină încet din cap.

— Ei bine, mi-e teamă că va trebui să stai la coadă. Prietenul meu Ian mi-a zis exact același lucru în timp ce dezinfectam lada frigorifică. Doar că el m-a lăsat până la 35 de ani.

— Nu vreau să-l jignesc pe Ian, dar cred că ar trebui să te mai păstrezi încă cinci ani.

— Nu mă păstrez pentru niciunul dintre voi! Oricum nu mă mărit.

— Cum de știi asta?

Ea ridică din umeri.

— Mi-a zis o țigancă bătrână.

— Presupun că nu ești de acord din motive politice, sau așa ceva.

— Doar că... nu e pentru mine, asta-i tot.

Simțea că începea să pară sentimentală și plină de auto-compătimire.

— Te și văd acum. O rochie albă bogată, domnișoare de onoare, niște paji mititei, o jartieră albastră...

Jartieră. Mintea i se prinse de cuvânt ca un pește în undiță.

— De fapt, cred că în viață sunt lucruri mai importante decât „relațiile”.

— Ce, cariera ta, de exemplu?

Emma îi aruncă o privire.

— Scuză-mă!

Se întoarseră iarăși cu fața spre cer, cuprins acum de umbrele nopții, și după o clipă ea continuă:

— De fapt, cariera mea a luat o turnură oarecum ascendentă, dacă vrei să știi.

— Ai fost dată afară?

— Promovată. Începu să râdă. Mi s-a oferit funcția de manager.

Dexter se ridică rapid pe coate.

— În locul ăla? Trebuie să refuzi!

— De ce trebuie să refuz? Nu e nimic rău cu munca într-un restaurant.

— Em, din partea mea ai putea scoate uraniu cu dinții dacă asta te-ar face fericită. Dar tu urăști slujba aia, urăști fiecare clipă petrecută acolo.

— Și? Majoritatea oamenilor își urăsc slujbele. De aia li se zice slujbe.

— Eu îmi iubesc slujba.

— Mda, nu putem să lucrăm cu toții în media, nu?

Își ura tonul vocii, acru și sarcastic. Mai rău, simțea lacrimi fierbinți, iraționale, începând să-i înțepe ochii.

— Hei, poate aș putea să-ți fac eu rost de o slujbă!

Emma râse.

— Ce slujbă?

— Cu mine, la Redlight Productions! Ideea îl entuziasmă dintr-odată. Ca documentarist. Va trebui să începi de la curier, slujbă neplătită, dar ai fi o excelentă...

— Dexter, mulțumesc, dar nu vreau să lucrez în media. Știu că în ziua de azi toți ar trebui să vrem cu disperare să lucrăm în medici, căci în medici sunt cele mai grozave slujbe din lume... „Pari isterică, se gândi, geloasă și isterică.” De fapt, nici nu știu ce este media... „Nu mai vorbi, rămâi calmă.”

Adică, ce faceți voi acolo toată ziua în afară de-a pierde vremea bând apă îmbuteliată, luând droguri și trăgând la xerox „materialul” vostru...

— Hei, Em, e o muncă grea...

— Vreau să zic, dacă oamenii ar trata, nu știu, asistența socială, sau îngrijirea bătrânilor, sau munca profesorilor cu același respect cu care privesc afurisita de medici...

— Atunci fă-te profesoară! Ai fi o profesoară fantastică...

— Aș vrea să scriu pe tablă: „Nu voi da prietenilor mei sfaturi privind cariera!”

Acum vorbea tare, aproape că țipa, și se așternu o tăcere prelungă. De ce se purta astfel? El nu dorea decât să-i fie de ajutor. Ce avea el de câștigat din prietenia asta? Ar trebui să se ridice și să plece, asta ar trebui să facă. Se întoarseră unul spre altul în același timp.

— Îmi pare rău, zise el.

— Nu, mie îmi pare rău.

— De ce îți pare rău?

— Trăncănesc ca o... vacă bătrână și nebună. Îmi pare rău, sunt obosită, și îmi pare rău că sunt atât de... plicticoasă.

— Nu ești „atât de plicticoasă”.

— Ba sunt, Dex. Doamne, jur că mă plictisesc până și pe mine.

— Ei bine, pe mine nu. O luă de mână. Nu ai putea niciodată să mă plictisești. Ești una dintr-un milion, Em.

— Nu sunt nici măcar una din trei.

El îi lovi piciorul cu al lui.

— Em?

— Ce?

— Acceptă asta, bine? Doar taci și acceptă.

Se priviră o clipă; apoi el se întinse din nou, și după un moment ea făcu același lucru și tresări ușor când descoperi că el își strecurase brațul pe după umerii ei. Urmă un moment stânjenitor de disconfort reciproc, înainte ca ea să se întoarcă pe-o parte și să se cuibărească lângă el. Dexter își strânse brațul mai tare în jurul ei și rosti cu gura deasupra capului ei:

— Știi ce nu înțeleg? Toți oamenii ăștia îți spun mereu cât de grozavă ești, deșteaptă și talentată, și toate cele, adică îți zic încontinuu, și eu îți spun asta de ani de zile. Așa că de ce nu vrei să crezi? De ce crezi că oamenii îți spun lucrurile astea, Em? Crezi că e o conspirație, că oamenii se înțeleg în secret să fie amabili cu tine?

Ea își apăsă capul de umărul lui ca să-l facă să se oprească, altminteri simțea că avea să înceapă să plângă.

— Ești drăguț. Dar ar trebui să plec.

— Nu, mai stai puțin. O să luăm încă o sticlă cu vin.

— Nu te așteaptă Naomi pe undeva? Cu gura plină de droguri, ca un mic hamster drogat?

Își umflă obrazii, și Dexter izbucni în râs, iar ea începu să se simtă mai bine.

Rămaseră acolo un timp, apoi se îndreptară spre magazinul de băuturi pentru acasă, după care sus pe deal, ca să vadă cum apunea soarele peste oraș, bând vin și având de mâncare doar o pungă mare de chipsuri scumpe. Țipete ciudate de animale se auzeau dinspre Grădina Zoologică din Regents Park, și, în cele din urmă, rămaseră ultimii oameni de pe deal.

— Ar trebui să mă duc acasă, zise ea, ridicându-se amețită.

— Ai putea să rămâi la mine dacă vrei.

Emma se gândi la călătoria spre casă, la metroul de pe linia de nord, la autobuzul N 38 cu etaj, apoi la drumul lung și periculos pe jos până la apartamentul care mirosea în mod inexplicabil a ceapă prăjită. Când ajungea, probabil că încălzirea avea să fie pornită, și Tilly Killick avea să fie acolo, cu capotul desfăcut, lipită de calorifer ca o șopârlă gecho, mâncând sos pesto din borcan. Pe brânza Cheddar vor fi urme de dinți, iar la televizor va rula serialul Thirtysomething, iar ea nu avea nici un chef să se ducă acasă.

— Îți împrumut o periuță? o întrebă Dexter, de parcă i-ar fi citit gândurile. Dormi pe canapea?

Își imaginează o noapte petrecută pe pielea neagră și scârțâitoare a canapelei modulare a lui Dexter, cu capul învârtindu-i-se de la băutură și de confuzie, înainte să se decidă că viața ei era și așa destul de complicată. Luă o hotărâre fermă, una dintre hotărârile pe care le lua aproape zilnic în această perioadă. Fără nopți petrecute în altă parte, fără poezii, fără pierdere de vreme. Era momentul să-și facă ordine în viață. Era momentul să o ia de la capăt.

REGULILE DE CONVICȚIUNE.

Miercuri, 15 iulie 1992

Insulele Dodecaneze, Grecia.

Sunt zile în care te trezești și totul e perfect.

Această minunată zi de Sfântul Swithin îi găsi sub un imens cer albastru, fără nici cea mai mică șansă de ploaie, pe puntea feribotului care traversa încet Marea Egee. Cu ochelari de soare noi și haine de vacanță, stăteau întinși unul lângă celălalt în soarele dimineții, dormind ca să-și alunge mahmureala căpătată după o seară petrecută la tavernă. Era ziua a doua din cele zece pe care aveau să le petreacă vizitând insulele, și Regulile de Convicție încă funcționau.

Un soi de Convenție de la Geneva platonice, Regulile erau un set de interdicții de bază stabilite înainte de plecare pentru a fi siguri că vacanța nu „se complica”. Emma era din nou singură; o relație scurtă, banală cu Spike, un mecanic de biciclete ale cărui degete miroseau în permanență a ulei, se sfârșise doar printr-o simplă ridicare din umeri de fiecare parte, dar cel puțin o ajutase să capete ceva încredere în sine. Iar bicicleta ei nu funcționase niciodată mai bine.

În ceea ce-l privea, Dexter încetase să se mai vadă cu Naomi deoarece, zicea el, „devenea prea intens”, indiferent ce naiba mai însemna și asta. De atunci, prin viața lui trecuseră Avril, Mary, o Sara, o Sarah, o Sandra și o Yolande, înainte de a apărea Ingrid, o feroce creatoare de modă fostă model, care fusese nevoită să renunțe la modelling - îi mărturisise asta Emmei fără

să zâmbească – deoarece „sânii ei erau prea mari pentru podiumul de prezentare”, și, auzind-o, Dexter era mai-mai să explodeze de mândrie.

Ingrid era genul de fată foarte încrezătoare în sine din punct de vedere sexual, care își purta sutienul peste haine și, deși nu era în nici un fel amenințată de Emma și, de altfel, de nimeni de pe acest pământ, toate părțile implicate decisese că era mai bine să se lămurească niște lucruri înainte să se scoată la iveală costumele de baie și să fie băute cocktailurile. Nu că era probabil să se mai întâmple ceva; acea mică fereastră de oportunitate se închisese cu câțiva ani în urmă, iar ei erau acum imuni unul față de celălalt, simțindu-se în siguranță între hotarele prieteniei lor trainice.

Totuși, într-o noapte de vineri din iunie, lângă un pub din Hampstead Heath, Dexter și Emma întocmiseră Regulile.

Numărul 1: dormitoare separate. Orice s-ar întâmpla, numai aveau să împartă același pat, fie el simplu sau dublu, și n-aveau să mai existe îmbrățișări sau cuibăriri la piept, amețiți fiind de băutură; nu mai erau studenți.

— Și oricum nu văd rostul cuibăririi, zisese Dexter.

— Nu fac decât să-ți provoace cărcei, fusese de acord Emma și adăugase: Și fără flirt. Regula nr. 2.

— Ei bine, eu nu flirtez, așa că... afirmase Dexter, frecându-și talpa de gamba ei.

— Acum serios, n-am chef să te-apuce zburdălnicia după câteva pahare.

— Zburdălnicia”?

— Înțelegi ce vreau să spun. Să nu îți vină cine știe ce gânduri.

— Ce, cu tine?

— Cu mine sau cu oricine. De fapt, asta e Regula nr. 3. Nu vreau să fiu nevoită să stau acolo ca o paparudă în timp ce tu o dai cu ulei de plajă pe Lotte din Stuttgart.

— Em, n-o să se întâmple așa ceva.

— Nu. Fiindcă este o Regulă.

La insistența Emmei, Regula nr. 4 era cea care interzicea nuditatea. Nu avea să fie acceptat înotul în pielea goală: fără abateri de la modestia fizică și de la discreție. Nu voia să-l vadă pe Dexter în chiloți sau la duș, ori, Doamne ferește, stând pe WE. Ca să i-o plătească, Dexter propuse Regula nr. 5. Fără Scrabble. Acum tot mai mulți dintre prietenii lui jucau asta, într-un mod voit ironic, obsedați de cuvintele care își triplau valoarea, dar lui i se părea un joc special destinat să-l facă pe el să se simtă prost și plictisit. Fără Scrabble și fără Boggle¹⁸; încă nu era mort.

Acum, în Ziua a Doua, cu Regulile încă în vigoare, stăteau întinși pe puntea feribotului antic, mâncat de rugină, în timp ce acesta duduia croindu-și drum încet dinspre Rodos spre o altă insulă din Arhipelagul Dodecanez. Prima noapte o petrecuseră în Orașul Vechi, unde băuseră cocktailuri dulci din ananas scobit, incapabil să-și stăpânească rânjetul unul la altul, încântați de noutatea experienței. Feribotul plecase din Rodos când încă era întuneric, iar acum, la ora nouă dimineața, ei stăteau întinși, revenindu-și liniștiți din

mahmureală, simțind pulsul motoarelor în stomacul gol care le chiorăia, și mâncau portocale, citeau și se prăjeau la soare, fiecare pe deplin fericit de tăcerea celuilalt.

Dexter cedă primul, oftă și își puse cartea pe piept – Lolita lui Nabokov, un cadou de la Emma, care fusese responsabilă cu selectarea tuturor lecturilor de vacanță, niște cărămizi de cărți, o bibliotecă mobilă care le ocupase cea mai mare parte a bagajelor.

După o clipă, oftă din nou, pentru efect.

— Ce-i cu tine? Întrebă Emma, fără să-și ridice privirea din cartea ei – Idiotul de Dostoievski.

— Nu pot s-o pricep.

— E o capodoperă.

— Îmi dă dureri de cap.

— Trebuia să-ți fi luat ceva cu poze.

— Oh, îmi place...

— Omiduța cea flămândă sau ceva...

— Doar că mi se pare un pic cam densă. Tipul ăsta care îi tot dă înainte cu cât e el de excitat tot timpul.

— Credeam că o să-ți se pară un subiect familiar. Emma își ridică ochelarii de soare. E o carte foarte erotică, Dex.

— Numai dacă-ți plac fetițele.

— Mai spune-mi o dată – de ce ai fost dat afară de la Școala de Limbi Străine din Roma?

— Ți-am zis, Em, avea douăzeci de ani!

— Atunci, du-te să te culci. Își luă iarăși romanul rusesc. Filistinule!

El își așază iarăși capul pe rucsac, dar acum alături de el se aflau doi tipi care îi umbreau fața. Fata era drăguță și emoționată, băiatul, mare și palid, alb aproape ca magneziul în soarele dimineții.

— Scuzați-mă, rosti fata cu accent de Midlands.

Dexter își umbri ochii și le zâmbi larg.

— Bună.

— Nu ești tipul de la televizor?

— S-ar putea, răspunse Dexter, scoțându-și ochelarii cu o smucitură șmecherească din cap.

Emma gemu în surdină.

— Cum îi zice? >n lumea largă!

Titlul era mereu scris cu litere mici, un stil la modă în acea perioadă.

Dexter ridică o mână.

— Mă declar vinovat!

Emma pufni scurt pe nas, și Dexter îi aruncă o privire.

— Un pasaj amuzant, explică ea, arătând din cap spre Dostoievski.

— Știam eu că te-am văzut la televizor! Fata îi dădu un cot prietenului ei. Vezi, ți-am zis eu?!

Bărbatul rozaliu se foi și mormăi ceva, apoi tăcere. Dexter deveni conștient de bubuitul surd al motoarelor și de Lolita care stătea deschisă pe pieptul lui. O strecură rapid în rucsac.

— Sunteți în vacanță, nu-i așa? întrebă el.

Întrebarea era evident redundantă, dar îi dădu prilejul să intre în rolul de la televizor, acela de tip grozav și de lume pe care tocmai îl întâlneră la bar.

— Mda, în vacanță.

Iarăși tăcere.

— Ea e prietena mea, Emma.

Emma se uită pe deasupra ochelarilor de soare.

— Salut.

Fata o privi cu ochi mijiiți.

— Și tu lucrezi în televiziune?

— Eu? Doamne, nu! Deși asta e visul meu.

— Emma lucrează pentru Amnesty International, rosti Dexter cu mândrie, ținând o mână pe umărul ei.

— Cu jumătate de normă. În principal, lucrez la un restaurant.

— Ca manager. Dar o să-și dea demisia în curând. Se pregătește ca din septembrie să fie profesoară, nu-i așa, Em?

Emma îl privi direct în față.

— De ce vorbești așa?

— Așa cum?

Dexter râse sfidător, dar cei doi tineri începură să se foiască stânjeniți, iar bărbatul se uita peste balustrada ambarcațiunii de parcă se gândea dacă nu cumva era o idee bună să sară. Dexter se hotărî să pună capăt interviului.

— Poate ne vedem pe plajă, nu? Să bem o bere sau ceva?

Cuplul zâmbi și se duse înapoi spre banca unde stătuse.

Dexter nu își propusese niciodată în mod conștient să fie celebru, deși își dorise mereu să aibă succes, și ce rost are să ai succes dacă nu știe nimeni? Oamenii ar trebui să afle asta. Acum, când celebritatea îl atinsese cu aripa ei, i se părea oarecum logică, de parcă era o extensie firească a popularității de care se bucurase în școală. Nu își propusese nici să fie prezentator de televiziune - oare își propunea cineva așa ceva? - dar era încântat să i se spună că avea un talent înnăscut. Apariția pe sticlă fusese ca și cum s-ar fi așezat la pian pentru prima dată și ar fi descoperit că era un virtuoz. Emisiunea în care apărea era mai puțin tematică decât alte producții la care lucrase - în fapt, se compunea doar dintr-o serie de trupe live, exclusivități video, interviuri cu celebrități și, da, într-adevăr, nu trebuia să fie chiar un geniu, tot ce avea de făcut era să se uite la cameră și să strige: „Să aud gălăgie!” Și o făcea atât de bine, atât de atractiv, cu atâta autoritate!

Dar recunoașterea publică rămânea o experiență inedită. Avea suficient discernământ încât să-și dea seama că poseda o anumită înclinație pentru ceea ce Emma denumea „stupiditate”, și, ținând cont de asta, investise oarece eforturi personale ca să-și dea seama ce să facă, de fapt, cu propriul chip. Îngrijorat să nu pară îngâmfat sau fals, își crease o expresie care spunea ceva de genul: „Hei, nu-i mare brânză, e numai televiziune”. Adoptă această

expresie și acum, punându-și la loc ochelarii de soare și întorcându-se la cartea lui.

Emma urmări amuzată spectacolul: efortul de a părea nonșalant, ușoara umflare a nărilor, zâmbetul care îi pâlpâi în colțurile gurii. Își ridică ochelarii de soare pe frunte.

— Nu o să te schimbe, nu?

— Ce?

— Faptul că ești foarte, foarte, foarte, foarte vag celebru.

— Urăsc cuvântul ăsta. „Celebru.”

— Ah, și ce ai prefera? Bine-cunoscut?

— Ce zici de „notoriu”? replică el rânjind.

— Sau enervant? Ce zici de „enervant”?

— Las-o baltă, bine?

— Iar tu poți să renunți la asta, te rog?

— La ce?

— La accentul cochney¹⁹. Pentru Dumnezeu, ai învățat la Winchester²⁰.

— Nu folosesc accent cochney.

— O faci când ești Mister TV. De parcă tocmai ai fi plecat de la taraba din piața de pește ca să faci tot „programu’ ăsta jmecher de TV”.

— Tu folosești un accent de Yorkshire!

— Asta deoarece chiar sunt din Yorkshire!

Dexter ridică din umeri.

— Trebuie să vorbesc așa, altminteri îndepărtez publicul.

— Și dacă mă îndepărtezi pe mine?

— Sunt sigur că se întâmplă asta, dar tu nu ești unul dintre cele două milioane de oameni care urmăresc emisiunea mea.

— Ah, acum e emisiunea ta?

— Emisiunea TV în care apar.

Ea râse și își reluă lectura. După un timp, Dexter vorbi din nou:

— Deci faci asta?

— Ce?

— Mă urmărești? Te uiți la >n lumea largă?

— Se poate să fi fost deschis televizorul pe post o dată sau de două ori și l-am auzit în fundal, în timp ce-mi făceam contabilitatea.

— Și ce părere ai?

Emma oftă și rămase cu privirea ațintită la carte.

— Nu e genul meu, Dex.

— Spune-mi, oricum.

— Nu mă pricep la televiziune...

— Spune-mi pur și simplu ce părere ai.

— OK, după părerea mea, emisiunea e ca și cum un bețiv cu stroboscop țipă la tine timp de o oră, dar, după cum am zis...

— Bine, am priceput. Își aruncă o privire spre carte, apoi din nou la Emma. Și ce părere ai de mine?

— Ce părere să am?

— Păi... sunt bun de ceva? Ca prezentator?

Emma își scoase ochelarii de soare.

— Dexter, este posibil să fii cel mai bun prezentator al Youth TV pe care l-a avut vreodată țara asta, și eu nu fac cu ușurință asemenea afirmații.

Mândru, Dexter se ridică într-un cot.

— De fapt, prefer să mă consider jurnalist.

Emma zâmbi și întoarse o pagină.

— Sunt convinsă de asta.

— Fiindcă asta este, jurnalism. Trebuie să mă documentez, să structurez interviul, să pun întrebările adecvate...

Ea își prinse bărbia între degetul mare și arătător.

— Da, da, cred că am văzut materialul profund pe care l-ai făcut despre ME Hammer. Foarte pătrunzător, foarte provocator...

— Mai taci, Em...

— Nu, serios, cum i-ai intrat tu pe sub piele lui ME, sursele lui de inspirație muzicală, pantalonii. A fost, ei bine... impecabil.

Dexter se făcu că azvârle în glumă cu cartea în ea.

— Taci și citește, bine?

Se lăsă pe spate și își închise ochii. Emma observă că zâmbea și zâmbi la rândul ei.

Dimineața se scurse încet, și, în timp ce Dexter dormea, Emma zări pentru prima dată destinația spre care se îndreptau: o masă de granit albastru-cenușiu ce se înălța din cea mai limpede mare pe care o văzuse vreodată. Întotdeauna presupusese că o astfel de culoare a apei era doar o păcăleală folosită în pliante, o imagine obținută cu lentile și filtre speciale, dar iată-o aici, în realitate, sclipind de un verde smarald. La prima vedere, insula nu părea populată, în afară de casele îngrămădite în dezordine pe lângă port, clădiri de culoarea înghețatei de cocos. Fără să vrea, răsă încet la vederea lor. Până acum, călătoria fusese mereu o aventură de groază. Anual, până la vârsta de șaisprezece ani, petrecuse două săptămâni într-o rulotă în orașelul Filey, certându-se cu sora ei, în timp ce părinții lor beau încontinuu și priveau ploaia de afară, într-un soi de experiment dur privind limitele proximității umane. La universitate, se dusese cu Tilly Killick în munții Cairngorm din Scoția, șase zile într-un cort care mirosea a supă la plic; o vacanță atât de zănatică, atât-de-groaznică-încât-e-amuzantă, încât se rezumase doar la partea cu groaznică.

Acum, stând lângă balustradă în timp ce orașul se contura tot mai limpede, începu să înțeleagă scopul acestei călătorii; niciodată nu se simțise atât de departe de spălătoria automată, de platforma autobuzului de noapte spre casă, de debaraua lui Tilly. Ca și cum aerul era cumva diferit aici; nu doar mirosul și gustul lui, ci elementul în sine. La Londra, aveai senzația că trebuia să privești prin aer, ca printr-un acvariu lăsat de izbeliște. Aici totul era luminos și limpede, curat și clar.

Auzi declicul unui aparat foto și se întoarse, surprinzându-l pe Dexter în timp ce îi făcea iarăși o poză.

— Arăt groaznic, zise ea din reflex, deși poate că nu era așa.

El se apropie, cuprinzând balustrada cu mâinile de o parte și de alta a taliei ei.

— E frumos, nu?

— E OK, răspunse ea, nereușind să-și aducă aminte de un moment când se simțise mai fericită.

Debarcară - prima dată când simți că debarcase cu adevărat - și imediat descoperiră o activitate efervescentă pe chei, în vreme ce călătorii ocazionali și excursioniștii începură să caute cele mai bune locuri de cazare.

— Și acum ce se întâmplă?

— O să găsec un loc unde să stăm. Așteaptă-mă la cafenea, vin eu după tine.

— Să aibă și balcon...

— Am înțeles, doamnă.

— Și vedere spre mare. Și un birou.

— Să văd ce pot să fac, și, clămpănind din sandale, porni spre mulțimea de pe chei.

— Și nu uita! strigă după el.

Dexter se întoarse spre ea, văzând-o pe zidul din port, cum își ținea cu o mână pălăria cu boruri largi în briza caldă care îi lipea de trup rochia de un albastru-deschis. Nu mai purta ochelari, și pe piept avea presărați pistrui pe care el nu îi observase până acum, pielea ei goală ce dispărea sub decolteu devenind, din roz, cafenie.

— Regulile, continuă ea.

— Ce-i cu ele?

— Ne trebuie două camere. Da?

— Desigur. Două camere.

El zâmbi și se îndreptă spre mulțimea de oameni. Emma îl privi cum dispărea, apoi târî cele două rucsacuri de-a lungul malului spre cafeneaua micuță, bătută de vânt. Acolo își scoase din geantă stiloul și un carnețel scump, legat în pânză - jurnalul ei de călătorie.

Îl deschise la prima pagină goală și încercă să se gândească la ceva ce ar putea să scrie, vreun gând sau vreo observație, alta decât că totul era bine. Totul era bine, și ea avu acea senzație nouă și rar întâlnită că se afla exact unde își dorea să fie.

Dexter și proprietăreasa stăteau în mijlocul camerei goale: pereți văruiți și podea de piatră rece, în afară de un imens pat dublu cu cadru de fier, un birouaș cu un scaun și câteva flori uscate într-un borcan. Leși pe ușile duble de lemn pe balconul mare, vopsit ca să se asorteze perfect cu nuanța cerului și care dădea spre golful de dedesubt. Era ca și cum ieșai pe o scenă fantastică.

— Câți sunteți? întrebă proprietăreasa, o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, destul de atrăgătoare.

— Doi.

— Și cât stați?

— Nu sunt sigur, cinci nopți, poate mai mult.

— Păi, aici cred că-i perfect, nu?

Dexter se așeză pe patul dublu, sărind ușor pe el, ca să-l încerce.

— Dar eu și prietena mea suntem... ei bine, doar prieteni buni. Avem nevoie de două camere.

— A, OK. Mai am o cameră.

„Emma are pistruii ăia pe care nu i-am văzut niciodată pe piept, chiar deasupra decolteului.”

— Deci aveți două camere?

— Da, sigur, am două camere.

— Am o veste bună și una proastă.

— Dă-i drumul, spuse Emma, închizându-și carnețelul.

— Ei bine, am găsit locul acesta minunat, cu vedere spre mare, balcon, puțin mai sus în sat, liniște dacă vrei să scrii, are chiar și un mic birou, și e liber pentru următoarele cinci zile, chiar mai mult dacă vrem.

— Și vestea proastă?

— E numai un pat.

— Ah.

— Ah.

— Înțeleg.

— Îmi pare rău.

— Chiar îți pare? replică ea, bănuitoare. O singură cameră pe toată insula?

— E în plin sezon, Em! Am încercat peste tot! „Rămâi calm, nu începe să țipi. Poate merge mai bine să joci cartea vinovăției.” Dar dacă vrei să mai cauți... Obosit, făcu un gest să se ridice de pe scaun.

Emma își puse mâna pe antebrațul lui.

— Pat single sau dublu?

Minciuna părea să țină. Dexter se așeză din nou.

— Dublu. Unul mare.

— Păi, va trebui să fie totuși un pat uriaș, nu? Ca să se conformeze Regulilor.

— Hm, cred că prefer să le consider un îndrumar, zise Dexter și ridică din umeri.

Emma se încruntă.

— Ce vreau să spun, Em, este că pe mine nu mă deranjează, dacă nici pe tine nu te deranjează.

— Nu, știu că pe tine nu te deranjează...

— Dar dacă chiar crezi că nu te poți abține să pui mâna pe mine...

— A, pot să mă abțin, dar nu sunt la fel de sigură de tine...

— Fiindcă, îți spun de pe acum, dacă mă atingi chiar și cu un deget...

Emma fu încântată de cameră. Leși pe balcon și ascultă cicadele, un sunet pe care înainte îl mai auzise doar în filme și despre care bănuise că era o invenție exotică. Era încântată și de lămâile pe care le vedea crescând în grădină; lămâi adevărate, în copaci – păreau lipite acolo. Nevrând să pară provincială, nu rosti nimic din toate astea cu glas tare, zicând doar: „Bine, o luăm”. Apoi, în timp ce Dexter făcea aranjamentele cu proprietăreașă, se strecură la baie ca să continue lupta cu lentilele de contact.

La universitate, Emma avusese convingeri ferme legate de vanitatea purtării lentilelor de contact, care hrăneau ideile convenționale despre frumusețea feminină idealizată. O pereche de ochelari zdraveni, simpli, utili arătau că nu îți pasă de nimicuri prostești precum un chip drăguț, fiindcă mintea îți este ocupată cu lucruri mai importante. Dar, în anii de după colegiu, acest argument ajunsese să pară atât de abstract și de amăgitor, încât cedase în cele din urmă cicălelilor lui Dexter și își luase afurisitele de lentile, dându-și seama doar prea târziu că în toți acei ani evitase de fapt momentul acela din filme când bibliotecara își scoate ochelarii și își scutură părul. „Dar, domnișoară Morley, sunteți frumoasă.”

Chipul din oglindă i se părea ciudat acum, gol și expus, de parcă nici n-ar fi trecut nouă luni de când renunțase la ochelari. Lentilele aveau tendința să îi provoace spasme faciale aleatorii și alarmante și să o facă să clipească patetic. I se lipeau de deget și de față ca solzii de pește sau, ca acum, alunecau sub pleoapă, ascunzându-se și deranjându-o. După o repriză de gimnastică facială și ceea ce i se păru o adevărată operație chirurgicală, reuși să recupereze lentila, așa că ieși din baie, cu ochii roșii și clipind înlăcrimată.

Dexter stătea pe pat, cu cămașa descheiată.

— Em? Plângi?

— Nu. Dar încă nu-i timpul pierdut.

Ieșiră în căldura înăbușitoare a amiezii, îndreptându-se spre semiluna lungă de nisip alb care se întindea pe aproape doi kilometri dincolo de sat, și veni momentul dezvăluirii costumelor de baie. Emma se gândise foarte mult, poate prea mult, la costumul ei de baie, și alesese în cele din urmă un costum întreg simplu, negru, de la Lewis, care ar fi putut fi catalogat drept edwardian. În timp ce își scotea rochia peste cap, se întrebă dacă Dexter considera că, într-un fel, dădea dovadă de lașitate nepurtând bikini, căci costumul de baie întreg se potrivea cu ochelarii, ghetele și căștile de biciclist, toate fiind cumva pudice, prudente și nu tocmai feminine. Nu că i-ar fi păsat, deși se întrebă, în timp ce rochia îi trecu peste cap, dacă doar i se păruse sau chiar îi zărise privirea zvâcnind rapid în direcția ei. Oricum, fu plăcut surprinsă să vadă că el alesese un șort larg. O săptămână întreagă lângă un Dexter îmbrăcat într-un slip strâmt ar fi fost mai stânjenitoare decât ar fi putut ea să îndure.

— Scuză-mă, nu ești cumva Fata din Ipanema21?

— Nu, sunt mătușica ei.

Se așeză și încercă să își dea cu cremă de plajă pe picioare în așa fel încât coapsele să nu-i tremure ca o piftie.

— Ce e chestia aia? o întrebă el.

— Factor 30.

— Ai putea la fel de bine să stai sub o pătură.

— Nu vreau să exagerez din a doua zi.

— Zici că e vopsea de pereți.

— Nu sunt obișnuită cu soarele. Nu sunt ca tine, globetrotter. Vrei și tu?

— Nu mă împac bine cu crema de plajă.

— Dexter, ești atât de dur.

El zâmbi și continuă să o privească din spatele ochelarilor de soare, observând felul cum brațul ei ridicat îi înălța sânul sub materialul negru al costumului de baie, proeminența de carne moale și palidă de lângă decolteul elastic. Era și altceva legat de acest gest, înclinarea capului și felul cum își dădea părul la o parte ca să se ungă cu cremă pe gât, și Dexter simți amețeala plăcută care însoțea dorința. Ok, Doamne, încă opt zile de așa ceva. Costumul ei de baie avea un decolteu adânc la spate, și ea nu reușea să ajungă eficient în punctul cel mai de jos.

— Vrei să te dau eu pe spate? întrebă el. N-aș vrea să te arzi.

Oferta de a da pe cineva cu cremă de plajă era un clișeu vechi și răsuflat, sub demnitatea lui, așa că se gândise că era mai bine să-i dea aparența unei preocupări de ordin medical.

— Bine, dă-i drumul!

Emma se trase mai aproape și se așeză între picioarele lui, cu capul lăsat pe genunchi. Dexter începu să aplice crema, cu fața atât de aproape de ea, încât îi putea simți respirația pe ceafă, în timp ce el simțea căldura emanată de pielea ei, amândoi străduindu-se din răspuțeri să dea impresia că nu era altceva decât un gest obișnuit, de zi cu zi, nu o încălcare flagrantă a Regulilor Doi și Patru, cele care interziceau Flirtul și afirmau Modestia Fizică.

— E tăiat destul de adânc, nu? spuse el, conștient că degetele lui îi atingeau baza spatelui.

— Bine că nu l-am îmbrăcat invers! replică ea.

Apoi se așternu o tăcere în care se simțea cum amândoi își ziceau în gând: „O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne”.

Ca să scape de stânjenea, ea îl apucă de gleznă și îi trase piciorul înspre ea.

— Ce-i asta?

— Tatuajul meu. Din India.

Emma îl frecă ușor cu degetul, de parcă ar fi încercat să-l șteargă.

— S-a cam decolorat. E Yin și Yang, explică el.

— Seamănă cu un indicator rutier.

— Reprezintă unirea perfectă a contrariilor.

— Reprezintă „sfârșitul limitei de viteză pentru drumurile naționale”.

Înseamnă să-ți pui niște șosete în picioare.

El râse și își așeză palmele pe spatele ei, cu degetele mari aliniat sub omoplați. Rămase o clipă așa.

— Gata! rosti el vesel. Vesta ta e gata. Hai să înotăm!

Și astfel, ziua cea lungă și fierbinte se târî mai departe. Își petrecură timpul înotând, dormind și citind, și, pe măsură ce arșița zilei începu să se domolească și plaja să se populeze, deveni evidentă o nouă problemă. Dexter o remarcă primul.

— Mi se pare mie sau...

— Ce?

— Toată lumea de pe plaja asta e în pielea goală?

Emma ridică privirea.

— Ah, da. Își reluă lectura. Nu te holba, Dexter.

— Nu mă holbez. Observ. Sunt antropolog cu diplomă, ai uitat?

— În coada listei, nu-i așa?

— Ba pe la mijloc. Hei, uitate-i pe prietenii noștri.

— Ce prieteni?

— De pe feribot. Uitate acolo! Fac un grătar.

La douăzeci de metri depărtare, bărbatul stătea aplecat, alb și gol, peste o tavă de aluminiu, de parcă se încălzea, în timp ce femeia se ridică pe vârfuri și flutură din mână spre ei, două triunghiuri de alb și unul de negru. Dexter le făcu și el vesel din mână.

— Nu aveți haineeee pe voooooi!

Emma își feri privirea.

— Vezi, eu nu aș putea să fac asta.

— Ce?

— Grătar în pielea goală.

— Em, ești atât de convențională.

— Asta nu e convenționalism, este doar o regulă de bun-simț privind sănătatea și siguranța. E vorba despre igiena alimentară.

— Eu aș face grătar dezbrăcat.

— Și asta e diferența între noi, Dex, ești atât de abscons și de complicat.

— Poate ar trebui să mergem să-i salutăm.

— Nu!

— Să schimbăm câteva cuvinte.

— Cu un ciocănel de pui într-o mână și cocoșelul lui în cealaltă? Nu, mulțumesc. În afară de asta, nu cumva e încălcare a etichetei nudiștilor sau ceva de genul ăsta?

— Care?

— Să vorbești cu cineva dezbrăcat dacă tu nu ești la fel.

— Nu știi, e?

— Concentrează-te pur și simplu la cartea ta, bine?

Emma se întoarse spre lizieră, dar, cum de-a lungul anilor ajunsese cu Dexter la acel nivel de familiaritate în care devenise posibil să audă cum o idee pătrundea în mintea lui asemenea unei pietre aruncate în noroi, auzi și de data asta:

— Deci ce părere ai?

— Ce?

— Ar trebui?

— Ce?

— Să ne scoatem tot ce avem pe noi.

— Nu, nu ar trebui să ne scoatem tot ce avem pe noi.

— Dar toți au făcut-o!

— Asta nu e un motiv! Cum rămâne cu Regula Patru?

— Nu e o regulă, e un îndrumar.

— Nu, e o regulă.

— Și ce? Putem s-o ocolim.

— Dacă o ocolim, nu mai e regulă.

Bosumflat, Dexter se trânti înapoi în nisip.
— Doar că pare un pic cam nepoliticos, asta-i tot.
— În regulă, dă-i drumul, o să încerc să-mi dezlipesc totuși privirea de la tine.
— Nu are sens dacă o fac numai eu, mormăi el nemulțumit.
Emma se întinse iarăși pe spate.
— Dexter, de ce naiba ești atât de disperat să mă vezi dezbrăcată?
— Pur și simplu, am crezut că ne-am putea simți ceva mai relaxați fără haine.
— Incredibil, pur și simplu incredibil...
— Nu crezi că te-ai simți mai confortabil?
— NU!
— De ce nu?
— Nu contează de ce nu! În plus, nu cred că prietena ta ar fi foarte încântată.
— Lui Ingrid nu i-ar păsa. Este foarte liberală. Și-ar da bluza jos în librăria WHSmith din aeroport...
— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, Dex...
— Nu mă dezamăgești...
— Dar există o diferență...
— Ce diferență?
— În primul rând, Ingrid a fost model...
— Și ce? Și tu ai putea să fii model.
Emma râse sec.
— Oh, Dexter, chiar crezi una ca asta?
— Pentru cataloage sau ceva. Ai o siluetă încântătoare.
— O siluetă încântătoare”, Dumnezeu să m-ajute...
— Tot ce spun este complet obiectiv, ești o femeie foarte atrăgătoare...
— Care își păstrează hainele pe ea! Dacă dorești cu atâta disperare să-ți bronzezi bijuteriile, în regulă, n-ai decât. Acum putem schimba subiectul?
El se întoarse și se întinse lângă ea pe o parte, odihnindu-și capul pe braț, în vreme ce coatele li se atingeau, și încă o dată Emma putea să audă sunetul gândurilor lui. O împunse cu cotul.
— Bineînțeles că nu e nimic ce nu am mai văzut.
Încet, Emma lăsă cartea din mână, își ridică ochelarii de soare pe frunte, cu fața așezată într-o parte pe antebraț, în aceeași poziție ca el.
— Poftim?
— Spun doar că niciunul dintre noi nu are nimic ce celălalt n-a văzut. În ceea ce privește goliciunea.
Ea continuă să-l privească țintă.
— În noaptea aceea, ții minte? După absolvire? Singura noastră noapte de dragoste?
— Dexter?
— Spun doar că nu e ca și cum am mai avea surprize pentru celălalt, din punct de vedere genital.
— Cred că mi se face rău...

— Știi la ce mă refer...

— S-a întâmplat cu atâta vreme în urmă...

— Nu chiar atât de multă. Dacă închid ochii, pot să revăd...

— Nu face asta...

— Da, iată-te...

— Era întuneric...

— Nu chiar atât de întuneric...

— Eram beată...

— Așa sunt întotdeauna...

— Sunt? Cine sunt?

— Și nu erai atât de beată...

— Suficient de beată cât să-mi cobor standardele. În plus, din câte îmi amintesc, nu s-a întâmplat nimic.

— Eu n-aș numi nimic, nu din punctul unde stăteam eu.

— Eram tânără, atâta mă ducea capul. De fapt, cred că am leșinat, ca într-un accident de mașină.

— Ei bine, eu nu. Dacă închid ochii, te pot vedea chiar acum, profilată în lumina dimineții, salopeta ta de blugi întinsă provocator pe preșul indian... Ea îl lovi cu cartea în nas.

— Au!

— Ascultă, n-o să-mi scot hainele, bine? Și nu purtam salopetă de blugi, nu am purtat în viața mea așa ceva.

Emma își luă cartea și începu să râdă ușor, ca pentru sine.

— Ce-i așa de amuzant?

— Preșul indian." Râse și se uită la el cu afecțiune. Uneori mă faci să râd.

— Da?

— Din când în când. Ar trebui să apari la televizor.

Mulțumit, el zâmbi și închise ochii. De fapt, păstrase o imagine vie a Emmei din acea noapte, întinsă în patul de o persoană, goală, cu excepția fustei din jurul taliei, cu brațele deasupra capului în timp ce se sărutau. Dexter se gândi la asta și în cele din urmă adormi.

După-amiază târziu, se întoarseră în cameră, obosiți și lipicioși, simțind furnicături pe piele de pe urma soarelui, și iată-l din nou: patul. Pășiră pe lângă el și ieșiră pe balconul care dădea spre mare, acoperită acum de o păclă pe măsură ce albastrul cerului căpăta rozul înserării.

— Bun. Cine face duș primul?

— Du-te tu! Eu mai stau aici și citesc.

Se întinse pe șezlongul jerpelit în umbra înserării, ascultând sunetul apei și încercând să se concentreze asupra literelor mici din romanul ei rusesc, care păreau să se facă tot mai mici cu fiecare pagină. Se ridică brusc și se duse la frigiderul micuț pe care îl umpluseră cu apă și bere, luă o doză și observă că ușa de la baie se deschisese.

Nu exista perdea la duș, și îl văzu pe Dexter stând într-o parte sub apa rece, cu ochii închiși, cu capul lăsat pe spate, cu brațele ridicate. Îi observă adânciturile de sub omoplați, spatele lung și cafeniu, cele două gropițe de la

baza șirei spinării, deasupra fundului mic și alb. Dar, Doamne, acum se întorcea, și doza de bere îi alunecă din mână și explodează, numai bule și spumă, după care sări de colo-colo, cu zgomot, pe podea. Emma aruncă un prosop pe ea, de parcă ar fi prins un rozător sălbatic, apoi ridică privirea și-l văzu pe Dexter, platonicele ei prieten, stând gol, cu hainele ținute lejer în fața lui.

— Mi-a alunecat din mână! explică ea, strângând spuma de bere cu prosopul și gândindu-se: „încă opt zile și nopți ca asta, și auto-combustia mă așteaptă”.

Apoi veni rândul ei la duș. Închise ușa, se spală pe mâini de bere, apoi se luptă să-și facă loc să se dezbrace în baia minusculă, umedă, care mai păstra mirosul aftershave-ului lui.

Regula Patru cerea ca Dexter să se ducă să stea pe balcon în timp ce ea se usca și se îmbrăca, dar, după câteva experimente, el descoperi că, dacă își ținea ochelarii de soare la ochi și își întorcea capul într-o anumită poziție, putea să-i vadă reflexia în ușa de sticlă, în timp ce ea se străduia să-și dea cu loțiune după plajă pe spatele proaspăt bronzat. O privi cum își mișca șoldurile în timp ce își punea lenjeria, urmări curba concavă a spatelui ei și arcuirea omoplaților în vreme ce își închidea sutienul, brațele ridicate și rochia albastră de vară căzând ca o cortină la sfârșitul spectacolului.

Emma ieși și ea pe balcon.

— Poate ar trebui să rămânem aici, spuse el. În loc să ne mutăm de colo-colo pe insulă, să stăm aici o săptămână, apoi să ne întoarcem în Rodos, apoi acasă.

Emma zâmbi.

— OK. Poate.

— Crezi că te-ai plictisi?

— Nu cred.

— Deci ești mulțumită?

— Îmi simt fața ca o roșie pe grătar, dar, în afară de asta...

— Lasă-mă să văd.

Își închise ochii și se întoarse spre el cu bărbia ridicată și părul încă ud, pieptănat pe spate, curat și strălucitor. Era Emma, dar o Emma cu totul nouă. Strălucea, și el se gândi la cuvinte ca „sărutată de soare”, apoi se gândi: „Sărut-o, cuprinde-i fața și sărut-o”.

Brusc, ea deschise ochii.

— Acum ce facem? îl întrebă.

— Ce vrei tu.

— Jucăm Scrabble?

— Am și eu o limită.

— Bine, dar ce facem la cină? Se pare că au chestia asta care se numește salată grecească.

Restaurantele din oraș semănau remarcabil de tare. În aer plutea fumul de la carnea friptă de miel; aleseseră un loc liniștit de la capătul portului, acolo unde începea semiluna plajei, și se delectau cu un vin care avea gust de pin.

- Brazi de Crăciun, spuse Dexter.
- Hmm... dezinfectant, zise Emma.

Muzica se auzea din difuzoare ascunse între vițele de plastic, Get Into The Groove al Madonnei cântat la țiteră. Mâncară niște chifle vechi, miel ars, salată înecată în oțet, dar totul avea un gust nemaipomenit. După o vreme, chiar și vinul deveni delicios, ca un fel de apă de gură interesantă, și curând Emma se simți pregătită să încalce Regula Doi. Fără flirt.

Nu se pricepuse niciodată să flirteze. Spasmele comportamentului ei pisicesc erau lipsite de grație și stângace, semănând cu o conversație obișnuită, dar purtată pe role. Însă combinația de retsina și soare o făcea pe Emma să se simtă sentimentală și amețită. Se întinse după role...

- Am o idee.
- Zi!
- Dacă o să rămânem aici opt zile, o să epuizăm toate subiectele de conversație, nu?
- Nu neapărat.
- Dar, ca să fim siguri... Se aplecă înainte și îi apucă încheietura mâinii. Cred că ar trebui să ne spunem ceva ce celălalt nu știe.
- Ce, un secret?
- Exact, un secret, ceva surprinzător, câte unul în fiecare seară, până la sfârșitul vacanței.
- Ca un fel de „învârte sticla”? Dexter făcu ochii mari. Se considera un jucător de talie mondială la acest joc. Bine. Tu prima!
- Nu, tu primul!
- De ce eu?
- Tu ai mai multe dintre care să alegi.

Și era adevărat, el avea o rezervă aproape nesfârșită de secrete. Îi putea spune că o privise în timp ce se îmbrăca în seara aceea sau că lăsase înadins ușa deschisă la baie când făcuse duș. Îi putea spune că fumase heroină cu Naomi sau că, înainte de Crăciun, avusese parte de un act sexual rapid și nesatisfăcător cu colega ei de apartament, Tilly Killick; un masaj la tălpi care scăpase oribil de sub control, în timp ce Emma era la Woolworths ca să cumpere luminițe pentru pom. Dar poate că era mai bine să aleagă ceva care să nu-l facă să arate superficial ori sordid, duplicitar sau îngâmfat.

Se gândi o vreme.

— OK, uite. Își dresе glasul. Acum vreo două săptămâni am fost la un club și m-am cam combinat cu un tip.

Emma rămase cu gura căscată.

— Un tip? Ea începu să râdă. Îmi scot pălăria în fața ta, Dex, chiar că ești plin de surprize...

- N-a fost mare brânză, doar un sărut, și eram beat mort...
- Așa zic toți. Deci, spune-mi, ce s-a întâmplat?
- Ei bine, era noaptea asta hardcore pentru gay, Sexosul, la un club numit Strap22 din Vauxhal...

— Sexosul la curea! Ce s-a întâmplat cu discotecile numite Koxy sau Manhattan?

— Nu e o discotecă, e un club de gay.
— Și ce făceai tu la un club de gay?
— Mereu mergem acolo. Muzica e mai bună, mai hardcore, mai puține rahaturi house...
— Ah, cât ești de profund...
— În orice caz, eram acolo cu Ingrid și cu colegele ei, dansam, și a venit tipul ăsta la mine și am început să ne sărutăm... și cred că, oarecum, știi tu, l-am sărutat și eu.
— Și ți-a...?
— Ce?
— Plăcut?
— A fost OK. Doar un sărut. O gură nu e decât o gură, nu? Emma râse o dată, sonor.
— Dexter, ai un suflet de poet. „O gură nu e decât o gură.” Ah, asta e chiar drăguț, e minunat. Nu e un vers din *As Time Goes By*? 23
— Știi la ce mă refer.
— O gură nu e decât o gură. Asta ar trebui să fie epitaful tău. Și Ingrid ce a zis?
— A râs. Nu o deranjează, chiar îi place. Ridică blazat din umeri. Oricum, Ingrid e bisexuală, așa că...
Emma își dădu ochii peste cap.
— Sigur că e bisexuală...
Dexter zâmbi, de parcă bisexualitatea lui Ingrid fusese ideea lui.
— Hei, nu-i mare lucru, nu? La vârsta noastră este de așteptat să experimentăm sexualitatea.
— Serios? Mie nu mi-a zis nimeni nimic despre asta.
— Trebuie să explorezi diverse chestii.
— O dată am lăsat lumina aprinsă în timpul unei partide, dar nu aș mai face-o din nou.
— Ai face bine să depășești momentul, Em. Să lași la o parte inhibițiile.
— Oh, Dex, ești un adevărat sexpert. Și ce purta atunci prietenul tău de la *The Strap*?
— Nu *The Strap*, ci doar *Strap*. Un ham și pantaloni de piele cu fundul gol. Un inginer de la *British Telecom*, pe nume *Stewart*.
— Și crezi că o să te mai întâlnești cu *Stewart*?
— Numai dacă mi se strică telefonul. Nu era genul meu.
— Mie mi se pare că toată lumea e genul tău.
— A fost doar un episod colorat, asta-i tot. Ce-i așa de amuzant?
— Pari atât de mulțumit de tine...
— Nu, nu e așa! Homofobă ce ești!
Începu să se uite peste umărul ei.
— Hei, îi faci ochi dulci chelnerului?
— Încerc doar să mai cer ceva de băut. Acum e rândul tău. Secretul tău.
— A, eu mă dau bătută. Nu pot să concurez cu așa ceva.
— Nici o aventură între fete?
Ea clătină din cap, resemnată.

— Știi, într-o zi o să spui ceva de genul ăsta unei lesbiene adevărate, și o să te trezești cu falca ruptă.

— Deci nu ai fost niciodată atrasă de o...?

— Nu fi ridicol, Dexter. Vrei să-mi auzi secretul sau nu?

Chelnerul sosi cu pahare de coniac grecesc din partea casei – genul de băutură pe care nu poți să o dai altfel decât gratis. Emma luă o gură și se strâmbă, după care își sprijini cu grijă obrazul în palmă, într-un fel care sugera o intimitate ușor amețită.

— Un secret... Stai să mă gândesc.

Își lovi fruntea cu degetul. Îi putea spune că îl privise la duș sau că știa despre Tilly Killick la Crăciun, despre masajul la tălpi care scăpase oribil de sub control. Îi putea spune chiar și că în 1983 o sărutase pe Polly Dawson în dormitorul ei, dar știa că el nu avea s-o mai lase în pace după asta. În plus, știuse toată seara ce avea de gând să spună. În vreme ce țitera cânta Like A Prayer, Emma își umezi buzele, privirea îi deveni plină de erotism și, prin câteva mici trucuri, își construie ceea ce credea ea că era cel mai atrăgător chip, cel pe care îl folosea pentru poze.

— Când ne-am întâlnit prima dată la universitate, înainte să devenim, știi tu, amici, ei bine, eram puțin îndrăgostită de tine. Nu puțin, de fapt, eram îndrăgostită de-a binelea. Ani de-a rândul. Scriam poezii lacrimogene și toate cele.

— Poezii? Serios?

— Nu mă mândresc cu asta.

— Înțeleg. Înțeleg. Dexter își încrucișă brațele, le puse pe marginea mesei și privi în jos. Îmi pare rău, Em, dar asta nu se pune.

— De ce?

— Fiindcă ai zis că trebuie să fie ceva de care celălalt să nu știe.

Rânjea, și Emma își aminti încă o dată de capacitatea lui aproape nelimitată de a o dezamăgi.

— Doamne, ce enervant ești!

Îl plesni cu dosul palmei peste cea mai roșie porțiune a pielii lui arse de soare.

— Au!

— Cum de știai?

— Eu doar... Tilly mi-a zis.

— Draga de Tilly.

— Și ce s-a întâmplat?

Emma privi fundul paharului.

— Presupun că e ceva care îți trece în timp. Ca zona zoster.

— Nu, serios, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns să te cunosc. Tu m-ai vindecat de tine.

— Aș vrea să citesc poeziile acelea. Ce rimează cu Dexter?

— Bastard. E jumătate de rimă.

— Serios acum, ce s-a întâmplat cu ele?

— Au fost distruse. Am făcut un foc de tabără, cu ani în urmă. Simțindu-se ridicolă și dezamăgită, Emma sorbi încă o dată din paharul gol. Prea mult coniac. Ar trebui să mergem.

Începu să se uite confuză după chelner, iar Dexter începu să se simtă și el ridicol. Ar fi putut să spună atât de multe lucruri, de ce a fost încrezut, superficial și lipsit de generozitate? Dornic să găsească un mod de a îndrepta lucrurile, îi împinse ușor mâna.

— Facem o plimbare?

Emma ezită.

— Bine, hai să ne plimbăm!

O luară de-a lungul golfului, pe lângă clădirile pe jumătate construite ale orașelului care se întindea lângă coastă – o nouă dezvoltare turistică, pe care o deplânseseră convențional, și, în timp ce vorbeau, Emma se decise să fie mai rațională pe viitor. Nesăbuița și spontaneitatea nu i se potriveau, nu știa cum să se poarte în felul ăsta, iar rezultatele nu erau niciodată cele la care se aștepta. Mărturisirea ei în fața lui Dexter fusese ca o lovitură fără țintă într-o minge pe care o privești înălțându-se în aer, iar după câteva clipe auzi sunet de sticlă spartă. Se hotărî ca, în perioada cât mai aveau să stea împreună, să rămână cu picioarele pe pământ, să nu se mai amețească și să-și amintească de Reguli. Să-și amintească de Ingrid, de frumoasa, dezinhibata, bisexuala Ingrid, care îl aștepta la Londra. Fără alte dezvăluiri nepotrivite, între timp, trebuia doar să tragă după ea o conversație fără noimă, precum o hârtie igienică lipită de tocul pantofului.

Acum lăsaseră în urmă orașul, și Dexter o luă de mână ca să o susțină în timp ce se împleticeau amețiți peste dunele uscate, calde încă de la soare. Se îndreptară spre mare, unde nisipul era tare și umed, și Emma observă că încă o ținea de mână.

— Unde mergem, de fapt? întrebă ea, remarcând cât de învălmășit rostise cuvintele.

— Eu fac o baie. Vii?

— Ești nebun!

— Haide!

— O să mă înec.

— Ba nu. Uite ce frumos e.

Marea era foarte calmă și limpede, ca un acvariu încântător, de culoarea jadului, cu sclipiri fosforescente; dacă o luai în căușul palmelor, strălucea. Dexter își scotea deja cămașa.

— Haide! O să ne trezească.

— Dar nu am costumul de b... Avu o revelație. A, am înțeles, zise ea, îmi dau seama ce se petrece aici...

— Ce?

— Și am căzut singură în capcană, nu-i așa?

— Ce?

— Vechiul truc cu scăldatul în pielea goală. Îmbată o fată și caută cea mai apropiată apă...

— Emma, ești așa o mironosiță. De ce ești atât de mironosiță?

— Du-te singur, eu te aștept aici.

— Treaba ta, dar o să-ți pară rău.

Era cu spatele la ea acum și își dădu jos pantalonii, apoi chiloții.

— Lasă-ți chiloții pe tine! strigă după el, privindu-i spinarea lungă și cafenie și fundul alb în timp ce se îndrepta spre mare. Să știi că aici nu ești la Sexosul!

El se aruncă în valuri, iar ea rămase în picioare, clătinându-se amețită, simțindu-se singură și absurdă. Oare asta nu era exact una dintre experiențele pe care tânjise să le trăiască? De ce nu putea fi mai spontană și mai nesăbuită? Dacă se temea așa de tare să înoate fără costum de baie, cum putea să se aștepte să fie în stare să-i spună unui bărbat că voia să-l sărute? Înainte să-și termine gândul, se aplecă, apucă marginea fustei și, dintr-o singură mișcare, și-o scoase peste cap. Își dădu jos chiloții, aruncându-i cu piciorul în sus, în aer, și lăsându-i unde căzuseră, și alergă, râzând și înjurând încet, către apă.

Stând pe vârful picioarelor, după ce înaintase în apă cât de departe îndrăznise, Dexter se șterse la ochi, se uită către orizont și se întrebă ce avea să se întâmple. Neliniște; simți un început de neliniște. O Situație se ivise la orizont, și nu se decisese el să încerce să evite o vreme Situațiile, să fie mai puțin nesăbuit și spontan? În definitiv, asta era Emma Morley, și Em era prețioasă, probabil cea mai bună prietenă a lui. Dar Ingrid, cunoscută în particular ca Înfricoșătoarea Ingrid? Auzi un chiot confuz de entuziasm dinspre plajă și se întoarse prea târziu ca să o vadă pe Emma avântându-se goală în apă, de parcă o împinsese cineva de la spate. Corectitudine și sinceritate, aceea avea să fie deviza lui. Ea se apropie, împrăștiind apa în toate direcțiile, înotând dezordonat, iar Dexter se decisese să fie corect și sincer măcar o dată și să vadă unde avea să-l ducă asta.

Emma sosi gâfâind. Conștientă brusc de transparența mării, se chinuia să găsească un mod să calce apa acoperindu-și sânii cu un braț.

— Deci asta e!

— Ce?

— Să faci baie în pielea goală!

— Da. Ce părere ai?

— E OK, cred. Foarte nebunatic. Și ce e de presupus că trebuie să fac acum, să mă prostesc, să te stropesc cu apă sau ce? Luă niște apă în căușul palmei și i-o aruncă ușor în față. E bine așa?

Înainte să o poată stropi și el, Emma fu prinsă de un curent și trasă înspre Dexter, care stătea cu picioarele înfipite în nisipul mării. O prinse, picioarele li se încolăciră ca niște degete înlănțuite, trupurile li se atinseră și se depărtară, ca într-un dans.

— Ai o expresie foarte emoționată, zise ea, ca să rupă tăcerea. Hei, nu faci pipi în apă, nu?

— Nu...

— Deci?

— Oricum, ceea ce am vrut să zic e că... îmi pare rău. Pentru ce am spus.

— Când?

— În restaurant, răspunsul meu a fost cam ușuratic.

— E în regulă. Sunt obișnuită.

— Și vreau să zic că și eu m-am gândit la același lucru. La momentul respectiv. Adică și eu te plăceam, „romantic” vorbind. Bine, nu am scris poezii sau ceva de genul ăsta, dar mă gândeam la tine, mă gândesc la tine, la noi doi. Bine, am fantezii cu tine.

— Serios? Oh. Serios? Bine. Oh. Bine.

„Deci până la urmă o să se întâmple”, se gândi ea. „Chiar aici și acum, goi în Marea Egee.”

— Problema mea este... oftă el și zâmbi dintr-un colț al gurii. Bănuiesc că eu am fantezii cu aproape oricine!

— Înțeleg, reuși ea să rostească.

— Chiar cu toată lumea, pur și simplu, merg pe stradă și, așa cum ai zis și tu, toată lumea e genul meu. E un coșmar!

— Bietul de tine, replică ea sec.

— Vreau să spun că nu cred că eram... sunt... pregătit pentru tine, de genul iubit-iubită. Cred că vrem lucruri diferite. De la o relație.

— Fiindcă... tu ești homo?

— Eu vorbesc serios, Em.

— Chiar așa? Nu-mi dau niciodată seama.

— Ești supărată pe mine?

— Nu! Nu-mi pasă! Ți-am zis, a fost cu multă, multă vreme în urmă...

— Totuși! Mâinile lui o apucară de talie pe sub apă. Totuși, dacă vrei un pic de distracție...

— Distracție?

— Să încalcăm Regulile...

— Să jucăm Scrabble?

— Știi la ce mă refer. O aventură. Doar cât suntem plecați, fără obligații, fără angajamente, fără ca Ingrid să afle ceva. Micul nostru secret. Eu aș fi dispus. Asta-i tot.

Emma scoase un zgomot din gât, ceva între râs și geamăt. Dispus. Dexter rânjea, așteptând răspunsul ei, ca un vânzător de termopane care îi oferea o reducere. „Micul nostru secret”, care probabil avea să fie adăugat la mulțimea celorlalte secrete. Prin mintea Emmei trecu un gând: o gură nu e decât o gură. Nu putea să facă decât un singur lucru, și, ignorându-și goliciunea, sări din apă și, cu toată puterea de care era în stare, îl băgă cu capul la fund și îl ținu acolo. Începu să numere încet: unu, doi, trei... „Ticălos arogant și îngâmfat...”

Patru, cinci, șase... „Și tu femeie proastă, proastă, proastă, pentru că îți pasă, proastă că ai crezut că lui îi pasă...”

Șapte, opt, nouă... „Începe să dea din mâini, cred că ar fi mai bine să îi dau drumul și să fac o glumă pe tema asta...”

Zece. Își luă mâinile de pe creștetul lui și îl lăsă să iasă la suprafață. Dexter râdea, scuturându-și apa din păr și din ochi, și râse și ea, un ha, ha, ha rigid.

— Să înțeleg că răspunsul e nu, zise el în cele din urmă, strângându-și nasul între degete, ca să scoată apa sărată.

— Cred că da. Cred că momentul nostru a trecut cu ceva vreme în urmă.

— Ah, serios? Ești sigură? Fiindcă eu cred că ne-am simți mult mai bine dacă am scăpa de asta.

— Să scăpăm de asta?

— Pur și simplu, cred că ne-am simți mai apropiați. Ca prieteni.

— Ești îngrijorat că, dacă nu ne culcăm împreună, asta ne-ar putea strica prietenia?

— Nu mă exprim foarte bine...

— Dexter, te înțeleg perfect, asta e problema...

— Dacă te temi de Ingrid...

— Nu mă tem de ea, dar nu am de gând s-o fac doar ca să putem spune că am făcut-o. Și nu am de gând să o fac dacă primul lucru pe care o să-l zici după aceea este „te rog să nu spui nimănui” sau „hai să uităm că s-a întâmplat”. Dacă trebuie să ții ceva secret înseamnă că nu ar fi trebuit s-o faci de la bun început!

Dar el privea acum dincolo de ea, cu ochii mijiiți, spre plajă, iar Emma se întoarse exact la timp ca să vadă o siluetă mică, subțire, fugind pe nisip și purtând triumfător ceva deasupra capului, ca pe un steag capturat în luptă: o cămașă, o pereche de pantaloni.

— OIIIIIIII!

Dexter se repezi spre țărnișă, țipând, apoi sărind uimitor de sus prin apă până la genunchi spre plajă, gonind după hoțul care îi furase toate hainele.

Când s-a întors, cu răsuflarea întretăiată și spumegând de furie, Emma stătea pe plajă complet îmbrăcată, complet trează din nou.

— Ai dat de el?

— Nu! A dispărut! rosti el cu glas tragic. Pur și simplu, mi-a șparlit hainele și a dispărut.

O briză ușoară îi aminti că era dezbrăcat, și atunci își acoperi furios cu o mână părțile intime.

— Ți-a luat portofelul? întrebă ea, străduindu-se să afișeze o expresie îngrijorată.

— Nu, doar niște bani, nu știu cât, vreo câteva lire, nenorocitul.

— Bănuiesc că ăsta este doar unul dintre pericolele înotatului în pielea goală, murmură ea, cu colțurile gurii ridicate într-un rânjel.

— De pantaloni mi-e ciudă. Erau Helmut Lang! Chiloții erau Prada. Treizeci de afurite de lire s-au dus odată cu chiloții ăia. Ce e cu tine?

Dar Emma abia mai putea să vorbească printre hohotele de râs.

— Nu e amuzant, Em! Am fost jefuit!

— Știu, îmi pare rău...

— Erau Helmut Lang, Em!

— Știu! Doar că tu... ești atât de furios... și... fără haine...

Se îndoi de mijloc, cu pumnii și fruntea pe nisip, înainte să se rostogolească pe o parte.

— Termină, Em! Nu e amuzant! Emma? Emma! De-ajuns!

După ce Emma reuși să se ridice, merseră o vreme în tăcere pe plajă, iar Dexter era dintr-odată foarte rece și sfios, în vreme ce ea mergea discret în fața lui, privind nisipul și încercând să se stăpânească.

— Ce fel de nenorocit fură chiloții cuiva? murmură Dexter. Știi ce o să fac ca să îl prind pe ticălos? O să îl caut pe cel mai bine îmbrăcat cretin de pe nenorocita asta de insulă!

Și Emma se prăbuși încă o dată pe nisip, cu capul între genunchi.

După ce căutarea lor se dovedii zadarnică, începură să cerceteze atent plaja, ca să găsească niște îmbrăcăminte de urgență. Emma descoperi un sac albastru de plastic gros, pentru gunoi. Dexter îl așeză cu delicatețe în jurul taliei, ca o fustă mini, iar Emma propuse să îl taie pe lateral ca să-l transforme într-un fel de șorțuleț, după care se prăbuși din nou în hohote de râs.

Drumul spre casă îi ducea prin port.

— E mai animat decât mă așteptam, zise Emma.

Dexter își luă o expresie de autoironie amuzată și mărșălui prin fața tavernei de pe trotuar, cu privirea fixată înainte, ignorând fluierăturile admirative. Se îndreptară spre oraș și, în timp ce străbăteau o alee îngustă, dădură brusc nas în nas cu cuplul de pe plajă, amândoi roșii la față din cauza băuturii și a soarelui, amețiți bine și agățați unul de celălalt în timp ce coborau treptele clătinându-se, către port. Se uitară uluiți la fusta mini albastră a lui Dexter.

— Cineva mi-a furat hainele, explică el scurt.

Cei doi dădură compătimitor din cap și se strecurară pe lângă Emma și Dexter, iar fata se opri și, întorcându-se, strigă după ei:

— Frumos sac.

— E Helmut Lang, zise Emma, și Dexter făcu ochii mari la o asemenea răutate.

Rămase bosumflat tot drumul până acasă, și, când ajunseră în sfârșit în cameră, faptul că împărțeau același pat își pierduse cumva importanța. Emma intră în baie să se schimbe într-un tricou vechi, cenușiu, și, când ieși, sacul albastru zăcea pe podea la piciorul patului.

— Ar trebui să îl pui pe umeraș, spuse ea împingând sacul cu piciorul. O să se șifoneze.

— Ha, ha, făcu el, întins în pat, îmbrăcat cu chiloți noi.

— Deci ăștia sunt?

— Ce?

— Faimoșii chiloți de treizeci de lire. Ce au, sunt bordați cu hermină?

— Hai să dormim, bine? Deci... ce parte preferi?

— Asta.

Rămaseră întinși pe spate unul lângă altul, Emma savurând senzația pe care i-o dădea cearșaful alb și rece pe pielea ei încinsă.

— Frumoasă zi, spuse ea.

— Până la întâmplarea de mai devreme, murmură el.

Emma se întoarse să-l privească, așa cum stătea într-o parte, cu ochii țintă la tavan.

— Sunt doar o pereche de pantaloni și niște chiloți. O să-ți cumpăr eu unii noi și frumoși. Trei seturi de chiloți de bumbac.

Dexter pufni disprețuitor. Ea îl luă de mână pe sub cearșaf și îl strânse tare, până când el întoarse capul și o privi.

— Serios, Dex, zise ea. Mă bucur că sunt aici. Chiar mă simt bine.

— Mda. Și eu.

Se întoarse ca să se uite la ea.

— Încă opt zile, spuse Emma.

— Încă opt zile. Îi zâmbi cu afectiune, și, încă o dată, lucrurile reveniră la normal.

— Deci câte Reguli am încălcat în seara asta?

Ea se gândi o clipă.

— Unu, Doi și Patru.

— Bine măcar că nu am jucat Scrabble.

— Întotdeauna mai există și ziua de mâine.

Emma ridică mâna deasupra capului, stinse lumina și rămase întinsă pe o parte, cu spatele la Dexter. Totul era ca înainte, dar nu era sigură de ceea ce simțea în legătură cu asta. Pentru o clipă, se temuse că nu o să fie în stare să adoarmă tot gândindu-se la întâmplările de peste zi, dar, spre ușurarea ei, simți cum o copleșea oboseala și somnul i se strecura prin vene ca un anesteziec.

— Noapte bună, Dex, murmură cât mai era în stare să vorbească.

— Noapte bună, Em, răspuse el, dar ea deja adormise.

Dexter rămase o vreme privind tavanul în lumina albastră, simțind că în acea seară nu fusese la înălțimea așteptărilor. Se uită la Emma, la părul răsfirat de la baza gâtului, la pielea acum bronzată pe albeața cearșafului și se gândi să-i atingă umărul, dar jena pentru tot ce se petrecuse pe plajă îi secătuisese orice dorință. Nu suporta să se mai facă încă o dată de răs.

„Încă opt zile”, își spuse el. Aproape orice se putea întâmpla în opt zile.

PARTEA A DOUA.

Spre treizeci de ani.

CHIMIE.

Joi, 15 iulie 1993, Partea întâi – Povestea lui Dexter Brixton, Earls Court și Oxfordshire.

În această perioadă, nopțile și diminețile au tendința să se contopească. Noțiuni demodate ca A. M. Și P. M. Au devenit învechite, și, asemenea unui fermier, Dexter vede mult mai multe răsărituri decât obișnuia odată.

Pe 15 iulie 1993, soarele răsare la 05.01 A. M. Dexter îl privește de pe bancheta din spate a unui taxi rablagit, în timp ce se întoarce de la apartamentul unui străin din Brixton. Nu este tocmai un străin, ci un prieten nou-nouț, unul dintre nenumărații pe care și-i face în această perioadă, de această dată un designer pe nume Gibbs sau Gibbsy, sau poate că era Biggsy, și prietena lui, Tara, o tipă nebună, micuță ca o vrăbiuță, cu pleoape

grele și o gură mare și stacojie, care nu vorbește mult, preferând să comunice prin intermediul masajului.

Pe Tara o cunoaște prima, la puțin timp după ora două dimineața, în clubul de noapte de sub arcadele căii ferate. O remarcase toată seara pe ringul de dans, cu zâmbetul ei larg pe chipul drăguț ca de spiriduș, când apare brusc în spatele necunoscuților și începe să le maseze umerii sau șalele. În cele din urmă, vine și rândul lui, iar el dă din cap, zâmbește și așteaptă ca în mintea ei să își facă încet loc recunoașterea. Cum este de așteptat, fata se încruntă, își duce degetele spre vârful nasului și rostește ceea ce spun toți, adică:

— Ești celebru!

— Tu cine ești? strigă el ca să acopere muzica și îi ia ambele mâini mici și osoase într-ale lui, ținându-le de o parte și de alta, de parcă ar fi fost vreo revedere nemaipomenită.

— Sunt Tara!

— Tara! Tara! Bună, Tara!

— Ești celebru? De ce ești celebru? Spune-mi!

— Apar la TV. În programul 'n lumea largă. Iau interviuri la staruri pop.

— Știam eu! Chiar ești celebru! strigă ea încântată, apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz, și o face atât de frumos, încât el este suficient de mișcat ca să strige peste zgomotul muzicii:

— Ești dulce, Tara!

— Sunt dulce! strigă ea drept răspuns. Eu sunt dulce, dar nu sunt celebră.

— Dar ar trebui să fii! Țipă Dexter cu mâinile pe talia ei. Cred că toată lumea ar trebui să fie celebră!

Remarca îi scapă fără să se gândească, dar ideea pare să o miște pe Tara, fiindcă scoate un „Ahhhh”, se ridică pe vârfuri și își lasă capul ei mic de elf pe umărul lui.

— Cred că ești atât de dulce, strigă ea în urechea lui, iar el nu o contrazice.

— Și tu ești dulce, spune el și amândoi se prind într-o serie de „ești dulce” care ar putea continua probabil la nesfârșit.

Acum dansează împreună, își sug obrajii și rânjesc unul la celălalt, și încă o dată Dexter e uimit de cât de facilă e conversația când nimeni nu e întreg la minte. Pe vremuri, când oamenii nu aveau la îndemână decât alcoolul, discuția cu o fată implica tot felul de contacte vizuale, cumpărarea unei băuturi, ore de întrebări formale despre cărți și filme, părinți și rude. Dar în ziua de azi este posibil să treci aproape imediat de la „Cum te cheamă?” la, să zicem, „Arată-mi tatuajul” sau „Ce chiloți porți?”, și cu siguranță asta înseamnă progres.

— Și tu ești dulce, strigă el, și ea își freacă fundul de coapsele lui. Ești foarte micuță. Ca o vrăbiuță!

— Dar sunt puternică precum un taur! strigă ea răspunsul peste umăr și își flexează un biceps de mărimea unei mandarine. E un biceps micuț și minunat, încât el simte nevoia să-l sărute.

— Ești drăguț. Ești atâââât de drăguț.

— Și tu ești drăguță, replică el și se gândește: „Oh, Doamne, totul merge atât de incredibil de bine, schimbul ăsta de replici, atât de bine. E atât de micuță și de cochetă, că îmi amintește de o pitulice mică”, dar nu-și poate aminti cuvântul „pitulice”, așa că o prinde de mâini, o trage spre el și îi strigă la ureche: Cum se cheamă pasărea aia mică de încape într-o cutie de chibrituri?

— Ce?

— O PASĂRE PE CARE O PUI ÎNTR-O CUTIE DE CHIBRITURI ÎNCAPE ÎNTR-O CUTIE DE CHIBRITURI O PASĂRE MICĂ EȘTI CA O PĂSĂRICĂ DAR NU-MI AMINTESC CUM SE NUMEȘTE. Ține arătătorul și degetul mare la câțiva centimetri distanță. PASĂRE MICĂ MICUȚĂ AȘA EȘTI TU.

Iar ea dă din cap, aprobator sau în ritmul muzicii, pleoapele ei grele fluturând acum, cu pupilele dilatate și ochii rostogolindu-i-se în cap ca uneia dintre păpușile pe care le avea pe vremuri sora lui, și Dexter uită despre ce vorbeau, pentru o clipă nu mai poate să înțeleagă nimic, așa că, atunci când Tara îl ia de mâini, l le strânge și îi spune încă o dată că este dulce și că trebuie să vină să-i cunoască pe prietenii ei, fiindcă și ei sunt dulci, el nu se opune.

Dexter se uită în jur după Callum O'Neill, vechiul lui coleg de apartament de la universitate, și îl vede punându-și haina. Odinioară cel mai leneș om din Edinburgh, acum Callum este un om de afaceri de succes, un bărbat masiv, în costume scumpe, îmbogățit din recondiționarea calculatoarelor. Dar odată cu succesul venise și cumpătarea; fără droguri, fără prea multă băutură într-o seară din timpul săptămânii. Aici pare că nu se simte bine, nu se potrivește. Intrase numai fiindcă era cu Dexter. Dexter se duce la el și îl apucă de ambele brațe.

— Unde te duci, prietene?

— Acasă! E două dimineața. Mâine merg la lucru.

— Hai cu mine! Vreau s-o cunoști pe Tara!

— Dex, nu vreau s-o cunosc pe Tara. Trebuie să plec.

— Știi ce? Nu ești deloc de gașcă!

— Iar tu ești pulbere. Du-te, fă ce trebuie să faci. Te sun mâine.

Dexter îl îmbrățișează, îi spune cât de grozav e, dar Tara îl trage iar de mână, așa că se întoarce și se lasă condus prin mulțime spre una dintre camerele liniștite.

Clubul este scump și se vrea a fi la modă, deși Dexter rareori mai plătește ceva în ziua de azi. De asemenea, e destul de liniștit pentru o seară de joi, dar cel puțin aici nu auzi muzica aceea înfiorătoare, ca de marș, și nici nu vezi puști înfiorători, cu capete osoase și rase, care își scot cămășile și rânjesc la tine cu dinții dezgoliți și fălcile încordate. În schimb, aici sunt îndeosebi oameni plăcuți, atrăgători, din clasa de mijloc, trecuți de douăzeci de ani, oameni din aceeași categorie cu el, la fel ca prietenii Tarei, care stau tolăniți pe perne mari, fumează, vorbesc și mestecă. Face cunoștință cu Gibsy, sau era Biggsy, cu Drăguța Task și prietenul ei Stu Stewpot, și cu Spex, care poartă ochelari, și cu prietenul lui Mark, căruia, dezamăgitor, pare

să i se spună pur și simplu Mark, și toți îi oferă gumă de mestecat, și apă, și Marlboro Lights. Oamenii fac mare caz de prietenie, dar aici pare atât de incredibil de ușor, și curând Dexter își imaginează cum își vor petrece cu toții timpul împreună, vor merge în vacanță cu rulota, vor face grătare pe plajă la apus, și ei toți par să îl placă la rândul lor, îl întreabă cum e să apari la televizor, îl întreabă ce alte celebrități a mai întâlnit, iar el le spune câteva bârfe savuroase, în timp ce Tara se cocoază în spatele lui și îi masează ceafa și umerii cu micile ei degete osoase, provocându-i ușoare frisoane de exaltare, până când, brusc, dintr-un motiv oarecare, e o pauză în conversație, poate cinci secunde de tăcere, dar suficient ca să fie luat prin surprindere de o străfulgerare de luciditate și să-și aducă aminte că mâine, nu, nu mâine, azi, oh, Doamne, azi mai târziu, și simte primul fior de panică și de groază al nopții.

Dar e OK, e bine, fiindcă Tara spune hai să dansăm înainte să se termine distracția, așa că toți merg și stau în arcadele căii ferate într-un grup lejer, cu fața spre DJ și lumini, și dansează o vreme prin gheața uscată, rânjind și dând din cap, schimbând unii cu ceilalți acea încruntătură ciudată, cu gura pungă și sprâncenele unite, dar mișcările din cap și rânjetele sunt acum provocate nu de încântare, cât mai degrabă de nevoia de a se asigura că încă se distrează, că nu urmează să se sfârșească totul. Dexter se întreabă dacă n-ar trebui să-și scoată cămașa, căci uneori asta este de ajutor, dar momentul trece. Cineva din apropiere strigă cu jumătate de gură „ritm”, dar nimeni nu e convins, nu există nici un ritm. Dușmanul, stângăcia, începe să se strecoare printre ei, și Gibbsey sau Biggsy este primul care cedează, declară că muzica e de tot rahatul, și toți se opresc imediat din dans, de parcă s-ar fi rupt o vrajă.

Îndreptându-se spre ieșire, Dexter își imaginează drumul spre casă, mulțimea amenințătoare de taxiuri pirat care așteaptă în fața clubului, teama irațională de a nu fi ucis, apartamentul gol din Belsize Park și orele de nesomn în timp ce se spală și își aranjează încă o dată discurile de vinii până i se oprește bubuitul din cap și poate să adoarmă, ca să facă față unei zile noi, și încă o dată simte un val de panică. Are nevoie de companie. Caută din priviri un telefon public. Ar putea să vadă dacă nu cumva Callum e încă treaz, dar acum nu are nevoie de o companie masculină. Ar putea s-o sune pe Naomi, dar ea e cu prietenul ei, sau pe Yolanda, dar ea filmează în Barcelona, sau pe Înfricoșătoarea Ingrid, dar ea a zis că, dacă mai dă cu ochii de el, o să-i smulgă inima din piept, sau pe Emma, da, Emma, nu, nu Emma, nu în starea în care e, ea nu înțelege, nu ar fi de acord. Și totuși, pe Emma și-ar dori cel mai mult să o vadă. De ce nu e cu el în seara asta? Are atât de multe lucruri despre care ar vrea să o întrebe, de exemplu, de ce nu au fost niciodată împreună, ar fi un cuplu grozav, o echipă, o pereche, Dex și Em, Em și Dex, toată lumea spune asta. E luat prin surprindere de valul brusc de dragoste pentru Emma care îl cuprinde și se hotărăște să ia un taxi până în Earls Court, ca să-i spună cât de minunată este, cum o iubește el cu adevărat, cât de sexy o consideră – numai de ar fi și ea conștientă de asta! – și de ce să nu o facă pur și simplu, să vadă ce se întâmplă, și dacă nimic din toate astea nu

merge, chiar dacă vor sta pur și simplu de vorbă, măcar va fi mai bine decât să fie singur în noaptea asta. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să fie singur...

Stă cu receptorul în mână, când, slavă Domnului, Biggsy sau Gibbsey sugerează să meargă cu toții acasă la el, nu e departe, așa că ies toți din club în grup și se îndreaptă pe jos spre Coldharbour Lane.

Apartamentul este un spațiu larg deasupra unui vechi pub. Bucătăria și livingul, dormitorul și baia nu au pereți, singura concesie făcută intimității fiind o perdea semitransparentă de duș care înconjoară WC-ul. În timp ce Biggsy își face de lucru, ceilalți se așază claie peste grămadă pe patul uriaș cu baldachin, acoperit cu piei de tigru din acril și cearșafuri negre din material sintetic. Deasupra patului e o oglindă în care se privesc cu toții printre pleoapele grele, admirându-se cum stau răsfițați dedesubt, capetele unora odihnindu-se în poala altora, mâini căutând în jur alte mâini, ascultând muzică, tineri și moderni, atrăgători și de succes, la curent cu toate și nu tocmai în toate mințile, toți gândindu-se cât de bine arată și ce prieteni buni o să fie de acum înainte. Vor merge la picnicuri în parcul Hampstead Heath, vor petrece duminici lungi și leneșe la pub, și Dexter începe să se simtă iarăși bine.

„Cred că ești uimitor”, zice cineva altcuiva, dar nu contează cine cui, fiindcă toți sunt cu adevărat uimitori. Oamenii sunt uimitori.

Orele trec fără să bage cineva de seamă. Acum se vorbește despre sex, și se iau la întrecere cu dezvăluiri intime pe care le vor regreta dimineața. Încep să se sărute, și Tara încă îi masează gâtul, presându-i capătul coloanei cu degetele ei mici și puternice, dar acum efectele drogului au trecut, și ceea ce mai devreme era un masaj relaxant acum nu mai e decât o serie de ghionturi și de împunsături, iar când se uită în sus, fața de elf a Tarei i se pare dintr-odată ascuțită și amenințătoare, gura prea mare, ochii prea rotunzi, ca un soi de mamifer mic lipsit de păr. Mai observă și că e mai în vârstă decât crezuse – Doamne, trebuie să aibă vreo treizeci și opt de ani! – și între dinții mici i-a rămas un fel de pastă albă, ca mortarul, și Dexter nu-și mai poate stăpâni spaima pentru ziua care îl așteaptă, i se strecoară pe șira spinării, groază, teamă și rușine, manifestându-se ca un fel de sudoare chimică lipicioasă. Se ridică brusc în fund, se cutremură și își trece ambele palme peste față, de parcă s-ar fi șters fizic de ceva.

Începe să se lumineze. Mierlele cântă pe Coldharbour Lane, și el are senzația, atât de vie încât pare aproape o halucinație, că e gol pe dinăuntru; sec, ca un ou de Paște. Tara masează i-a provocat un cârnel între omoplați, muzica s-a oprit și cineva din pat cere un ceai, și toată lumea vrea ceai, ceai, așa că Dexter se desprinde și se îndreaptă spre frigiderul imens, același model ca al lui, sinistru și industrial, care se potrivește mult mai bine într-un laborator de genetică. Deschide ușa și se uită înăuntru cu o privire goală. O salată putrezește în pungă, cu plasticul umflat gata să explodeze. Ochii îi tremură în orbite, făcându-i privirea să alunecă pentru ultima oară, și, când reușește să se concentreze, vede o sticlă de votcă. Ascuns după ușa frigiderului, bea câteva degete bune, după care ia o gură de suc de mere acru care îi fâsâie neplăcut pe limbă. Se strâmbă, înghite lichidul și, odată cu

el, și guma. Cineva cere din nou ceai. Dexter găsește o cutie de lapte, o cântărește în mână și îi vine o idee.

— Nu mai e lapte! strigă el.

— Ar trebui să fie, strigă drept răspuns Gibbsey sau Biggsy.

— Neah. E gol. Mă duc eu să cumpăr. Pune cutia plină, nedesfăcută, înapoi în frigider. Vin în cinci minute. Mai vrea cineva ceva? Țigări? Gumă?

Niciunul dintre noii lui prieteni nu spune nimic, așa că părăsește camera în tăcere, apoi se repede în jos pe scări și în stradă, ieșind în goană pe ușă de parcă ar fi căutat aer, după care o ia la fugă, ca să nu-i mai vadă niciodată pe acești oameni uimitori.

Pe Electric Avenue găsește o stație de taxiuri. Pe 15 iulie 1993 soarele răsare la 5.01 A. M., și Dexter Mayhew este deja în iad.

Emma Morley mănâncă sănătos și bea cu moderație. Acum doarme opt ore bune, se trezește fără ceas înainte de 6.30 și bea un pahar mare de apă, primii 250 ml din cei 1,5 litri zilnici pe care îi toarnă din carafa nou-nouță în paharul asortat, care stau scaldate într-o rază proaspătă de soare matinal lângă patul ei dublu, cald și curat. O carafă. Are carafa ei. Parcă nici nu-i vine să creadă că e adevărat.

Are și mobilă. La douăzeci și șapte de ani este prea bătrână să mai locuiască precum o studentă, iar acum are propriul pat, mare, din fier forjat și cu împletitură de răchită, cumpărat la reducerile de vară de la un magazin cu specific colonial de pe Tottenham Court Road. Botezat Tahiti, ocupă tot dormitorul din apartamentul ei de pe Earls Court Road. Cuvertura e din puf de gâscă, cearșafurile, din bumbac egiptean, care este, după cum a informat-o vânzătoarea, cel mai bun bumbac din lume, și toate acestea semnifică o nouă eră de ordine, independență și maturitate. Duminica dimineața se întinde în Tahiti de parcă ar fi o plută și ascultă Progy and Bess²⁴ și melodiile celor de la Mazzy Star, vechi cântece ale lui Tom Waits și un album pe vinii cu suitele pentru violoncel ale lui Bach. Bea căni întregi de cafea și scrie mici observații și idei pentru povești cu cel mai bun stilou al său, pe paginile albe ca laptele ale carnețelului ei scump. Uneori, când lucrurile nu merg bine, se întrebă dacă nu cumva ceea ce crede ea a fi dragoste pentru cuvântul scris e doar un simplu fetiș pentru obiecte scumpe de papetărie. Scriitorul adevărat, scriitorul înnăscut, ar scrijeli cuvinte pe resturi de hârtie, pe spatele biletelor de autobuz, pe peretele celulei. Emma nu e în stare să scrie decât pe hârtie de cea mai bună calitate.

Dar în alte momente scrie fericită ore întregi, ca și cum cuvintele ar fi fost acolo tot timpul, singure și mulțumite în apartamentul ei cu un singur dormitor. Nu-i vorba că se simte singură, cel puțin nu foarte des. Iese în oraș patru seri pe săptămână, și ar putea s-o facă și mai des dacă ar vrea. Vechile prietenii rezistă, și au mai apărut și altele noi, cu colegii studenți de la Colegiul de Pregătire în Educație. În weekend apelează cu încredere la revistele cu propuneri de petrecere a timpului liber, sărind peste secțiunea de clubbing, care ar putea fi scrisă la fel de bine în caractere runice, căci ea nu pricepe limbajul înțeleș doar de gloata pregătită pentru-orice-chiar-să-și-dea-hainele-jos.

Emma bănuiește că niciodată nu va dansa în sutien într-o sală plină de spumă, și asta nu o deranjează absolut deloc. În schimb, preferă să meargă la cinematografe independente și la galerii de artă, cu prietenii, sau uneori să închirieze o cabană, să meargă în plimbări lungi la țară și să pretindă că locuiește acolo. Oamenii îi spun că arată mai bine, mai încrezătoare. Și-a aruncat elasticele de păr de velur, țigările, meniurile de mâncare pentru acasă. Și-a cumpărat o cafetieră, și pentru prima oară în viață se gândește să investească în câteva coșulețe cu potpuriu.

Radioul cu ceas pornește singur, dar ea rămâne întinsă în pat și ascultă știrile. John Smith e în conflict cu sindicatele, iar ea are sentimente împărțite în legătură cu asta, fiindcă îl place pe John Smith, care pare un tip de treabă, cu capul pe umeri și înțelept. Chiar și numele lui sugerează un om din popor, cu principii solide, iar ea își propune încă o dată să analizeze posibilitatea de a se înscrie în Partidul Laburist; poate asta îi va ușura conștiința pentru faptul că valabilitatea carnetului ei de membru CND25 a expirat. Nu că nu ar simpatiza cu obiectivele lor, dar imperativul dezarmării multilaterale a început să i se pară un pic naiv, oarecum asemănător cu a cere bunătatea universală.

Poate că îmbătrânește. Emma obișnuia să se mândrească cu faptul că refuza să vadă ambele puncte de vedere ale unui argument, dar acum acceptă tot mai des că problemele sunt mai ambigue și mai complicate decât credea ea odinioară. În mod sigur, nu înțelege noile subiecte importante de la știri, care privesc Tratatul de la Maastricht și războiul din Yugoslavia. Nu ar trebui să aibă o opinie, să fie de o parte sau de alta, să boicoteze ceva? Cel puțin, în cazul apartheidului, știa care îi era poziția, dar, cu toate astea, în Europa are loc un război, iar ea nu a făcut personal nimic ca să-l oprească. Era prea ocupată să-și cumpere mobilă. Neliniștită, aruncă la o parte noua ei cuvertură și se strecoară în spațiul strâmt dintre marginea patului și perete, până pe hol și în baia micuță, la ușa căreia nu trebuie niciodată să aștepte întrucât locuiește singură. Lasă tricoul să cadă în coșul de răchită – în viața ei există o grămadă de răchită de la acele reduceri de vară fatidice de pe Tottenham Court Road – își pune vechii ochelari la ochi și rămâne dezbrăcată în fața oglinzii, cu umerii trași în spate. „Se putea și mai rău”, își zice și intră la duș.

Își ia micul dejun privind pe fereastră. Apartamentul se află într-o clădire de cărămidă roșie, la etajul șase, și priveliștea o reprezintă un bloc identic de cărămidă roșie. Nu îi place în mod deosebit Earls Court; cam sărăcăcios și reprezentând numai ceva temporar, e ca și cum ar locui în camera de oaspeți a Londrei. Chiria pentru un apartament cu un dormitor este nebunesc de mare, și s-ar putea să fie nevoie să găsească un loc mai ieftin după ce va primi prima slujbă de profesor, dar deocamdată îi place aici, reprezintă o mare diferență față de Loco Caliente și de realismul social dur al debaralei din Clapton. Scăpată de Tilly Killick după șase ani petrecuți împreună, îi place gândul că nu va mai zări chiloți pândind cenușii din chiuveta de la bucătărie și că nu va mai răsuna Simply Red din boxe.

Fiindcă nu îi mai este rușine de felul cum trăiește, le-a permis chiar și părinților ei să-i facă o vizită; Jim și Sue dormiseră în Tahiti, în timp ce Emma ocupase canapeaua. Timp de trei zile de groază, comentaseră la nesfârșit amestecul etnic al Londrei și costul unei cești de ceai, și, deși nu-și exprimaseră în mod deschis aprobarea pentru noul ei mod de viață, cel puțin mama ei nu-i mai sugerase să vină înapoi la Leeds ca să lucreze pentru comisia pentru apă. „Bravo, Emmy”, îi șoptise tatăl ei când îi condusesese la gară la King Cross, dar „bravo” pentru ce? Poate pentru că, în sfârșit, trăia ca un adult.

Sigur că tot nu există un prieten, dar ei nu îi pasă. Ocazional, foarte ocazional, să zicem la ora patru după-amiaza într-o duminică ploioasă, se simte cuprinsă de panică și aproape i se taie răsufarea din cauza singurătății. Se știe că o dată sau de două ori ridicase telefonul, să vadă dacă nu era stricat. Uneori se gândește ce plăcut ar fi să fie trezită de un telefon în miez de noapte: „la un taxi acum” sau „Trebuie să te văd, trebuie să vorbim”. Dar, în cel mai bun caz, se simte ca o eroină dintr-un roman de Muriel Spark – independentă, erudită, deșteaptă, romantică în secret. La douăzeci și șapte de ani, Emma Morley are o dublă specializare în engleză și istorie, un pat nou, un apartament cu două camere în Earls Court, mulți prieteni și o diplomă postuniversitară în educație. Dacă interviul de azi merge cum trebuie, va avea o slujbă de profesor de engleză și de dramaturgie, subiecte pe care le știa și le iubea. Se afla în pragul unei noi cariere ca profesor talentat și, în sfârșit, în sfârșit, în viața ei exista o oarecare ordine.

Există și o întâlnire.

Emma are o întâlnire adevărată, oficială. Urma să stea într-un restaurant cu un bărbat și să-l privească mâncând și vorbind. Cineva vrea să se urce la bordul lui Tahiti, și diseară se va hotărî dacă o să-l lase. Stă lângă prăjitorul de pâine, tăind o banană, prima din cele șapte porții zilnice de fructe și legume, și se uită la calendar. 15 iulie 1993, un semn de întrebare, unul de exclamare. Data se conturează amenințător.

Patul lui Dexter este importat din Italia – o platformă joasă, goală, neagră, așezată în mijlocul camerei spațioase și nemobilate, ca o scenă sau un ring de lupte, funcțiuni pe care părea să le îndeplinească deopotrivă din când în când. La ora 9.30 stă acolo întins, treaz, spaima și sila de sine amestecându-se cu frustrarea sexuală. Terminațiile lui nervoase sunt excitate la maximum și are un gust neplăcut în gură, de parcă și-ar fi pus fixativ pe limbă. Brusc, sare în picioare și traversează scândurile negre și lucioase spre bucătăria suedeză. Acolo, în congelatorul frigiderului său mare, industrial, găsește o sticlă de votcă din care toarnă câteva degete într-un pahar, apoi adaugă aceeași cantitate de suc de portocale. Se îmbărbătează cu gândul că, întrucât nu ajunsese încă să se culce, aceasta nu era prima băutură din acea zi, ci ultima de noaptea trecută. În plus, tabuul acesta despre băutul în timpul zilei este exagerat; în Europa e un obicei. Secretul este să folosești avântul dat de băutură ca să contracarezi căderea provocată de droguri; el se îmbată ca să rămână treaz, ceea ce, dacă stai să te gândești, este de fapt un lucru destul de rațional. Încurajat de această logică, își toarnă încă două degete de

votcă, dă drumul la coloana sonoră de la Reservoir Dogs și se îndreaptă clătînându-se spre duș.

Jumătate de oră mai târziu, e tot în baie, întrebându-se ce poate face să nu mai transpire. Și-a schimbat cămașa de două ori, a făcut duș cu apă rece, dar transpirația tot îi apare în broboane pe spate și pe frunte, uleioasă și vâscoasă ca votca – ceea ce probabil că și este. Se uită la ceas. Deja a întârziat. Se hotărăște să meargă cu geamul mașinii deschis.

Lângă ușa, ca să nu-l uite, îl așteaptă un pachet de mărimea unei cărămizi, învelit artistic în straturi de hârtie de mătase de diferite culori. Dexter îl ia, încuie ușa apartamentului și iese pe strada umbroasă, unde îl așteaptă propria mașină, o Mazda MRII decapotabilă, de un verde fosforescent. Nu există loc pentru pasageri, nici posibilitatea unui portbagaj atașat, de-abia există spațiu pentru o roată de rezervă, darămite pentru un cărucior – este o mașină care urlă a tinerețe, a succes, a burlăcie. În portbagaj stă ascuns un dispozitiv de schimbare automată a CD-urilor, o minune futuristă din arcuri minuscule și plastic mai negru, și el alege cinci CD-uri (cadouri de la companii de înregistrări, un alt avantaj al meseriei lui) și strecoară discurile strălucitoare în aparat, de parcă ar încărca gloanțe într-un revolver.

Ascultă The Cranberries în timp de străbăte străzile largi din St John's Wood. Nu e tocmai genul lui, dar este important să fii la curent cu tot atunci când modelezi gusturile muzicale ale oamenilor. Ora de vârf pe Westway se încheiase, și, înainte să se termine albumul, se află deja pe autostrada M40, îndreptându-se spre vest, prin zona dominată de industria ușoară și de noile dezvoltări rezidențiale ale orașului în care trăiește cu atâta succes, într-un stil atât de modern. Nu după multă vreme, suburbiile fac loc plantațiilor de conifere care trec drept zona rurală. Jamiroquai se aude acum din aparatul stereo, și Dexter se simte mult, mult mai bine, tânăr și nebun în micuța lui mașină sport, și doar cu o vagă senzație de greață. Dă volumul mai tare. L-a cunoscut pe solistul trupei, i-a luat câteva interviuri și, deși nu ar merge până într-acolo încât să-l numească prieten, îl cunoaște destul de bine pe tipul care cântă la tobe și simte o legătură oarecum personală în timp ce îi ascultă cântând despre pericol pe planeta Pământ²⁶. Este un mix audio extins, foarte extins, și timpul și spațiul devin elastice în vreme ce Dexter gonește, i se pare lui, multe, multe ore, până când vederea i se tulbură și tremură pentru ultima oară rămășițele drogurilor de noaptea trecută din venele lui, și se aude un țipăt de claxon, iar el își dă seama că gonește cu 180 km/h exact pe mijloc între cele două sensuri de mers.

Încetinește și încearcă să aducă mașina înapoi pe banda potrivită, dar descoperă că a uitat cum să rotească volanul, brațele îi sunt blocate din cot, în timp ce încearcă să smucească fizic volanul dintr-o strânsoare invizibilă. Brusc, viteza lui Dexter scade la jumătate, e cu piciorul pe frână și pe accelerație în același timp, și se aude un alt claxon, de data asta dinspre un camion de mărimea unei case, apărut în spatele lui. Dexter vede în oglinda retrovizoare chipul desfigurat al șoferului, un bărbos uriaș care zbiară la el, fața lui, trei găuri negre ca o tigvă. Dexter smucește de volan încă o dată,

fără să mai verifice dacă pe prima bandă e vreo mașină, și brusc e sigur că o să moară, chiar aici și acum, într-o minge de flăcări mistuitoare, în vreme ce ascultă un remix prelungit al trupei Jamiroquai. Dar banda e liberă, slavă Domnului, iar el respiră scurt pe gură, o dată, de două ori, de trei ori, ca un boxer. Închide muzica și conduce în tăcere, constant, cu 110 km/h, până ajunge la ieșirea de pe autostradă.

Epuizat, găsește un refugiu pe Oxford Road, își lasă scaunul pe spate și închide ochii, sperând să adoarmă, dar nu poate vedea decât cele trei găuri negre de pe chipul șoferului de camion urlând la el. Afară, soarele este prea strălucitor, traficul prea zgomotos și, în plus, e ceva nesănătos și degradant pentru un tânăr să se foiască agitat într-o mașină staționată la ora 11.45, într-o dimineață de vară, așa că se ridică din nou, înjură și conduce până la un local de pe marginea drumului pe care îl știe din adolescență. The White Swan este un lanț care oferă întreaga zi micul dejun și friptură cu cartofi la prețuri imposibil de mici. Oprește, ia cadoul împachetat de pe scaunul pasagerului și intră în încăperea mare și familiară care miroase a soluție pentru mobilă și a fum de noaptea trecută.

Dexter se sprijină prietenos de bar și comandă o bere și o votcă dublă cu apă tonică. Și-l amintește pe barman de la începutul anilor '80, când obișnuia să bea aici cu amicii lui.

- Obișnuiam să vin aici cu ani în urmă, spune Dexter, cu chef de vorbă.
- Serios? replică bărbatul sfrijit și nefericit.

Dacă barmanul îl recunoaște, nu o arată, și Dexter ia o băutură în fiecare mână și se îndreaptă spre o masă unde bea în tăcere, cu cadoul frumos împachetat înaintea lui, un mic pachet de veselie în încăperea sumbră. Se uită în jur și se gândește la cât de departe a ajuns în ultimii zece ani și la tot ce a realizat - un prezentator TV bine-cunoscut, deși nu a împlinit încă douăzeci și nouă de ani.

Uneori își zice că puterile tămăduitoare ale alcoolului sunt aproape miraculoase, fiindcă după zece minute este proaspăt ca o ploaie de vară, se îndreaptă cu pas vioi spre mașină și ascultă din nou muzică, cu formația The Beloved ciripind, și reușește să ajungă după zece minute la aleea de pietriș din fața casei părinților lui, o construcție izolată și masivă din anii 1920, cu fațada străbătută de o rețea din imitație de lemn, merită să-i dea un aspect mai puțin modern, pătrășos și robust decât în realitate. O casă confortabilă, de familie fericită din Chiltems, și Dexter o privește cu groază.

Tatăl lui îl așteaptă deja în ușă, de parcă ar sta acolo de ani întregi. Poartă prea multe haine pentru luna iulie; de sub pulover i se vede cămașa, și are o cană de ceai în mână. Odinioară un gigant în ochii lui Dexter, acum pare adus de spate și obosit, cu chipul prelung palid, tras și ridat de cele șase luni în care sănătatea soției sale s-a deteriorat. Înaltă cana în semn de salut, și, pentru o clipă, Dexter se vede pe sine prin ochii tatălui său și simte un val de rușine pentru cămașa lui strălucitoare, pentru modul vesel în care își conduce mașinuța sport, pentru scrâșnetul șmecheresc pe care îl scoate când se oprește pe pietriș, pentru muzica chill-out din boxe.

„Idiot.

Bufon.

Clovn strident ce ești!” închide CD-playerul, scoate fața detașabilă de pe bord, apoi rămâne privind-o. „Calmează-te, ești în Chiltems, nu în Stochwell. N-o să-ți fure taică-tău radioul. Calmează-te! „ Din ușă, tatăl lui își ridică din nou cana, și Dexter oftează, își adună toată puterea, ia cadoul de pe scaunul pasagerului și iese din mașină.

— Ce mașinărie ridicolă, comentează tatăl lui.

— Bine că nu trebuie s-o conduci tu, nu-i așa?

Lui Dexter i se pare confortabilă vechea rutină – tatăl lui sever și rigid, fiul, iresponsabil și încrezut.

— Oricum nu cred că mi s-ar potrivi. Jucării pentru copii. Te așteptam să sosești mai devreme.

— Ce mai faci, bătrâne? întreabă Dexter, simțind un val brusc de afecțiune pentru bătrânul său părinte, și instinctiv îl înconjoară cu brațul, îl freacă pe spate și apoi, ce gest îngrozitor, își sărută tatăl pe obraz.

Amândoi îngheață.

Nu se știe cum, Dexter și-a făcut un reflex din a săruta. Tocmai a scos sunetul acela de „mmmoa” în urechea tatălui său, din care iese un smoc de păr. O parte inconștientă din el are impresia că se află iarăși sub arcadele de cale ferată, cu Gibbsey, și Tara, și Spex. Simte saliva, umedă pe buze, și vede consternarea de pe chipul tatălui său, care îi aruncă o privire ca din Vechiul Testament. Fiii sărutându-și tații – o lege a naturii a fost încălcată. Încă nu au trecut de ușa de la intrare, și iluzia că Dexter ar fi treaz a fost spulberată. Tatăl lui adulmecă – fie a dezgust, fie că simte respirația fiului său, și Dexter nu e prea sigur ce-i mai rău. Se îndepărtează de părintele lui.

— Mama ta e în grădină. Te-a așteptat toată dimineața.

— Cum se simte? întreabă el.

Poate o să-i spună: „Mult mai bine”.

— Du-te și vezi. Eu pun de ceai.

Holul e întunecos și răcoros după strălucirea puternică a soarelui.

Cassie, sora lui mai mare, intră dinspre grădina din spate cu o tavă în mâini, cu chipul strălucind de competență, bun-simț și smerenie. La treizeci și patru de ani, adoptase rolul de infirmieră-șefă severă și i se potrivea. Pe jumătate zâmbind, jumătate încruntându-se, își atinge obrazul de al lui.

— Fiul rățacitor se întoarce!

Mintea lui Dexter nu e atât de amețită ca să nu sesizeze înțepătura, dar ignoră remarca și privește spre tavă. Un castron cu cereale cenușii-maronii înmuiate în lapte, lingura alături, nefolosită.

— Cum se simte? întreabă el.

Poate o să-i răspundă: „Cu mult mai bine”.

— Du-te și vezi singur, i-o trânteste Cassie, iar el se strecoară pe lângă ea, întrebându-se: „De ce nu vrea nimeni să-mi spună o „ cum e:

O privește din cadrul ușii. Stă într-un scaun vechi cu mânere pentru brațe, scos afară pentru ea, cu fața spre câmpuri și păduri, spre Oxfordul care se zărește ca o ceață cenușie în depărtare. Din unghiul în care se află el, chipul mamei sale e ascuns de o pălărie mare și de ochelari de soare – lumina

o deranjează acum – dar Dexter își poate da seama, după brațul subțire și după felul cum mâna i se clatină pe mânerul tapițat al scaunului, că s-a schimbat foarte mult în cele trei săptămâni de când a vizitat-o ultima oară. Simte dintr-odată nevoia să plângă. Vrea să se ghemuiască precum un copil și să-i simtă brațele în jurul lui, și mai vrea să fugă de aici cât îl țin picioarele, dar niciuna dintre variante nu e posibilă, și atunci coboară scările cu un pas săltat de o veselie forțată, ca gazda unui show de televiziune.

— Salutaaaare!

Ea zâmbește, de parcă și acest simplu gest ar fi devenit un efort. Dexter se apleacă pe sub borul pălăriei, să îi sărute obrazul cu pielea deconcertant de rece, întinsă și lucioasă. Pe sub pălărie are o eșarfă ce îi ascunde pierderea părului, dar el încearcă să nu îi cerceteze chipul prea îndeaproape și se întinde repede după un scaun de grădină din metal ruginit. Îl trage cu zgomot și îl așază lângă ea, să aibă amândoi în față priveliștea, dar el îi poate simți privirea ațintită asupra lui.

— Ești transpirat, spune ea.

— E o zi călduroasă.

Ea nu pare prea convinsă. Nu e suficient de bine. „Concentrează-te! Nu uita cu cine vorbești!”

— Ești ud learcă.

— Din cauza cămășii. E din material sintetic.

Ea se întinde și îi atinge cămașa cu dosul palmei. Strâmbă din nas dezgustată.

— De unde?

— Prada.

— Scumpă.

— Numai ce-i mai bun, apoi, dornic să schimbe subiectul, scoate pachetul de după zidul de pietre artificiale. Un cadou pentru tine.

— Ce drăguț!

— Nu e de la mine, e de la Emma.

— Îmi dau seama, după cum e ambalat. Desface cu grijă funda. Ale tale vin învelite în pungi de gunoi prinse cu scotch...

— Nu e adevărat... ripostează el, încercând să păstreze discuției un ton vesel.

— Când vin.

Îl se pare greu să-și mențină zâmbetul, dar, din fericire, privirea ei e ațintită asupra pachetului, în timp ce desface cu grijă hârtia, dând la iveală un teanc de cărți broșate: Edith Wharton, câteva de Raymond Chandler, F. Scott Fitzgerald.

— Ce drăguț din partea ei! Vrei să-i mulțumești din partea mea? Drăguța de Emma Morley! Se uită la coperta cărții de Fitzgerald. Cei frumoși și blestemați. E vorba despre mine și despre tine.

— Dar cine-i care? Întreabă el, fără să se gândească, numai că, din fericire, ea nu pare să fi auzit.

În schimb, citește pe spatele unei vederi, un colaj alb-negru propagandistic din 1982.

— Jos Thatcher! „ Râde. E o fată atât de bună și de amuzantă! la romanul și îi măsoară grosimea între degetul mare și arătător. Un picuț cam optimistă totuși. Ar fi bine să o îndemni ca, pe viitor, să-mi trimită povești.

Dexter zâmbește și scoate un sunet docil, dar urăște genul acesta de umor de spânzurătoare. E merit să demonstreze curaj, să ridice moralul, dar lui i se pare plicticos și stupid. El ar prefera ca tot ce e de nespus să rămână nespus.

— Ce mai face Emma?

— Cred că foarte bine. Acum este profesoară cu diplomă. Azi are un interviu pentru o slujbă.

— Asta da, profesie! Se întoarce să se uite la el. La un moment dat, nu era vorba să te faci și tu profesor? Ce s-a întâmplat?

El sesizează împunsătura.

— Nu mi s-a potrivit.

— Nu, spune mama lui.

Se așterne tăcerea, și Dexter simte că ziua îi scapă iar de sub control. Televiziunea, filmele îl făcuseră să creadă că singura latură pozitivă a unei boli este aceea că îi aduce pe oameni mai aproape, că va exista o deschidere, o înțelegere facilă între ei. Dar ei doi fuseseră mereu apropiați, deschiși, și înțelegerea obișnuită dintre ei fusese înlocuită de amărăciune, de resentiment, de o furie din partea amândurora față de ceea ce se întâmpla. Întâlniri care ar trebui să fie pline de afecțiune și alinare se transformau în ciorovăieli și în învinuiri. În urmă cu opt ore, le spunea unor necunoscuți cele mai intime secrete, iar acum nu poate vorbi cu propria mamă. Ceva nu e în regulă.

— Deci. Am văzut, 'n lumea largă săptămâna trecută, zice ea.

— Da?

Ea rămâne tăcută, așa că el se vede nevoit să adauge:

— Ce părere ai?

— Cred că ești foarte bun. Foarte natural. Dai foarte bine pe sticlă. Așa cum am mai zis, programul nu mă încântă în mod deosebit.

— Păi, nu prea se adresează unor oameni ca tine, nu?

Ea se revoltă auzind expresia și întoarce imperativ capul.

— Ce vrei să spui cu „oameni ca mine”?

Stânjenit, el continuă:

— Adică, e doar un program de noapte prostesc, asta-i tot. E ceva postclub...

— Vrei să zici că nu eram suficient de beată să îmi placă?

— Nu...

— Nu sunt o pudică, nu mă deranjează vulgaritatea, doar că nu înțeleg de unde nevoia asta subită de a-i umili tot timpul pe oameni...

— Nimeni nu e umilit, nu la modul serios, e distractiv...

— Aveți concursuri ca să găsiți cea mai urâtă prietenă din țară. Nu crezi că asta e umilitor?

— Nu chiar, nu...

— Să le ceri bărbaților să trimită poze cu prietenele lor urâte...

— E amuzant, toată ideea e că tipii le iubesc, chiar dacă ele... nu sunt atrăgătoare conform standardelor, asta e toată ideea, e amuzant!

— Tot spui că e amuzant, încerci să mă convingi pe mine sau pe tine?

— Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

— Și tu crezi că lor li se va părea amuzant, prietenelor, „nasoalelor”...

— Mamă, eu doar prezint trupele, asta-i tot. Doar stau de vorbă cu staruri pop despre noul lor videoclip grozav, asta e munca mea. E un mod de a-ți câștiga traiul.

— Dar ce fel de trai, Dexter? Noi te-am crescut cu ideea că poți face orice dorești. Nu am crezut că ți-ai dori să faci asta!

— Și ce ai vrea să fac?

— Nu știu; ceva bun.

Brusc, își duce mâna la piept și se lasă pe speteaza scaunului. După o clipă, el spune:

— Este bun. În felul său.

Ea pufnește disprețuitor.

— E un program prostesc, doar distracție, și evident că nu-mi place chiar tot, dar e o experiență, va duce spre alte lucruri. Și chiar cred că mă pricep la asta, dacă are vreo importanță. În plus, mă distrez.

Ea așteaptă o clipă, apoi spune:

— Atunci bănuiesc că trebuie să o faci. Trebuie să faci ceea ce te distrează. Și știu că o să faci și alte lucruri la un moment dat, doar că... îi ia mâna, fără să-și ducă gândul până la capăt. Apoi râde, cu răsuflarea întretăiată. Doar că nu înțeleg de ce trebuie să te prefaci că ești cochney.

— Este vocea mea de om al poporului, îi răspunde, și o vede zâmbind, un surâs slab, dar de care el se agață.

— Nu ar trebui să ne certăm, spune ea.

— Nu ne certăm, discutăm, afirmă el, deși știe că se ceartă.

Ea își duce mâna la cap.

— Iau morfină. Uneori nu știu ce vorbesc.

— Nu ai zis nimic rău. Și eu sunt un pic obosit.

Soarele se reflectă pe dalele de pavaj, și Dexter simte efectiv că îl arde pielea de pe față și de pe brațe, sfârâie, de parcă ar fi un vampir. Simte că îl cuprinde un nou val de transpirație și de greață. „Stai calm”, își spune. „E doar o reacție chimică.”

— Ai avut o noapte lungă?

— Destul de lungă.

— Te-ai distrat, nu?

— Cam da. Își masează tâmpilele, să arate că îl doare capul, și spune fără să se gândească: Bănuiesc că nu ai niște morfină de dat, nu?

Ea nici măcar nu se obosește să îl privească. Timpul trece. În ultima vreme, a observat că devine tot mai idiot. Hotărârea lui de a rămâne cu capul pe umeri și cu picioarele pe pământ e tot mai slabă, și a remarcat, cu destulă obiectivitate, că devine tot mai neatent, egoist și face afirmații din ce în ce mai prostești, încercase să facă totuși ceva în legătură cu asta, dar acum parcă nu mai are nici un control, cum se întâmplă când chelești. De ce să nu

cedeze și să fie idiot? Timpul trece, și el observă că pe terenul de tenis au început să crească iarba și buruieni. Totul începe să se ducă de râpă.

În cele din urmă, ea rostește:

— Îți spun de pe acum, tatăl tău o să pregătească prânzul. Tocană la conservă. Așa că ești avertizat. Măcar Cassie se va întoarce până la cină. Bănuiesc că stai peste noapte.

Ar putea s-o facă, își zice. Iată o ocazie să mai îndrepte lucrurile.

— De fapt, nu, răspunde.

Ea întoarce capul pe jumătate.

— Am bilete diseară la Jurassic Park. De fapt, la premieră. Vine și Lady Di! Nu cu mine, se grăbește să adauge, și, în timp ce vorbește, aude o voce pe care o disprețuiește. Pot să renunț, e ceva legat de serviciu, a fost aranjat cu secole în urmă.

Ochii mamei lui sunt îngustați acum aproape imperceptibil, și, ca să se scuze, Dexter spune repede o minciună.

— Mă duc cu Emma. Eu aș putea renunța, dar ea chiar vrea să meargă.

— Ah. Bine.

Apoi tăcere.

— Viața pe care o duci, rostește ea fără intonație.

Încă o dată tăcere.

— Dexter, va trebui să mă scuzi, dar mi-e teamă că dimineața m-a epuizat. Trebuie să mă duc sus, să mă culc puțin.

— Bine.

— O să am nevoie de ajutor.

Îngrijorat, Dexter se uită în jur după sora sau după tatăl lui, de parcă aceștia ar avea niște calificări care lui îi lipsesc, dar nu se zăresc nicăieri. Măinile mamei lui sunt acum pe brațele scaunului, încordându-se inutil, și el își dă seama că trebuie să o facă. Ușor, fără convingere, își strecoară brațul pe sub al ei și o ajută să se ridice.

— Vrei să...?

— Nu, înăuntru mă descurc, am nevoie de ajutor doar la scări.

Se îndreaptă spre intrare, iar mâna lui de-abia îi atinge materialul rochiei de vară albastre, care atârnă larg, ca un halat de spital. Încetineala ei e înnebunitoare, un afront pentru el.

— Cum e Cassie? întreabă, ca să umple timpul.

— A, bine. Cred că îi place cam mult să îmi comande, dar e foarte atentă. Mănâncă asta, dormi acum. Strictă, dar corectă, așa e sora ta. Cred că se răzbună pentru că nu i-am luat poneiul ăla.

Deci, dacă sora lui se pricepe atât de bine la asta, se întreabă, unde s-a dus când e nevoie de ea? Au ajuns înăuntru, la baza scării. Nu își dăduse seama până atunci că erau atâtea trepte.

— Cum să...?

— E cel mai bine dacă mă ridici. Nu sunt grea, acum nu mai sunt.

„Nu sunt pregătit pentru asta. Nu sunt în stare. Credeam că voi fi, dar nu sunt. Ceva din mine lipsește, și nu pot să fac asta.”

— Te doare undeva? Adică, e un loc unde ar trebui să...?

— Nu îți face probleme.

Își scoate pălăria de soare și își așază mai bine eșarfa pe cap. Dexter o sprijină de sub omoplați, cu degetele în șanțulețele dintre coaste, apoi își îndoaie genunchii, simte partea din spate a picioarelor ei sub rochie pe antebrăț, fină și rece, și, când crede că e pregătită, se îndreaptă și o ridică, simțind cum trupul ei se relaxează în brațele lui. Ea răsuflă adânc, iar el îi simte pe obraz respirația dulce și fierbinte. Dar fie ea e mai grea, fie el mai slab decât se aștepta, căci o lovește cu umărul de stâlpul scării, apoi se reechilibrează, se întoarce într-o parte și începe să urce treptele. Capul ei se odihnește pe umărul lui, cu eșarfa alunecoasă pe obrazul lui. Parcă ar fi parodia unei scene de teatru, poate cea cu soțul care își trece soția peste prag, și îi vin în minte câteva remarci glumețe, dar niciuna nu ar ușura lucrurile. Când ajung pe palier, ea îi mulțumește - „eroul meu”, spune ea, ridicând privirea spre el, și amândoi zâmbesc.

El deschide cu piciorul ușa camerei întunecate și o așază pe pat.

— Să-ți aduc ceva?

— Totul e în regulă.

— Trebuie să iei ceva? Medicamente sau...

— Nu, e în regulă.

— Martini sec cu lămâie...

— Ah, da, te rog.

— Vrei să te învelesc?

— Doar cu pătura, te rog.

— Perdelele trase?

— Te rog. Dar lasă geamul deschis.

— Ne vedem mai târziu.

— La revedere, dragul meu.

— Pa.

El îi zâmbește încordat, dar ea deja stă întinsă pe o parte, cu spatele la el, iar Dexter iese din cameră, trăgând ușa în urma lui, fără să o închidă. Într-o zi, cât de curând, probabil în mai puțin de un an, va ieși dintr-o cameră și nu o va mai vedea niciodată, iar gândul acesta e atât de greu de acceptat, încât îl alungă cu violență, concentrându-se asupra propriei persoane: mahmureala, cât de obosit se simte, cum îi pulsează durerea în tâmple în timp ce coboară treptele tropăind.

Bucătăria mare și murdară este goală, așa că se duce la frigider, care e și el aproape gol. O căpățână de țelină ofilită, un pui, conserve desfăcute și șuncă vrac, toate arată că tatăl lui preluase îndatoririle gospodărești. Pe ușa frigiderului e o sticlă deschisă de vin alb. Dexter ia sticla și bea direct din ea, patru, cinci înghițituri de lichid dulce, înainte să audă pașii tatălui său pe hol. Pune sticla la loc și se șterge la gură cu dosul mâinii chiar când tatăl lui intră, cu două pungi de plastic de la magazinul din sat.

— Unde e mama ta?

— E obosită. Am dus-o sus să se odihnească.

Dexter vrea ca tatăl lui să știe că e viteaz și matur, dar părintele său nu pare impresionat.

— Înțeleg. Ați vorbit?

— Puțin. Despre una și alta.

Vocea lui pare ciudată pentru propriile urechi, răsunătoare, cu vorbe neclare și răspicate. Beat. Oare tatăl lui poate să-și dea seama?

— O să vorbim mai multe când se trezește. Deschide din nou ușa frigiderului și se preface că vede vinul pentru prima dată. Pot să...? Ia sticla, golește ultimii stropi într-un pahar, apoi trece pe lângă tatăl lui. Mă duc puțin în camera mea.

— De ce? Întrebă tatăl lui încruntat.

— Caut ceva. Niște cărți vechi.

— Nu vrei să iei prânzul? Ceva de mâncare la vin, poate?

Dexter aruncă o privire spre sacoșele cu cumpărături de la picioarele tatălui său, care stau să se rupă sub greutatea conservelor.

— Poate mai târziu, spune el, ieșind din bucătărie.

Pe palier, observă că ușa de la dormitorul părinților lui s-a deschis și pășește în liniște iarăși înăuntru. Draperiile se mișcă în briza după-amiezii, și soarele apare și dispare pe silueta adormită sub cuvertura veche, de sub care se zăresc tălpile ei murdare, cu degetele strânse. Mirosul pe care și-l amintește din copilărie, de creme scumpe și pudre misterioase, a fost înlocuit de izuri vegetale la care preferă să nu se gândească. Un miros de spital a invadat casa copilăriei lui. Închide ușa și se îndreaptă spre baie.

În timp ce se ușurează, se uită în dulăpiorul de medicamente; cantitatea generoasă de somnifere a tatălui său vorbește despre temerile nopții, și există și un flacon vechi cu valium, al mamei lui, datat martie 1989, de multă vreme înlocuit de medicamente mai puternice. Ia câte două din fiecare și le strecoară în portofel, apoi înghite o pastilă de valium cu apă de la robinet, doar ca să se relaxeze puțin.

Vechiul lui dormitor este acum spațiu de depozitare, și este nevoit să se strecoare pe lângă o canapea veche, un dulăpior pentru ceai și niște cutii de carton. Pe pereți, câteva fotografii de familie cu colțurile îndoite și cele cu scoici și frunze pe care le făcuse în adolescență, cam neclare și începând deja să se decoloreze. Ca un copil pedepsit, trimis în camera lui, se întinde pe patul dublu, cu mâinile sub cap. Întotdeauna își imaginase că, atunci când va avea, să zicem, patruzeci și cinci sau cincizeci de ani, urma să capete un soi de echipament mental emoțional, genul de trusă care să-l poată pregăti pentru pierderea iminentă a unui părinte. Ce bine ar fi dacă ar deține acum un astfel de echipament! Totul ar fi în regulă. Ar fi nobil și generos, înțelept și filosof. Poate ar avea chiar propriii copii, și probabil că ar poseda maturitatea care vine odată cu calitatea de tată, înțelegerea vieții ca proces.

Dar nu are patruzeci și cinci de ani, ci douăzeci și opt. Mama lui are patruzeci și nouă. S-a petrecut o greșeală îngrozitoare, sincronizarea este defectă, și cine se așteaptă să poată face față la așa ceva, să o vadă pe extraordinara lui mamă pierind astfel? Nu este corect față de el, nu cu atât de multe alte lucruri care îi solicită acum atenția. Este un tânăr ocupat, la începutul unei cariere de succes. Spus pe șleau, are lucruri mai bune de făcut. Simte brusc din nou dorința să plângă, dar nu a mai făcut asta de

cincisprezece ani, așa că pune acest lucru pe seama chimicalelor și se hotărăște să doarmă puțin. Așază paharul de vin pe o cutie de pe o latură a patului și se întoarce pe o parte.

Este nevoie de efort și de energie ca să fii o ființă umană decentă. Un pic de odihnă, apoi își va cere scuze și îi va arăta cât de mult o iubește.

Se trezește tresărind și se uită la ceas, apoi se uită încă o dată. 18.26. A dormit șase ore, cea mai mare parte a zilei, și asta pur și simplu este imposibil, dar, când dă la o parte draperiile, vede că soarele începe să se îndrepte spre apus. Încă îl doare capul, ochii îi sunt cumva lipiți, are un gust metalic în gură și îi este sete și foame cum nu i-a mai fost vreodată. Când se întinde după paharul de vin, îl simte cald în mână. Bea jumătate, apoi simte că îi vine să vomite – o muscă mare albastră s-a strecurat înăuntru și bâzâie lângă buza lui în timp ce se îneacă. Dexter scapă paharul, vărsând vinul pe cămașă și pe pat. Se ridică amețit.

În baie, își aruncă apă pe față. Transpirația de pe cămașă a căpătat un miros acru și un iz inconfundabil de alcool. Cu o ușoară senzație de greață, se dă cu vechiul roll-on al tatălui său. De la parter se aude zăngănit de cratițe și de tigăi, murmurul radioului, sunete familiare. „Vesel; fii vesel și politic, apoi pleacă.”

Dar, în timp ce trece pe lângă camera mamei lui, o vede stând la marginea patului, din profil, privind câmpurile, de parcă îl aștepta. Își întoarce capul încet, dar el ezită în prag, ca un copil.

— Ai pierdut toată ziua, rostește ea încet.

— Am dormit prea mult.

— Văd. Te simți mai bine?

— Nu.

— Ah, bine. Mi-e teamă că tatăl tău e cam supărat pe tine.

— Deci, în privința asta, nici o schimbare.

Ea zâmbește cu indulgență și, încurajat, el adaugă:

— Toată lumea pare oftică pe mine în clipa asta.

— Bietul și micuțul Dexter, spune ea, și el se întrebă dacă e sarcastică.

Vino și stai aici! Zâmbește și pune o mână pe pat, alături de ea. Lângă mine.

El intră ascultător în cameră și se așază, iar șoldurile li se ating. Ea își lovește ușor capul de umărul lui.

— Nu suntem în apele noastre, nu? Eu sigur nu sunt, nu mai sunt. Și nici tu. Nu pari să fii tu însuși. Nu cum mi te aminteam.

— În ce sens?

— Adică... Pot să fiu sinceră?

— Trebuie?

— Cred că da. Este prerogativa mea.

— Atunci spune.

— Cred... își înalță capul de pe umărul lui. Cred că ai în tine potențialul de a fi un tânăr remarcabil. Chiar excepțional, întotdeauna am crezut asta. Așa fac mamele, nu? Dar nu cred că ai ajuns în acel punct. Nu încă. Cred că mai ai ceva de mers. Asta-i tot.

— Înțeleg.

— Nu trebuie să iei asta în nume de rău, dar uneori... îi ia mâna în mâna ei, frecându-i palma cu degetul mare... Uneori îmi fac griji că nu mai ești foarte drăguț.

Rămân tăcuți o vreme, până când, în cele din urmă, el spune:

— Nu am nimic de zis la asta.

— Nu e nimic de zis.

— Ești supărată pe mine?

— Puțin. Dar, în ziua de azi, sunt supărată aproape pe toată lumea. Pe toți cei care nu sunt bolnavi.

— Îmi pare rău, mamă. Îmi pare atât de rău.

Ea își apasă degetul în palma lui.

— Știu că îți pare.

— O să rămân. În seara asta.

— Nu, nu în seara asta. Ești ocupat. Vino din nou și începe încă o dată.

El se ridică, o apucă ușor de umeri și își apasă obrazul de al ei - îi poate auzi respirația în ureche, răsuflarea caldă, dulce - apoi se îndreaptă spre ușă.

— Mulțumește-i Emmei din partea mea, spune ea. Pentru cărți.

— Așa o să fac.

— Transmite-i dragostea mea. Când o vezi, diseară.

— Diseară? Își amintește de minciuna spusă mai devreme. Da, așa o să fac. Și îmi pare rău că nu am fost foarte... foarte bun azi.

— Ei bine, presupun că există întotdeauna o dată viitoare, spune ea și zâmbește.

Dexter coboară scările în goană, bazându-se de faptul că avântul o să-l împiedice să se risipească în toate direcțiile, dar tatăl lui se află în hol, unde citește ziarul local sau se preface că-l citește.

Încă o dată, e ca și cum îl aștepta, santinelă la datorie, polițistul care face arestarea.

— Am dormit prea mult, rostește Dexter către spatele tatălui său.

Acesta întoarce o pagină din ziar.

— Da, știu.

— De ce nu m-ai trezit, tată?

— Nu părea să aibă rost. De asemenea, înclin să cred că nu ar trebui să o fac. Întoarce altă pagină. Nu mai ai paisprezece ani, Dexter.

— Dar asta înseamnă că acum trebuie să plec!

— Păi, dacă trebuie...

Nu își termină propoziția. Dexter o vede pe Cassie în living, prefăcându-se și ea că citește, roșie la față de indignare și de moralism. „Pleacă de aici acum, pleacă pur și simplu, fiindcă totul o să o ia razna.” Își pune o mână pe măsuta din hol, căutându-și cheile, dar nu găsește nimic.

— Cheile mele...

— Le-am ascuns, spune tatăl lui, continuând să citească ziarul.

Dexter nu-și poate stăpâni un hohot de râs.

— Nu poți să-mi ascunzi cheile!

— Se pare că pot, fiindcă am făcut-o. Vrei să te joci de-a căutatul?

— Pot să te întreb de ce? replică el, indignat.

Tatăl lui ridică ochii din ziar, de parcă ar adulmeca aerul.

— Fiindcă ești beat.

În living, Cassie se ridică de pe canapea, se duce la ușă și o închide.

Dexter râde, dar nu foarte convins.

— Ba nu sunt!

Tatăl lui se uită peste umăr.

— Dexter, știi când cineva e beat. În special tu. Te văd beat de doisprezece ani de-acum, nu?

— Dar nu sunt beat, sunt mahmur, asta-i tot.

— Oricum oi fi, nu te duci cu mașina acasă.

Din nou, Dexter scoate un hohot batjocoritor și își dă ochii peste cap în semn de protest, dar nu-i vine nici o replică pe limbă, în afară de o exclamație neconvingătoare, pe un ton ascuțit:

— Dar am douăzeci și opt de ani, tată!

Ca și cum avea replica pregătită, tatăl lui spune:

— Pe mine m-ai fi putut păcăli. Apoi bagă mâna în buzunar după propriile chei, le aruncă în aer și le prinde cu o veselie prefăcută. Haide! Te duc până la gară.

Nu își ia rămas-bun de la sora lui.

„Uneori mi-e teamă că nu mai ești foarte drăguț.” Tatăl lui conduce în tăcere, iar Dexter stă rușinat în bătrânul Jaguar. Când tăcerea devine insuportabilă, tatăl lui rostește pe un ton calm și sobru, cu ochii fixați asupra drumului:

— Poți să vii să-ți iei mașina sâmbătă. Când o să fii treaz.

— Sunt treaz și acum, zice Dexter, auzindu-și vocea plângăcioasă și îmbufnată, vocea lui de la șaisprezece ani. Pentru Dumnezeu! adaugă redundant.

— Nu am de gând să mă contrazic cu tine, Dexter.

El pufnește și se lasă în jos în scaun, cu fruntea și nasul apăsate de geam, în timp ce drumurile de țară și casele cochete trec rapid pe lângă ei. Tatăl lui, care a urât întotdeauna orice fel de confruntare și este clar că suferă, deschide radioul ca să acopere tăcerea și ascultă muzică clasică - un marș, banal și bombastic. Se apropie de gară. Mașina oprește în parcare lipsită acum de navetiști. Dexter deschide portiera, pune un picior pe pietriș, dar tatăl lui nu face nici un gest de rămas-bun, doar stă acolo și așteaptă, cu motorul pornit, indiferent ca un șofer, cu ochii ațintiți asupra tabloului de bord și bătând darabana în ritmul marșului nebunesc.

Dexter știe că ar trebui să-și accepte pedeapsa și să plece, dar mândria nu îl lasă.

— OK, acum plec, dar pot să spun că, după părerea mea, ai reacționat total exagerat de data asta...

Brusc, chipul tatălui său e cuprins de o furie adevărată - dinții dezgoliți și strânși, vocea spartă:

— Să nu îndrăznești să îmi insulti inteligența sau pe a mamei tale. Ești matur acum, nu mai ești un copil.

La fel de repede, furia dispare, și Dexter are impresia că tatăl lui e pe punctul de a izbucni în lacrimi. Buza de jos îi tremură, o mână strânge volanul, iar degetele lungi ale celeilalte îi acoperă ochii ca o legătură. Dexter se grăbește să iasă din mașină și se pregătește să închidă portiera, când tatăl lui oprește radioul și vorbește din nou.

— Dexter...

Dexter se apleacă și se uită la el. Ochii îi sunt umezi, dar vocea îi e sigură când rostește:

— Dexter, mama ta te iubește foarte, foarte mult. Și eu la fel. Întotdeauna am făcut-o și întotdeauna o s-o facem. Cred că știi asta. Dar în timpul care i-a mai rămas... Șovăie, privește în jos, de parcă și-ar căuta cuvintele, apoi iar în sus. Dexter, dacă mai vii vreodată să o vezi pe mama ta în starea asta, jur că nu îți dau voie să intri în casă. Nu o să te las să intri pe ușă. O să îți-o închid în nas. Vorbesc serios.

Dexter deschide gura, dar nu se aude nici un cuvânt.

— Acum te rog să pleci acasă.

Dexter trânteste portiera, dar aceasta nu se închide bine. O mai face o dată, și tatăl lui, tulburat și el, smucește mașina în față, apoi în marșarier, părăsind parcare în viteză. Dexter rămâne privind fix în urma lui.

Gara rurală e pustie. Se uită de-a lungul peronului, căutând un telefon public, vechiul telefon familiar pe care îl folosea în adolescență ca să-și facă planurile de evadare. E 18.59. Legătura de Londra va ajunge în șase minute, dar el trebuie să dea acest telefon.

La ora 19, Emma se uită pentru ultima oară în oglindă, ca să se asigure că nu pare să fi făcut vreun efort. Oglinda este sprijinită periculos de perete, și ea știe că arată o imagine dublată care o face mai scundă, dar chiar și așa scoate un sunet dezaprobator văzându-și șoldurile și picioarele scurte sub fusta de blugi. E prea cald pentru colanți, dar ea îi poartă oricum, fiindcă nu suportă aspectul genunchilor ei roșii și tăbăciți. Părul proaspăt spălat și mirosind a ceva numit fructe de pădure pare aranjat, proaspăt și strălucitor, și ea îl înfoiază cu vârful degetelor, apoi, cu degetul mic, își șterge rujul întins la colțurile buzelor foarte roșii. Se întreabă dacă nu a exagerat puțin. La urma urmelor, nu e deloc probabil să se întâmple ceva, până la 22.30 o să fie din nou acasă. Bea ultima gură de votcă tonic, se strâmbă simțind reacția metalică a băuturii cu pasta de dinți, își ia cheile, le pune în cea mai bună geantă pe care o are și încuie ușa.

Telefonul sună.

Este deja la jumătatea holului clădirii când îl aude. Pentru o clipă, se gândește să alerge înapoi, să răspundă, dar deja a întârziat, și probabil e mama sau sora ei care vrea să afle cum a mers interviul. La capătul holului aude ușa de la lift deschizându-se. Aleargă să-l prindă, și ușa se închide exact când robotul telefonic preia mesajul: „... lăsați mesajul după ton și revin eu cu un telefon”.

Buna, Emma, sunt Dexter. Ce voiam să zic? A, voiam să zic că sunt la gară lângă casă și tocmai mă întorc de la mama și... mă întrebam ce faci diseară. Am bilete la premieră la Jurassic Park! De fapt, cred că l-am pierdut,

dar poate la petrecerea de după? Noi doi? Prințesa Diana va fi acolo, știi cât admiri tu fețele regale. Scuză-mă, vorbesc aiurea, în caz că ești acolo. Răspunde, Emma. Răspunde, răspunde, răspunde. Nu? OK, tocmai mi-am amintit, astă-seară ai întâlnire, nu? Întâlnirea ta fierbinte. Atunci, distracție plăcută, sună-mă când te întorci, dacă te întorci. Dă-mi de știre ce se întâmplă. Serios, sună-mă, imediat ce poți.

Se poticnește, își trage sufletul, apoi continuă:

Am avut o zi incredibil de oribilă, Em... Se oprește din nou. Am făcut ceva atât de rău, atât de rău. Ar trebui să închidă, dar nu vrea s-o facă. Vrea să o vadă pe Emma Morley ca să-și poată mărturisi păcatele, dar ea e la întâlnire. Rânjește și adaugă:

Te sun mâine. Vreau să aflu tot! Sfărâmătoare de inimi ce ești! Închide. Sfărâmătoare de inimi.

Șinele zăngănesc acum, și poate auzi zumzetul trenului care se apropie, dar nu se poate urca, nu în starea asta. Va trebui să-l aștepte pe următorul. Trenul de Londra sosește, și pare să îl aștepte, ticăind politicos, dar Dexter e ascuns de carapacea de plastic a telefonului public, simte cum fața i se boțește parcă din interior și inima i se sfărâmă în bucăți, și începe să plângă, și își spune că nu e decât din cauza chimicalelor, doar a chimicalelor.

SIMȚUL UMORULUI.

Joi, 15 iulie 1993, Partea a doua - Povestea Emmei.

Covent Garden și Kings Cross.

Stând singur la o masă de două persoane la Forelli, în Covent Garden, Ian Whitehead se uită la ceas: ea întârziase deja un sfert de oră, dar își imaginează că asta făcea parte din minunatul joc de-a șoarecele și pisica al întâlnirilor. Atunci, să înceapă jocul! Înmuie ciabatta în castronul cu ulei de măsline de parcă ar fi fost o pensulă, deschise meniul și se gândi ce și-ar putea permite să mănânce.

Viața de comediant nu îi adusese încă bogăția sau apariția la televizor, așa cum promitea odinioară. Săptămânalele de duminică proclamau comedia noul rock and roll, dar atunci de ce se lupta el pentru a-și putea face numărul la Sir Laffalots în serile de marți? Își adaptase materialul ca să se potrivească gustului actual, renunțând la subiectele politice și observaționale pentru comedia de caractere, suprarealism, cântece comice și scheciuri. Nimic nu părea să stârnească râsul. Un ocol printr-un stil mai conflictual îi adusese pumni și șuturi, iar colaborarea cu o echipă de comici de improvizație dintr-o duminică seara dovedise numai că putea fi lipsit de haz, și asta într-un mod total neplanificat și spontan. Totuși, el persevera de-a lungul Liniei de Nord a metroului londonez și în jurul Cercului, în căutarea hohotelor de râs.

Poate că numele Ian Whitehead avea ceva care îl făcea nepotrivit să fie scris pe firme cu neoane. Se gândise chiar să îl schimbe cu unul băiețesc, viguros și monosilabic - Ben sau Jack, sau Doug - dar, până să-și găsească personajul comic, își luase o slujbă la Sonicotronics, un magazin de produse electronice de pe Tottenham Court Road, unde tineri bolnăvicioși în tricouri vindeau memorii de calculator și cârduri grafice altor tineri bolnăvicioși în tricouri. Salariul nu era grozav, dar era liber seara pentru spectacole și de

multe ori îi făcea pe colegii săi să râdă cu vreun material nou, ceea ce îi oferea de fiecare dată satisfacție.

Dar cel mai bun, chiar cel mai bun lucru în legătură cu Sonicotronics fusese faptul că în timpul pauzei de masă dăduse întâmplător peste Emma Morley. El se afla în fața sediului Bisericii Scientologice, gândindu-se dacă să facă sau nu un test de personalitate, când o văzuse, aproape ascunsă după un coș de rufe uriaș din răchită, și, când o îmbrățișase, Tottenham Court Road fusese cuprins de strălucire și se transformase într-o alee a viselor.

Întâlnirea numărul doi, și iată-l aici, în restaurantul acesta italianesc, stilat și modern, din apropiere de Covent Garden. Gustul culinar ale lui Ian tindea spre fierbinte și condimentat, sărat și crocant, și ar fi preferat niște curry. Dar era destul de familiarizat cu capriciile femeilor ca să știe că ea se aștepta la legume proaspete, așa că cercetă din priviri meniul, căutând cuvinte familiare, ca „salam”, „cârnați condimentați” și „fulgi de chilli”. Se uită din nou la ceas – douăzeci de minute întârziere – și simți un junghi de dorință în stomac, în parte foame, în parte dragoste. De ani buni, inima și stomacul lui erau grele de iubirea pentru Emma Morley, și nu era vorba numai despre o dragoste platonice și sentimentală, ci și despre dorință carnală. După toți acești ani, purta cu el, și avea să o poarte toată viața, imaginea ei cu sutien și chiloți neasortați în camera personalului de la Loco Caliente, luminată, ca într-o catedrală, de o rază de soare de amiază, în timp ce ea urla la el să iasă naibii afară și să închidă ușa.

Fără să-și dea seama că el se gândea la lenjeria ei, Emma Morley îl privea pe Ian de la pupitrul șefului de sală și remarcă faptul că acum arăta mult mai bine. Coama de bucle blonde dispăruse, părul îi era tuns scurt și dat cu puțină ceară, și își pierduse aerul acela de băiat-abia-sosit-în-oraș. De fapt, dacă nu ar fi fost hainele îngrozitoare și felul cum stătea cu gura căscată, ar fi fost chiar atrăgător.

Deși situația era neobișnuită pentru ea, Emma catalogă restaurantul drept tipic pentru o întâlnire – suficient de scump, nu prea luminat, nepretențios, dar fără a fi ieftin, genul de loc unde pun rucola pe pizza. Locul era sentimental, dar nu ridicol și nu servea curry sau, Doamne ferește! burrito de pește. Avea palmieri și lumânări, și în încăperea alăturată, un bărbat în vârstă cânta la pian cele mai cunoscute piese de Gershwin²⁷: „Sper că el/se va dovedi a fi/cineva care să mă vegheze”.

— Sunteți cu cineva? Întrebă șeful de sală.

— Cu bărbatul de acolo.

La prima lor întâlnire, el o duse să vadă Evil Dead III – The Medieval Dead la Odeon, pe Holloway Road. Fără să fie mofturoasă sau snoabă, Emmei îi plăceau filmele de groază mai mult decât majorității femeilor, dar chiar și așa i se păruse o alegere ciudată, curios de încrezătoare. La Everyman rula Trois couleurs: Bleu, dar iat-o urmărind un bărbat cu o drujbă în loc de braț și considerând asta neobișnuit de reconfortant. Conform obiceiului, se așteptase ca după aceea să fie dusă la un restaurant, dar pentru Ian se părea că mersul la cinema nu era complet fără o masă cu trei feluri. Studiase lista de produse afișate la stand de parcă era un meniu a la carte, alegând pentru

început nachos, un hotdog ca antreu, o punguță cu bomboane Revels ca desert, totul urmând să fie udat cu suc Lilt rece și gălbui, de mărimea unui trunchi de om, astfel încât cele câteva scene de meditație din Evil Dead III fuseseră însoțite de fâsâitul tropical călduț al râgâitului lui Ian în pumn.

Și, cu toate astea – iubirea lui pentru violența extremă și pentru alimente sărate, muștarul de pe bărbie – Emma se simțise mai bine decât se așteptase. În drum spre un pub, el schimbase locul cu ea, astfel încât să se afle pe partea dinspre stradă, iar ea să nu fie lovită de vreun autobuz rătăcit – un gest ciudat de demodat, care nu mai fusese făcut în prezența ei – și discutaseră despre efectele speciale, decapitări și eviscerări, Ian declarând, după o analiză, că era cel mai bun film din trilogie. Trilogiile și seturile de filme, comediile și cele de groază aveau o mare importanță în viața culturală a lui Ian, și, ajunși la local, avuseseră o dezbatere interesantă despre capacitatea unei cărți de benzi desenate de a avea aceeași profunzime și semnificație ca, de exemplu, Middlemarch de George Eliot. Protector, atent, fusese ca un frate mai mare care știe multe despre lucruri grozave, singura diferență fiind că era clar că își dorea să se culce cu ea. Privirea lui era atât de intensă și de adoratoare, încât Emma se trezise de multe ori pipăindu-se să vadă dacă nu avea ceva pe față.

La fel și acum, în restaurant, el îi zâmbi cu toată fața, ridicându-se cu atâta entuziasm, încât aproape că dărâmă masa cu coapsele, vărsând apa peste măslinile oferite din partea casei.

— Să cer un șervet? întrebă ea.

— Nu, nu-i nici o problemă, o să folosesc haina.

— Nu folosi haina, uite, ia șervetul meu.

— Am pus-o cu măslinile. Nu la modul propriu, mă grăbesc să adaug!

— Oh. Da. În regulă.

— Glumă! zberă el de parcă ar fi strigat „Foc”.

Nu mai fusese atât de emoționat de la ultima seară dezastruoasă de la Improv, și se hotărî să se calmeze, în timp ce ștergea apa de pe față de masă, privind în sus spre Emma cum își scotea sacoul de vară, împingându-și umerii în spate și pieptul în față, cu gestul acela pe care femeile îl fac fără să-și dea seama de durerea pe care o provoacă. Iată, cel de-al doilea val uriaș de dragoste și de dorință pentru Emma Morley.

— Arăți atât de bine, izbucni el, incapabil să se abțină.

— Mulțumesc, și tu la fel, răspunse ea din reflex.

El purta uniforma de comic de stand-up, adică un sacou șifonat de în peste un tricou simplu, negru. În onoarea Emmei, nu avea imprimat vreun nume de trupă sau vreo remarcă ironică; era, așadar, elegant.

— Îmi place asta, spuse ea, arătând spre sacou. Foarte modern!

Ian își frecă reverul între degetul mare și arătător, de parcă ar fi zis: „Ce, vechitura asta?”

— Pot să vă iau haina? întrebă chelnerul, spilcuit și frumos.

— Da, mulțumesc.

Emma îi dădu haina, iar Ian își zise că va trebui să îi dea un bacșiș mai târziu pentru asta. Nu contează. Emma merita.

— Ceva de băut? Întrebă chelnerul.
— Cred că aş vrea o votcă tonic.
— Dublă? continuă chelnerul, încercând să o tenteze să cheltuiască mai mult.

Emma se uită la Ian și zări o licărire de panică pe chipul lui.

— E ceva atât de nesăbuit?

— Nu, nu-i nici o problemă.

— OK, dublă.

— Dumneavoastră, domnule?

— O să aştept vinul, mulţumesc.

— Apă minerală?

— APĂ DE LA ROBINET! țipă el, apoi, mai calm: Apă de la robinet e în regulă, doar dacă tu nu...

— Apă de la robinet e bine, întări Emma zâmbind liniștitor.

Chelnerul plecă.

— Și, apropo, se subînțelege că în seara asta plătim nemțește, continuă ea. Nu accept să mă contrazici. E 1993, pentru Dumnezeu!

Și Ian descoperi că o iubește și mai mult. Dar de dragul aparențelor, își zise că e cazul să protesteze.

— Dar ești studentă, Em!

— Nu mai sunt. Acum sunt profesoară cu diplomă. Azi am avut primul interviu pentru o slujbă.

— Și cum a mers?

— Foarte, foarte bine!

— Felicitări, Em, e fantastic! Și se aruncă peste masă ca s-o sărute pe obraz, nu, pe ambii obraji, nu, stai puțin, doar un obraz, nu, bine, ambii obraji.

Reveniră la meniu, de care Ian se pregătise în prealabil să facă haz și, în timp ce Emma încerca să se concentreze, își începu numărul cu câteva dintre cele mai bune poante. Prezența pe listă a somnului la grătar îi dădu prilejul să facă o glumă despre cum somnul e mai plăcut în pat, apoi înșiră trei poante una după alta, despre friptura la minut, oare e așa de mică încât o mănânci într-un minut? Și ce mai e și cu acest „ragu”, de când bătrânul sos de spaghete a devenit „ragu”? Și, speculă el, ce-o fi însemnând, de exemplu, „paste alfabet”? Niște litere înmuiate în sos roșu? Sau ce?

În vreme ce replicile curgeau, Emma simțea cum pălesc speranțele ei pentru acea seară. „Încearcă să mă atragă în pat cu glume, își zise ea, când, de fapt, cu poantele lui de acum mă trimite direct în metroul spre casă.”

Măcar la cinema bomboanele și violența îi distrăseseră atenția, dar aici, față în față, nu exista decât dorința lui nestăpânită de a face poante.

Emma se săturase de așa ceva. Băieții de la cursul ei pentru diploma postuniversitară în educație erau cu toții scriitori amatori de gaguri, mai ales după câteva beri la cârciumă, și, deși o enervau la culme, știa că și ea încuraja acest comportament – fetele stăteau și rânjeau, în timp ce băieții făceau șmecherii cu bețe de chibrit și glume despre programele TV pentru copii sau despre rețetele uitate de prăjituri din anii '70. Boala Paietelor, înnebunitorul cabaret non-stop al băieților din cârciumi.

Dădu pe gât votca. Ian studia acum lista de vinuri și își făcea numărul despre cât de pretențioasă era descrierea vinului: „o gură voluptoasă de foc de pădure, cu o notă explozivă de măr caramelizat” etc. Pe portativul repertoriului comedianților amatori, această rutină avea un potențial infinit, și Emma descoperi că încerca să-și imagineze un bărbat abstract, o ființă fantastică, cineva care nu ar face mare caz de asta, doar s-ar uita pe lista de vinuri și ar comanda, lipsit de pretenții, dar cu autoritate.

— Arome de pufuleți cu gust de șuncă, cu o notă succulentă de girafă... „Încearcă să mă amorțească de tot cu umorul lui”, își zise Emma. „Probabil că aş putea să-l fac de râs, să arunc în el cu o chiflă, dar le-a mâncat pe toate.” Se uită la ceilalți clienți, fiecare preocupat de partener, și se gândi dacă la asta se reduce totul. Asta înseamnă dragostea – doar o etalare de talente? Luăm masa, ajungem în pat, te îndrăgostești de mine și îți promit ani și ani de poante de primă clasă ca astea?

—... îți imaginezi cum ar fi să vândă berea în felul ăsta? Adoptă un accent scoțian. Băutura noastră specială se așază bine pe cerul gurii, cu o aluzie puternică la locuințele sociale, cărucioare de supermarket și decadența urbană. Se potrivește deosebit de bine cu violența domestică!

Emma se întrebă de unde apăruse ideea asta total greșită că bărbații amuzanți aveau ceva irezistibil. Cathy nu tânjește după Heathcliff din cauză că e teribil de haios, și ceea ce părea cu atât mai iritant în legătură cu această avalanșă de poante era faptul că ea chiar îl plăcea pe Ian, își pusese mari speranțe și chiar așteptase cu oarecare nerăbdare să-l revadă; în schimb, el spunea că...

— Sucul nostru de portocale este din portocale cu o notă profundă de portocale...

Gata, până aici!

— Stoarse, nu, seduse de la țăța vacii, laptele nostru vintage din 1989 are un aspect lăptos distinct...

— Ian?

— Da?

— Taci din gură, bine?

Se așternu tăcerea. Ian părea jignit, iar Emma se simțea și ea puțin stânjenită. Trebuie să fi fost de la votca dublă. Ca să treacă peste acel moment, zise cu glas tare:

— Ce-ar fi să luăm niște vin de Valpolicella?

Ian consultă meniul.

— Mure și vanilie, scrie aici.

— Poate scrie asta fiindcă vinul are un ușor gust de mure și vanilie.

— Îți plac murele și vanilia?

— Le iubesc.

Privirea lui zbură spre preț.

— Atunci hai să luăm!

Și, după aceea, slavă Domnului, lucrurile începură să meargă puțin mai bine.

Bună, Em. Tot eu sunt. Știi că ești în oraș cu Glumețul, dar voiam să-ți spun, atunci când ajungi, presupunând că ești singură, că am decis să nu mă mai duc totuși la premieră. O să fiu acasă toată noaptea, dacă vrei să treci pe aici. Adică, mi-ar plăcea s-o faci. O să plătesc eu taxiul, poți să rămâi peste noapte. Sper să ne vedem mai târziu. Te iubesc și toate cele. Pa, Em, pa.

În timp ce chelnerul lua farfuriile de la primul fel, Emma și Ian își aminteau de vremurile de altădată, din urmă cu doi ani. Emma comandase supă, apoi pește, iar Ian alesese o amestecătură de carbohidrați, începând cu un castron imens de paste cu carne, pe care le îngropase sub banchize de parmezan. Asta și vinul roșu îl mai calmaseră puțin, și Emma se relaxase și ea – de fapt, era în curs de îmbătare. Și de ce nu? Nu merita? Își petrecuse ultimele zece luni muncind din greu pentru ceva în care credea și, deși câteva dintre posturile de profesor fuseseră de-a dreptul îngrozitoare, era destul de obiectivă ca să-și dea seama că era bună pentru meseria asta. La interviul din acea după-amiază, și ceilalți simțiseră în mod evident același lucru, căci directorul dăduse din cap și zâmbise aprobator, și, deși nu îndrăznea să spună asta cu glas tare, Emma știa că obținuse postul.

Așa că de ce să nu sărbătorească alături de Ian? În timp ce el vorbea, ea îi cercetă chipul și ajunsese la concluzia că era în mod clar mai atrăgător decât odinioară; privindu-l, nu-i mai fugea gândul la tractoare. Nu avea nimic delicat sau rafinat; dacă l-ai distribui într-un film de război, probabil că ar fi bravul Tommy, care îi scrie de pe front scrisori mamei sale, în vreme ce Dexter ar fi... ce? Un nazist efeminat. Chiar și așa, îi plăcea felul cum o privea. Afectuos, acesta era cuvântul. Afectuos și beat, și ea se simțea la rândul ei încălzită, plină de afecțiune și cu greutate în picioare.

Ian turnă ultimul rest de vin în paharul ei.

— Și te mai vezi cu cineva din vechea gașcă?

— Nu chiar. M-am întâlnit întâmplător cu Scott o dată, la Hail Caesar, restaurantul ăla italianesc oribil. Era bine, tot furios. În plus, încerc să evit asta. E oarecum ca la închisoare – e mai bine să nu te asociezi cu foștii condamnați. Cu excepția ta, desigur.

— Nu a fost chiar așa rău, nu? Să lucrezi acolo.

— Sunt doi ani din viață pe care nu o să-i mai capăt înapoi. Rostită cu glas tare, observația o șocă, dar o alungă cu o ridicare din umeri. Nu știu, bănuiesc că nu a fost o perioadă foarte fericită, asta-i tot.

El zâmbi trist și îi atinse vârful degetelor cu ale lui.

— Din cauza asta nu mi-ai răspuns la telefon?

— Așa am făcut? Nu știu, poate. Își ridică paharul la buze. Suntem aici acum. Hai să schimbăm subiectul! Cum merge cariera de comediant?

— A, bine. Am numărul ăsta de improvizație care este un material făcut pe moment, extrem de imprevizibil. Uneori nu sunt deloc amuzant, dar bănuiesc că asta e plăcerea improvizației, nu?

Emma nu era convinsă de adevărul acestor vorbe, dar dădu totuși aprobator din cap.

— Și marți seara am un număr la Mr. Chuchles²⁸ în Kennington. E ceva mai concret, mai contemporan. De exemplu, am numărul ăsta despre publicitate în stilul lui Bill Hicks²⁹. Despre reclamele tâmpite de la televizor...

Începu să-și facă numărul, și zâmbetul Emmei îngheță. Ian ar muri să afle, dar, de când îl știa, o făcuse să râdă poate de două ori, și una dintre ocazii fusese când căzuse pe scări în beci. Era un tip cu un simț al umorului grozav, dar în același timp nu era deloc amuzant. Spre deosebire de Dexter; Dexter nu era deloc interesat de glume. Probabil considera că simțul umorului, asemenea conștiinței politice, era ceva cam stânjenitor și deloc cool, și totuși cu Dexter râdea tot timpul, isteric, iar uneori, sincer vorbind, chiar se scăpa un pic pe ea. În vacanța în Grecia, asta se întâmplase timp de zece zile încontinuu, după ce lămuriseră mica lor neînțelegere. Oare unde era Dexter acum?

— Și îl urmărești la televizor? întrebă Ian.

Emma tresări, de parcă fusese prinsă asupra faptului.

— Pe cine?

— Pe prietenul tău Dexter, în programul ăla tâmpit.

— Uneori. Știi, dacă e deschis.

— Și cum e?

— A, bine, chestiile obișnuite. Ca să fiu sinceră, e cam nebun, cam sărit de pe șine. Mama lui e bolnavă, și el nu suportă prea bine situația.

— Îmi pare rău să aud asta.

Ian se încruntă, preocupat să găsească o cale să schimbe subiectul. Nu era lipsit de sensibilitate; pur și simplu, nu dorea ca boala unui străin să-i stea în drum în acea seară.

— Vorbiți des?

— Eu și Dex? Destul de des. Însă nu ne întâlnim de prea multe ori, având în vedere angajamentele lui TV și prietenele lui.

— Acum cu cine se mai vede?

— N-am idee. Sunt ca peștii la bâlci; nu are rost să le dai nume, oricum nu rezistă mult. Emma mai folosise replica asta înainte, și spera să-i placă lui Ian, dar el era tot încruntat. Ce-i cu fața asta?

— Bănuiesc că nu l-am plăcut niciodată.

— Mda, îmi amintesc.

— Am încercat.

— Nu trebuie s-o iei personal. Nu se înțelege bine cu bărbații, nu le vede rostul.

— De fapt, întotdeauna am crezut...

— Ce?

— Că mereu te-a luat cumva ca pe ceva de la sine înțeles. Asta-i tot.

Eu sunt, din nou! Voiam să văd ce faci. De fapt, sunt un pic beat. Un pic sentimental. Ești nemaipomenită, Emma Morley. Mi-ar plăcea să te văd. Sună când ajungi. Ce mai voiam să zic? Nimic, doar că ești nemaipomenită. Deci. Când ajungi. Sună-mă. Dă-mi un telefon.

Până să le vină al doilea rând de coniac comandat, nu mai era nici o îndoială că se îmbătaseră. Toți cei din restaurant păreau beți, chiar și

pianistul cu păr argintiu, care zdrăngănea sentimental I Get a Kick Out of you, piciorul lui apăsând pedala pianului de parcă i-ar fi tăiat careva cablul de frână. Nevoită să ridice vocea, Emma își auzea glasul ca un ecou în cap, în timp ce vorbea pasionată despre noua ei carieră.

— Este un gimnaziu mare, din zona de nord a Londrei, unde se predă engleza și un pic de teatru. E o școală drăguță, cu copii de toate felurile, nu una dintre instituțiile acelea confortabile din suburbii, unde totul e „da, doamnă, nu, doamnă”. Copiii reprezintă, așadar, o oarecare provocare, dar asta-i bine, nu? Așa trebuie să fie copiii. Asta spun acum. Probabil o să mă mănânce de vie micii ticăloși.

Roti coniacul în pahar, așa cum văzuse în filme.

— Am în minte imaginea asta a mea, așezată pe marginea catedrei, vorbind despre Shakespeare și muzica rapp sau așa ceva, și toți copiii aceia uitându-se cu ochi mari la mine, cu gurile căscate, hipnotizați. Cumva, mă imaginez purtată pe sus pe umeri de tineri entuziaști. Așa o să umblu prin școală, prin parcare, la cantină, oriunde mă voi duce o să fiu purtată pe umerii puștilor plini de adorație. O să fiu unul dintre acei dascăli-carpe-diem.

— Poftim, ce dascăli?

— Carpe diem.

— Carpe...?

— Nu știi, „prinde clipa”?!

— Și ce înseamnă asta? Am crezut că înseamnă „prinde cârpa”!

Emma scoase un sughiț politicos de veselie, iar pentru Ian fu ca sunetul unui pistol de start.

— Aici greșeam eu! Uau, dacă știam, școala ar fi fost pentru mine atât de diferită! În toți anii aceia în care am dat din coate să... „De-ajuns cu asta.”

— Ian, nu face asta, rosti ea tăios.

— Ce?

— Să faci pe comediantul. Chiar nu este necesar, să știi.

El păru rănit, și Emma regretă că folosise tonul ăsta, așa că se aplecă peste masă și îl luă de mână.

— Pur și simplu, nu cred că trebuie tot timpul să observi, să faci poante, glume sau calambururi. Aici nu e vorba despre improvizație, Ian, ci doar despre a vorbi și a asculta.

— Îmi pare rău, eu...

— Ah, nu e vorba numai despre tine, ci despre bărbați în general, toți simțiți nevoia să vă faceți în permanență numărul. Doamne, ce n-aș da pentru cineva care doar ar vorbi și ar asculta! Își dădea seama că vorbea prea mult, dar se lăsă purtată de val. Pur și simplu, nu pot să înțeleg de ce e necesară treaba asta. Doar nu suntem la o audiție.

— Dar într-un fel chiar asta este, nu-i așa?

— Nu și în cazul meu.

— Scuză-mă!

— Și nici nu-ți mai cere tot timpul iertare.

— Ok. Bine.

Ian rămase o clipă tăcut, și acum Emma era cea care simțea nevoia să se scuze. Nu ar fi trebuit să spună ce gândea; nu iese niciodată nimic bun când spui ce gândești. Era pe punctul să-și ceară scuze, când Ian oftă și își sprijini obrazul în pumn.

— Mă gândesc că, dacă atunci când ești la școală spui ceva și cineva râde, atunci, cumva, te agăți de asta, nu? Te gândești: „Alerg caraghios, și am fața asta mare și prostească, și coapse mari, și nimeni nu mă place, dar cel puțin pot să-i fac pe oameni să râdă”. Și e un sentiment atât de plăcut să faci pe cineva să râdă, încât începi oarecum să te bazezi pe asta. Ca și cum, dacă nu ești amuzant, atunci nu ești... nimic. Acum se uita la fața de masă și aduna cu vârful degetelor firimiturile într-o mică piramidă în timp ce continuă: De fapt, am crezut că s-ar putea să știi și tu cum e să te simți astfel.

Emma își duse mâna la piept.

— Eu?

— Să joci teatru.

— Eu nu joc teatru.

— Replica aia despre peștii de la bâlci, pe care ai spus-o mai înainte.

— Nu, eu... și?

— Și cred că ne asemănăm destul de mult, noi doi. Uneori.

Primul ei gând a fost să se simtă jignită. Nu, nu e așa, voia să spună, ce idee absurdă, dar el îi zâmbea atât de - care era cuvântul? - afectuos, și poate că fusese puțin cam dură cu el. Așa că ridică din umeri.

— Oricum, nu cred asta.

— Ce?

— Că nu te plăcea nimeni.

El vorbi pe un ton glumeț, nazal:

— Probe documentate par să sugereze contrarul.

— Eu sunt aici, nu?

Urmă o tăcere; chiar că băuse prea mult, iar acum era rândul ei să adune firimiturile de pe fața de masă.

— De fapt, chiar mă gândeam că acum arăți mult mai bine.

El își cuprinse pânțelele cu ambele mâini.

— Da, am făcut sport.

Emma râse, firesc de data asta, îl privi și hotărî că nu avea un chip tocmai urât; nu mai era fața de băiat prostuț, ci o față de bărbat adevărat. Știa că, după ce achitau nota, avea să încerce să o sărute, și de data asta avea să-l lase.

— Ar trebui să mergem, spuse ea.

— Cer nota. Făcu un semn scurt chelnerului, care sugera scrierea notei.

E ciudat, nu, acest joc de mimă pe care îl joacă toată lumea. Mă întreb a cui o fi fost ideea.

— Ian?

— Ce? Scuze, scuze.

Împărțiră nota de plată, așa cum stabiliseră, și la ieșire Ian trase de ușă, oprind-o în același timp brusc cu piciorul, astfel încât să dea impresia că a fost lovit în față.

— Și un pic de comedie fizică...

Afară, o perdea grea de nori negri și vineții acoperea cerul. Vântul cald avea gustul metalic care precedă o furtună, și, în timp ce traversau piața, Emma se simțea amețită și plăcut învăluită de aburii coniacului. Întotdeauna urâse Covent Garden, cu trupele ei de suflători peruvieni, jongleri și distracția forțată, dar în seara asta nu o deranja, era plăcut și firesc să meargă la brațul acestui bărbat care fusese mereu atât de drăguț și de interesat de ea, chiar dacă își purta sacoul peste umăr, ținut de agățătoare. Ridicând privirea, văzu că el se încrunta.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, strângându-i brațul cu al ei.

— Nu știu, mi se pare că am stricat puțin lucrurile, asta-i tot. Am fost prea agitat, m-am străduit prea tare, am făcut remarci tâmpite. Știi care-i cel mai rău lucru în a fi actor de stand-up comedy?

— Hainele?

— Faptul că lumea se așteaptă să fii mereu pregătit. Urmărești tot timpul să stârnești râsul...

În parte ca să schimbe subiectul, Emma îi puse ambele mâini pe umeri și, sprijinindu-se de trupul lui, se ridică pe vârfuri și îl sărută. Gura lui era umedă, dar caldă.

— Mure și vanilie, murmură ea cu buzele apăsate de ale lui, deși, în realitate, el avea gust de parmezan și de alcool.

Nu o deranja. El izbucni în râs, și ea se lăsă în jos, îi ținu obrazii între palme și îl privi. Părea că îi vine să plângă de recunoștință, și Emma se simți mulțumită că o făcuse.

— Emma Morley, pot să spun că... Privi în jos spre ea, cu solemnitate. Cred că ești absolut trăsnet.

— Tu și cuvintele tale dulci, zise ea. Hai să mergem la tine până nu începe ploaia.

Ghici cine-i? E 23.30 acum. Unde ești, chiulangioaico? Oh, bine. Sună-mă oricând, sunt aici, nu plec nicăieri. Pa, pa.

Aflat la nivelul străzii pe Cally Road, apartamentul lui Ian era luminat numai de felinarele cu sodiu și de farurile ocazionale ale autobuzelor supraetajate care treceau prin zonă. De câteva ori, întreaga încăpere vibrase, zguduită de una sau mai multe dintre garniturile de metrou dinspre Piccadilly, Victoria sau de pe Linia de Nord, sau de autobuzele 30, 10, 214 și 390. În ceea ce privește transportul public, era probabil cel mai grozav apartament din Londra, dar numai în privința aceasta. Emma simțea vibrațiile în spate în timp ce stătea lungită pe canapeaua extensibilă, cu colanții lăsați în jos pe coapse.

— Ce-a fost asta?

Ian ascultă.

— Trenul de Piccadilly spre est.

— Cum suportă asta, Ian?

— Te obișnuiești. De asemenea, mai am și astea - arătă spre două larve grase din ceară cenușie de pe pervazul ferestrei. Dopuri de ceară pentru urechi.

— Ah, ce drăguț.

— Numa' că ieri am uitat să mi le scot. Am crezut că am o tumoare pe creier. M-am și văzut în Copiii unui Dumnezeu mai mic³⁰.

Emma râse, apoi gemu când o cuprinse un alt val de greutate. El o luă de mână.

— Te simți mai bine?

— Cât timp îmi țin ochii deschiși.

Se întoarse spre el, dădu la o parte cutele cuverturii, ca să-i vadă fața, și observă cu o ușoară silă că nu exista cearșaf sub cuvertura de culoarea supei de ciuperci. Camera mirosea ca un magazin de haine second-hand, mirosul unui bărbat care locuia singur.

— Cred că al doilea coniac mi-a pus capac.

El zâmbi, dar în lumina albă a unui autobuz care trecea prin zonă Emma văzu că era preocupat.

— Ești supărat pe mine?

— Sigur că nu. Doar că, știi, când săruți o fată, și ea întrerupe sărutul fiindcă i se face rău...

— Ți-am zis, e doar din cauza băuturii. Mă simt minunat, chiar mă simt. Doar că îmi trebuie un mic respiro. Vino aici!

Se ridică să-l sărute, dar cel mai bun sutien al ei se încrețise de tot, așa că sârma de susținere o înțepa la subraț.

— Au, au!

Puse sârma la loc, apoi se prăbuși cu capul între genunchi. Mâna lui o freca acum pe spate, ca o infirmieră, și ea se simți stânjenită fiindcă stricase totul.

— Cred că e mai bine să plec.

Ascultară sunetul cauciucurilor pe asfaltul ud, în timp ce lumini albe măturau încăperea.

— Ți-ai spus?

— Numărul 30.

Își trase în sus colanții, apoi se ridică nesigură și își răsuci fusta.

— M-am simțit minunat.

— Și eu...

— Doar că am băut cam mult...

— Și eu...

— Mă duc acasă să mă trezesc...

— Înțeleg. Totuși. Păcat că...

Emma se uită la ceas. 23.52. Sub tălpile ei metroul trecu vibrând, amintindu-i că se afla exact în mijlocul unui remarcabil nod de transport public. Cinci minute de Kings Cross, Piccadilly Vest, acasă la 00.30. În geamuri bătea ploaia, dar nu foarte tare.

Dar își imagină apoi mersul pe jos la celălalt capăt, tăcerea apartamentului gol, în timp ce își căuta cheile, hainele ude care i se lipeau de spate. Se văzu singură în pat, cu tavanul învârtindu-se, patul cufundându-se sub ea, simțindu-se rău, plină de regrete. Ar fi oare cel mai rău lucru să rămână aici, să se bucure în schimb de ceva căldură, afecțiune, intimitate?

Sau chiar voia să fie una dintre acele fete pe care le vedea uneori în metrou: mahmure, palide și agitate, îmbrăcate în rochia de petrecere de seara trecută? Ploaia bătea în geam, ceva mai tare de data asta.

— Vrei să te conduc la stație? întrebă Ian, băgându-și tricoul în pantaloni. Sau poate...

— Ce?

— Ai putea să rămâi aici, să dormi. Doar să ne, știi tu, cuibărim unul în altul.

— Să ne cuibărim.

— Da, să stăm îmbrățișați. Sau nici măcar asta. Am putea doar să stăm întinși, țepeni și stânjeniți toată noaptea dacă vrei.

Emma zâmbi, și el zâmbi la rândul lui, plin de speranță.

— Soluție pentru lentilele de contact, spuse ea. Nu am la mine.

— Am eu.

— Nu știam că porți lentile de contact.

— Iată un alt lucru pe care îl avem în comun! Ian zâmbi, și ea îi întoarse zâmbetul. S-ar putea să am chiar și o pereche de dopuri de urechi în plus, dacă ai noroc.

— Ian Whitehead! Vrăjitor ce ești!

— Răspunde, răspunde, răspunde. E aproape miezul nopții. Când va bate de miezul nopții, o să mă transform în, nu știi, un idiot probabil. Așa că, dacă auzi asta...

— Alo? Alo?

— Ești acolo!

— Bună, Dexter.

— Nu te-am trezit, nu?

— De-abia am ajuns. Ești bine, Dexter?

— Ah, sunt bine.

— Fiindcă pari destul de terminat.

— A, dau o petrecere. Numai pentru mine. O mică petrecere privată.

— Dă muzica mai încet, bine?

— De fapt, mă întrebam... stai să dau muzica mai încet... dacă nu vrei să treci pe aici. Am șampanie, e muzică, s-ar putea să găsesc și niște droguri. Alo? Alo, ești acolo?

— Am crezut că am decis că nu e o idee prea bună.

— Așa am făcut? Fiindcă eu cred că e o idee grozavă.

— Nu poți să mă suni așa, din senin, și să te aștepti să...

— Ah, haide, Naomi, te rog. Am nevoie de tine.

— Nu!

— Ai putea ajunge aici în jumătate de oră.

— Nu! Toarnă cu găleata.

— Nu am zis să vii pe jos. Ia un taxi, plătesc eu.

— Am spus nu!

— Chiar am nevoie de cineva, Naomi.

— Sun-o pe Emma!

— Emma nu e acasă. Și nu vreau genul ăla de companie. Știi la ce mă refer. Adevărul e că, dacă nu ating în noaptea asta o altă ființă umană, cred că o să mor.

— Știu că ești acolo. Îți aud respirația.

— OK.

— OK?

— Ajung acolo în jumătate de oră. Nu mai bea. Așteaptă-mă!

— Naomi? Naomi, îți dai seama?

— Ce?

— Îți dai seama că îmi salvezi viața?

LUMEA SPECTACOLULUI.

Vineri, 15 iulie 1994

Leytonstone și Isle of Dogs.

Emma Morley mănâncă sănătos și bea numai cu moderație. Doarme opt ore bune, se trezește fără ceas înainte de 6.30 și bea un pahar mare de apă, primii 250 ml din cei 1,5 litri zilnici pe care îi toarnă din setul cu carafă și pahar, care stau scaldate într-o rază de soare matinal, lângă patul ei dublu.

Radioul cu ceas pornește, și Emma rămâne întinsă în pat, ascultând principalele știri. Liderul laburist John Smith a murit și se relatează despre serviciul memorial de la Westminster Abbey; se aduc omagii transpartinice respectuoase, „cel mai mare prim-ministru pe care nu l-am avut niciodată”, se fac discret speculații referitoare la cel care îl va înlocui. Emma își amintește din nou să analizeze posibilitatea de a se înscrie în Partidul Laburist, de vreme ce cârdul de membru CND îi expirase de mult.

Alt grupaj nesfârșit de știri de la Cupa Mondială o gonește din pat. Aruncă la o parte cuvertura de vară, își pune ochelarii cu rame groase și se strecoară prin spațiul strâmt dintre pat și perete. Se îndreaptă spre baia minusculă și deschide ușa.

— O clipă!!!

Închide din nou ușa, dar nu suficient de repede încât să nu îl vadă pe Ian Whitehead stând îndoit pe WE.

— De ce nu încui, Ian? strigă ea prin ușa închisă.

— Scuze!

Emma se întoarce, lipăie înapoi spre pat, se întinde și ascultă morocănoasă prognoza pentru agricultură și, în fundal, apa trasă la toaletă, apoi încă o dată, apoi sunetul ca de trompetă făcut de Ian care își suflă nasul, apoi iar apa trasă la toaletă. În cele din urmă, el apare în ușă, roșu la față și cu o expresie de martir. Nu are chiloți, iar tricoul negru se oprește puțin deasupra șoldurilor. Nu există bărbat pe lume care să arate bine astfel, dar Emma face un efort conștient să-și țină privirea asupra feței lui, în timp ce Ian răsuflă adânc pe gură.

— Mda. A fost o adevărată experiență.

— Deci nu te simți mai bine?

Emma își scoate ochelarii, doar ca să nu fie supusă tentației.

— Nu prea, se bosumflă el, frecându-și stomacul. Acum mă doare burtica.

Vorbește cu voce moale, de martir, și, deși Emma îl consideră pe Ian un tip grozav, ceva legat de cuvântul „burtică” o face să-i vină să-i trântască ușa în nas.

— Ți-am zis eu că baconul era expirat, dar nu ai vrut să mă ascuți...

— Nu e vorba despre asta...

— A, nu, ai zis că nu se poate să expire, că are conservanți...

— Cred că e un virus...

— Mda, poate e virusul acela care bântuie acum. Toți s-au îmbolnăvit la școală, așa că poate l-ai căpătat de la mine.

Ian nu o contrazice.

— Nu am dormit deloc azi-noapte. Mă simt ca naiba.

— Știu, iubitele.

— Și după ce că am guturai, mai am și diaree...

— O combinație minunată. Ca lumina lunii și muzica.

— Urăsc să fiu răcit vara.

— Nu e vina ta, zice Emma, ridicându-se.

— Bănuiesc că e gastroenterită virală, spune el, încântat de alăturarea de cuvinte.

— Pare să fie gastroenterită virală.

— Mă simt atât de... Cu pumnii strânși, caută cuvântul care să rezume nedreptatea întregii situații. Atât de... înfundat! Nu pot să mă duc la muncă așa.

— Păi, nu te duce!

— Dar trebuie să mă duc.

— Atunci, du-te.

— Dar nu pot, nu? Mă simt de parcă aș avea un litru de muci aici. Își întinde palma pe lungimea frunții. Un litru de flegmă groasă.

— Ah, e o imagine care o să mă însuflețească întreaga zi.

— Scuză-mă, dar așa mă simt. Se strecoară pe lângă marginea patului spre partea lui și, cu un nou oftat chinuit, se bagă sub pătură.

Emma își adună puterile înainte să se ridice în picioare. Azi e o zi mare pentru Emma Morley, o zi monumentală, și nu mai are energie și pentru problemele lui Ian. Diseară este premiera producției Oliver! a Școlii Gimnaziale Cromwell Road, și potențialul pentru dezastru este aproape infinit.

Este o zi mare și pentru Dexter Mayhew. Stă întins între cearșafurile umede și încălcite, cu ochii larg deschiși, și își imaginează toate lucrurile care ar putea să meargă prost. În seara asta va apărea live pe postul național de televiziune, în propria emisiune. O trambulină. Este o trambulină pentru talentele lui, și brusc nu mai e sigur că are vreunul.

Seara precedentă se dusesse devreme la culcare, ca un băiețel, singur și fără să fi băut ceva, când afară încă nu se întunecase, în speranța că dimineața va avea o înfățișare proaspătă și mintea îi va merge strună. Dar rămăsese treaz șapte din cele nouă ore de somn, epuizat și fiindu-i rău de la oboseală. Telefonul sună, și el se ridică brusc și își ascultă propria voce înregistrată pe robotul telefonic. „Deci... vorbește!” rostește vocea, sigură și încrezătoare, iar el gândește: „Ce idiot! Trebuie să schimb mesajul”.

Aparatul scoate un bip.

— Oh. OK. Salut. Eu sunt, rostește Emma din aparat.

El simte o ușurare familiară la auzul vocii ei și este pe punctul de a ridica receptorul, dar își aduce aminte că s-au certat și el că ar trebui să fie supărat.

— Scuză-mă că te sun atât de devreme, dar unii dintre noi au slujbe adevărate la care trebuie să fie prezenți. Voiam doar să-ți urez baftă diseară. Serios, baftă. O să fie bine. O să te descurci bine, mai mult decât bine, o să fii grozav. Doar să porți ceva drăguț și să nu mai vorbești pe tonul ăla ciudat. Știu că ești supărat pe mine fiindcă nu vin, dar o să mă uit la televizor și o să te încurajez ca o nebună...

Dexter s-a ridicat acum din pat, gol, și se uită la aparat. Se gândește să răspundă.

— Nu știu la ce oră o să mă întorc, știi cât de haotice pot fi piesele astea școlare. Nebunia asta care se cheamă show. Te sun mai târziu. Succes, Dex. Multă dragoste din partea mea. A, și apropo, trebuie să-ți schimbi mesajul ăsta de pe robot.

Apoi, tăcere. Dexter se gândește să o sune imediat înapoi, dar simte că, din punct de vedere tactic, trebuie să mai stea puțin supărat. S-au certat din nou. Ea consideră că lui nu-i place noul ei prieten, și, în pofida negațiilor lui aprinse, este neîndoielnic faptul că lui nu-i place noul ei prieten.

Se străduise, se străduise cu adevărat. Merseseră toți trei la cinema, la restaurante ieftine și în cârciumi vechi și murdare, Dexter întâlnind privirea Emmei și zâmbind aprobator în timp ce Ian o sărută pe gât; visul tânăr al iubirii însoțit de vreo două halbe de bere. Stătuse la masa minusculă de bucătărie din apartamentul ei minuscul din Earls Court și jucase Monopoly cu atâta îndârjire, de parcă ar fi fost un meci de box fără mănuși. Se alăturase și tipilor de la Sonicotronics la The Laughter Lab31 din Mortlake, ca să urmărească numărul de stand-up observațional, în timp ce Emma zâmbea nervoasă alături de el și îi dădea coate ca să știe când să râdă.

Dar, chiar și când se comportă cel mai frumos, ostilitatea este tangibilă. Și reciprocă. Ian profită de orice ocazie ca să sugereze că Dexter e un impostor, fiindcă se întâmplă să fie în atenția publică, un snob, un filfizon, doar fiindcă preferă să meargă noaptea cu taxiul, nu cu autobuzul, preferă cluburile cu membri, nu barurile, restaurantele bune, nu mâncarea la pachet. Și cel mai rău este că Emma susține aceste discreditări, mementouri ale eșecurilor lui. Oare nu pot să-și dea seama cât de dificil este să rămâi normal, să-ți păstrezi capul pe umeri când ți se întâmplă atât de multe și viața ta e plină de evenimente? Dacă Dexter vrea să plătească nota sau un taxi în locul autobuzului, cei doi mormăie și se întristează, de parcă i-ar fi insultat în vreun fel. De ce nu pot fi oamenii încântați că se descurcă atât de bine, să fie recunoscători pentru generozitatea lui? Acea ultimă seară cumplită – „o seară de video” pe o canapea desfundată, urmărind Star Trek: Mânia lui Khan și bând bere la cutie, în timp ce pe pantalonii lui Dries Van Noten se scurgea niște sos fluorescent de curry – fusese ultima picătură. De acum înainte, dacă avea să o vadă pe Emma, atunci avea s-o întâlnească singură.

În mod irațional, illogic, devenise... Cum? Gelos? Nu, nu gelos, poate ranchiunos. Întotdeauna se așteptase ca Emma să fie acolo, o resursă la care el să poată apela oricând în caz de urgență. De la cataclismul reprezentat de moartea mamei lui de Crăciunul trecut, descoperise că se baza din ce în ce mai mult pe ea exact în momentul în care ea devenise tot mai puțin disponibilă pentru el. Înainte îl suna înapoi imediat; acum treceau zile fără să audă vreo vorbă. A fost „plecată cu lan”, spune, dar unde se duc? Ce fac? Cumpără mobilă împreună? Se uită la filme? Se duc la concursuri la pub? Ian chiar îi cunoscuse pe Jim și pe Sue, părinții Emmei. Ei îl plac, spune ea. De ce Dexter nu i-a cunoscut niciodată? Pe el nu l-ar plăcea oare mai mult?

Cel mai enervant lucru dintre toate este că Emma pare să savureze această independență nou câștigată față de Dexter. El se simte ca și cum i s-a servit o lecție, ca și cum ar fi fost pălmuit peste față de această mulțumire a ei.

— Nu te poți aștepta ca oamenii să-și clădească viața în jurul tău, Dexter, îi spusese ea, cu încântare, și acum se certaseră din nou, și totul din cauză că ea nu avea să se afle în studio la transmiterea live a emisiunii lui. Ce vrei să fac, să anulez piesa? Fiindcă o să apari tu la televizor?

— Nu poți să vii după aceea?

— Nu! E foarte departe!

— Trimit o mașină!

— După aceea trebuie să stau de vorbă cu părinții, cu copiii...

— De ce?

— Dexter, fii rezonabil, e vorba despre slujba mea!

Iar el știe că se poartă absurd, dar i-ar fi de ajutor să o vadă pe Emma în public. El e mai bun când e ea în preajmă, și nu pentru asta sunt prietenii, să te susțină și să te ajute să dai tot ce-i mai bun? Emma este talismanul lui, amuleta lui norocoasă, iar acum nu vrea să fie acolo, și nici mama lui nu va fi acolo, și el are să se întrebe de ce face, de fapt, tot ce face.

După un duș prelungit, se simte un pic mai bine și se îmbracă cu un pulover de cașmir cu anchior purtat fără cămașă, cu pantaloni de pânză deschiși la culoare, cu șnur, purtați fără chiloți, și se încalță cu o pereche de Birdenstocks. Apoi se duce la chioșcul de ziare să citească articolele premergătoare emisiunii și să vadă dacă departamentul de presă și publicitate și-a făcut treaba. Vânzătorul îi aruncă clientului său celebru un zâmbet adecvat momentului, și Dexter tropăie spre casă cu brațele pline de ziare. Acum se simte mai bine, nerăbdător, dar totodată încântat, și, în timp ce espressorul se încălzește, telefonul sună încă o dată.

Chiar înainte să răspundă robotul, ceva îi spune lui Dexter că este tatăl lui și că nu va prelua apelul. De la moartea mamei lui, telefoanele se înmulțiseră și convorbirile deveniseră tot mai greu de suportat; bâlbâite, repetitive și confuze. Tatăl lui, om independent, pare acum înfrânt de cele mai simple sarcini. Durerea îl sleise și, în rarele vizite făcute acasă, Dexter îl vedea privind neajutorat ceainicul de parcă ar fi fost vreo tehnologie extraterestră.

— Deci... vorbește! rostește idiotul din aparat.

— Salut, Dexter, e tatăl tău, spune pe tonul greoi folosit la telefon. Te-am sunat să-ți urez succes la emisiunea de diseară. O să te urmăresc. E atât de palpitant. Elizabeth ar fi fost foarte mândră. Urmează o scurtă pauză, în care amândoi își dau seama că probabil afirmația nu e deloc adevărată. Asta e tot ce doream să-ți spun. Doar să nu dai atenție ziarelor. Distrează-te! La revedere. La revedere...

Să nu dea atenție la ce? Dexter apucă receptorul.

— La revedere!

Tatăl lui a închis. Pornise ceasul bombei, apoi închisese, și Dexter privește teancul de ziare, acum amenințător. Își strânge șnurul de la pantaloni și deschide la paginile de TV.

Când Emma iese din baie, Ian vorbește la telefon, și ea își dă seama din tonul glumeț și jucăuș că vorbește cu mama ei. Prietenul ei și Sue aveau o relație la limita aventurii chiar de când se cunoscuseră de Crăciun la Leeds. „Minunată varză de Bruxelles, doamnă M” și „curcanul ăsta e de-a dreptul apetisant”.

E ceva electric între ei, o dorință reciprocă, și Emma și tatăl ei nu pot decât să ofteze și să-și dea ochii peste cap.

Așteaptă răbdătoare ca Ian să se desprindă din conversație.

— La revedere, doamnă M. Da, sper și eu. E doar o răceală de vară, o să treacă. La revedere, doamnă M, la revedere.

Emma ia receptorul, în timp ce Ian, din nou răcit mort, se strecoară înapoi în pat.

Mama ei e emoționată și amețită.

— Ce tânăr încântător! Nu e un tânăr încântător?

— Este, mamă.

— Sper că ai grijă de el.

— Trebuie să plec la lucru acum, mamă.

— Oare de ce am sunat? Am uitat complet de ce am sunat.

Sunase ca să stea de vorbă cu Ian.

— Ca să-mi urezi succes?

— Succes pentru ce?

— Piesa de la școală.

— A, da, succes. Îmi pare rău că nu am putut veni s-o vedem. Doar că Londra e atât de scumpă...

Emma pune capăt convorbirii prefăcându-se că a uitat pâinea în prăjitor, apoi se duce să vadă ce face bolnavul, care transpiră sub pătură, încercând astfel să scape de răceală. O parte din ea conștientizează vag că nu are comportamentul adecvat pentru o iubită. Este un rol nou pentru ea, și nu unul pe care să-l poată îndeplini cu convingere și entuziasm. Într-un gest voluntar de compasiune, se ghemuiește lângă el în pat.

— Nu cred că poți veni diseară la spectacol...

El se ridică alarmat în capul oaselor.

— Nu! Nu, nu, nu. Voi veni cu siguranță...

— O să înțeleg...

— Chiar dacă trebuie să vin cu Salvarea!

— E numai o piesă prostească pentru copii, o să fie atât de penibil.

— Emma!

Ea își înalță capul ca să-l privească.

— E seara ta cea mare! Nu aș lipsi pentru nimic în lume. Emma zâmbește.

— Bine. Mă bucur.

Se apleacă și îl sărută aseptice, cu buzele strânse, apoi își ia geanta și părăsește apartamentul, pregătită pentru ziua ei cea mare.

Titlul spune:

ESTE, OARE, CEL MAI ODIOS OM DIN TELEVIZIUNE?

. Și o vreme Dexter se gândește că trebuie să fie vreo greșeală, fiindcă sub titlu au tipărit accidental poza lui, și sub ea, un singur cuvânt „îngâmfatul”, de parcă îngâmfatul ar fi numele lui de familie. Dexter îngâmfatul.

Cu ceașca micuță de espresso suspendată între degetul mare și arătător, Dexter citește articolul.

Diseară la TV.

Există oare la televizor vreun nesuferit mai îngâmfat și mai plin de el ca Dexter Mayhew? O apariție fulgerătoare, subliminală a chipului său frumușel și încrezut ne face să vrem să dăm cu televizorul de pământ. La școală aveam o expresie pentru așa ceva: iată un om care se crede buricul pământului. În mod ciudat, cineva acolo la Medialand trebuie să-l iubească la fel de mult cum se iubește și el, fiindcă după trei ani de 'n lumea largă (Nu vă enervează la culme scrisul cu minuscule? E atât de tipic anilor '90!), acum va prezenta propria emisiune muzicală nocturnă, Blocat în noapte. Așa că...

Ar trebui să nu mai citească, să pună deoparte ziarul și să își vadă de treabă, dar vederea periferică deja a prins câteva cuvinte. „Stupid” e unul dintre ele. Continuă lectura:

Așa că, dacă chiar vreți să vedeți un băiat de bani gata încercând să fie tipul la modă, vorbind afectat și flirtând cu don'șoarele, străduindu-se să fie în trend cu puștii, fără să-și dea seama că puștii râd de el, atunci e emisiunea potrivită. E live, așa că s-ar putea să găsiți ceva distractiv urmărindu-i tehnica stupidă de a lua interviuri sau ați putea să vă însemnați pe față cu fierul de călcat pus pe nivel maxim. Coprezentator este „efervescenta” Suki Meadows, iar muzica, a lui Shed Seven, Echobelly și Lemon-heads. Să nu spuneți că nu ați fost avertizați.

Dexter păstra decupajele din presă într-o cutie de pantofi Patrick Cox, în fundul unui dulap, dar se hotărăște să nu adauge și articolul ăsta la colecție. Cu mult zgomot și lăsând multă mizerie în urmă, își face alt espresso.

„E doar sindromul opioid, boala britanică”, își zice el. „Cum ai puțin succes, toți vor să te doboare. Ei bine, mie nu-mi pasă, îmi place munca mea și mă pricep al dracu' de bine să o fac, și e mult mai greu decât își închipuie lumea, trebuie să ai coaie de oțel ca să fii prezentator TV și o minte la fel, și să gândești rapid, și, în plus, nu trebuie să pui la suflet criticile, cine are nevoie de critici, nimeni nu s-a trezit și și-a zis că vrea să fie critic, prefer să fiu acolo în linia întâi și ținta criticilor decât vreun eunuc invidios care câștigă

numai vreo zece mii de lire pe an, și nimeni nu a ridicat vreo statuie unui critic, și o să le arăt eu lor, o să le arăt tuturor.”

Variații ale acestui monolog îi trec prin minte lui Dexter toată ziua; în drum spre biroul de producție, în timp ce este condus cu limuzina spre studioul de pe Isle of Dog, pe parcursul după-amiezii, în timpul repetițiilor finale, la ședința de producție, în timp ce e machiat, până în clipa când rămâne singur în cabina lui și poate să deschidă geanta, să scoată sticla pe care a pus-o acolo de dimineață, să-și toarne un pahar mare de votcă, să completeze cu suc de portocale și să înceapă să bea.

— Dă-i! Dă-i! Dă-i! Dă-i!.

Cu patruzeci și cinci de minute înainte de ridicarea cortinei, incantația poate fi auzită în toată aripa catedrei de engleză.

— Dă-i! Dă-i! Dă-i! Dă-i!.

Grăbindu-se pe coridor, Emma o vede pe doamna Grainger ieșind împleticindu-se din vestiar, de parcă ar fi fugit de un incendiu.

— Am încercat să-i opresc, dar nu vor să mă asculte.

— Mulțumesc, doamnă Grainger, sunt sigură că pot să mă descurc.

— Să-l chem pe domnul Godalming?

— Sunt sigură că o să fie bine. Duceți-vă și repetați cu formația.

— Am zis eu că asta e o greșeală. Se îndepărtează grăbită, cu mâna la piept. Am zis eu că nu o să meargă niciodată.

Emma inspiră adânc, intră și vede gloata, treizeci de tineri cu jobene, fuste cu crinolină și bărbi false strigând și aruncând remarci batjocoritoare, în timp Șmecherul îi sucește brațul la spate lui Oliver Twist și îl apasă cu fața de podeaua plină de praf.

— Ce se întâmplă aici, oameni buni?

Gloata victoriană se întoarce.

— Luați-o de pe mine, domnișoară, mormăie Oliver în linoleum.

— Se bat, domnișoară, spune Samhir Chaudhari, în vârstă de doisprezece ani, cu niște perciuni lați.

— Văd asta, mulțumesc, Samhir, și își croiește drum prin mulțime ca să-i despartă.

Sonya Richards, puștoaica slăbănoagă de culoare care joacă rolul Șmecherului, are încă degetele înfipite în pletele blonde și ciufulite ale lui Oliver, și Emma o prinde de umeri și o privește în ochi.

— Dă-i drumul, Sonya. Dă-i drumul acum, bine? Bine?

Sonya îi dă drumul și pășește în spate, cu ochii umezi acum, când furia i se risipește, înlocuită de mândrie rănită.

Martin Dawson, orfanul Oliver, pare amețit. Solid, la aproape 1,80 înălțime, e mai înalt chiar decât domnul Bumble, dar, cu toate astea, pribeagul cel zdravăn pare gata să izbucnească în lacrimi.

— Ea a început! rostește cu glas tremurător, între bas și soprană, ștergându-și fața murdară cu dosul palmei.

— Gata acum, Martin.

— Da, tacă-ți fleanca, Dawson...

— Vorbesc serios, Sonya. Gata!

Emma stă acum în mijlocul unui cerc, ținând adversarii de coate ca un arbitru de box, și își dă seama că, dacă vrea să salveze spectacolul, trebuie să improvizeze un discurs însuflețitor, unul dintre multele momente tip Henric al V-lea care alcătuiau viața ei profesională.

— Uitați-vă la voi! Uitați-vă cât de bine arătați cu toții în costume!
Uitați-vă la micuțul Samhir și la perciunii lui imenși!

Mulțimea râde, și Samhir intră în joc, scărpinându-și peruca.

— Afară sunt prieteni și părinți, și toți o să vadă un spectacol grozav, o adevărată piesă de teatru. Sau cel puțin așa am crezut, își încrucișează brațele și oftează. Fiindcă acum cred că o să trebuiască să anulăm spectacolul.

Desigur, blufează, dar efectul e perfect - se aude un oftat general de protest.

— Dar nu am făcut nimic, domnișoară! protestează Fagin.

— Și cine striga „dă-i, dă-i, dă-i”, Rodney?

— Dar ea a înnebunit de tot, domnișoară! ciripește Martin Dawson, și acum Sonya se zbate să ajungă la el.

— Ia zi, Oliver, mai vrei?

Se aud râsete, și Emma apelează la vechiul discurs „succes în ciuda tuturor greutăților”.

— Îndeajuns! Trebuie să fiți o trupă de teatru, nu o gloată! Nu mă sfiesc să vă spun că acolo afară sunt oameni care nu cred că puteți să reușiți! Nu cred că sunteți capabili, cred că e ceva prea complicat pentru voi. „E Charles Dickens, Emma!” mi-au zis. „Nu sunt destul de deștepți, nu au disciplina de a lucra împreună, nu se pot ridica la nivelul lui Oliver! Dă-le ceva frumos și ușor.”

— Cine a zis asta, domnișoară? Întreabă Samhir, gata să dea pornirea mașinăriei.

— Nu contează cine a zis, este ceea ce gândesc. Și poate că au dreptate! Poate că ar trebui să anulăm tot spectacolul!

Pentru o clipă, Emma se întreabă dacă nu exagerează, dar e greu de supraestimat apetitul adolescenților pentru dramă, și se aude un geamăt general de protest de sub bonete și jobene. Chiar dacă știi că Emma se preface, toți savurează pericolul. Ea face o pauză, pentru a spori efectul.

— Acum, eu, Sonya și Martin o să avem o mică discuție și vreau ca voi, ceilalți, să continuați să vă pregătiți, apoi să stați liniștiți și să vă gândiți la rolul pe care îl aveți, după care o să decidem ce facem în continuare. Bine? Am zis, bine?

— Da, domnișoară!

Vestiarul e tăcut în timp ce ea îi conduce pe combatanți afară, dar zgomotul izbucnește de îndată ce ușa se închide în urma lor. Emma îi escortează pe Oliver și pe Șmecher de-a lungul culoarului, pe lângă sala de sport unde doamna Grainger dirijează trupa într-un disonant Consider Yourself³² și se întreabă încă o dată ce o așteaptă.

Mai întâi stă de vorbă cu Sonya.

— Ce s-a întâmplat?

Lumina înserării se strecoară prin ferestrele mari cu grilaj metalic de la4D, și Sonya se uită spre geam spre aripa de științe, prefăcându-se plictisită.

— Ne-am spus câte ceva, asta-i tot.

Stă pe marginea unui pupitru, legănându-și picioarele lungi în pantaloni de școală vechi și zdrențuiți, și cu catarama din aluminiu lipite de tenișii negri. Cu o mână își zgândăre coaja de la vaccinul anti-tuberculoză, iar fața mică, drăguță și dură îi este încordată ca un pumn, de parcă vrea s-o avertizeze pe Emma să nu încerce vreo abordare stupidă cu ea, de genul „trăiește clipa”. Celorlalți copii le e frică de Sonya Richards, și uneori și Emma se teme pentru banii ei de buzunar. Are privirea neclintită, plină de furie.

— Nu îmi cer scuze, izbucnește ea.

— De ce? Și te rog să nu spui că „el a început”.

Chipul fetei capătă o expresie indignată.

— Dar așa el

— Sonya!

— A zis că...

Se oprește.

— Ce a zis? Sonya?

Sonya cântărește în minte dezonoarea de a-l ponegri față de sentimentul nedreptății.

— A zis că motivul pentru care pot să joc rolul este că nu joc teatru cu adevărat, fiindcă sunt țărancă și în realitate.

— Țărancă.

— Mda.

— Asta a zis Martin?

— Asta a zis, așa că l-am pocnit.

— Ei bine... Emma oftează și se uită în podea. Primul lucru de zis este că, orice ar spune cineva, niciodată nu poți să dai în oameni.

Sonya Richards este proiectul ei. Știe că nu ar trebui să aibă astfel de proiecte, dar Sonya este în mod evident isteată, cea mai isteată din clasă, dar și agresivă, o îngemănare subțire ca o trestie de resentimente și mândrie rănită.

— Dar e un dobitoc, domnișoară!

— Sonya, te rog, rostește Emma, deși o părticică din ea crede că Sonya are dreptate în ceea ce-l privește pe Martin Dawson, care îi tratează pe copii, pe profesori, întregul sistem de învățământ de parcă ar fi un misionar care binevoiește să pășească în mijlocul lor. Seara trecută, la repetiția generală, plânsese cu lacrimi amare în timp ce se cânta Where Is Love? scoțând notele înalte de parcă erau pietre la rinichi, și Emma se întrebese într-o doară cum ar fi să se ducă pe scenă, să-i pună o mână pe față și să-l îmbrâncească. Remarca făcută de el îi stă în fire, dar chiar și așa...

— Dacă asta a spus...

— Asta a spus, domnișoară...

— O să vorbesc cu el, dar, dacă asta a spus, nu dovedește decât cât de ignorant este el și cât de neghioabă ești și tu fiindcă te-ai pus la mintea lui.

Emma se poticnește de cuvântul „neghioabă”, care i se pare demodat. „Fii mai cool”, își zice. Dar dacă nu putem rezolva această... nasoleală, atunci chiar nu putem să facem spectacolul.

Chipul Sonyei se încordează din nou, și Emma e uimită să observe că e pe punctul să izbucnească în plâns.

— Nu puteți face asta...

— S-ar putea să fiu nevoită.

— Domnișoară!

— Nu putem face spectacolul, Sonya.

— Ba putem!

— Cum, și tu să-l plesnești pe Martin în timp ce se cântă Who Will Buy?

Observă că Sonya zâmbește fără să vrea. Ești isteță, Sonya, atât de isteță, dar oamenii îți întind mereu capcane, și tu cazi drept în ele.

Sonya oftează, devine serioasă și se uită afară, la micul dreptunghi de iarbă arsă de lângă aripa de științe.

— Ai putea să te descurci atât de bine nu numai în piesă, ci și în clasă.

Lucrările pe care le-ai făcut trimestrul ăsta au fost inteligente, sensibile și profunde.

Neștiind prea bine cum să reacționeze în fața laudelor, Sonya pufnește și se încruntă.

— Trimestrul următor ai putea să te descurci și mai bine, dar trebuie să-ți controlezi temperamentul, Sonya, trebuie să le arăți celorlalți că ești mai bună de-atât.

Ține alt discurs, și Emma se gândește uneori că își consumă prea multă energie pe astfel de discursuri. Sperase că acesta ar putea avea un efect însuflețitor, dar privirea Sonyei alunecase acum peste umărul Emmei, către ușa clasei.

— Sonya, mă ascuți?

— Barbă e aici.

Emma se uită în spate și prin geamul ușii vede un cap brunet și doi ochi privind înăuntru, ca un urs curios.

— Nu-i spune Barbă. E directorul, îi zice Sonyei, apoi îi face semn bărbatului să intre.

Dar este adevărat, primul sau al doilea cuvânt care îi vine în minte ori de câte ori îl vede pe domnul Godalming este „barbă”. E una dintre acele bărbi uimitoare, care acoperă toată fața; nu e dezordonată, ci tăiată foarte scurt și aranjată, dar foarte, foarte neagră, ca a unui conchistador, iar ochii albaștri ies în evidență ca două găuri într-un covor. Așa că este Barbă. Când intră, Sonya începe să-și scarpine bărbia, și Emma face ochii mari cu o privire care spune: „Nu întinde coarda”.

— Bună seara la toată lumea, exclamă el, cu vocea veselă, din afara programului. Ce faceți? Totul în regulă, Sonya?

— Un pic de zgâlțâială, domnule, răspunde Sonya, dar cred că o să fie bine.

Emma se foiește, și domnul Godalming se întoarce spre ea.

— Totul e în regulă, Emma?

— Eu și Sonya avea o mică discuție preliminară înainte de spectacol. Vrei să te duci să-ți continui pregătirile, Sonya?

Cu un zâmbet de ușurare, Sonya coboară de pe bancă și tropăie spre ușă.

— Spune-i lui Martin că vorbesc cu el în două minute.

Emma și domnul Godalming rămân singuri.

— Ei bine, zice el zâmbind.

— Ei bine.

Într-un acces de familiaritate, domnul Godalming se duce și se așază călare pe un scaun, în stil showbiz, părând că vrea să se răzgândească pe la jumătatea acțiunii, înainte să se decidă că totuși n-o să dea înapoi.

— O fată cam dificilă, Sonya.

— A, e numai bravadă.

— Am auzit ceva de o bătaie.

— N-a fost nimic. Nervi înainte de spectacol.

Călare pe scaun, el pare să se simtă teribil de incomod.

— Am auzit că protejata ta l-a trântit pe jos pe viitorul nostru star.

— Emoții adolescente. Și nu cred că Martin a fost chiar nevinovat.

— L-a plesnit de nu s-a văzut” este expresia pe care am auzit-o.

— Pari să fii foarte bine informat.

— Păi, eu sunt directorul.

Domnul Godalming zâmbește prin cagula de păr, și ea se întreabă: „Dacă te uiți îndeajuns de mult, ai putea să vezi cum crește părul? Ce se petrece sub tot acel păr? E posibil ca domnul Godalming chiar să arate bine?” El dă din cap înspre ușă.

— L-am văzut pe Martin pe hol. E foarte... emotiv.

— Este în pielea personajului de șase săptămâni. A adoptat abordarea realistă. Cred că, dacă ar putea, și-ar induce rahitismul.

— Și are talent?

— Doamne, nu, e îngrozitor. Un orfelinat este cel mai bun loc pentru el. Ești invitatul meu să-ți înfunzi urechile cu bucățele din program când o să se cânte Where Is Love?

Domnul Godalming râde.

— Dar Sonya e destul de bună, completează Emma.

Directorul nu pare prea convins.

— O să vezi.

El se foiește inconfortabil pe scaun.

— La ce să mă aștept în seara asta, Emma?

— N-am idee. Ar putea fi oricum.

— Personal, eu sunt mai degrabă adeptul muzicalului Sweet Charity.

Adu-mi aminte de ce nu am putut face Sweet Charity?

— Păi, e un musical despre prostituție, așa că...

Domnul Godalming râde din nou. Face asta de multe ori în prezența Emmei, și au observat și alții. În cancelarie umblă zvonuri, sunt murmure din colțul gurii despre favoritisme și, cu siguranță, în seara asta el o privește

foarte intens. Trece o clipă, și Emma se uită spre ușa de unde Martin Dawson privește cu ochii plini de lacrimi prin geam.

— Aș face bine să stau de vorbă cu Edith Piaf de acolo, înainte să își piardă de tot cumpătul.

— Desigur, desigur. Domnul Godalming pare ușurat să se ridice de pe scaun. Succes diseară. Eu și soția mea am așteptat cu nerăbdare toată săptămâna.

— Nu cred o iotă.

— E adevărat! Trebuie să faci cunoștință cu ea după aceea. Poate că eu și Fiona putem bea un pahar împreună cu... logodnicul tău?

— Doamne, nu, e doar prieten. Ian...

— La cocktailurile de după spectacol.

— Pahare Berzelius cu suc de fructe diluat...

— Bucătăreasa a fost la supermarket...

— Am auzit zvonuri că sunt și minipateuri...

— Eh, profesoriiăștia...

— Și mai zice lumea că nu e grozav...

— Ești frumoasă, Emma, apropo.

Emma își ridică brațele de-o parte și de alta a corpului. Este machiată, doar puțin ruj care să se asorteze cu rochia înflorată vintage de un roz-închis și poate un pic cam strâmtă. Se uită în jos la rochie, de parcă ar fi fost luată prin surprindere, dar de fapt remarca lui a tulburat-o.

— Mersi mult! zice ea, dar el îi observă ezitarea.

Trece o clipă, apoi el se uită spre ușă.

— O să-l trimit pe Martin înăuntru, bine?

— Te rog.

Se îndreaptă spre ușă, apoi se oprește și se întoarce.

— Scuză-mă, nu încalc nici un fel de cod profesional, nu? Pot să spun asta cuiva din personalul meu? Că este drăguță?

— Sigur că poți, răspunde ea, dar amândoi știu că nu „drăguță” fusese cuvântul folosit. Cuvântul fusese „frumoasă”.

— Scuză-mă, îl caut pe cel mai odios om din televiziune, spune Toby Moray din prag, cu vocea aceea a lui, ascuțită și plângăcioasă.

Poartă un costum din stofă ecosez și machiaj de scenă, cu părul lins și dat cu ulei ca să facă o buclă haioasă, și Dexter ar vrea să arunce cu o sticlă în el.

— Cred că o să descoperi că pe tine te cauți, nu pe mine, spune Dexter, dintr-odată incapabil să dea un răspuns foarte concis.

— Frumoasă replică, superstarule, rostește coprezentatorul său.

Așadar, ai văzut cronicile?

— Nu.

— Fiindcă pot să ți le fotocopiez eu.

— E doar un articol negativ, Toby.

— Atunci înseamnă că nu ai văzut The Mirror. Sau The Express, The Times...

Dexter se preface că studiază desfășurătorul.

— Nimeni nu a ridicat vreodată o statuie unui critic.
— Adevărat, dar, pe de altă parte, nici unui prezentator TV nu i s-a ridicat vreuna.

- Du-te dracului, Toby!
- Ah, le mot juste! 33
- De fapt, de ce-ai venit?
- Ca să-ți urez succes.

Se apropie, își pune mâinile pe umerii lui Dexter și îl strânge ușor. Rubicond și tăios, rolul lui Toby în emisiune este acela de măscărici obraznic, slobod la gură, și Dexter îl detestă pe acest animator mic și arogant, dar îl și invidiază totodată. În episodul pilot și la repetiții, se învârtise în jurul lui Dexter, luându-l în derâdere și bătându-și joc de el cu viclenie, făcându-l să pară prostănac, încet la vorbă și la minte, băiatul drăguței care nu poate să gândească de unul singur. Dexter îi dă la o parte mâinile. Acest antagonism se presupune că este ingredientul unui spectacol de televiziune reușit, dar Dexter se simte paranoic, persecutat. Are nevoie de încă o votcă pentru a-și recupera buna dispoziție, dar nu poate să bea cât timp Toby îl privește în oglindă cu un zâmbet afectat pe fața lui mică de cucuvea.

- Dacă nu te superi, aș vrea să îmi adun gândurile.
- Înțeleg. Concentrează-te!
- Ne vedem acolo, bine?
- Pa, frumosule. Baftă! Închide ușa, apoi o deschide din nou. Pe bune, acum. Vorbesc serios. Baftă!

Când Dexter e sigur că nu-l vede nimeni, își toarnă băutura și se cercetează în oglindă. Cu tricoul roșu aprins purtat pe sub un sacou negru elegant, cu blugii prespălați și pantofii negri ascuțiți, cu părul tuns scurt și aranjat, vrea să reprezinte imaginea tânărului londonez, dar brusc se simte bătrân, obosit și imposibil de trist. Își apasă două degete pe fiecare ochi și încearcă să-și dea seama care e cauza acestei melancolii paralizante, dar îi vine greu să gândească logic. Se simte de parcă i-ar fi luat cineva capul și i l-ar fi scuturat. Cuvintele devin vâscoase, și el nu vede nici o posibilitate de a ieși din asta. „Nu te pierde, își spune, nu aici, nu acum. Rezistă!”

Dar o oră e un răstimp imposibil de lung într-o emisiune live, și Dexter decide că s-ar putea să aibă nevoie de puțin ajutor cât timp e acolo. Pe măsută e o sticlă mică de apă; el o golește în chiuvetă și, aruncând o privire spre ușă, scoate încă o dată sticla de votcă din sertar și toarnă trei, nu patru degete de lichid vâscos, după care pune dopul la loc. Ridică sticla în lumină. Nimeni nu își va da seama de diferență, și evident că el nu are de gând să o bea pe toată, dar e acolo, în mâna lui, ca să-l ajute să treacă peste toate. Această înșelăciune îl face să se simtă din nou nerăbdător și încrezător, gata să arate publicului, și Emmei, și tatălui său de acasă, ce poate el să facă. Nu este doar un simplu prezentator. Este un amfitrion.

Ușa se deschide.

— SALUȚI! exclamă Suki Meadows, coprezentatoarea lui.

Suki este prietena ideală a națiunii, o femeie pentru care efervescenta este un mod de viață, aproape o boală. Probabil că Suki ar începe și o

scrisoare de condoleanțe cu „Saluți!”, și Dexter ar găsi această voieșie neîncetată puțin cam obositoare, dacă Suki nu ar fi atât de atrăgătoare, de populară și de nebună după el.

— CE FACI, IUBITULE? CRED CĂ TE CACI PE TINE!

Și acesta este celălalt talent deosebit al ei ca prezentatoare TV, să poarte orice conversație de parcă s-ar adresa unei mulțimi strânse la o sărbătoare națională pe faleza din Weston-Super-Mare.

— Sunt un pic emoționat, da.

— AHHHH! VINO ÎNCOACE!

Îi înconjoară capul cu brațele și îl ține ca pe o minge de fotbal. Suki Meadows este drăguță și minionă, se agită și țopăie ca o aerotermă scăpată într-o cadă. În ultima vreme, între ei existase un oarecare flirt, dacă se poate numi flirt faptul că Suki îi împinge acum fața între sânii ei. Ca protagoniști ai emisiunii, existase o oarecare presiune asupra lor să fie împreună, și era cumva logic, dar Dexter nu e sigur că are energia necesară. Ea îi strânge capul sub braț - „O SĂ FII GROZAV” - apoi, brusc, îl ia de urechi și îi ridică fața spre ea.

— ASCULTĂ-MĂ. EȘTI MINUNAT, ȘTII ASTA, ȘI O SĂ FACEM O ECHIPĂ AȘA DE GROZAVĂ, NOI DOI. MAMA E AICI ÎN SEARA ASTA ȘI VREA SĂ TE CUNOASCĂ DUPĂ ACEEA. ÎNTRE NOI FIE SPUS, CRED CĂ TE PLACE. EU TE PLAC, AȘA CĂ ȘI EA TREBUIE SĂ TE PLACĂ. VREA SĂ-I DAI UN AUTOGRAF, DAR TREBUIE SĂ-MI PROMIȚI CĂ NU PLECI CU EA!

— O să mă străduiesc, Suki.

— FAMILIA TA VINE?

— Nu...

— PRIETENI?

— Nu...

— CE ZICI DE ȚINUTA ASTA?

Poartă un top strălucitor și o fustă minusculă, și are sticla cu apă obligatorie.

— MI SE VĂD SFÂRCURILE?

Flirtează?

— Numai dacă le cauți, răspunde el automat la flirt, zâmbind slab, și Suki sesizează ceva.

Îi ține mâinile întinse în lateral și urlă intim:

— CE-1 CU TINE, IUBITULE?

El ridică din umeri.

— A fost Toby aici, ca să mă scoată din sărite...

Și, înainte să poată duce fraza până la capăt, ea îl ridică în picioare și îl înconjoară cu brațele, jucându-se cu elasticul de la chiloții lui.

— NU-L BĂGA ÎN SEAMĂ, E DOAR GELOS CĂ EȘTI MAI BUN CA EL. Ridică privirea spre el, cu bărbia sprijinită de pieptul lui. AI UN TALENT NATURAL, ȘTII ASTA.

Regizorul de platou e la ușă.

— Suntem gata, vă așteptăm acum.

— SUNTEM GROZAVI ÎMPREUNĂ, NU-I AȘA? NOI DOI. SUKI ȘI DEX, DEX ȘI SUKI? O SĂ-I FACEM PRAF. Brusc, îl sărută o dată, foarte apăsat, de parcă ar ștampila un document. MAI MULT, MAI TÂRZIU, FRUMOSULE, îi spune la ureche, apoi își ia sticla cu apă și se îndreaptă spre scena studioului.

Dexter zăbovește o clipă, să-și studieze reflexia din oglindă. „Frumosule.” Oftează și își strânge cu putere capul între degete, încercând să nu se gândească la mama lui. „Rezistă, nu strica seara asta. Fii bun. Fă ceva bun.” Zâmbește, cu acel zâmbet folosit special la televizor, își ia sticla de apă în care pusese votcă și se îndreaptă spre studio.

Suki îl așteaptă la marginea platoului imens, îl ia de mână și i-o strânge. Echipa aleargă în jur, toți îl bat pe umăr, îi dau în joacă un pumn în braț când trec pe lângă el și, mult deasupra capetelor lor, dansatoare în bikini și cizme de cowboy fac ironic pe animatoarele, întinzându-și gambele în cuștile lor. Toby Moray face încălzirea, reușind să stârneasă râsete, până când, brusc, îi prezintă, aplauze vă rog pentru gazdele noastre din seara asta, Suki Meadows și Dexter Mayhew!

El nu vrea să meargă. Muzica duduie din boxe; Prodigy, cu Start the Dance, iar el își dorește să rămână aici, în culise, dar Suki îl trage de mână, și, dintr-odată, pornește spre luminile strălucitoare din studio, urlând:

— BIIINEEEEE!

Dexter o urmează, jumătatea afabilă și elegantă a duetului de prezentatori. Ca de obicei, decorul implică o mulțime de schele, și ei urcă pe rampe până când ajung să privească în jos spre public, iar Suki vorbește încontinuu:

— IA TE UITĂ, SUNTEȚI MINUNAȚI CU TOȚII, SUNTEȚI GATA SĂ VĂ DISTRAȚI DE MINUNE? SĂ AUD ZGOMOT!

Dexter stă mut lângă ea pe pasarela mobilă, cu microfonul mut în mână, dându-și seama că este beat. Marea lui șansă de a apărea pe postul național de televiziune îl găsește îmbuibat de votcă și amețit. Pasarela pare imposibil de înaltă, mult mai înaltă decât la repetiții, și simte nevoia să se întindă pe jos, dar, dacă ar face-o, există riscul ca două milioane de oameni să observe asta.

— Salutareoamenibunicefacețivăsimțiți bine?

O singură voce bărbătească se înalță cu claritate până la pasarelă:

— Onanistule!

Dexter îl caută din priviri pe cel care îl șicanează, un slăbănog nenorocit, cu dinții rânjiți și părul vâlvoi, dar acesta reușește să facă publicul să râdă, și încă în hohote. Chiar și cameramanii râd.

— Agentul meu, doamnelor și domnilor, replică Dexter, și urmează un val ușor de râsete, dar asta e tot.

Cu toții trebuie să fi citit ziarele. Este el cel mai odios om din televiziune? „Doamne, Dumnezeule, e adevărat”, se gândește. „Mă urăsc.”

— Un minut, toată lumea, strigă regizorul de platou, și Dexter simte dintr-odată că stă pe o schelă. Caută în mulțime un chip prietenos, dar nu vede niciunul, și încă o dată își dorește ca Emma să fi fost prezentă. Ar putea să se dea în spectacol pentru Emma, să fie în formă maximă dacă Emma sau

mama lui ar fi aici, dar nu sunt, doar mulțimea asta de oameni mult, mult mai tineri decât el, care rânjesc răutăcios și își bat joc de el. Trebuie să găsească de undeva câteva replici spirituale, un pic de atitudine, și, cu logica imbatabilă a omului beat, decide că alcoolul ar putea fi de ajutor, de ce nu? Răul e deja făcut. Animatoarele stau în cuștile lor, camerele glisează spre pozițiile adecvate, iar el desface capacul sticlei lui ilicite, o ridică, bea și se strâmbă. Apă. Sticla de apă conține apă. Cineva i-a înlocuit votca din sticla lui de apă cu...

Sticla lui e la Suki.

Treizeci de secunde până la intrarea în emisie. Ea are sticla care nu trebuie. O ține acum în mână, un mic accesoriu de club.

Douăzeci de secunde până la emisie. Ea deșurubează capacul.

— Păstrezi tu aia? întreabă el cu glas sugrumat.

— NU-I NICI O PROBLEMĂ, NU-I AȘA?

Ea țopăie pe vârfuri ca un boxer.

— Din greșeală, am luat sticla ta.

— ȘI? ȘTERGE-O LA GURĂ!

Zece secunde până la intrarea în emisie, și publicul începe să strige și să ovaționeze, dansatoarele se țin de barele cuștilor și încep să se rotească, în timp ce Suki duce sticla la buze.

Șapte, șase, cinci...

El se întinde după sticlă, dar ea îi dă mâna la o parte râzând.

— LASĂ-MĂ, DEXTER, AI ȘI TU UNA!

Patru, trei, doi...

— Dar nu e apă, spune el.

Suki înghite.

Genericul.

Și acum Suki tușește, roșie la față și împrôșcând lichid, în timp ce chitarele izbucnesc din difuzoare, tobele bubuie, animatoarele se zvârcolesc și o cameră suspendată coboară din tavan ca o pasăre de pradă, plutind deasupra capetelor publicului către prezentatori, astfel încât spectatorilor de acasă li se pare că trei sute de tineri atrăgători ovaționează o tânără atrăgătoare care stă pe pasarelă și își varsă mațele.

Muzica se oprește treptat, și tot ce se aude este tușea lui Suki. Dexter a înghețat, e secătuit de idei, mut în direct și beat în propria emisiune. Avionul se prăbușește, pământul apropiindu-se amenințător în întâmpinarea lui.

„Spune ceva, Dexter”, se aude o voce în cască. „Alo, Dexter? Spune ceva!”, dar creierul și gura lui nu vor să funcționeze, iar el stă acolo, paralizat cu totul. Secundele se întind lungi.

Dar slavă Domnului că Suki, o adevărată profesionistă, se șterge la gură cu dosul palmei și spune:

— IATĂ DOVADA CĂ EMISIUNEA NOASTRĂ E LIVE!

Din partea publicului se aude un ușor val de râsete ușurate.

— TOTUL MERGE FOARTE BINE, NU-I AȘA, DEX? zice ea și îl împunge cu degetul în coaste, iar el revine la viață.

— Scuzați-o pe Suki... spune el. În sticlă era votcă! Și face un mic gest comic din încheietură, sugerând că Suki bea pe ascuns, ceea ce provoacă alte râsete, iar el începe să se simtă mai bine.

Suki râde și ea, îi dă un cot și ridică pumnul, spunând:

— M-ați prins...

Adoptă stilul celor de la Three Stooges, și numai el poate vedea sclipirea de dispreț din spatele efervescentei. Se refugiază în siguranța prompterului.

— Bine ați venit la Blocați în noapte, sunt Dexter Mayhew...

— ȘI SUKI MEADOWS!

Și sunt iarăși pe drumul cel bun, prezentând minunatul program din acea seară de vineri, cu comedie și muzică, atrăgători și plini de farmec, de parcă ar fi fost cei mai populari puști din școală.

— Fără alt preambul, vreau să vă aud – își duce brațul în spate, ca un maestru de manej – cum îl întâmpinați cum se cuvine la Blocați în noapte pe Shed!

Camera se îndepărtează de ei de parcă și-ar fi pierdut brusc interesul, și acum vocile de la galerie sporovăie în capul lui peste muzica orchestrei.

— Totul e în regulă, Suki? întrebă producătorul.

Dexter se uită rugător la Suki. Ea îl privește cu ochii mijiți. Ar putea să le spună: Dexter e alcoolic, e beat, omul e varză, un amator, nu e de încredere.

— Totul e OK, răspunde ea. Doar că mi-a intrat pe partea greșită.

— O să trimitem pe cineva să-ți aranjeze machiajul. Două minute, oameni buni. Și, Dexter, ține-ți firea, bine?

„Da, ține-ți firea”, își spune singur, dar monitoarele îi arată că mai sunt 56 de minute și 22 de secunde din emisiune, iar el nu este foarte sigur că o să reușească.

Aplauze! Aplauze cum nu a mai auzit vreodată, reverberând din pereții sălii de sport. Și da, trupa a cântat anost, și soliștii ascuțit, și da, au fost câteva probleme tehnice, recuzită lipsă sau decoruri care au căzut, și desigur este greu de imaginat un public mai indulgent, dar totuși este un succes. Moartea lui Nancy l-a făcut chiar și pe domnul Simmons, de la catedra de chimie, să plângă, iar urmărirea pe acoperișurile Londrei, realizată doar din umbre profilate, a fost o lovitură de teatru spectaculoasă, întâmpinată de murmure și de icnete cum le provoacă de obicei focurile de artificii. Așa cum prevăzuse, Sonya Richards strălucise, iar Martin Dawson scrâșnea din dinți văzând cum prestația ei stârnește cele mai îndelungi aplauze. Fuseseră ovații și bisuri, iar acum lumea bate din picioare pe bănci și se agață de spaliere, iar Emma este trasă pe scenă de Sonya care plânge, Doamne, chiar plânge, ținând-o strâns de mână și zicând, bravo, domnișoară, uimitor, uimitor. Pentru Emma, o producție școlară este cel mai mic triumf imaginabil, dar inima îi bate în piept cu putere, și nu poate să nu zâmbească încontinuu, în timp ce trupa cântă un Consider Yourself disonant, iar ea se ține de mână cu copii de paisprezece ani și se înclină în fața publicului. Simte entuziasmul de

a fi făcut ceva bine și, pentru prima dată în zece săptămâni, nu mai are dorința de a-i trage șuturi lui Lionel Bart³⁴.

La petrecerea de după spectacol, cola de la supermarket curge ca vinul, și sunt chiar și cinci sticle de cidru spumos pentru adulți. Ian stă într-un colț al sălii de sport, cu o farfurie de minipateuri și un pahar de plastic cu Coldrex Hotrem adus special la petrecere, și își masează sinusurile, zâmbește și așteaptă răbdător în timp ce Emma savurează omagiile.

„Poate fi jucat chiar și în West End!” rostește cineva, destul de nerealist, și Emma nu se supără nici măcar când Rodney Chance, Fagin din piesă, amestecat de suc botezat cu alcool, îi spune că e „destul de bună pentru o profesoară”. Domnul Godalming („te rog, spune-mi Phil”) o felicită, în timp ce soția lui Fiona, roșie în obraji ca o nevastă de fermier, o privește plictisită și prost dispusă.

— Ar trebui să vorbim în septembrie despre viitorul tău aici, spune el, aplecându-se să o sărute de rămas-bun, ceea ce îi face pe unii dintre copii și pe câțiva profesori să scoată un „oaaauu” prelungit.

Spre deosebire de majoritatea petrecerilor din showbiz, aici totul se termină până la 21.30, și, în loc de limuzină, Emma și Ian iau spre casă autobuzele 55 și 19 și metroul de pe Piccadilly Lane.

— Sunt atât de mândru de tine... spune Ian cu capul sprijinit de al ei... Dar cred că răceala mi-a coborât la plămâni.

De îndată ce intră în casă, simte mirosul florilor. Un buchet mare de trandafiri roșii stă înclinat într-un vas pe masa din bucătărie.

— Ah! Doamne, Ian, sunt minunați.

— Nu sunt de la mine, mormăie el.

— Ah! De la cine atunci?

— Bănuiesc ca de la Băiatul de Aur. Au sosit azi-dimineață. Cu totul exagerat, după părerea mea. Mă duc să fac o baie fierbinte. Să văd dacă pot să îmi revin.

Emma își scoate haina și deschide cartonașul. „Scuze pentru supărare. Sper că va fi bine diseară. Cu dragoste, Dx.” Asta e tot. Emma citește de două ori, se uită la ceas și deschide repede televizorul, ca să asiste la marele succes al lui Dexter.

Trei sferturi de oră mai târziu, în timp ce rulează genericul de sfârșit, Emma stă încruntată și încearcă să înțeleagă ce a văzut. Nu știe multe despre televiziune, dar e destul de sigură că Dexter nu a strălucit. Păruse nesigur, de-a dreptul înspăimântat uneori, își bălbâia replicile, se uita la camera greșită, păruse amator și incapabil și, de parcă i-ar fi simțit nesiguranța, cei pe care îi interviewase – rapperul în turneu, cei patru tineri încrezuți din Manchester – răspuseseră cu dispreț sau sarcasm. Publicul din studio privea încruntat, ca niște adolescenți morocănoși la o pantomimă, cu brațele încrucișate la piept. Pentru prima dată de când îl cunoștea, Dexter părea că făcea un efort. Era oare posibil să fie beat? Emma nu știe multe despre mass-media, dar își poate da seama că e un eșec. Până să cânte ultima trupă, și-a acoperit deja fața cu mâinile și știe suficient despre televiziune ca să

înțeleagă că nu fusese tocmai ideal. În ziua de azi, ironia e ceva des întâlnit, însă nu chiar în măsura în care huiduielile să reprezinte un semn bun.

Închide televizorul. Din baie se aude cum Ian își suflă nasul, închide ușa și ia telefonul, lipindu-și pe chip un zâmbet de felicitare, și într-un apartament gol din Belsize Park răspunde robotul. „Deci... vorbește!” spune vocea lui Dexter, și Emma își intră în rol.

— Hei! Salut! Știu că ești la petrecere, dar voiam să-ți spun, în primul rând, mulțumesc pentru flori. Sunt minunate, Dex, nu trebuia. Dar mai ales – bravo! Ai fost fantastic, pe bune, relaxat și amuzant, cred că ai fost grozav, a fost o emisiune excelentă, pe bune.

Emma ezită: nu spune „pe bune”! Dacă spui „pe bune”, de multe ori sună exact invers. Continuă:

— Nu sunt sigură de combinația aia de tricou pe sub sacou și e întotdeauna relaxant să vezi femei care dansează în cuști, dar, Dexter, în afară de asta, a fost excelent. Pe bune. Sunt mândră de tine, Dex. A, și în caz că te interesează, și Oliver! a mers bine.

Își dă seama că începe să devină neconvingătoare, așa că se hotărăște să încheie.

— Bun. Amândoi avem ceva de sărbătorit! Îți mulțumesc încă o dată pentru trandafiri. Noapte bună. Hai să vorbim mâine! Ne vedem marți, nu? Și încă o dată, bravo. Serios. Bravo. Pa.

La petrecerea de după emisiune, Dexter stă singur la bar, cu brațele încrucișate și umerii căzuți. Din când în când, lumea vine să-l felicite, dar nimeni nu zăbovește prea mult, și bătăile pe umeri par consolatoare sau, în cel mai bun caz, „bravo că ai ratat lovitura de pedeapsă”. Continuă să bea, dar șampania pare răsuflată și nimic nu reușește să risipească senzația de dezamăgire, anticlimax, rușine.

— Saluți, zice Suki Meadows, într-o dispoziție visătoare. Altădată, partenera unui star, acum, în mod evident, starul, ea se așază lângă el. Uită-te la tine, atât de jalnic și de prost dispus.

— Bună, Suki.

— Deci cred că a mers bine!

Dexter nu e convins, dar ciocnește totuși paharul cu ea.

— Îmi pare rău pentru chestia aia cu... băutura. Îți datorez scuze.

— Da, așa este.

— Era doar ceva să mă ajute să mă relaxez.

— Totuși, ar trebui să discutăm despre asta. Altă dată.

— Bine.

— Fiindcă nu am de gând să mai fac emisiune cu tine beat mort, Dex.

— Știu. Nu se va mai întâmpla. Și o să mă revanșez față de tine.

Ea se sprijină de el și își pune obrazul pe umărul lui.

— Săptămâna viitoare?

— Săptămâna viitoare?

— Du-mă în oraș! Undeva scump, ai grijă. Marțea viitoare. Acum fruntea ei o atinge pe a lui, mâna i se sprijină de coapsa lui. Marți trebuia să

ia masa cu Emma, dar știe că poate oricând să anuleze o întâlnire cu Emma, căci ea nu se supără.

— Bine. Marțea viitoare.

— Abia aștept. Îl ciupește de coapsă. Bun. Acum o să te mai înveselești?

— O să mă străduiesc.

Suki Meadows se apleacă și îl sărută pe obraz, apoi își pune gura foarte, foarte aproape de urechea lui.

— ACUM, VINO S-O SALUȚI PEMAMIIIIII!

ȚIGĂRI ȘI ALCOOL.

Sâmbătă, 15 iulie 1995

Walthamstow și Soko.

PORTRET ÎN PURPURIU.

Roman de Emma T. Wilde.

Capitolul 1

Inspectorul-șef Penny Cumva văzuse multe scene ale crimei la viața ei, dar niciodată una atât de... ca asta.

— A fost mișcat cadavrul? se răsti ea.

Cuvintele clipeau într-un verde biliard pe ecranul computerului, rezultatul muncii întregii dimineți. Așezată la micul pupitru de școală din micuța cameră din spate, în noul ei apartament micuț, citi cuvintele și apoi le reciti, în timp ce în spatele ei caloriferul gălgâi batjocoritor.

În weekenduri sau seara, dacă mai avea energie, Emma scria. Începuse două romane (într-unul acțiunea se petrecea în gulag, în celălalt, într-un viitor post-apocaliptic), o carte pentru copii cu propriile ei ilustrații, despre o girafă cu gâtul scurt, o dramă TV furioasă și curajoasă despre lucrători sociali intitulată Ghinionul, o piesă alternativă despre viața emoțională complexă a unor tineri de douăzeci și ceva de ani, un roman fantasy pentru adolescenți, despre profesori roboți malefici, o piesă radiofonică în stil „fluxul conștiinței”, despre o sufragetă pe moarte, o carte de benzi desenate și un sonet. Nu finalizase însă nimic, nici măcar cele paisprezece versuri ale sonetului.

Aceste cuvinte de pe ecran reprezentau cel mai recent proiect al ei, o încercare de a scrie o serie de romane polițiste comerciale, discret feministe. Citise toate cărțile Agathe Christie la vârsta de unsprezece ani, precum și o mulțime de Chandler și James JVL Cain, și nu vedea nici un motiv pentru care să nu încerce să scrie ceva în stilul lor. Dar descoperirea încă o dată că cititul și scrisul nu erau același lucru – nu puteai să absorbi și să scoți apoi ceva original. Îi fusese imposibil să se gândească la un nume pentru detectivul ei, darămite la o intrigă originală coerentă. Chiar și pseudonimul ei era jalnic: Emma T. Wilde? Se întrebă dacă era condamnată să fie una dintre acele persoane care își petreceau viața încercând să scrie ceva. Încercase să facă parte dintr-o trupă, să scrie piese și cărți pentru copii, încercase să joace teatru și să lucreze în domeniul editorial. Poate că literatura polițistă era doar un alt proiect eșuat, care avea să-și găsească locul alături de trapez, budism și spaniolă. Treizeci și ceva de cuvinte, inclusiv pagina de titlu și nenorocitul

de pseudonim. Emma gemu, apăsă pe mânerul hidraulic al scaunului ei de birou și se lăsă mai aproape de covor.

La ușa de pal se auzi o ciocănitură.

— Cum stau lucrurile în aripa Anne Frank?

Iar replica asta. Pentru Ian, o glumă nu era de unică folosință, ci ceva pe care îl foloseai iar și iar, până ți se descompunea în mâini ca o umbrelă ieftină. Când începuseră să se întâlnească, aproape 90% din cele spuse de Ian avea titulatura de „umor”, în sensul că implica un calambur, o voce haioasă sau vreo intenție amuzantă. În timp, Emma sperase să reducă procentul la 40, acesta fiind un nivel suportabil, dar, după aproape doi ani, cifra rămăsese la 75, și viața domestică mergea înainte pe acest fundal vesel. Era posibil să fie cineva pregătit să glumească în cea mai mare parte a timpului vreme de doi ani? Emma scăpase de cearșafurile lui negre, de suporturile pentru sticlele de bere, îi selectase în secret dintre chiloți faimoșii „Summer Roasts”³⁵, dar chiar și așa începea să ajungă la limita măsurii în care putea schimba un bărbat.

— O ceașcă bună de ceai pentru doamna? Întrebă el pe tonul unei slujitoare din Cochney.

— Nu, mulțumesc, iubitele.

— Pâine în ou? Accent scoțian acum. Po' să-ț' fac nește pâine-n ou, draga mea Pupicea?

Pupicea era o găselniță recentă. Când insistase să îi dea o explicație, Ian afirmase că alesese termenul acesta fiindcă ea era atât de dulce la sărutat, atât de dulce. Chiar sugerase că și ea ar putea să-i spună lui Pupicel; Pupicel și Pupicea, Pupicea și Pupicel, dar nu avusese nici un succes.

— Nițică pâine-n ou? Să-ți pregătești stomăcelul pentru diseară?

Diseară. Asta era. De multe ori, când Ian apela la dialectele lui, o făcea fiindcă avea ceva în gând și nu putea să o spună pe vocea lui normală.

— Diseară e o seară mare. În oraș cu Mike TV.

Emma se hotărî să ignore remarca, dar Ian nu se lăsa prea ușor. Cu bărbia sprijinită pe capul ei, citi cuvintele de pe monitor.

— Portret în purpuriu”...

Emma acoperi ecranul cu mâna.

— Te rog să nu citești peste umărul meu.

— Emma T. Wilde. Cine e Emma T. Wilde?

— Pseudonimul meu, Ian...

— Știi de la ce vine T?

— Terifiantă.”

— Tulburătoare.”

— Terminată”, ca în „sunt terminată” și...

— Dacă vrei vreodată să o citesc...

— De ce aș vrea să o citești? E o porcărie.

— Nimic din ce faci tu nu e porcărie.

Ea închise monitorul și își întoarse capul; fără să-l privească, știa că avea expresia aceea de câine bătut. Mult prea des atitudinea ei față de Ian pendula între iritare și remușcare.

— Îmi pare rău, spuse ea, prinzându-i degetele și scuturându-i mâna.

El o sărută pe creștet, apoi rosti în părul ei:

— Știi de la ce cred eu că vine T? De la „Trăsnet”. Emma T. Wilde.

Spuse asta ieșind; o tehnică clasică – fă un compliment și fugi.

Nedorind să cedeze imediat, Emma închise ușa, deschise din nou monitorul, citi cuvintele, se cutremură vizibil, închise fișierul și îl trase în coșul de gunoi. Se auzi un zgomot electronic de hârtie mototolită – sunetul scrisului inutil.

Guițatul detectorului de fum indica faptul că Ian gătea. Emma se ridică și urmări mirosul de unt ars pe coridor până în spațiul folosit drept bucătărie/loc de luat masa; nu era o încăpere separată, doar zona mai plină de grăsime din livingul apartamentului pe care îl cumpăraseră împreună. Emma nu fusese foarte convinsă că era o idee bună; părea genul de loc unde poliția era chemată des, spusese ea, dar Ian insistase până o convinsese. Era o nebunie să închirieze, oricum petreceau împreună majoritatea nopților, era aproape de școala ei, reprezenta un pas înainte pe scara socială etc., așa că puseseră mână de la mână pentru avans și cumpăraseră câteva cărți despre decorațiuni interioare, inclusiv una care îți spunea cum să vopsești furnirul ca să pară marmură italienească. Purtaseră discuții animate despre cum să pună înapoi șemineul, despre rafturi pentru cărți, dulapuri făcute la comandă și soluții de depozitare. Aveau să scoată la lumină podelele de lemn! Ian urma să închirieze o mașină de rașchetat ca să recondiționeze podelele de lemn, așa cum cerea legea. Într-o sâmbătă umedă de februarie, ridicaseră mocheta, se uitaseră neajutorați dedesubt, la plăcile mucegăite, la stratul de sub ele care se dezintegra și la zierele vechi de acolo, apoi, vinovați, bătuseră totul la loc în cuie, de parcă ar fi scăpat de un cadavru. Toate aceste încercări de amenajări aveau ceva lipsit de convingere și de durabilitate, de parcă erau niște copii care își construiau un adăpost, și, în ciuda zugrăvelii proaspete, a tablourilor de pe pereți, a mobilei noi, apartamentul își păstrase aerul sărăcăcios, de locuință temporară.

Acum, Ian stătea în chicineta, într-un val de lumină afumată, cu spatele lat spre ea. Emma îl privi din ușă, îmbrăcat în tricoul familiar, cenușiu cu găuri în el, cu doi centimetri din chiloți vizibili deasupra pantalonilor de trening, „nădragii de alergare”. Zări cuvintele Calvin Klein printre firele de păr castaniu de pe spatele lui și îi trecu prin minte că, probabil, nu asta era ceea ce avusese Calvin Klein în minte.

Ca să rupă tăcerea, zise:

— Nu e puțin cam arsă?

— Nu e arsă, e crocantă.

— Eu zic arsă, tu zici crocantă.

— Hai să lăsăm totul baltă!

Tăcere.

— Ți se vede elasticul de la chiloți, zise ea.

— Da, înadins. O voce efeminată, peltică. Asta se numește modă, iubito.

— Cu siguranță, e foarte provocatoare.

Nimic, doar sunetul mâncării care se ardea.

Dar acum era rândul lui Ian să cedeze.

— Deci unde te duce Masculul Alfa? întrebă, fără să se întoarcă spre ea.

— Undeva în Soko, nu știu.

De fapt, știa, dar numele restaurantului era sinonim cu localurile la modă, metropolitane, și ea nu voia să-i ofere muniție pentru ironii.

— Ian, dacă nu vrei să mă duc diseară...

— Nu, du-te, distrează-te...

— Sau dacă vrei să vii cu noi...

— Ce, Harry și Sally36 și eu? A, nu prea cred, nu?

— Vei fi bine-venit.

— Ca voi doi să glumiți și să vorbiți peste capul meu toată seara...

— Nu facem asta.

— Așa ați făcut ultima oară!

— Ba nu!

— Ești sigură că nu vrei niște pâine în ou?

— Nu!

— Și, oricum, am spectacol diseară, ai uitat? La House of Ha Ha37, în Putney.

— Un spectacol plătit?

— Da, un spectacol plătit! izbucni el. Așa că sunt foarte bine, mulțumesc. Începu să caute cu zgomot în dulap niște sos pentru friptură. Nu-ți bate capul cu mine.

Emma oftă exasperată.

— Dacă nu vrei să mă duc, spune-o.

— Em, nu suntem siamezi. Dacă vrei să mergi, du-te. Distrează-te.

Sticla de sos șuieră tuberculos. Doar nu ți-o pune cu el, bine?

— Asta e destul de improbabil să se întâmple, nu?

— Da, așa spui.

— Se vede cu Suki Meadows.

— Și dacă nu ar fi fost așa?

— Dacă nu, n-ar fi nici cea mai mică diferență, fiindcă te iubesc. Totuși, asta nu era suficient. Ian nu zise nimic, și Emma oftă, traversă bucătăria, lipăind pe linoleum, și îl cuprinse cu brațele de după mijloc, simțind cum se opune gestului. Cu fața apăsată pe spatele lui, inspiră mirosul familiar cald, sărută materialul tricoului, murmură „Nu mai fi bleg” și rămaseră așa o vreme, până când deveni evident că Ian voia să înceapă să mănânce.

— Bine. Mai bine m-aș apuca de corectez lucrările, zise ea și se îndepărtă.

Douăzeci și opt de păreri ametoitoare despre Să omori o pasăre cântătoare.

— Em? o strigă el când ajunsese la ușă. Ce faci în după-amiaza asta? În jur de 5, să zicem?

— Ar trebui să termin până atunci. De ce?

Ian se săltă pe blatul de bucătărie cu farfuria în brațe.

— Mă gândeam să ne băgăm în pat, să facem niște prostioare. „Îl iubesc”, se gândi Emma. „Doar că nu sunt îndrăgostită de el și nici nu-l

iubesc. Am încercat, m-am străduit să-l iubesc, dar nu pot. Îmi construiesc o viață cu un om pe care nu-l iubesc și nu știu ce să fac în legătură cu asta.”

— Poate, răspuse ea din ușă. Poa-te, și își țuguie buzele mimând un sărut, zâmbi și închise ușa.

Nu mai erau dimineți, ci doar dimineți de după.

Cu inima bubuindu-i în piept, plin de transpirație, Dexter fu trezit imediat după prânz de cineva care urla afară, dar se dovedi a fi M-People38. Adormise din nou în fața televizorului, și acum era îndemnat să caute eroul din el însuși.

Sâmbetele, după Blocat în noapte, și le petrecea mereu astfel, în aerul închis, cu staturile lăsate. Dacă ar mai fi trăit, mama lui ar fi strigat pe scări după el să se scoale și să facă totuși ceva în ziua aceea; în schimb, el stătea fumând pe canapeaua de piele neagră, în chiloții din ziua precedentă, jucând Ultimate Doom pe playstation și încercând să nu-și miște capul.

Pe la mijlocul după-amiezii, simți cum îl cuprinde melancolia de weekend și se hotărî să mai exerseze la masa de mixaj. Un fel de DJ amator, Dexter avea un perete întreg de CD-uri și de discuri rare de vinii, așezate pe etajere făcute special, două platane și un microfon, toate deductibile din impozit, și deseori putea fi observat în magazinele de discuri din Soho, purtând pe cap o pereche de căști imense, ca două jumătăți de nucă de cocos. Încă în chiloți, mixă fără grabă în ritmuri de break la noua lui masă nou-nouță de mixaj pentru CD, pregătindu-se pentru următoarea seară cu amicii. Dar ceva lipsea, și, curând, se lăsă pătubaș.

— CD-ul nu e vinii, anunță el, apoi își dădu seama că rostise asta către o încăpere cu totul goală.

Iarăși melancolic, oftă și se îndreptă spre frigiderul imens, plin până la refuz de sticle cu cidru dintr-o marcă nouă și scumpă. În afară de prezentarea spectacolului („televiziune senzațională stă” i se spunea, și aparent era o chestie bună), de curând își extinsese activitatea și la voice-over. Îi lipsea „clasa”, asta fiind aparent o chestie bună, ca exemplificare a unei noi specii de bărbat britanic: metropolitan, cu bani, nejenat de propria masculinitate, de apetitul sexual, de plăcerea pentru mașini, pentru ceasurile mari de titan și pentru gadgeturile din oțel șlefuit. Până acum făcuse voice-over pentru acest cidru premium îmbuteliat, destinat să fie pe gustul tinerilor care se îmbrăcau de la Ted Baker, și pentru un tip nou de aparat de ras pentru bărbați, un obiect SF extraordinar, cu o mulțime de lame și o bandă lubrifiantă care lăsa o urmă mucoasă, de parcă cineva ți-ar fi strănutat pe obraz.

Încercase marea cu degetul chiar și în lumea modellingului, o ambiție mai veche, pe care nu îndrăznise să o mărturisească cu voce tare și pe care o negase rapid ca fiind „doar o mică distracție”. Numai luna asta apăruse într-o revistă pentru bărbați, prezentând ținute „gangster-șic”, și pe nouă pagini fusese înfățișat mestecând trabucuri sau zăcând întins la pământ, ciuruit de gloanțe în mai multe costume elegante la două rânduri. Prin apartament fuseseră împrăștiate neglijent exemplare din revistă, astfel încât musafirii să se împiedice de ele. Există o astfel de revistă chiar și lângă WE, și

uneori se surprindea stând așezat și privindu-se, mort, dar îmbrăcat elegant și aruncat pe capota unui Jaguar.

Prezentarea unei emisiuni cu subiecte senzaționale era bună o vreme, dar nu poți să prezinți numai ciudățeni. La un moment dat în viitor, trebuia să facă și ceva bun în loc de atât-de-prost-că-e-bun, și într-o încercare de a obține o oarecare credibilitate, își înființase propria companie de producție, Mayhem TV SRL. În acel moment, Mayhem exista doar ca siglă stilizată pe o hârtie groasă de corespondență, dar asta lucru avea să se schimbe cu siguranță. Va trebui să se întâmple; așa cum zisese Aaron, agentul lui: „Ești un prezentator minunat pentru tineri, Dexy. Problema e că nu ești tânăr”. Ce altceva s-ar pricepe să facă, dacă i s-ar da ocazia? Să joace teatru? Cunoștea o mulțime de actori, prin natura profesiei și a cercurilor în care se învârtea, jucase pocher cu câțiva și, sincer vorbind, dacă ei puteau s-o facă...

Da, profesional și social, ultimii doi ani reprezentaseră un răstimp pentru oportunități, pentru prieteni, pentru antreuri și premiere noi și grozave, pentru călătorii cu elicopterul și o mulțime de pălăvrăgeli despre fotbal. Desigur, existaseră și momente mai puțin plăcute: o senzație de anxietate și de groază paralizantă, una sau două ocazii când vomitase în public. Prezența lui într-un bar sau într-un club avea ceva care îi făcea pe ceilalți bărbați să dorească să-i arunce jigniri sau chiar să-l lovească, și de curând fusese gonit de pe scenă cu o sticlă, în timp ce prezenta un concert al celor de la Kula Shaker – nu fusese deloc amuzant. Într-o rubrică alcătuită recent despre ce e hot și ce nu, el fusese trecut la „nu”. Această excludere atârname greu în mintea lui, dar încercase să alunge gândul, calificând întâmplarea drept o manifestare a invidiei. Invidia era prețul plătit pentru succes.

Mai existaseră și alte sacrificii pe care se văzuse nevoit să le facă. Din păcate, fusese obligat să renunțe la câțiva vechi prieteni din universitate, fiindcă, la urma urmelor, anul 1988 trecuse. Vechiul lui coleg de apartament, Callum, cel cu care ar fi trebuit să pornească o afacere, continuase să-i lase mesaje tot mai sarcastice, dar Dexter spera că avea să priceapă aluzia cât de curând. Ce-ar fi însemnat să trăiască toți într-o casă mare pentru tot restul vieții? Nu, prietenii sunt ca hainele: buni cât țin, dar în cele din urmă se uzează sau devii prea mare pentru ei. Doar nu era de așteptat să rămâi lângă cineva toată viața, și, în plus, ar fi imposibil să poți strânge prieteni în ritmul ăsta. Ținând cont de acest lucru, sperase într-o politică de trei acceptați, unul exclus. În locul vechilor prieteni la care renunțase, avea acum treizeci, patruzeci, cincizeci de prieteni mai arătoși și mai realizați. Era imposibil de negat numărul uriaș de prieteni, chiar dacă nu era sigur că îi plăcea pe toți. Era celebru, nu, notoriu pentru cocktailurile lui, generozitatea nesăbuită, activitatea de DJ și petrecerile de după emisiune date acasă la el, și nu o dată se trezise în dezastrul plin de fum de a doua zi descoperind că i se furase portofelul.

Nu conta. Niciodată nu existase o perioadă mai favorabilă pentru a fi bărbat, londonez și plin de succes. Londra zumzăia, și el simțea că, într-un fel, totul se reducea la propria persoană. Avea propria afacere, era posesorul unui

modem și al unui CD-player, al unei prietene celebre și al unei cantități uriașe de butoni de manșetă, deținea un frigider ticsit de sticle de cidru premium și o baie plină de aparate de ras cu mai multe lame, și, deși nu-i plăcea cidrul, iar aparatele de ras îi iritau pielea, viața era destul de bună aici, cu obloanele trase în mijlocul după-amiezii, în mijlocul anului, în mijlocul deceniului, aproape de centrul celui mai incitant oraș de pe pământ.

După-amiaza se întindea înaintea lui. Curând va trebui să-și sune dealerul. Diseară avea să fie o petrecere într-o casă uriașă de lângă Ladbroke Grove. Mai întâi trebuia să se întâlnească la cină cu Emma, dar probabil scăpa de ea până la ora 23.

Nu există un moment potrivit pentru a deschide subiectul și nici un mod plăcut de a-l aborda, dar trebuie spus ceva despre relația dintre dragoste și digestia proastă.

Emma și Ian trecuseră de mult de acea etapă din relația lor când mergeau la film, se băteau cu perne și participau la concursuri la pub, iar acum intrau în faza în care stăteau degeaba și mâncau de plictiseală. Familiaritatea adusesese cu ea o nouă naturalețe, și niciodată în viață Emma nu-și imaginase că avea să fie atât de intimă cu sistemul digestiv al unui bărbat. Prima dată când se manifestase în prezența ei, în pat de fapt, fusese ca o mică ciudățenie, și ea răsese – amândoi o făcuseră – din pricina scurtei adieri de aer cald pe coapsa ei goală. „Ian, ești îngrozitor!” chicotise ea, plăcut surprinsă în sinea ei de cât de relaxați și de nestânjeniți se simțeau unul în prezența celuilalt.

Dar, după doi ani într-un spațiu închis, Emma începuse să simtă că erau probabil prea relaxați. Linia de demarcație între iubită și gastroenterolog devenise neclară, și acum, asemenea unui indian care știe să ia urma, Emma putea să intre într-o încăpere și să spună nu numai când plecase Ian de acolo, dar și ce mâncase. Apetitul pentru mâncăruri grase și condimentate, pentru murături și sosuri cu chili exacerbase problema; Ian era omul care trebuia convins că un castravecior era bun pentru ornat, nu pentru salată, și că inelele de ceapă nu erau considerate legume proaspete.

Problema atârna asupra Emmei ca un nor negru, uneori chiar palpabil. „Nu ar trebui să fac asta!” își zicea ea, privind furioasă la video Omul de răchită și așteptând înălțarea fundului care îl dădea de gol, încordarea de pe chipul lui. „Nu ar trebui să fiu nevoită să respir pe gură în propria casă. Relația asta mă sufocă.” Un hohot de râs, o mișcare bruscă precum întinsul mâinii după telecomandă, orice de genul ăsta putea produce un eveniment. Ca o băutură bine amestecată, inevitabil sexul era un element declanșator, și în această atmosferă remanentă Emma stătu goală în pat până când auzi ușa casei închizându-se și pe Ian pornind pe lungul drum spre House of Ha Ha din Putney, ca să-și facă numărul – cincisprezece minute nefericite despre diferențele dintre câini și pisici.

Se uita țintă la tavanul de deasupra, care cobora vizibil spre ea. Prin pereți se auzea la televizorul vecinilor Bland Date, iar vocea Cillei Blach era ascuțită și distinctă ca niște lovituri de ciocan. Încă așezată, se întinse după sticla pe care o aduseseră cu ei în dormitor, apoi o duse în baie și se băgă în

apa din cada ovală, uitându-se încruntată la robinete. Era remarcabil cât de rapid se risipise bucuria de a deține o casă, cât de imateriale și de sărăcăcioase păreau posesiunile lor adunate în micul apartament cu pereți subțiri și covoare de mână a doua. Nu că ar fi fost murdar – fiecare suprafață cât de mică fusese frecată cu peria de sârmă – dar era impregnat de ceva lipicios și de mirosul de cartoane vechi care părea imposibil de îndepărtat. În prima noapte, după ce închiseseră ușa de la intrare și desfăcuseră șampania, Emma simțise că era pe punctul să izbucnească în lacrimi. „O să dureze până o să simțim că e casa noastră”, spusese Ian în timp ce o ținea în brațe în pat în acea noapte – cel puțin puseseră un picior pe scară. Dar ideea de a urca acea scară împreună, treaptă cu treaptă, o umplea de o tristețe teribilă. Ce o aștepta în vârf?

Destul cu asta! În seara asta era o ocazie specială, așa că se ridică din cadă, își spală și își curăță dinții cu ață dentară până începură să o doară gingiile, se dădu din belșug cu spray cu aromă floral-lemnoasă, apoi căută în garderoba ei modestă o ținută care să nu o facă să arate ca domnișoara Morley, profesoara de engleză scoasă în oraș de prietenul ei celebru. Se hotărî să-și ia niște pantofi deloc comozi și o rochie neagră de cocktail pe care o cumpărase de la Karen Millen când era beată.

Se uită la ceas și, cum mai avea ceva timp de pierdut, deschise televizorul.

Într-un concurs național care avea ca scop găsirea celui mai talentat animal de companie din Marea Britanie, Suki Meadows se afla pe cheiul din Scarborough, prezentând spectatorilor un câine care putea să cânte la tobe, animalul mișcând bețele lipite cu bandă adezivă de labe în direcția unei mici tobe. În loc să găsească, pe bună dreptate, deconcertantă această imagine, Suki Meadows râdea, efervescentă și plină de viață, și pentru o clipă Emmei îi trecu prin minte să-l sune pe Dexter și să inventeze o scuză, după care să se întoarcă în pat. Fiindcă, serios, ce sens avea?

Nu era vorba doar despre prietena efervescentă. Adevărul era că Em și Dex pur și simplu nu se mai înțelegeau acum. De cele mai multe ori, el anula întâlnirile în ultima clipă, iar când se întâlneau părea să nu fie în largul lui și cu atenția în cu totul altă parte. Își vorbeau cu voci ciudate, sugrumate, și își pierduseră talentul de a se face unul pe altul să râdă; în schimb, se luau peste picior pe un ton batjocoritor și ironic. Prietenia lor era ca un buchet de flori ofilit căruia ea insista să-i pună apă. De ce nu l-ar lăsa să moară? Era nerealist să se aștepte ca o prietenie să dureze toată viața, și ea avea o mulțime de alți prieteni; vechea gașcă de la colegiu, prietenii de la școală și pe Ian, desigur.

Dar cui ar fi putut să-i spună despre Ian? Nu lui Dexter, nu mai putea să facă asta. Câinele cânta la tobe, și Suki Meadows râdea și tot râdea, iar Emma închise brusc televizorul.

Se studie în oglinda din hol. Sperase să obțină un efect de sofisticare neostentativă, dar se simțea ca într-un costum de bal mascat nereușit. În ultima vreme mâncase mai mulți cârnați decât credea că era posibil, și rezultatul se vedea: o burtică proeminentă. Dacă ar fi fost acolo, Ian i-ar fi

spus că arată minunat, dar ea nu vedea decât abdomenul umflat prin satinul negru. Își puse o mână deasupra, închise ușa din față și începu lungul drum din apartamentul fost social din zona de est spre zona centrală.

— SALUȚI!

O seară fierbinte de vară pe Frith Street, iar el vorbea la telefon cu Suki.

— AI VĂZUT?

— Ce?

— CÂINELE! CÂNTA LA TOBE! A FOST UIMITOR!

Dexter se afla lângă intrarea în Bar Italia, în cămașă lucioasă și costum mai, ambele negre, cu o pălărie cu boruri înguste împinsă spre ceafă, cu telefonul mobil ținut la zece centimetri depărtare de ureche. Vorbind astfel cu Suki, avea mereu senzația că, și dacă închidea, tot o mai putea auzi.

— CU MICILE BEȚE LIPITE DE LĂBUȚE!

— A fost teribil de amuzant, zise el, deși adevărul era că nu fusese în stare să se uite. Invidia nu era un sentiment prea plăcut pentru Dexter, dar știa că se șoptea că Suki era adevăratul talent, că ea îl ducea în spate, așa că se consola cu ideea că publicitatea, salariul mare și popularitatea de care se bucura Suki erau un fel de compromis artistic. Cel mai talentat animal de companie din Marea Britanie? N-ar fi prezentat niciodată așa ceva. Chiar dacă i-ar fi propus cineva.

— NOUĂ MILIOANE DE SPECTATORI SĂPTĂMÂNA ASTA. POATE CHIAR ZECE...

— Suki, pot să-ți explic ceva în legătură cu telefonul? Nu trebuie să țipi în el. Telefonul face pentru tine chestia asta...

Ea pufni și închise, și, de vizavi, Emma rămase o clipă să-l privească pe Dexter cum înjură telefonul din mână. Încă arăta grozav în costum. Păcat că își pusese pălăria, dar măcar nu avea acel handsfree ridicol. Surprinzându-i privirea, chipul lui se luminează, și ea simți un val de afecțiune care spera să dureze toată seara.

— Chiar ar trebui să te descotorosești de chestia aia, zise ea, arătând spre telefon.

El o sărută pe obraz și strecură telefonul în buzunar.

— Ai de ales: fie mă suni pe mine personal, fie suni la clădirea unde se întâmplă să fiu la momentul respectiv...

— Sun la clădire.

— Și dacă ratez apelul?

— Ei, Doamne ferește să se întâmple una ca asta!

— Nu mai suntem în 1988, Em...

— Da, știu asta...

— Șase luni, atâta îți dau, șase luni până cedezi...

— Niciodată.

— Punem pariu?

— OK, punem. Dar, dacă îmi voi cumpăra vreun telefon mobil, poți să-mi faci cinste cu cina.

— Ce, iarăși?

— În plus, îți nenorocește creierul...

— Ba nu face una ca asta...

— De unde știi?

Rămaseră amândoi tăcuți o clipă, având vaga senzație că seara nu începuse prea bine.

— Nu-mi vine să cred că deja te iei de mine, rosti el bosumflat.

— Asta mi-e meseria. Zâmbi și îl îmbrățișa, apăsându-și obrazul de al lui. Nu mă iau de tine. Scuză-mă!

Mâna lui poposi pe ceafa ei goală.

— Au trecut secole.

— Mult prea mult.

El se dădu înapoi.

— Apropo, arăți minunat.

— Mulțumesc, și tu la fel.

— Ei, nu minunat...

— Grozav atunci.

— Mulțumesc. O luă de mâini și i le îndepărtă de corp. Ar trebui să porți mai des rochii, arăți aproape feminină.

— Îmi place pălăria ta, acum dă-ți-o jos...

— Și pantofii!

Emma își răsuci o gleznă înspre el.

— Primul model de toc înalt și talpă ortopedică.

Începură să meargă prin mulțime înspre Wardour Street. Ea îi apucă reverul hainei între degetul mare și arătător, frecând materialul ciudat.

— Chiar, ce e asta? Catifea? Velur?

— Moleschin.

— Am avut odată un trening din materialul ăsta.

— Ce pereche mai suntem și noi, nu? Dex și Em...

— Em și Dex. Ca Rogers și Astaire...

— Burton și Taylor...

— Maria și Iosif...

Dexter o luă de mână, și curând intrară în restaurant.

Poseidon era un buncăr uriaș, săpat în rămășițele unei foste parcări subterane. Intrarea se făcea pe niște scări largi, ca de teatru, care păreau suspendate în mod miraculos deasupra încăperii principale și reprezentau o atracție permanentă pentru clienții de dedesubt, care își petreceau o mare parte din seară evaluând frumusețea sau celebritatea nou-veniților. Cum nu se simțea nici frumoasă, nici celebră, Emma coborî treptele cu o mână pe balustradă și cu alta ascunzându-și abdomenul, până când Dexter o luă de brațul respectiv și se opri, cercetând din priviri încăperea, mândru de parcă el ar fi fost arhitectul.

— Ei, ce părere ai?

— Club Tropicana, zise ea.

Decorul interiorului voia să sugereze romantismul unui vas de croazieră de lux din anii 1920: separeuri de catifea, chelneri în livrea aduceau cocktailuri, hublouri decorative care se deschideau spre nimic și lip sa luminii naturale care dădea locului un aspect de submarin, de parcă se lovise deja de

aisberg și se scufunda. Aerul intenționat de sofisticare interbelică era subminat de zgomotul și de ostentația încăperii, de atmosfera generală de tinerețe și sex, de bani și grăsime prăjită. Toată catifeaua rubinie și fețele de masă de culoarea piersicii din lumea-ntreagă nu ar fi putut înăbuși larva tumultuoasă ce venea dinspre bucătăria deschisă - o pată de inox și alb. „Deci iată, în sfârșit, își zise ea, anii optzeci.”

— Ești sigur că e OK? Pare destul de scump.

— Ți-am zis, fac eu cinste. Îi băgă la loc eticheta de la spatele rochiei, aruncând întâi o privire spre marcă, apoi o luă de mână și o conduse în jos pe scări, cu pas de Fred Astaire, în inima acelei aglomerări de bani, sex și tinerețe.

Un bărbat frumos și spilcuit, cu niște epoleți caraghioși, le spuse că masa lor avea să fie gata în zece minute, așa că își croiră drum spre bar, unde alți bărbați în false costume marinărești erau ocupați să jongleze cu sticle.

— Ce vrei să bei, Em?

— Gin tonic?

Dexter scoase nemulțumit un sunet dezaprobat.

— Acum nu ești în Mandela Bar. Trebuie să bei ceva ca lumea. Două martini, Bombay Sapphire, foarte seci, cu lămâie.

Emma vru să spună ceva, dar Dexter ridică un deget autoritar.

— Ai încredere în mine. Cel mai bun martini din Londra.

Ascultătoare, scoase tot felul de sunete admirative și uimite la performanțele barmanului, în timp ce Dexter îi comenta mișcările.

— Secretul e ca totul să fie foarte, foarte rece înainte să începi. Apă cu gheață în pahar, gin din congelator.

— Cum de știi toate astea?

— M-a învățat mama când aveam... Cât?. Nouă ani?

Își ciocniră paharele, într-un toast tăcut pentru Elizabeth, și amândoi se simțiră iarăși plini de speranță pentru acea seară și pentru prietenia lor. Emma ridică paharul la buze.

— Nu am mai băut niciodată așa ceva.

Prima gură se dovedi absolut delicioasă, rece ca gheața, și o ameți imediat, iar ea încercă să nu o scuipe în timp ce era străbătută de un fior. Se pregătea să-i mulțumească, dar Dexter îi puse paharul lui în mână, băut mai bine de jumătate.

— Mă duc la baie. E incredibil aici. Cea mai grozavă din Londra.

— Abia aștept să mă duc și eu! replică Emma, dar el deja dispăruse, iar ea rămase singură, cu două băuturi în mână, încercând să aibă o aură de încredere și de strălucire ca să nu arate ca o chelneriță.

Dintr-odată, o femeie înaltă, într-un corset cu model leopard, ciorapi lungi și portjartier apăru lângă ea atât de brusc, încât Emma tresări și scoase un sunet de surprindere când își vărsă martini pe încheietura mâinii.

— Țigări?

Femeia era extraordinar de frumoasă, voluptoasă și aproape dezbrăcată, ca o siluetă de pe fuzelajului unui B52, cu sânii părând să se sprijine pe o tavă etajată cu țigări și trabucuri.

— Nu vreți nimic? insistă ea, zâmbind de sub fondul de ten și potrivindu-și cu un deget bentița de catifea neagră de la gât.

— A, nu fumez, rosti Emma de parcă ar fi fost un defect personal pe care intenționa să-l îndrepte, dar femeia deja își direcționase zâmbetul peste umărul ei, fluturând din dantela neagră și lipicioasă a genelor.

— Țigări, domnule?

Dexter zâmbi și își scoase portofelul din buzunarul interior al hainei, în timp ce cerceta mărcile expuse sub sânii ei. Cu o mișcare de cunoscător, se hotărî asupra unui pachet de Marlboro Lights, și Fata cu Țigări dădu aprobator din cap, de parcă făcuse o alegere excelentă.

Dexter îi dădu o bancnotă de cinci lire îndoită pe lungime.

— Păstrează restul, zise el zâmbind.

Exista oare o expresie mai plină de putere decât „Păstrează restul”? Înainte se simțea stânjenit rostind-o, dar acum nu. Ea îi aruncă un superb zâmbet afrodisiac, și pentru o clipă crudă Dexter își dori să fie însoțit la masă de fata cu țigările, nu de Emma.

„Uită-te la el, drăguțul”, își zise Emma, observând sclipirea de autosatisfacție. Nu cu mult timp în urmă, existase o vreme când băieții voiau să fie Che Guevara; acum, toți își doreau să ajungă Hugh Hefner. Cu console pentru jocuri. În timp ce Fata cu Țigări își croia drum prin mulțime, Dexter arăta ca și cum ar fi vrut să încerce să o mângâie pe fund.

— Ai salivă pe moleschin.

— Poftim?

— Ce-a fost asta?

— Fata cu țigările, zise el ridicând din umeri și strecurând pachetul nedesfăcut în buzunar. Locul ăsta e celebru pentru asta. E strălucire, un pic de teatru.

— Atunci de ce e îmbrăcată ca o prostituată?

— Nu știu, Em, poate că ciorapii negri de lână sunt la spălat. Luă paharul cu martini și îl goli. Postfeminism, nu?

Emma se uită la el cu scepticism.

— A, așa i se zice acum?

Dexter făcu un semn din cap către fundul Fetei cu Țigări.

— Ai putea să arăți așa dacă ai vrea.

— Nimeni nu reușește să nu priceapă esența așa ca tine, Dex.

— Vreau să zic că e o chestiune de opțiune. Îți conferă putere.

— Mintea ascuțită ca briciul...

— Dacă alege să poarte ținuta aceea, atunci poate s-o facă!

— Dar, dacă ar refuza, ar fi dată afară.

— La fel și chelnerii! Și, oricum, poate că îi place să o poarte, poate e amuzant, poate se simte sexy așa. Asta e feminism, nu?

— Ei bine, nu e definiția din dicționar...

— Nu mă face să par vreun soi de șovin, și eu sunt feminist!

Emma își dădu ochii peste cap, și Dexter își reaminti cât de enervantă și de moralizatoare putea să fie.

— Chiar sunt! Sunt un feminist!

— Și voi lupta până la moarte, până la moarte, ține cont, pentru dreptul femeii de a-și expune sânii pentru un bacșiș.

Acum fu rândul lui să-și dea ochii peste cap și să scoată un râset superior.

— Nu mai suntem în 1988, Em.

— Și ce înseamnă asta? O tot repeți, și eu tot nu știu ce înseamnă.

— Înseamnă să nu mai lupți în bătălii deja pierdute. Mișcarea feministă ar trebui să fie legată de salarii egale și de oportunități egale, de drepturi civile, nu să decidă ce poate purta sau nu de bunăvoie o femeie într-o seară de sâmbătă!

Emma rămase cu gura căscată de indignare.

— Nu asta e ceea ce...

— Și, oricum, eu îți fac cinste! Nu mă mai stresa atât!

În astfel de momente, Emma trebuia să-și aducă aminte că era îndrăgostită de el – sau că fusese odată, cu multă vreme în urmă. Se aflau în pragul unei dispute lungi și inutile, în urma căreia simțea că ar putea avea câștig de cauză, însă cu riscul de a distruge seara de tot. Își ascunse fața după paharul de băutură, mușcând sticla cu dinții, și numără încet înainte să spună:

— Hai să schimbăm subiectul!

Dar el nu o mai asculta, privind în schimb peste umărul ei la șeful de sală care le făcea semn.

— Haide, am reușit să capăt o masă cu canapea.

Se așezară într-un separeu de catifea mov și cercetară meniul în tăcere. Emma se așteptase la ceva pretențios și franțuzesc, dar era practic mâncare de cantină scumpă: pește pane, plăcintă cu carne de vită, burgeri. Emma își zise că era genul de restaurant unde ketchupul era servit într-o sosieră de argint.

— E Anglia modernă, îi explică Dexter cu răbdare, de parcă toți banii aceia plătiți pentru cârnați și piure reprezentau ceva foarte modern și foarte britanic.

— Eu o să iau stridii, zise Dexter. Cred că locale.

— Sunt prietenoase? Întrebă Emma cu glas scăzut.

— Poftim?

— Cele locale... sunt prietenoase? perseveră ea, gândind: „Doamne, mă transform în lan”.

Fără să înțeleagă, Dexter se încruntă și își îndreptă iar atenția spre meniu.

— Nu, sunt doar mai dulci, perlate și dulci, și mai fine decât stridiile de stâncă, mai delicate. Iau o duzină.

— Dintr-odată, ești foarte cunoscător.

— Îmi place mâncarea. Întotdeauna mi-au plăcut mâncarea și vinul.

— Îmi aduc aminte de tonul acela la wok pe care mi l-ai gătit atunci. Încă mai simt gustul în fundul gâtului. Amoniacul...

— Nu îmi place să gătesc, îmi plac restaurantele. Acum, de cele mai multe ori mănânc în oraș. De fapt, am fost întrebat dacă nu vreau să fac un material despre asta pentru duminică.

— Despre restaurante?

— Despre baruri. O rubrică săptămânală numită „Din bar în bar”, un fel de „bărbatul prin oraș”.

— Și ai scrie tu materialul?

— Evident că l-aș scrie eu! replică el, deși fusese asigurat că i se puneau la dispoziție oameni care să facă totul.

— Și ce ar fi de zis despre cocktailuri?

— Ai fi surprinsă cât de multe. Acum, cocktailurile sunt foarte cool. Un fel de glamour retro. De fapt... își duse la gură paharul gol de martini... Și eu sunt un fel de mixolog.

— Misogin?

— Mixolog.

— Scuză-mă, am crezut că ai zis misogin.

— Întreabă-mă cum se face un cocktail, orice cocktail vrei tu.

Emma își apăsă bărbia cu degetul.

— OK, ăăă... Bere cu limonadă!

— Vorbesc serios, Em, e o adevărată artă.

— Ce anume?

— Mixologia. Oamenii merg la cursuri speciale.

— Poate că asta ar fi trebuit să faci pentru diplomă.

— Cu siguranță, ar fi fost mai al dracului de util!

Remarca fusese atât de agresivă și de acră, încât Emma tresări vizibil, și Dexter păru puțin șocat, ascunzându-și fața după lista de vinuri.

— Vrei alb sau roșu? Eu o să comand încă un martini, apoi o să luăm un Muscadet alb pentru stridii, după care o să continuăm cu niște Margaux. Ce părere ai?

Comandă, apoi se duse din nou la toaletă, luând cu el și paharul de martini, ceea ce Emma consideră ciudat și ușor neliniștitor. Minutele se scurseră lungi. Citi eticheta sticlei de vin, apoi o citi din nou, după care privi în gol și se întrebă în ce moment devenise el atât de... atât de mixolog? Iar ea de ce părea așa de țepoasă, de rea și de posomorâtă? Nu-i păsa cu adevărat de ceea ce purta Fata cu Țigări, nu atât de mult, dar atunci de ce păruse atât de pedantă și de sentențioasă? Se decise să se relaxeze și să se simtă bine. La urma urmelor, asta era Dexter, cel mai bun prieten al ei, pe care îl iubea. Nu?

În cea mai uimitoare toaletă din Londra, aplecat peste chiuvetă, Dexter gândea cam același lucru. O iubea pe Emma Morley, presupunea că da, dar îi dispăcea tot mai mult aerul de corectitudine, de centru comunitar, de teatru cooperatist, de 1988. Atât de... de... subvenționată. Nu era potrivit, mai ales într-un decor ca ăsta, un loc anume făcut pentru ca un bărbat să se simtă ca un agent secret. După gulagul ideologic sumbru al școlii de la mijlocul anilor

'80, cu vinovăția și politica radicală specifice, i se permitea în sfârșit să se distreze, și era un lucru chiar atât de rău să-ți placă un cocktail, o țigară și flirtul cu o fată drăguță?

Și glumele; de ce se lua mereu de el, amintindu-i de eșecuri? Nu le uitase. Toate chestiile acelea despre a fi „elegantă” și „fundul meu mare”, și încălțărilor ortopedice, și nesfârșita, nesfârșita autocritică. „Să mă ferească Domnul de comediant, își zise el, cu remarcile lor acide și observațiile istețe, cu nesiguranța și disprețul lor de sine.” De ce nu putea o femeie să aibă un pic de grație, de eleganță și de încredere, în loc să se poarte tot timpul ca un fel de actor de stand-up comedy lipsit de haz?

Și clasa! Nici să nu pomenim despre clasă! El o duce la un restaurant grozav, pe banii lui, și ea își pune basca muncitorească! Era un fel de vanitate și de demnitate personală în atitudinea aceea de erou al clasei muncitoare care îl scotea din sărite. De ce revenea încă la poveștile despre cum a mers ea la teatru cu bilet gratuit, cum nu a fost niciodată în vacanță în străinătate, nu a mâncat niciodată stridii? Are treizeci de ani, toate astea s-au petrecut cu multă, multă vreme în urmă, și e momentul ca ea să-și asume responsabilitatea pentru propria viață. Îi oferi o liră nigerianului care îi dăduse prosopul, intră în restaurant, o văzu pe Emma jucându-se cu tacâmurile în rochia ei de înmormântare de pe High Street și simți un nou val de iritare. La bar, în dreapta, o zări pe Fata cu Țigări, stând singură. Ea îl văzu și zâmbi, iar Dexter se decise să facă un ocol.

— Un pachet de Marlboro Light, te rog.

— Cum, iar? se miră ea, atingându-i încheietura cu mâna.

— Ce pot să spun? Fumez ca un turc.

Ea râse din nou, iar el și-o imagină pe banchetă alături de el, în timp ce mâna lui îi mângâia pe sub masă coapsa înfășurată în dres. Băgă mâna după portofel.

— De fapt, mai târziu mă duc la o petrecere cu vechea mea colegă de facultate de acolo... „Vechea colegă de facultate”, se gândi. „Ce expresie potrivită!”... Și nu vreau să rămân fără țigări. Îi întinse o bancnotă de cinci lire, îndoită pe lungime, ținând-o între arătător și degetul mijlociu. Păstrează restul!

Ea zâmbi, și el observă un mic punct de ruj pe dinții albi din față. I-ar fi plăcut foarte mult să o țină de bărbie și să îl șteargă cu degetul mare.

— Ai ruj...

— Unde?

El întinse mâna până când degetul lui ajunse la cinci centimetri de gura ei.

— Chiar. Acolo.

— Nu ține deloc! își șterse dinții cu vârful limbii roz. E mai bine? întrebă ea zâmbind.

— Mult mai bine. Dexter îi întoarse zâmbetul și se îndepărtă, apoi se răsuci spre ea. Doar de curiozitate, spuse el, la ce oră termini diseară?

Stridiile sosiseră, lucioase și ciudate pe patul lor de gheață în curs de topire. Emma își petrecuse timpul bând din greu, cu zâmbetul fix al cuiva

care fusese lăsat singur, fără a fi însă deranjat de asta. În cele din urmă, îl zări strecurându-se un pic nesigur pe picioare prin restaurant. Se prăbuși în separeu.

— Am crezut că ai căzut înăuntru!

Asta era o replică de pe vremea bunicii. Folosea materialul bunicii.

— Scuze, rosti el și nu mai adăugă nimic. Începură să mănânce stridiile. Ascultă, e o petrecere mai târziu. La colegul meu Oliver, cu care joc pocher. Ți-am povestit despre el. Vărsă în gură conținutul stridiei. E baronet.

Emma simți cum apa de mare i se scurgea pe încheietură.

— Și ce are asta de-a face cu ceva?

— Ce vrei să zici?

— Faptul că e baronet.

— Doar am zis, e un tip de treabă. Vrei lămâie?

— Nu, mulțumesc. Înghiți conținutul stridiei, încercând să-și dea seama dacă fusese invitată la petrecere sau doar informată că avea loc. Și unde o să fie petrecerea asta?

— În Holland Park. O casă masivă, grozavă.

— Ah. OK.

Tot nu era sigură. O invita și pe ea sau se scuza că pleca mai devreme? Mâncă o altă stridie.

— Ești bine-venită și tu, spuse el în cele din urmă, întinzându-se după sosul tabasco.

— Da?

— Absolut, întări el.

Emma îl privi cum deschide capacul lipicios al sticlei de tabasco cu coada furculiței.

— Doar că nu o să cunoști pe nimeni, asta-i tot.

În mod clar nu era invitată.

— O să te cunosc pe tine, rosti ea cu glas slab.

— Da, cred că ai dreptate. Și pe Suki! Suki va fi acolo.

— Nu filmează în Scarborough?

— O aduc cu mașina înapoi în seara asta.

— Se descurcă foarte bine, nu?

— Da, amândoi ne descurcăm bine, replică el, cam rapid și puțin prea tare.

Emma decise să nu insiste.

— Da, asta am vrut să zic. Că amândoi vă descurcați bine. Luă o stridie, apoi o puse la loc în farfurie. Chiar îmi place de Suki, continuă ea, deși o întâlnește doar o singură dată, la o petrecere tematică impresionantă a Studioului 54, desfășurată la un club privat din Hoxton. Și Emma chiar o plăcuse, deși nu reușise să scape de senzația că Suki o tratase cam ciudat, ca pe unul dintre prietenii de modă veche, modești, ai lui Dexter, de parcă Emma se afla acolo doar pentru că ar fi câștigat un concurs telefonic.

El dădu pe gât o altă stridie.

— E grozavă, nu-i așa? Suki.

— Da, este. Cum merg lucrurile între voi?

— A, bine. E un pic cam dificil să fii tot timpul în atenția publicului...

— Mie-mi zici! replică Emma, dar el nu păru să o audă.

— Iar uneori am impresia că ies cu un megafon, dar e grozav. Serios. Știi care-i cel mai bun lucru la relația asta?

— Spune-mi!

— Știe cum e. Să apari la televizor. Înțelege.

— Dexter, ăsta e cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată! „Iar începe, își zise Dexter, cu micile comentarii acide.”

— Păi, e adevărat. El ridică din umeri și se hotărî că, de îndată ce achita nota, seara lor avea să se încheie. De parcă s-ar fi gândit mai bine, adăugă: Deci petrecerea. Îmi fac doar griji pentru cum o să ajungi acasă, asta-i tot.

— Walthamstow nu e pe Marte, Dex, ci doar în nord-estul Londrei. Există viață umană acolo.

— Știu!

— E pe linia de metrou Victoria!

— Dar e un drum lung cu mijloacele de transport, și petrecerea nu începe până la miezul nopții. De-abia o să ajungi acolo, că va trebui să pleci. Doar dacă nu-ți dau bani de taxi...

— Am bani, primesc salariu.

— Dar din Holland Park până în Walthamstow?

— Dacă e ciudat să vin...

— Nu el Nu e ciudat. Vreau să vii. Hai să ne hotărâm mai târziu, bine? Și, fără să-și ceară scuze, se duse din nou la toaletă, luându-și paharul cu el, de parcă ar fi avut acolo o altă masă. Emma rămase să bea pahar după pahar de vin și continuă să fiarbă în sinea ei, până ajunse să dea în clocot. Și astfel plăcerea dispăru încet, încet. Dexter se întoarse când sosiră felurile principale. Emma cercetă batogul pane cu bere, cu piure de mazăre și mentă. Feliile de cartofi palide și groase fuseseră tăiate în ovaluri perfecte și așezate unele peste altele precum cărămizile, cu batogul în echilibru instabil deasupra, de parcă se pregătea să se arunce în balta verde și vâscoasă de dedesubt. Ce joc era și ăsta? Construcție cu cuburi de lemn? Cu grijă, Emma extrase un cartof din vârful grămezii. Tare și rece în interior.

— Ce mai face Regele Comediei? De când se întorsese de la toaletă, tonul lui Dexter devenise chiar mai agresiv și mai provocator. Băiatul-Metan.

Emma se simți ca o trădătoare. Acesta ar fi putut reprezenta momentul potrivit pentru a începe să facă niște confidențe privind dezastrul relației ei și dilema în care se găsea în legătură cu viitorul acesteia. Dar nu putea să discute cu Dexter, nu acum.

— Ian face foarte bine, rosti ea cu emfază.

— Coabitarea e OK? E bine în apartament?

— Fantastic. Nu l-ai văzut până acum, nu? Ar trebui să ne faci o vizită!

Invitația fu rostită cu jumătate de gură, iar replica, un „hinin” care nu însemna nimic. Dexter se îndoia de existența plăcerii dincolo de zona centrală a metroului. Urmă o tăcere, și fiecare se întoarse la propria farfurie.

— Cum e friptura? întrebă ea în cele din urmă.

Lui Dexter părea să-i fi pierit apetitul, căci diseca încet carnea roșie în sânge fără să o mănânce.

— Senzațională. Dar peștele cum e?

— Rece.

— Da? Se uită la farfuria ei, apoi clătină cu înțelepciune din cap. E opac, Em. Așa ar trebui să fie gătit peștele, doar până devine opac.

— Dexter... Vocea ei era dură și tăioasă... E opac fiindcă e înghețat. Nu a fost dezghețat.

— Nu? Împunse furios cu un deget bucata de pește. Ei bine, o să-l trimitem înapoi!

— E în regulă. O să mănânc numai cartofii.

— Nu, la dracu! Trimite-l înapoi! Nu am de gând să plătesc pentru un nenorocit de pește congelat! Ce e aici, Bejam39? Comandăm altceva.

Îi făcu semn unui chelner, și Emma văzu cum Dexter își manifestă autoritatea, insistând că mâncarea nu era suficient de bună, că în meniu se preciza pește proaspăt, că voia să fie scos de pe nota de plată și să li se aducă gratuit altceva. Emma încercă să spună că nu îi mai era foame, în timp ce Dexter insistă la rândul lui că trebuia să accepte altceva în loc fiindcă era gratuit. Nu avu de ales, așa că se uită din nou în meniu, în timp ce chelnerul și Dexter o priveau mânioși, și în tot acest timp friptura lui stătea acolo, ciopârțită, dar neatinsă, până când Emma se hotărî în cele din urmă și căpătă gratis o salată verde – după care rămaseră singuri din nou.

Stăteau tăcuți în dezastrul serii, în fața unor farfurii cu mâncare nedorită, și Emma simți că îi venea să plângă. Asta voia el? Să o supere?

— Eh... lucrurile merg bine, rosti el și aruncă șervetul pe masă.

Emma voia să plece acasă. Avea să sară peste desert, să dea uitării petrecerea – oricum era evident că el nu voia ca ea să meargă – și să se ducă acasă. Poate că Ian se întorsese, bun, și atent, și îndrăgostit de ea, și ar putea să stea de vorbă sau doar să se țină în brațe și să se uite la televizor.

— Deci, rosti el cu privirea cercetând încăperea, cum e la muncă?

— E bine, Dexter, răspunse ea, privindu-l urât.

— Ce? Ce am făcut? repetă el indignat, concentrându-și din nou atenția asupra ei.

Ea vorbi fără menajamente:

— Dacă nu te interesează, nu întreba.

— Ba mă interesează! Doar că... își mai turnă niște vin. Am crezut că o să scrii o carte sau ceva.

— Scriu o-carte-sau-ceva, dar trebuie să-mi câștig și existența. Și, mai ales, îmi și place, Dexter, și sunt o profesoară al naibii de bună!

— Sunt sigur că ești! Doar că, vezi, știi vorba aceea: „Cei care pot...”

Emma rămase cu gura căscată. „Păstrează-fi calmul...”

— Nu, Dexter, nu o știi. Spune-mi, care e vorba aceea?

— O știi...

— Nu, serios, Dexter, spune-mi tu.

— Nu are importanță.

Dexter căpătase o expresie rușinată.

— Mi-ar plăcea să o aflu. Termină-ți vorba. „Cei care pot...”

Dexter oftă, cu un pahar de vin în mână, și continuă sec:

— Cei care pot fac, cei care nu, învață pe alții...

Emma scuipează cuvintele:

— Iar cei care învață pe alții zic să te duci dracului.

De data asta acum paharul de vin ateriză în poala lui, în timp ce Emma împinse masa la o parte și sări în picioare, își apucă geanta și, făcând sticlele și farfuriile să zdrăngăne, ieși din separeu, străbătând ca o furtună locul acela oribil. Toți cei din jur se uitau la ea, dar ei nu-i păsa, nu voia decât să plece de acolo. „Nu plânge, n-am să plâng”, își ordonă și, privind peste umăr, îl văzu pe Dexter ștergându-și furios poala, dând peste un chelner și pornind în urma ei. Ea se întoarse și o luă la fugă, și o văzu pe Fata cu Țigări coborând scările cu picioarele ei lungi pe tocurele înalte, cu un rânjel pe buzele roșii. În ciuda promisiunii pe care și-o făcuse, Emma simți lacrimi fierbinți de umilință înțepându-i ochii și se împiedică pe scară din cauza pantofilor ăloro idioți cu toc, și se auzi un oftat puternic din partea asistenței când ea se prăbuși în genunchi. Fata cu Țigări se aplecă spre ea, ținând-o de un cot, cu o expresie înnebunitoare de îngrijorare reală.

— Ești bine?

— Da, mulțumesc, nu am nimic...

Dar Dexter ajunsese deja lângă ea și o ajuta să se ridice în picioare. Se smulse cu fermitate din strânsoarea lui.

— Lasă-mă-n pace, Dexter!

— Nu mai țipa, calmează-te...

— Nu vreau să mă calmez...

— În regulă, scuză-mă, îmi pare rău, îmi pare rău. Orice te-a înfuriat, îmi pare rău!

Emma se întoarse spre el, cu ochii arzând de furie.

— Cum, nu știi?

— Nu! Vino înapoi la masă, și poți să-mi spui!

Dar ea se repezi înainte, ajunsese la ușile batante și le închise în urma ei, astfel că muchia de metal îl lovi cu putere în genunchi. El o urmă șchiopătând.

— E o prostie, suntem amândoi un pic beți, asta-i tot...

— Nu, tu ești beat! Întotdeauna ești beat, sau drogat, sau cumva când ne vedem. Nu-ți dai seama că practic nu te-am mai văzut treaz de... trei ani? Am și uitat cum arăți treaz, ești prea ocupat să tot trăncănești despre tine sau despre noii tăi prieteni, ori să te duci la WE din zece în zece minute - nu știu dacă e vorba despre dizenterie sau despre prea multă cocaină, dar oricum e al dracului de nepolitic, și mai ales e plictisitor. Chiar și când vorbești cu mine, te uiți mereu peste umărul meu, în caz că zărești o opțiune mai bună...

— Nu e adevărat!

— E adevărat, Dexter! Ei bine, la dracu' cu toate! Ești prezentator TV, Dex. Nu ai inventat penicilina, e televiziune, și încă una de rabat. Poți să te duci la dracu', eu m-am săturat!

Acum stăteau în mijlocul mulțimii de pe Wardour Street, în lumina palidă a amurgului de vară.

— Hai să mergem undeva să vorbim despre asta.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, vreau doar să mă duc acasă...

— Emma, te rog...

— Dexter, lasă-mă în pace, bine?

— Te porți isteric. Vino aici!

El o luă din nou de braț și, neinspirat, încercă să o îmbrățișeze. Emma îl împinse la o parte, dar el nu îi dădu drumul. Oamenii începuseră să se uite la ei, un alt cuplu care se certa în Sobo într-o sâmbătă seara, și Emma cedă în cele din urmă, lăsându-se trasă spre o străduță lateralnică.

Tăcuți acum, Dexter se îndepărtă de ea ca să o poată privi mai bine. Emma stătea cu spatele la el, ștergându-și ochii cu dosul palmei, și brusc, el simți un sentiment de rușine.

În cele din urmă, Emma vorbi, cu o voce calmă, cu fața spre perete.

— De ce te porți așa, Dexter?

— Așa cum?

— Știi cum.

— Sunt eu însumi!

Ea se răsuci cu fața spre el.

— Nu, nu ești. Știu cum ești, și ăsta nu ești tu. Ești oribil așa. Ești nesuferit. Dexter. Adică întotdeauna ai fost un pic nesuferit, din când în când, cam plin de tine, dar erai și amuzant, și bun uneori, și interesat de alți oameni, nu numai de tine. Dar acum, pur și simplu, ți-ai pierdut controlul cu băutura și drogurile...

— Doar mă distrez!

Emma pufni o dată și ridică spre el ochii mânjiți de machiaj negru.

— Și uneori mă las dus de val, asta-i tot. Dacă nu ai fi atât de critică tot timpul...

— Așa sunt? Nu cred. Încerc să nu fiu. Doar că nu... Tăcu și scutură din cap. Știi că ai trecut prin multe în ultimii ani, și am încercat să înțeleg asta, chiar am încercat, cu mama ta și cu toate, dar...

— Continuă, spuse el.

— Pur și simplu, nu cred că mai ești omul pe care-l cunoșteam. Nu mai ești prietenul meu. Asta-i tot.

Dexter nu reuși să găsească vreo replică potrivită, așa că rămaseră tăcuți, până când Emma întinse mâna, îi luă două degete și i le strânse în palmă.

— Poate... poate că asta e, atunci, zise ea. Poate că pur și simplu s-a terminat.

— S-a terminat? Ce s-a terminat?

— Noi. Eu și cu tine. Prietenia. Sunt lucruri despre care aveam nevoie să vorbesc cu tine, Dex. Despre mine și Ian. Dacă ai fi prietenul meu, ar trebui să pot să vorbesc cu tine, dar nu pot, și, dacă nu pot să stau de vorbă cu tine, atunci ce sens ai? Ce sens avem noi?

— Ce sens”?

— Ai spus-o singur, oamenii se schimbă, nu are rost să devenim sentimentali în legătură cu asta. Mergi mai departe, găsește pe altcineva.

— Mda, dar nu m-am referit la noi.

— De ce nu?

— Fiindcă suntem... noi. Suntem Dex și Em. Nu?

Emma ridică din umeri.

— Poate ne-am înstrăinat unul de celălalt.

Dexter nu zise nimic un timp, apoi vorbi!

— Deci crezi că ne-am înstrăinat unul de celălalt, că te-ai înstrăinat de mine?

Emma își șterse nasul cu dosul palmei.

— Cred că tu mă consideri... plictisitoare. Cred că tu auzi că îți împiedic libera exprimare. Cred că ți-ai pierdut interesul pentru mine.

— Em, nu cred că ești plictisitoare.

— Nici eu! Nici eu! Cred că sunt al dracului de minunată, numai că tu nu vezi, și cred că pe vremuri credeai și tu lucrul ăsta! Dar dacă acum nu o mai faci sau pur și simplu mă să consideri ceva de la sine înțeles, foarte bine. Doar că nu sunt pregătită să mai fiu tratată așa.

— Tratată cum?

Ea oftă și, după un moment de tăcere, răspunse:

— Ca și cum vrei mereu să fii altundeva, cu altcineva.

Dexter ar fi negat, dar chiar în acel moment Fata cu Țigări aștepta în restaurant, cu numărul lui de mobil îndesat la jartieră. Mai târziu, avea să se întrebe dacă ar fi putut spune atunci ceva care să salveze situația, poate să facă o glumă. Dar nu-i trecu nimic prin minte, și Emma îi dădu drumul la mână.

— Atunci, du-te, zise ea, du-te la petrecere. Acum ai scăpat de mine. Ești liber.

Cu o bravadă nereușită, Dexter încercă să râdă.

— O spui de parcă... îmi dai papucii!

Emma zâmbi cu tristețe.

— Cred că o fac într-un fel. Nu mai ești cel de altădată, Dex. Chiar îmi plăcea cu adevărat de cel vechi. Mi-ar plăcea să îl recapăt, dar, între timp, îmi pare rău, însă nu cred că ar trebui să mă mai suni.

Se întoarse și, ușor nesigură, începu să se îndepărteze pe aleea laterală înspre Leicester Square.

Pentru o clipă, lui Dexter îi trecu fulgerător prin minte, dar cu o limpezime de cristal, imaginea lui la înmormântarea mamei sale, plângând cu suspine, încovrigat pe podeaua băii, în timp ce Emma îl ținea în brațe și îl mângâia pe păr. Totuși, reuși să treacă cu vederea acest lucru ca și cum nu ar fi avut nici o importanță, să-l dea deoparte ca pe un rebut. O urmă câțiva pași.

— Haide, Em, rămânem prieteni, nu? Știu că am fost puțin cam ciudat, doar că...

Ea se opri o clipă, însă nu se întoarse, și el știu că plângea.

— Emma?

Apoi, foarte rapid, ea se răsuci, se apropie de el și îi trase fața spre a ei, lipindu-și obrazul cald și ud de al lui, șoptindu-i rapid și încet la ureche, și pentru o clipă minunată el crezu că fusese iertat.

— Dexter, te iubesc atât de mult. Atât, atât de mult, și probabil o voi face mereu. Buzele ei îi atinseră obrazul. Doar că nu te mai plac. Îmi pare rău.

Și apoi dispăru, și Dexter se trezi singur în stradă, pe aleea lăturalnică, încercând să-și imagineze ce ar putea face în continuare.

Ian se întoarce chiar înainte de miezul nopții și o găsește pe Emma ghemuită pe canapea, uitându-se la un film vechi.

— Te-ai întors repede. Ce face Băiatul de Aur?

— Groaznic, murmură ea.

Dacă simte vreo satisfacție auzind asta, Ian nu o arată și întrebă:

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu în seara asta.

— De ce? Emma, spune-mi! Ce a zis? V-ați certat?

Emma se ridică să-i facă loc lângă ea, și el observă rochia cu care este îmbrăcată, genul pe care nu îl poartă niciodată pentru el.

— Cu asta ai fost îmbrăcată?

Ea apucă tivul rochiei între degetul mare și arătător.

— A fost o greșeală.

— Cred că arăți minunat.

Ea se ghemuiește lângă el, sprijinindu-și capul de umărul lui.

— Cum a fost numărul?

— Nu prea grozav.

— L-ai făcut pe cel despre câini și pisici?

— Îhî.

— Publicul te-a întrerupt?

— M-a cam întrerupt.

— Poate că nu e cel mai bun material al tău.

— M-a și huiduit.

— Asta face parte din riscurile meseriei, nu? Toată lumea trece prin așa ceva la un moment dat.

— Cred că da. Cred că uneori pur și simplu mă tem...

— De ce?

— Că s-ar putea să nu fiu... foarte amuzant.

Ea vorbește cu gura lipită de pieptul lui.

— Ian?

— Da?

— Ești foarte, foarte amuzant.

— Mulțumesc, Em.

Ian își sprijină capul de al ei și se gândește la cutiuța roșie căptușită cu mătase șifonată în care se află inelul de logodnă.

În ultimele două săptămâni stătuse ascunsă într-o pereche de șosete făcute ghem, în așteptarea momentului potrivit. Dar totuși nu acum. Peste trei săptămâni aveau să se afle pe plajă în Corfu. Își imaginează un

restaurant pe malul mării, o lună plină, Emma într-o rochie de vară, proaspăt bronzată și zâmbitoare, poate cu un castron cu caldari între ei. Își imaginează că are să-i dea inelul într-un mod amuzant. De câteva săptămâni ticluiește în minte tot felul de scenarii de comedie romantică – poate să-l strecoare în paharul ei de vin când e la baie sau să-l găsească el în gura peștelui la grătar și să se plângă ospătarului. Să-l amestece printre caldari ar putea fi o idee. Ar putea pur și simplu să i-l dea. Încearcă în minte tot felul de cuvinte. „Căsătorește-te cu mine, Emma Morley. Căsătorește-te cu mine.”

— Te iubesc mult, Em, rostește el.

— Și eu te iubesc, răspunde Emma. Și eu te iubesc.

În pauza ei de douăzeci de minute, Fata cu Țigări stă la bar, cu un sacou peste costumație, sorbind din paharul cu whisky și ascultându-l pe acest bărbat care vorbește încontinuu despre prietena lui, biata fată care căzuse pe scări. Se pare că avuseseră o ceartă. Fata cu Țigări ascultă din când în când monologul, dând din cap uneori și uitându-se pe furiș la ceas. Mai sunt cinci minute până la miezul nopții, și ar trebui să se întoarcă la treabă. Ora dintre 12 și 1 este cea mai profitabilă din punctul de vedere al bacșișurilor, poftele și prostia bărbaților atingând atunci cote maxime. Încă cinci minute și avea să plece. Oricum, bietul amărât de-abia se mai ține pe picioare.

Îl recunoaște din emisiunea aceea TV idioată – și nu se vede cu Suki Meadows? – dar nu-și poate aduce aminte cum îl cheamă. Oricum, o urmărește cineva? Costumul omului e pătat, buzunarele sunt umflate de la pachetele de țigări nefumate, nasul îi lucește de la pelicula de grăsime și respirația îi miroase urât. Și, în plus, nici măcar nu s-a obosit să o întrebe cum o cheamă.

Pe Fata cu Țigări o cheamă Cheryl Thomson. De obicei, ziua lucrează ca infirmieră, ceea ce e epuizant, dar mai face câte o tură și aici fiindcă îl cunoaște pe manager din școală, și bacșișurile sunt incredibile dacă ești dispusă să flirtezi un pic. Acasă, în apartamentul ei din Kilburn, o așteaptă logodnicul. Milo, italian, 1,85 m, fost fotbalist, acum infirmier și el. Foarte arătos, urmează să se căsătorească în septembrie.

I-ar spune toate astea bărbatului dacă ar întreba-o, dar el nu o face; așadar, cu două minute înainte de miezul nopții, în ziua Sfântului Swithin, ea se scuză – trebuie să mă întorc la muncă, nu, nu pot merge la petrecere, da, am numărul tău, sper că lucrurile se vor îndrepta între tine și prietena ta – și îl lasă singur la bar, comandându-și încă o băutură.

PARTEA A TREIA.

Puțin peste pragul de treizeci de ani „CARPE DIEM”

Luni, 15 iulie 1996

Leytonstone și Walthamstow.

Emma Morley stă întinsă pe spate pe podea în biroul directorului, cu rochia ridicată în jurul taliei, și expiră încet pe gură.

— A, apropo. Clasa a noua are nevoie de exemplare noi din Cider With Rosie⁴⁰.

— Să văd ce pot face, răspunde directorul, încheindu-și cămașa.

— Acum, dacă tot mă ai aici, pe covor, mai vrei să discutăm și despre altceva? Despre buget, despre inspecția Oficiului pentru Standarde în Educație? Altceva, ce vrei să analizăm din nou?

— Mi-ar plăcea să te analizez pe tine din nou, răspunde el, întinzându-se din nou și frecându-și nasul de gâtul ei.

Este genul de aluzie inutilă de care domnul Godalming – Phil – e mare amator.

— Ce înseamnă asta? Nu înseamnă nimic.

Scoate un sunet dezaprobat și îl împinge la o parte, întrebându-se de ce sexul, chiar și când e plăcut, îi provoacă o asemenea proastă dispoziție. Rămân nemișcați o clipă. E ora 18.30, la sfârșitul trimestrului, și Școala Gimnazială Cromwell Road este cufundată în tăcerea stranie, obișnuită după încheierea cursurilor. Oamenii de serviciu își făcuseră treaba, ușa biroului este închisă și încuiată din interior, dar Emma tot se simte neliniștită și agitată. Nu ar fi trebuit să existe un fel de fericire de după, o senzație de comuniune sau o stare de bine? În ultimele nouă luni, făcuseră dragoste pe covorul instituției, pe scaune de plastic și pe mese laminate. Mereu amabil cu personalul din subordine, Phil luase perna de pe fotoliul din birou și i-o pusese sub șolduri, dar, chiar și așa, i-ar plăcea să facă într-o zi sex pe o mobilă care nu se poate stivui.

— Știi ceva? zice directorul.

— Ce?

— Cred că ești senzațională, și, ca să-și sublinieze spusele, o strânge de sân. Nu știu ce o să mă fac fără tine șase săptămâni.

— Cel puțin, rana provocată de frecarea de covor o să aibă ocazia să se vindece.

— Șase săptămâni întregi fără tine. Barba lui o zgârie pe gât. O să înnebunesc de dorință...

— Ei, o ai mereu la dispoziție pe doamna Godalming, la care să apelezi, spune ea, auzindu-și propria voce, acră și rea. Se ridică în fund și își trage rochia peste genunchi. Și, oricum, credeam că unul dintre avantajele meseriei de profesor sunt vacanțele lungi. Așa mi-au zis. Când am aplicat pentru prima oară...

Așezat încă pe covor, se uită rănit în sus la ea.

— Nu fi așa, Em!

— Cum?

— Să joci rolul femeii disprețuite.

— Scuze.

— Nici mie nu-mi place situația mai mult decât ție.

— Doar că eu cred că-ți place.

— Nu, nu-mi place. Hai să nu stricăm asta, bine? Își pune o mână pe spatele ei, în semn de consolare. Acum e ultima noastră întâlnire până în septembrie.

— Bine, mi-am cerut scuze, da?

Ca să sublinieze schimbarea subiectului, se răsucește din talie și îl sărută, dar, când să se depărteze, el îi pune o mână pe ceafă și o sărută din nou, zgâriindu-i ușor obrazul cu barba.

— Doamne, o să-mi fie dor de tine.

— Știi ce cred că ar trebui să faci? zice ea, cu gura lipită de a lui. E cam radical...

El o privește neliniștit.

— la zi...

— Vara asta, de îndată ce se termină trimestrul...

— Zi!

Ea îi pune un deget pe bărbie.

— Cred că ar trebui să dai jos asta.

Se ridică și el în fund.

— Nici gând!

— După atâta vreme... ca să fiu sinceră, nici nu știu cum arăți în realitate.

— AȘA arăt în realitate!

— Dar fața ta, fața ta adevărată. Ai putea fi chiar frumos, îi pune mâna pe antebraț și îl trage din nou jos. Cine e în spatele măștii? Lasă-mă să văd, Phil. Lasă-mă să îl cunosc pe adevăratul Phil.

Râd amândoi, relaxați din nou.

— Ai fi dezamăgită, spune el, frecându-și barba de parcă ar fi fost animalul de companie preferat. Oricum, ori o port așa, ori mă rad de trei ori pe zi. Obişnuiam să mă bărbieresc dimineața, și la prânz arătam deja ca un spărgător. Așa că m-am gândit să o las să crească, să fie nota mea personală.

— Ah, o notă personală...

— E ceva informal. Copiilor le place. Mă face să par mai rebel...

Emma râde din nou.

— Nu mai suntem în 1973, Phil. Barba înseamnă altceva în ziua de azi.

El ridică defensiv din umeri.

— Fionei îi place. Zice că altfel am o bărbie slabă. Urmează o tăcere, ca întotdeauna când e pomenită nevasta lui. Ca să însenineze atmosfera, el continuă autoironie: Desigur, știi că toți copiii îmi spun Barba.

— A, nu știam asta.

Phil râde, și Emma zâmbește.

— Și, oricum, nu e Barba, e Barbă. Nu e deloc articulat, Omule-Maimuță!

El se ridică brusc, încruntându-se aspru.

— Om-Maimuță?

— Așa îți zic.

— Cine?

— Copiii.

— Om-Maimuță?

— Nu știai?

— Nu!

— Ups. Scuze.

El se prăbușește la loc pe covor, bosumflat și jignit.

— Nu-mi vine să cred că îmi zic așa!

— E doar amuzant, răspunde ea liniștitor. E spus cu afecțiune.

— Nu sună prea plin de afecțiune. Își freacă obrazul, de parcă și ar fi consolat animalul de companie. E din cauză că am prea mult testosteron, asta-i tot.

Cuvântul „testosteron” e suficient să-l facă să-și recapete buna dispoziție, și o trage pe Emma la podea, sărutând-o din nou. Are gustul de cafea din cancelarie și de vin, de la sticla pe care o ține în fișet.

— O să mă iriți, zise ea.

— Și?

— Și lumea o să-și dea seama.

— Toată lumea a plecat acasă.

Mâna lui e pe coapsa ei când telefonul de pe birou sună, și el tresare de parcă ar fi fost mușcat. Se ridică șovăielnic.

— Lasă-l! geme Emma.

— Nu pot să-l las!

Își trage pantalonii, de parcă dacă ar vorbi cu Fiona gol de la brâu în jos ar fi o trădare mult prea mare, de parcă ar fi îngrozit să nu i se simtă cumva în glas că este dezbrăcat.

— Bună! Bună, iubire! Da, știu! Tocmai ieșeam pe ușă...

Începe o discuție pe teme domestice – paste sau mâncare la pachet, TV sau DVD – și Emma își distrage atenția de la viața de familie a iubitului ei recuperându-și chiloții răsuciți de sub masă, unde se aflau printre agrafe de birou și capace de pix. După ce se îmbracă, se duce spre fereastră. Lamelele jaluzelelor sunt pline de praf, afară o lumină trandafirie învăluie corpul de științe, și brusc Emma își dorește să fie într-un parc sau pe o plajă, ori într-o piață dintr-un oraș european, oriunde numai nu în această cameră fără aer dintr-o clădire instituțională, împreună cu un bărbat însurat. Cum se întâmplă că te trezești într-o zi că ai împlinit treizeci de ani și ești amanta cuiva? Cuvântul este atât de respingător și de servil, încât ar fi preferat să nu-i fi venit în minte, dar nu-l poate înlocui cu altul. Este amanta șefului, și cel mai bun lucru care poate fi spus în aceste circumstanțe este bine că măcar nu sunt prinși la mijloc și copii.

Aventura – un alt cuvânt oribil – începuse în luna septembrie a anului precedent, după vacanța dezastruoasă din Corfu, cu inelul de logodnă printre calmari. „Cred că ne dorim lucruri diferite”, fusese tot ce reușise să spună, și restul celor două săptămâni extrem de lungi trecuse într-o ceață de arsuri de soare și de bosumflări, autocompătire și preocupare dacă bijutierii o să accepte inelul înapoi. Nimic nu poate fi mai plin de melancolie pe lume ca un inel de logodnă nedorit. Stătuse în geamantanul din camera lor de hotel, radiind parcă tristețe.

Se întorsese din vacanță bronzată și nefericită. Mama ei, care știa de cererea în căsătorie și, practic, își cumpăraseră rochia pentru nuntă, gemuse și uriașe la Emma săptămâni întregi, până când începuse și ea să pună la

îndoială respingerea ofertei. Dar acceptarea ar fi semănat cu o cedare, și Emma știa din romane că nu trebuie să cedezi în cazul unei căsnicii.

Intervenise aventura. În timpul unei ședințe de rutină, Emma izbucnise în lacrimi în biroul lui Phil, iar el se ridicase de la masă și venise spre ea, punându-și un braț în jurul ei și sărutând-o pe creștet de parcă ar fi spus: „în sfârșit”. După orele de program, o dusesse la un local de care auzise el, unde puteai să bei o bere, dar și mâncarea era grozavă. Își luaseră antricot și salată cu brânză de capră și, cu picioarele atingându-li-se pe sub masa mare de lemn, Emma îi mărturisise întreaga poveste. După cea de-a doua sticlă de vin, totul nu fusese decât o formalitate; îmbrățișarea se transformase în sărut în taxiul spre casă, un plic cafeniu de corespondență internă în compartimentul care îi era destinat ei („în legătură cu seara trecută, nu mă gândesc decât la tine, am simțit asta ani de zile, trebuie să vorbim, când putem vorbi?”).

Tot ce știa Emma despre adulter provenea din dramele TV din anii '70. Asocia acest lucru cu Cinzano și cu Triumph TR7, petreceri cu brânză și vin și se gândea la asta ca la ceva făcut de oamenii de vârsta a doua, în special din clasa de mijloc; golf, iahturi, adulter. Acum, când era chiar ea implicată într-o aventură, cu toate accesoriile aferente – priviri furișe, atingeri de mâini pe sub masă, dezmierdări în debaraua pentru papetărie – era surprinsă de cât de familiar era totul și de cât de puternică putea fi dorința trupească atunci când era combinată cu sentimentul de vinovăție și de dezgust pentru propria persoană.

Într-o seară, după o partidă de sex pe decorul producției teatrale făcute de ea de Crăciun – Grease – el îi înmânase cu solemnitate un cadou.

— E un telefon mobil!

— În caz că vreau să-ți aud vocea.

Stând pe capota mașinii din piesă, Emma se uitase la cutie și oftase.

— Ei bine, bănuiesc că trebuia să se întâmple până la urmă.

— Ce e? Nu-ți place?

— Nu, e minunat. Zâmbi, aducându-și aminte. Doar că am pierdut un pariu cu cineva, asta-i tot.

Uneori – plimbându-se și stând de vorbă într-o seară senină de toamnă, pe o alee ascunsă din Hackney Marshes, sau chicotind în timpul slujbelor dinaintea Crăciunului ținute la școală, amețiți de vin fiert cu mirodenii și cu șoldurile atingându-li-se – uneori avea impresia că era îndrăgostită de Phillip Godalming. Era un profesor bun, pasionat, cu principii, chiar dacă uneori era cam pompos. Avea ochi frumoși, putea fi amuzant. Pentru prima dată în viață, era ținta unei pasiuni trupești aproape obsesive. Desigur, la patruzeci și patru de ani, era mult prea bătrân, și corpul lui, sub pielea moale, era cam păstos, dar era un amant înfocat și pasional, poate un pic prea pasional pentru gustul ei; făcea grimase, vorbea mult. Ei îi venea greu să creadă că același om care vorbea la ședințe despre maratoane de caritate putea folosi un astfel de limbaj. Uneori voia să întrerupă actul sexual și să exclame: „Domnule Godalming – ai înjurat!”

Dar, după nouă luni, pasiunea de început s-a estompat, și îi vine tot mai greu să înțeleagă de ce e aici, pierzându-și vremea pe un coridor de școală, într-o seară frumoasă de vară. Ar trebui să fie cu prietenii sau cu un iubit de care să fie mândră și despre care să poată pomeni în fața altora. Morocănoasă din cauza vinovăției și a stânjenelii, așteaptă în fața toaletelor băieților în timp ce Phil se spală cu săpunul instituțional. Directorul adjunct al secției de engleză și de teatru și amanta lui. Oh, Doamne sfinte!

— Gata! anunță el, ieșind.

Îi ia mâna într-a lui, încă umedă de la chiuvetă, dându-i drumul discret când ies din clădire. El încuie ușa principală, pune alarma și apoi se îndreaptă amândoi spre mașina lui în lumina înserării, la o distanță profesională, servieta lui de piele lovind-o din când în când peste picior.

— Te-aș conduce la metrou, dar...

— E mai bine să nu riscăm.

Mai merg o vreme.

— Mai sunt patru zile! rostește el vesel, ca să umple tăcerea.

— Unde ai zis că pleci? întrebă Emma, deși știe răspunsul.

— În Corsica. În drumeții. Fiona iubește drumețiile. Mers, mers și iar mers. Parcă e Ghandi. Apoi seara, după ce își dă jos bocancii, adoarme instantaneu...

— Phil, te rog...

— Scuze, scuze. Ca să schimbe subiectul, o întreabă: Dar tu?

— S-ar putea să merg la ai mei în Yorkshire. Să stau acolo, să lucrez.

— Să lucrezi?

— Știi. Să scriu.

— A, să scrii... La fel ca toată lumea, o spune de parcă nu o crede. Nu e despre noi doi, nu? Cartea asta faimoasă?

— Nu, nu este. Acum au ajuns la mașina lui, și Emma e nerăbdătoare să plece. Și, oricum, nu știi dacă noi doi suntem chiar atât de interesați.

El se sprijină de Fordul Sierra albastru, pregătindu-se să-și ia rămas-bun, și ea a stricat momentul. Se încruntă, cu buza de jos zărindu-se roz prin barbă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu știu, doar că...

— Spune.

— Phil, e vorba despre noi. Nu mă face fericită.

— Ești nefericită?

— Păi, nu e tocmai ideal, nu? O dată pe săptămână, pe covorul din birou.

— Mie mi-ai părut destul de fericită.

— Nu mă refer la satisfăcută. Doamne sfinte, nu e vorba despre sex, e vorba despre... împrejurări.

— Ei bine, pe mine mă face fericit...

— Chiar? Chiar te face fericit?

— Din câte îmi amintesc, și pe tine te făcea fericită.

— Poate excitată, o vreme.

— Pentru Dumnezeu, Emma! O privește furios, de parcă ar fi prins-o fumând în toaleta fetelor. Acum trebuie să plec! De ce aduci vorba despre asta exact când trebuie să plec?

— Îmi pare rău, eu...

— Adică, în pastele mă-sii, Emma!

— Hei! Nu-mi vorbi mie în felul ăsta!

— Nu, doar că, doar că... Hai să trecem de vacanța de vară, bine? Și apoi o să vedem ce facem.

— Nu cred că e ceva de făcut, nu? Ori ne oprim, ori continuăm, și nu cred că ar trebui să continuăm...

El își coboară glasul.

— Mai e ceva ce am putea să facem... să fac. Se uită în jur, apoi, când e convins că e în siguranță, o ia de mână. Aș putea să-i spun în vara asta.

— Nu vreau să-i spui, Phil.

— În timp ce suntem plecați, sau chiar înainte, săptămâna viitoare...

— Nu vreau să-i spui. Nu are rost...

— Nu are?

— Nu!

— Fiindcă eu cred că are, cred că ar putea să aibă.

— Bine! Hai să vorbim trimestrul următor, hai să, nu știi, stabilim totul la o întâlnire.

Încurajat, își linge buzele și verifică încă o dată să nu îi vadă cineva.

— Te iubesc, Emma Morley.

— Nu, nu mă iubești, oftează ea. Nu cu adevărat.

El își înclină obrazul într-o parte, ca și cum s-ar uita la ea peste niște ochelari imaginari.

— Cred că eu trebuie să hotărâsc asta, nu?

Emma urăște expresia și tonul de director de școală, atât de tare că-i vine să-i dea un șut la țurloaie.

— Ar trebui să pleci, zice ea.

— O să-mi fie dor de tine, Em...

— Vacanță plăcută, dacă nu mai vorbim...

— Nu ai idee cât de dor o să-mi fie de tine...

— În Cor sica, minunat...

— În fiecare zi...

— La revedere, atunci...

— Uite...

Își ridică servieta și, folosind-o pe post de paravan, o sărută. „Foarte discret, ce să spun”, își zice ea, rămânând impasibilă. El deschide portiera și se urcă în mașină. O Sierra bleumarin, mașina potrivită pentru un director de școală, cu torpedoul plin de hărți.

— Nici acum nu-mi vine să cred că îmi zic Omul-Maimuță... murmură el, clătinând din cap.

Ea rămâne o clipă în parcare goală și îl privește cum se îndepărtează. Are treizeci de ani și e vag îndrăgostită de un bărbat însurat, dar măcar nu sunt prinși la mijloc și copii.

Douăzeci de minute mai târziu, stă sub fereastra clădirii lungi și joase de cărămidă roșie unde se află apartamentul ei și observă o lumină în living. Ian s-a întors. Se gândește să plece și să se ascundă într-un pub sau poate să meargă la niște prieteni în seara aceea, dar știe că Ian va rămâne în fotoliu, cu lumina stinsă, ca un asasin. Inspiră adânc și își caută cheile.

Apartamentul pare mult mai mare de când s-a mutat Ian. Golit de colecția de filme, de încărcătoare, de adaptoare și de cabluri, de discurile de vinii în coperte duble, dă senzația că tocmai a fost jefuit, și încă o dată Emma își dă seama cât de puține are ea de arătat din ultimii zece ani. Aude foșnete din dormitor. Pune jos geanta și se îndreaptă în liniște spre ușă.

Conținutul sertarelor scrinului e împrăștiat pe jos: scrisori, extrase de cont, plicuri de hârtie pentru fotografii și negative. Emma rămâne tăcută și neobservată în ușă și îl privește o clipă pe Ian, care gâfâie de efort, încercând să ajungă cât mai adânc în spatele sertarului. Poartă teniși cu șireturile desfăcute, pantaloni de trening și un tricou șifonat. E o ținută aleasă cu grijă, ca să sugereze o dezordine emoțională maximă. E îmbrăcat ca să fie compătimit.

— Ce faci, Ian?

El tresare, dar numai pentru o clipă, după care se uită la ea furios și indignat, ca un hoț arogant.

— Te-ai întors târziu, spune el pe un ton acuzator.

— Și ce treabă ai tu cu asta?

— Sunt doar curios pe unde umbli, asta-i tot.

— Am avut repetiții. Ian, am crezut că ne-am înțeleș că nu poți să tot apari aici în felul ăsta.

— De ce, ai pe cineva cu tine, nu?

— Ian, chiar nu am chef de așa ceva... își scoate haina. Dacă te uiți după un jurnal sau ceva, îți pierzi vremea. Nu am mai ținut un jurnal de nu mai știu când...

— De fapt, am venit să-mi iau lucrurile. Sunt lucrurile mele, să știi, îmi aparțin.

— Ți-ai luat toate lucrurile.

— Pașaportul. Nu am pașaportul!

— Pot să-ți spun pe loc că nu e în sertarul meu cu lenjerie.

Desigur, Ian improvizează. Emma știe că el are pașaportul, doar că dorise să-și bage nasul prin lucrurile ei și să-i arate cât e de nefericit.

— De ce ai nevoie de pașaport? Pleci undeva? Poate emigrezi.

— A, ți-ar plăcea asta, nu? mârâie el.

— Ei bine, nu m-ar deranja, i-o trântește ea, pășind peste dezordinea din cameră și așezându-se pe pat.

El adoptă o voce de copoi.

— Păi, ghinion, iubito, căci nu plec nicăieri.

Ca iubit părăsit, Ian a căpătat implicarea și agresivitatea pe care nu le-a avut niciodată ca actor de stand-up comedy, iar acum dă un adevărat spectacol.

— Oricum, nu mi-aș permite.

Emma simte nevoia să-l sâcâie.

— Înțeleg că nu ai prea multe spectacole acum, nu, Ian?

— Tu ce crezi, iubito? răbufnește el, desfăcându-și brațele ca să-i arate părul nespălat și țepos, pielea gălbejită – înfățișarea lui de uite-ce-mi-ai-făcut.

Ian face un adevărat spectacol din autocompătimire, un număr de singurătate la care lucrează de șase luni, și, cel puțin în seara asta, Emma nu are chef de așa ceva.

— De unde vine chestia asta cu „iubito”, Ian? Nu sunt foarte convinsă că îmi place.

El se întoarce la căutările lui și murmură ceva în sertar, poate ceva de genul „Las-o dracului, Em”. „Poate e beat”, se gândește ea. Pe măsuța de toaletă se află o cutie desfăcută de bere ieftină, tare. Să te îmbeți – iată o idee bună. În momentul acela, Emma se hotărăște să se îmbete cât mai curând posibil. De ce nu? Se pare că are efect pentru toți ceilalți. Încântată de perspectivă, se duce în bucătărie să demareze proiectul.

Ian o urmează imediat.

— Deci unde ai fost?

— Ți-am zis. La școală, la repetiții.

— Ce ați repetat?

— Buggy Malone. A fost foarte distractiv. De ce, vrei bilete?

— Nu, mulțumesc.

— Avem și mitraliere de mafioți.

— Bănuiesc că ai fost cu cineva.

— Ah, te rog, iar începem. Deschide frigiderul. Are o sticlă cu vin pe jumătate plină, dar ăsta este unul dintre momentele când e mai potrivită o băutură tare. Ian, ce-i cu obsesia asta despre mine că sunt cu cineva? De ce nu poți să accepți că noi doi nu ne potriveam?

Smucește și deschide ușa congelatorului, și gheața se împrăștie pe podea.

— Dar ne potrivim!

— Bine, atunci, dacă tu crezi asta, atunci hai să fim din nou împreună! Sub niște clătite antice cu carne tocată e o sticlă de votcă.

— Da!

Emma împinge clătitele spre Ian.

— Uite, astea sunt ale tale. Îți încredințez custodia lor. Trânțește ușa frigiderului și se întinde după un pahar. Și, oricum, ce dacă aș fi cu cineva, Ian? Ce dacă? Ne-am despărțit, ții minte?

— Mda, parcă îmi sună cunoscut. Deci cine e?

Emma își toarnă vreo trei degete de votcă.

— Cine-i cine?

— Noul tău iubit? Haide, spune-mi, nu mă supăr, mârâie el. La urma urmelor, suntem încă prieteni.

Emma ia o înghițitură zdravănă din pahar, apoi se oprește o clipă, cu coatele pe blat, apăsându-și ochii cu podul palmelor și simțind cum lichidul înghețat îi alunecă pe gât. Trece o clipă.

— E domnul Godalming. Directorul. Avem o aventură de nouă luni, dar cred că e mai degrabă vorba despre sex. Ca să fiu cinstită, toată povestea asta e un pic degradantă pentru amândoi. Mă face să mă simt cam rușinată. Cam tristă. Totuși, așa cum tot zic, măcar nu sunt copii la mijloc. Iată... Vorbește în pahar... Acum știi.

În cameră e tăcere. În sfârșit...

— Îți bați joc de mine!

— Uită-te pe geam, convinge-te cu ochii tăi. Așteaptă în mașină. Un Ford Sierra bleumarin...

Ian pufnește, neîncrezător.

— La dracu', nu e amuzant deloc, Emma.

Emma așază paharul pe tejghea și expiră încet.

— Nu, nu este. În nici un caz situația nu ar putea fi descrisă ca amuzantă. Se întoarce cu fața spre el. Ți-am zis, Ian, nu mă văd cu nimeni. Nu sunt îndrăgostită de nimeni și nici nu vreau să fiu. Vreau doar să fiu lăsată în pace...

— Am o teorie! rostește el mândru.

— Ce teorie?

— Știi cine e.

Emma oftează.

— Deci, Sherlock, cine e?

— Dexter! exclamă el triumfător.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu...

Își golește paharul.

— Am dreptate, nu?

Emma râde cu amărăciune.

— Doamne, aș vrea eu...

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Ian, după cum știi prea bine, nu am mai vorbit cu Dexter de luni de zile.

— Asta zici tu!

— Ești ridicol, Ian! Ce, îți închipui că avem aventura asta secretă de care nu știe nimeni?

— Asta pare să sugereze dovezile.

— Dovezi? Ce dovezi?

Și pentru prima dată, Ian pare puțin rușinat.

— Carnetele tale.

Trece o clipă, apoi Emma pune paharul deoparte, să nu-l poată ajunge, ca să nu fie tentată să-l azvârle.

— Mi-ai citit carnetele?

— Am aruncat o privire. O dată sau de două ori. De-a lungul anilor.

— Ticăloșiile...

— Micile poezii, acele zece zile magice în Grecia, tot dorul acela, toată dorința...

— Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să faci asta pe la spatele meu?

— Le-ai lăsat la vedere! Ce te așteptai?

— Mă așteptam să am încredere și mă așteptam ca tu să dai dovadă de o oarecare demnitate...

— Și oricum nu era nevoie să le citesc, e atât de al naibii de evident, voi doi...

— Dar eu am rezerve limitate de înțelegere, Ian! De luni întregi, tot suspini, te arăți nefericit, te smiorcăi și te învârti pe aici ca un câine bătut. Dar, dacă mai apari din senin așa și începi să-mi scotocești prin sertare, jur că o să chem nenorocita aia de poliție...

— Hai, dă-i drumul! Cheamă-i! Și pășește spre ea cu brațele întinse în lateral, ocupând mica încăpere. E și apartamentul meu, îți amintești?

— Este? Cum așa? Nu ai plătit niciodată ratele! Eu am făcut-o! Nu ai făcut niciodată nimic, doar ai stat și te-ai compătimit...

— Nu e adevărat!

— Și orice câștigai cheltui ai pe casetele alea video idioate și pe mâncare la pachet...

— Am participat și eu! Când am putut...

— N-a fost suficient! Ok, Doamne, urăsc apartamentul ăsta, urăsc să trăiesc aici. Trebuie să plec, altfel o să înnebunesc...

— Asta a fost casa noastră! protestează el, disperat.

— Nu am fost fericită aici, Ian. De ce nu înțelegi asta? Doar că... m-am blocat aici, amândoi am făcut asta. În mod sigur, știi lucrul ăsta.

Ian nu o văzuse niciodată așa și nu o auzise spunând asemenea lucruri. Șocat, cu ochii mari ca un copil speriat, se împleticește spre ea.

— Liniștește-te! Acum o ține de braț. Nu spune așa ceva...

— Lasă-mă în pace, Ian! Vorbesc serios! Pleacă!

Acum țipă unul la celălalt, și Emma se gândește: „Ok, Doamne, am devenit unul dintre cuplurile alea nebune pe care le auzi noaptea, amândoi beți și vorbindu-și urât. Undeva, cineva se întreabă: „Oare să chem poliția?” Cum am ajuns aici?”

— Ieși afară! țipă ea în timp ce el încearcă disperat să o îmbrățișeze. Dă-mi cheile și pleacă, nu mai vreau să te văd vreodată...

La fel de brusc, amândoi plâng, prăbușiți pe jos în holul îngust al apartamentului pe care îl cumpăraseră împreună cu atât de multe speranțe. Ian și-a acoperit fața cu mâna și se străduiește să vorbească printre suspine adânci și guri de aer.

— Nu suport asta. De ce mi se întâmplă? E iadul, sunt în iad, Em!

— Știu. Îmi pare rău.

Îl cuprinde cu brațele pe după umeri.

— De ce nu poți să mă iubești? De ce nu poți să fii îndrăgostită de mine? Ai fost la un moment dat, nu? La început.

— Sigur că am fost.

— Păi și de ce nu poți să mă iubești din nou?

— Oh, Ian, nu pot. Am încercat, dar nu pot. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Ceva mai târziu, stau întinși în același loc, de parcă ar fi fost aduși acolo de valuri. Emma stă cu capul pe umărul lui, cu brațul peste pieptul lui,

inspirându-i mirosul, cald și confortabil, cu care se obișnuise atât de mult. În cele din urmă, el spune:

— Trebuie să plec.

— Cred că trebuie.

Ținându-și fața roșie și umflată întoarsă de la ea, se ridică în fund și face un gest din cap către dezordinea de hârtii, carnete și fotografii de pe podeaua dormitorului.

— Știi ce mă întristează?

— Spune!

— Că nu avem mai multe poze cu noi. Împreună, adică. Sunt mii cu tine și Dex, însă doar câteva cu noi doi. Oricum, nu recente. E ca și cum am fi încetat să le facem.

— Nu am avut un aparat bun, rostește ea deloc convinsă, dar Ian preferă să accepte explicația.

— Îmi pare rău că am... știi, că am scotocit așa prin lucrurile tale. E un comportament total inacceptabil.

— E în regulă. Doar să nu se mai repete.

— Apropo, unele povestiri sunt chiar bune.

— Mulțumesc. Deși trebuiau să rămână private.

— Ce sens are? Într-o zi va trebui să le arăți cuiva. Să ieși în public.

— OK, poate o s-o fac. Într-o zi.

— Nu poeziile. Să nu arăți poeziile, ci povestirile. Sunt bune. Ești o scriitoare bună. Ești inteligentă.

— Mulțumesc, Ian.

Chipul lui începe să se boțească.

— Nu a fost chiar atât de rău, nu? Să trăiești cu mine?

— A fost grozav. Doar că îmi vărs nervii pe tine, asta-i tot.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu e nimic de vorbit.

— Bine.

— Bine.

Își zâmbesc. Ian stă acum lângă ușă, cu o mână pe clanță, fără să fie în stare să plece.

— Încă ceva.

— Spune!

— Nu te vezi cu el, nu-i așa? Mă refer la Dexter. Sunt paranoic.

Emma oftează și clatină din cap.

— Ian, îți jur pe viața mea. Nu mă văd cu Dexter.

— Fiindcă am văzut în ziare că s-a despărțit de prietena lui și m-am gândit că și noi ne-am despărțit, iar el fiind din nou singur...

— Nu l-am mai văzut pe Dexter de... Doamne... secole.

— Dar s-a întâmplat ceva? În timp ce eram împreună? Între tine și Dexter, pe la spatele meu? Fiindcă nu pot suporta ideea...

— Ian, nu s-a întâmplat nimic între mine și Dexter, spune Emma, sperând că o să plece fără să-i pună următoarea întrebare.

— Dar ai vrut?

A vrut? Da, uneori. Deseori.

— Nu. Nu am vrut. Am fost doar prieteni, asta-i tot.

— OK. Bine. Se uită la ea și încearcă să zâmbească. Mi-e atât de dor de tine, Em.

— Știu asta.

Ian își duce o mână la stomac.

— Simt că mi-e rău.

— O să treacă.

— Oare? Fiindcă am impresia că o s-o iau puțin razna.

— Știu. Dar nu pot să te ajut, Ian.

— Ai putea oricând... să te răzgândești.

— Nu pot. Nu o s-o fac. Îmi pare rău.

— Bine. Ridică din umeri și zâmbește cu buzele strânse - zâmbetul lui Stan Laurel⁴¹. Totuși. Nu strică să întreb, nu?

— Cred că nu.

— Eu tot cred că ești Trăsnet, nu uita.

Emma zâmbește fiindcă el vrea ca ea să facă asta.

— Nu, tu ești Trăsnet, Ian.

— N-o să stau aici să mă contrazic cu tine pe tema asta! Oftează, incapabil să mai continue, și întinde mâna spre clanță. Bine atunci.

Transmite-i salutări doamnei M. Ne mai vedem.

— Ne mai vedem.

— Pa.

— Pa.

Se întoarce și trage brusc de ușă, blocând-o cu piciorul în partea de jos, astfel încât să dea impresia că l-a lovit în față. Emma râde, cum era de așteptat, după care Ian inspiră adânc și pleacă. Emma rămâne pe podea încă un minut, apoi se ridică brusc și, având din nou un scop, își ia cheile și iese cu pași mari din casă.

Sunetul unei seri de vară în cartier, strigăte și țipete reverberând din pereții clădirii, câteva steaguri cu crucea roșie a Sfântului Gheorghe pe fond alb atârând încă, lipsite de viață. Traversează curtea interioară. Nu ar trebui să aibă un cerc de prieteni apropiați zănatici, care să o ajute să treacă peste o asemenea perioadă? Nu ar trebui să stea pe o canapea joasă și moale cu șase sau șapte londonezi atrăgători și amuzanți, nu asta înseamnă viața într-o metropolă? Dar aceștia fie locuiesc la două ore distantă, fie au familii ori iubiți. Dar, din fericire, în lip sa amicilor amuzanți există un magazin care vinde băuturi numit, ciudat și deprimant, Booze „R” Us⁴².

Puști care îți provoacă un sentiment de neliniște se plimbă în cercuri leneșe cu bicicleta în apropierea intrării, dar ea nu are nici o teamă acum și mărșăluiește fix prin mijlocul lor, cu privirea ațintită înainte. Din magazin alege cea mai puțin dubioasă sticlă de vin și se așază la coadă. Bărbatul din fața ei are tatuată pe față o pânză de păianjen, și, în timp ce așteaptă ca el să numere suficient mărunțiș pentru doi litri de cidru tare, Emma observă sticla de șampanie, încuiată într-o vitrină de sticlă. E prăfuită, ca o relicvă dintr-un trecut inimaginabil de luxos.

— O să iau și șampania, te rog, spune ea.

Vânzătorul o privește cu îndoială, dar banii sunt acolo, ținute strâns în mâna ei.

— Sărbătoriți, nu-i așa?

— Exact. O sărbătoare foarte importantă. Apoi, sub impulsul momentului. Și un pachet de Marlboro.

Cu ambele sticle legându-se într-o pungă subțire de plastic lângă picior, iese din magazin, punându-și o țigară în gură de parcă ar fi fost un antidot pentru ceva. Imediat aude o voce.

— Domnișoară Morley?

Emma privește în jur, vinovată.

— Domnișoară Morley! Aici!

Cu pași mari și cu picioarele ei lungi, se apropie de ea Sonya Richards, protejata ei, proiectul ei. Fetița slăbănoagă și băiețoasă care îl jucase pe Șmecherul se transformase, și Sonya e uimitoare acum: înaltă, cu părul dat pe spate, sigură pe sine. Emma își dă seama cam cum o vede Sonya: adusă de spate, cu ochii roșii, cu o țigară în gură în prag la Booze „R” Us. Un model, un motiv de inspirație. Într-un gest absurd, ascunde țigara la spate.

— Ce mai faceți, domnișoară?

Sonya nu prea pare în largul ei acum, iar privirea îi fuge dintr-o parte în alta, de parcă regretă că o abordase.

— Grozav! Grozav? Tu ce faci, Sonya?

— Bine, domnișoară.

— Cum e la colegiu? Totul merge bine?

— Da, foarte bine.

— Anul viitor ai examenele de final, nu?

— Așa e. Sonya aruncă priviri furișe spre punga de plastic cu sticle de băutură de lângă Emma, în timp ce din spatele ei se ridică un fir de fum.

— Și universitatea... anul următor?

— Sper că la Nottingham. Dacă obțin notele necesare.

— Sigur le obții.

— Mulțumesc mult, spune Sonya, dar fără prea mare convingere.

Se așterne tăcerea. În disperare de cauză, Emma ridică sticlele într-o mână, țigările în cealaltă și le scutură.

— CUMPĂRĂTURI SĂPTĂMÂNNALE! spune ea.

Sonya pare nedumerită.

— Ei bine, trebuie să plec.

— OK, Sonya, a fost grozav să te văd, Sonya. Mult succes, da? Mult, mult succes, dar Sonya deja se îndepărtează repede fără să se uite înapoi, și Emma, unul dintre profesorii aceia de tip carpe diem, o privește plecând.

Seara târziu, se întâmplă un lucru ciudat. Pe jumătate adormită, întinsă pe canapea cu televizorul deschis și sticla goală la picioare, e trezită de glasul lui Dexter Mayhew. Emma nu prea înțelege ce spune - ceva legat de jocuri video de tip FPS, și opțiuni multiplayer, și acțiune non-stop cu împușcături. Confuză și îngrijorată, se forțează să deschidă ochii, și el se află chiar înaintea ochilor ei.

Emma se ridică și zâmbeste. Mai văzuse emisiunea asta. Game On este un program TV nocturn, cu o mulțime de știri proaspete și imagini cu scene din jocuri pe calculator. Decorul este o temniță luminată în roșu din bolovani de polistiren, de parcă a juca astfel de jocuri echivalează cu un soi de purgatoriu, și, în această temniță, jucători cu fețe palide stau ghemuiți în fața unui ecran gigantic, în timp ce Dexter Mayhew îi îndeamnă să apese pe butoane mai repede, mai repede, să împuște, să împuște.

Jocurile, turneele sunt întretăiate de cronici în care Dexter și o femeie-simbol cu păr portocaliu discută despre cele mai tari noutăți în domeniu. Poate e din cauza televizorului mic al Emmei, dar acum Dexter arată ușor grasuț, ușor cărunt. O fi ecranul mic, dar ceva lipsește. Fanfaronul pe care și-l amintește a dispărut. Vorbește despre Duke Nukem 3D și pare ușor nesigur, chiar puțin stânjenit. Cu toate astea, Emma simte un val de afecțiune pentru Dexter Mayhew. De zece ani, nu a trecut nici măcar o zi în care să nu se gândească la el. Îi e dor de el și îl vrea înapoi. „Îmi vreau înapoi cel mai bun prieten”, își zice. „Fiindcă fără el nimic nu e bun și nimic nu e cum trebuie. O să-l sun”, se gândește în timp ce adoarme.

„Mâine. Mâine la prima oră o să-l sun.”

DOUĂ ÎNTÂLNIRI.

Marți, 15 iulie 1997

Soho și South Bank

— Bun, vestea proastă este că anulează Game On.

— Da? Serios?

— Da.

— Bine. E în regulă. Au spus și un motiv?

— Nu, Dexy, pur și simplu nu simt că au găsit un mod să transmită romantismul provocator al jocurilor pe computer publicului care urmărește emisiuni nocturne. Au impresia că nu au nimerit foarte bine ingredientele necesare, așa că anulează emisiunea.

— Înțeleg.

— Și o iau de la capăt cu un alt prezentator.

— Și cu o denumire diferită?

— Nu, tot Game On o să se numească.

— Aha. Deci... deci înseamnă că e aceeași emisiune.

— O să facă o mulțime de schimbări importante.

— Dar tot Game On o să se numească?

— Da.

— Același decor, același format și restul.

— În mare, da.

— Dar cu un alt prezentator.

— Da. Cu un alt prezentator.

— Cine?

— Nu știu. Dar nu tu.

— Au spus cine?

— Au spus că mai tânăr. Cineva mai tânăr, vor să fie mai tânăr. Asta e tot ce știu.

— Deci, cu alte cuvinte, am fost dat afară.
— Mda, presupun că un alt mod de a vedea lucrurile este că, da, în acest caz, au decis să o ia într-o direcție diferită. Una care se depărtează de tine.

— Bine. Bine. Și care e vestea bună?
— Poftim?
— Păi, ai spus: „Vestea proastă este că anulează emisiunea”. Care e vestea bună?

— Asta este. Asta-i tot. Asta e singura veste pe care o am.
Exact în același moment, la nici trei kilometri dincolo de Tamisa, Emma Morley se află într-un lift în care urcă împreună cu vechea ei prietenă Stephanie Shaw.

— Cel mai important lucru - și nu pot să subliniez asta cât de tare aș vrea - nu te lăsa intimidată.
— De ce aș fi intimidată?
— E o legendă, Em, în lumea editorială. E celebră.
— Celebră? Pentru ce?
— Pentru că este... o mare personalitate, și, deși sunt numai ele două în lift, Stephanie Shaw coboară glasul. E un editor minunat, doar că e un pic... excentrică, asta-i tot.

Urcă următoarele douăzeci de etaje în tăcere. Lângă ea, Stephanie Shaw e minionă, elegantă, într-o cămașă albă apretată - nu, nu e o cămașă, e o bluză - o fustă-creion strâmtă și neagră, tunsă bob, la ani-lumină distanță de adepta morocănoasă a goticului care stătea lângă ea la cursuri cu atât de multă vreme în urmă, și Emma e surprinsă să descopere că e intimidată de vechea ei cunoștință: atitudinea profesionistă, comportamentul practic. Probabil că Stephanie Shaw concedia, oameni. Probabil că spunea lucruri de genul: „Fă-mi un xerox după asta!” Dacă Emma ar face același lucru la școală, i s-ar râde în nas. În lift, cu mâinile prinse în față, Emma simte brusc impulsul să chicotească. E ca și cum ar juca un joc numit „La Birou”.

Ușile liftului se deschid la etajul treizeci, o zonă vastă, cu geamuri mari, fumurii, ce dau spre Tamisa și Lambeth. Când venise prima oară la Londra, Emma scrisese epistole pline de speranță și prost formulate către edituri și își imaginase plicurile deschise cu cuțitașe cu mâner de fildeș, în clădiri georgiene decrepite, de secretare în vârstă, cu ochelari cu jumătăți de lentilă. Dar aici e lumină, tinerețe și eleganță, întruchiparea unui loc de muncă din mass-media modernă. Singurul lucru care o liniștește sunt teancurile de cărți care acoperă podeaua și birourile, grămezi de lucruri aruncate aparent la întâmplare, care amenință să se dărâme. Stephanie merge înainte cu pași mari, și Emma o urmează, și în birou chipuri se ridică din spatele zidurilor de cărți și se uită la nou-venita care se chinuiește să-și scoată sacoul și să meargă în același timp.

— Nu-ți garantez că a citit tot sau măcar că l-a citit, dar a cerut să te vadă, ceea ce e grozav, Em, e de-a dreptul grozav.

— Apreciez asta foarte mult, Stephanie.

— Crede-mă, Em, scrii foarte bine. Dacă nu era așa nu i-aș fi dat să citească. Nu e în interesul meu să-i dau porcării.

Scrisese o poveste care se petrecea într-o școală gimnazială din Leeds, o poveste de dragoste pentru puști mai mari. Un soi de Malory Towers⁴³ mai realist și mai curajos, centrat în jurul muzicalului Oliver! și narat din perspectiva lui Julie Criscoll, fetița iresponsabilă și cu gura mare care joacă rolul Șmecherului. Există și ilustrații, caricaturi, mâzgălituri și replici sarcastice, așa cum se poate găsi în jurnalul unei adolescente, totul intercalat în cadrul textului.

Emma trimisese primele douăzeci de mii de cuvinte și așteptase răbdătoare până primise scrisori de respingere, una după alta, de la toate editurile – un set complet. „Nu este potrivit pentru noi, ne pare rău că nu vă putem fi de mai mare folos, sperăm să aveți mai mult noroc în altă parte”, se spunea, și singurul lucru încurajator în legătură cu toate acele respingeri era caracterul lor vag; era evident că manuscrisul nu era citit, ci doar respins printr-o scrisoare standard. Dintre toate lucrurile pe care le scrisese și le abandonase, acesta era primul pe care, după ce-l citise, nu-i venise să-l azvârle cât colo. Știa că era bun. Era clar că trebuia să recurgă la nepotism.

În ciuda diferitelor contacte influente pe care le avea din colegiu, își promisese sieși să nu solicite niciodată favoruri: să-l tragă de mânecă pe unul dintre contemporanii ei care se bucura de mai mult succes era ca și cum i-ar fi cerut bani unui prieten. Dar acum umpluse un dosar întreg cu scrisori de respingere, și, așa cum mama ei nu scăpa prilejul să-i reamintească, nu întinerea, într-o pauză de prânz, găsisse o clasă liberă, inspirase adânc și o sunase pe Stephanie Shaw. Era prima dată când vorbeau după trei ani, dar măcar se plăceau una pe cealaltă, și, după o scurtă conversație plăcută, Emma spusese motivul pentru care sunase de fapt: Voia Stephanie să citească ceva? Ceva ce am scris. Câteva capitole și schița unei cărți aiurite pentru adolescenți. Este vorba despre un muzical realizat într-o școală.

Și iat-o acum, întâlnindu-se totuși cu un editor, un editor adevărat. Simte că tremură de la prea multă cafea, îi e greață de la neliniște, și starea ei febrilă nu e deloc ușurată de faptul că a fost nevoită să chiulească de la școală. Astăzi are loc o ședință deosebit de importantă a corpului profesoral, ultima înainte de vacanță; ca un copil neascultător, se trezise dimineață și, ținându-se de nas, o sunase pe secretară și croncănisese ceva despre o gastroenterită virală. Îndoiala secretarei se auzise clar pe linia telefonică. Urma să aibă probleme și cu domnul Godalming. Phil avea să fie foarte furios.

Nu era momentul să-și facă acum probleme pentru asta fiindcă ajunseseră deja la biroul de pe colț, un cub de sticlă într-un spațiu deosebit de important, în care Emma zărește silueta unei femei zvelte așezate cu spatele la ea și, dincolo de ea, o panoramă uimitoare de la Catedrala St Paul până la Parlament.

Stephanie îi arată un scaun scund de lângă ușă.

— Așteaptă aici. După aceea treci pe la mine, să-mi spui cum a mers. Și, nu uita, nu fi speriată...

— Au dat vreun motiv? Pentru care renunță la mine?

— Nu chiar.
— Haide, Aaron, spune-mi!
— Expresia exactă a fost că... ei bine, expresia exactă a fost că ești puțin cam 1989.

— Uau. Uau. Da, bine. Bine, atunci să-i ia dracu' pe toți!

— Da, asta am zis și eu.

— Chiar?

— Le-am spus că nu sunt încântat.

— Bine, și cu ce altceva vin?

— Cu nimic.

— Cu nimic?

— E chestia asta cu niște lupte între roboți, și tu trebuie cumva să prezinți roboții...

— De ce se bat roboții ăștia?

— Cine știe? Bănuiesc că e în firea lor. Sunt niște roboți agresivi.

— Nu prea cred.

— Bine. Emisiunea auto Bărbați și motoare?

— Aceea transmisă prin satelit?

— Satelitul și cablul sunt viitorul, Dex.

— Dar ce se aude cu transmisia terestră?

— E un pic cam liniște în zona asta.

— Nu e deloc liniște pentru Suki Meadows, nu e liniște pentru Toby Moray. Nu pot să trec pe lângă un televizor fără să-l văd pe Toby-Ticălosul-Moray.

— Asta-i televiziunea, Dex, e capricioasă. El nu e decât un capriciu. Tu ai fost un capriciu, acum capriciul e el.

— Am fost un capriciu?

— Nu ești un capriciu. Voiam să spun că este normal să ai suișuri și coborâșuri, asta-i tot. Cred că trebuie să te gândești la o schimbare de direcție. Trebuie să schimbăm percepția pe care o au oamenii despre tine. Reputația ta.

— Stai puțin! Am o reputație?

Emma stă pe scaunul jos de piele și tot așteaptă, privind activitatea din birou și simțind o ușoară invidie vinovată față de această lume corporatistă de profesioniști eleganți și tineri care o populează. Invidie față de răcitorul de apă, asta-i tot. Nu e nimic special sau deosebit la acest birou, dar, în comparație cu gimnaziul Cromwell Road, este de-a dreptul futurist; un contrast izbitor cu cancelaria plină de căni pătate de tanin, mobilă uzată și sarcini făcute prin rotație, cu aerul ei general plin de posomorală, plângeri și insatisfacții. Desigur, copiii sunt grozavi, unii dintre ei, uneori, dar în ziua de azi confruntările sunt tot mai frecvente și mai îngrijorătoare. Pentru prima dată i s-a spus să „vorbească la perete”, o atitudine nouă, cu care îi vine greu să se confrunte. Sau poate că își pierde îndemânarea, motivația, energia. Dușmănia cu directorul sigur nu este de ajutor.

Dacă viața ei ar fi luat-o pe alt drum? Dacă ar fi perseverat cu acele scrisori trimise editurilor când avea douăzeci și doi de ani? Poate că ar fi fost

ea în locul lui Stephanie Shaw, ar fi mâncat sendvișuri Pret a Manger îmbrăcată într-o fustă-creion. De o vreme are convingerea că viața este pe cale să se schimbe pentru că așa trebuie, și poate că acesta este momentul, poate această întâlnire va fi un nou început. Stomacul îi chiorăie încă o dată anticipativ, în timp ce femeia pune receptorul jos și se apropie. Acum Marsha o să o vadă. Emma se ridică, își netezește fusta fiindcă așa a văzut la televizor că se face și intră în cubul de sticlă.

Marsha – domnișoara Francomb? – este înaltă și impozantă, cu trăsături acviline care îi dau un aspect intimidant. Are în jur de patruzeci de ani, părul cenușiu tuns și pieptănat în față în stil sovietic, o voce răgușită și poruncitoare; se ridică și îi întinde mâna.

— Ah, tu trebuie să fii întâlnirea de 12.30.

Emma chițăie un răspuns, da, așa e, 12.30, deși tehnic ar fi trebuit să fie 12.15.

— Sitzen Sie bitte hin, rostește Marsha în mod inexplicabil.

Germană? De ce germană? A, în regulă, mai bine să-i facă pe plac.

— Danke, chițăie Emma din nou, privește în jur, se așază pe canapea și se uită prin încăpere: pe rafturi sunt premii, coperte înrămate, suvenire ale unei cariere ilustre.

Emma are sentimentul copleșitor că nu ar trebui să fie aici, că nu e locul ei aici, că irosește timpul acestei femei redutabile; ea se ocupă cu publicarea de cărți, cărți adevărate, pe care oamenii le cumpără și le citesc. În mod sigur, Marsha nu ușurează lucrurile. În cameră se lasă liniștea, în timp ce femeia coboară jaluzelele orizontale, apoi le potrivește astfel încât biroul exterior să nu se mai vadă. Stau în semiîntuneric, și Emma are brusc senzația că o să fie muștruluită sau interogată.

— Scuză-mă că te-am făcut să aștepți, mi-e teamă că sunt teribil de ocupată. De-abia am reușit să te strecur în program. Nu vreau să grăbim lucrurile. Cu așa ceva este important să luăm decizia corectă, nu crezi?

— E vital. Absolut.

— Spune-mi, de când lucrezi cu copiii?

— Hmm, să mă gândesc, din '93 – de circa cinci ani.

Marsha se apleacă în față, extrem de interesată.

— Și îți place?

— Da. În majoritatea timpului, da. Emma simte că e puțin cam țeapănă, puțin cam formală. Când nu îmi scot peri albi.

— Copiii îți scot peri albi?

— Uneori pot fi cam ticăloși, dacă e să fiu sinceră.

— Serios?

— Știți cum. Când sunt obraznici, provoacă dezordine.

Marsha se abține și se lasă pe speteaza scaunului.

— Și ce faci ca să-i disciplinezi?

— A, chestiile obișnuite, arunc cu scaunele după ei! Nu chiar! Doar măsurile obișnuite, îi scot afară din clasă, genul ăsta.

— Înțeleg. Înțeleg. Marsha nu mai continuă, dar dezaprobarea ei e aproape palpabilă.

Își întoarce privirea spre hârtiile de pe birou, și Emma se întreabă când o să înceapă să discute despre muncă.

— Ei bine, spune Marsha, trebuie să recunosc că engleza ta e mult mai bună decât m-am așteptat.

— Poftim?

— Adică, vorbești fluent. E ca și cum ai trăit toată viața în Anglia.

— Păi, așa și e.

Marsha pare enervată.

— Nu conform CV-ului tău.

— Poftim?

— Din CV-ul tău reiese că ești nemțoaică!

Ce-ar putea să facă Emma ca să îmbunătățească lucrurile? Poate ar trebui să pretindă că e nemțoaică? Nu e bine. Nu știe germana.

— Nu, sunt categoric englezoaică.

Și CV-ul? Nu a trimis nici un CV.

Marsha clatină din cap.

— Îmi pare rău, cred că vorbim despre lucruri diferite. Ești persoana de la 12.30, nu?

— Da! Cred că da. Sunt?

— Dădaca? Ai venit pentru postul de dădacă?

— Am o reputație?

— Oarecum. În industrie.

— Cum că?

— Că nu prea ești... de încredere. Asta-i tot.

— Nu sunt de încredere?

— Neprofesionist.

— În ce sens?

— În cel al băuturii. În sensul beat-mort-în-fața-camerei.

— Hei, niciodată nu am...

— Și arogant. Oamenii te consideră arogant.

— Arogant? Sunt încrezător, nu arogant.

— Hei, eu doar îți spun ce vorbește lumea, Dex.

— Lumea!" Cine e „lumea” asta?

— Cei cu care ai lucrat.

— Pe bune? Dumnezeule...

— Eu doar îți spun, dacă tu crezi că ai o problemă...

— Ceea ce nu am...

— Acum ar fi momentul s-o rezolvi.

— Dar nu am.

— Atunci totul e în regulă. Între timp, cred că ar trebui să ai grijă cât cheltuiești. Măcar pentru vreo două luni.

— Emma, îmi pare atât de rău...

Emma se îndreaptă spre lifturi, stânjenită și cu ochii arzând, cu Marsha în apropiere și Stephanie în urma lor. Din spatele cărților, capetele se ridică la trecerea procesiunii. Asta o s-o învețe minte – își zic probabil toți – să mai aibă idei mărețe.

— Îmi pare rău că te-am făcut să-ți pierzi timpul, spune Marsha plină de amabilitate. Trebuia să te sune cineva să anuleze...

— Nu-i nimic, nu e vina ta... mormăie Emma.

— E inutil să spun că o să am o discuție cu asistenta mea. Ești sigură că nu ai primit mesajul? Urăsc să anulez întâlniri, dar pur și simplu nu am apucat să citesc materialul. L-aș citi acum rapid, dar biata Helga așteaptă, după câte se pare, în sala de ședințe...

— Înțeleg.

— Stephanie mă asigură că ești extrem de talentată, așa că aștept cu nerăbdare să-ți citesc lucrarea...

Ajungând la lifturi, Emma apasă nervoasă pe buton.

— Da, bine...

— Cel puțin, o să ai o poveste amuzantă de spus.

O poveste amuzantă? Emma împunge butonul de parcă ar scoate un ochi. Nu vrea o poveste amuzantă, vrea o schimbare, o șansă, nu anecdote. Viața ei e plină de anecdote, un șir nesfârșit de ticăloși, acum vrea ceva care să meargă bine, măcar o dată. Vrea succes sau măcar o speranță de succes.

— Mă tem că săptămâna viitoare nu e un moment potrivit, apoi sunt în concediu, așa că poate la un moment dat. Dar înainte să treacă vara, promit.

Înainte să treacă vara? Lună după lună care o să treacă fără nici o schimbare. Mai împunge o dată butonul liftului și nu spune nimic, ca o adolescentă ursuză, hotărâtă să le facă să sufere.

Așteaptă. Marsha, fără să pară deloc stânjenită, o cercetează cu ochii ei albaștri pătrunzători.

— Spune-mi, Emma, cu ce te ocupi acum?

— Predau engleza. La o școală secundară din Leytonstone.

— Trebuie să fie foarte solicitant. Când mai ai timp să scrii?

— Noaptea. În weekenduri. Uneori, dimineața devreme.

Marsha își îngustează privirea.

— Trebuie să fii foarte pasionată de asta.

— E singurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l fac.

Emma este surprinsă nu numai de cât de sinceră trebuie să fi părut, dar și de faptul că își dă seama că afirmația este adevărată. Ușile liftului se deschid în spatele ei, și ea aruncă o privire peste umăr, aproape dorindu-și să mai poată rămâne.

Marsha îi întinde mâna.

— La revedere, domnișoară Morley. Abia aștept să vorbim în viitor.

Emma apucă degetele lungi.

— Sper să vă găsiți dădaca.

— Și eu sper. Ultima era o adevărată sociopată. Nu cred că te interesează slujba, nu? Îmi închipui că te-ai descurca chiar foarte bine.

Marsha zâmbește, iar Emma îi întoarce zâmbetul. În spatele Marshei, Stephanie își mușcă buza de jos, mimează un „îmi pare tare rău” și face un gest ce sugerează telefonul. „Sună-mă!”

Ușile se închid, și Emma se prăbușește lângă perete, în timp ce liftul coboară cu viteză treizeci de etaje, și simte cum entuziasmul din stomac se

transformă într-o dezamăgire amară. La ora trei dimineața, neputând să doarmă, își imaginase un prânz neașteptat cu noul ei editor. Se văzuse bând vin alb rece în Oxo Tower, încântând-o pe companioana ei cu povești interesante despre viața de la școală, și iat-o acum, scuipată pe South Bank după nici douăzeci și cinci de minute. În luna mai, aici sărbătorise rezultatul alegerilor, dar acum nu mai simte nimic din euforia de atunci. După ce a declarat că suferă de gastroenterită, nu mai poate nici măcar să se ducă la consiliul profesoral. Și acolo presimte că mocnește o altă ceartă condimentată cu reproșuri, observații viclene. Ca să-și limpezească mintea, se hotărăște să facă o plimbare și se îndreaptă spre Tower Bridge.

Dar nici măcar Tamisa nu reușește să-i ridice moralul. Această porțiune din South Bank se află în curs de renovare, un amalgam de schele și de prelate, iar centrala electrică Bankside se înalță dărăpănată și copleșitoare în această zi din miezul verii. Îi este foame, dar în preajmă nu e nici un loc unde să mănânce, nu e nimeni cu care să ia masa. Sună telefonul, și Emma scotocește după el în geantă, nerăbdătoare să-și verse cumva frustrarea, și își dă prea târziu seama cine sună.

— Deci gastroenterită virală?

Emma oftează.

— Așa e.

— Stai în pat, nu? Fiindcă nu pari să fii în pat. Mie mi se pare că ești afară, la soare.

— Phil, te rog, nu-mi face zile amare.

— A, nu, domnișoară Morley, nu poți să fii și pe cal, și în căruță. Nu poți să închei relația noastră și apoi să te aștepți la vreo dispensă specială.

Este vocea pe care o folosește de câteva luni, oficială, cântată și dușmănoasă, iar Emma simte un nou val de furie față de capcanele care o așteaptă.

— Dacă vrei să avem o relație pur profesională, atunci trebuie s-o menținem pur profesională! Așa că, dacă nu te superi, poți să-mi spui de ce nu ești prezentă la această întrunire atât de importantă de astăzi?

— Nu face asta, Phil, te rog. Nu am dispoziția necesară.

— Fiindcă nu aș vrea deloc să fac din asta o chestiune disciplinară, Emma...

Ea își depărtează telefonul de ureche, în vreme ce directorul își continuă monologul. Butucănos și demodat, acesta este telefonul pe care i l-a cumpărat pe vremea când erau iubiți ca să îi poată „auzi vocea ori de câte ori simțea nevoia”. Doamne, făcuseră chiar și sex la telefonul ăsta. Sau, cel puțin, el o făcuse...

— Ai fost informată expres că prezența este obligatorie. Să știi că trimestrul încă nu s-a încheiat.

. Și, pentru o clipă, Emma se gândește cât de plăcut ar fi să azvârle nenorocitul de aparat în Tamisa. Dar ar trebui mai înainte să scoată cartela SIM, ceea ce ar risipi cumva simbolismul ideii, și asemenea gesturi dramatice sunt potrivite pentru filme și televiziune. În plus, nu-și permite să cumpere un alt telefon.

Nu acum, când s-a decis să demisioneze.

— Phil?

— Haide să rămânem la domnul Godalming, bine?

— OK... domnule Godalming?

— Da, domnișoară Morley?

— Îmi dau demisia.

El râde, acel râs fals înnebunitor al lui. El și vede acum, clătinând încet din cap.

— Emma, nu poți să demisionezi.

— Pot și am făcut-o, și încă ceva. Domnule Godalming?

— Emma?

O obscenitate i se formează pe buze, dar nu reușește să o rostească totuși. În schimb, mimează cuvintele cu satisfacție, închide, lasă telefonul să cadă în geantă și, amețită de entuziasm și de teamă pentru viitor, continuă să meargă spre est pe malul Tamisei.

— Îmi pare rău că nu te scot la masă, dar am o întâlnire cu un alt client...

— Bine. Mulțumesc, Aaron.

— Poate data viitoare, Dexy. Ce s-a întâmplat? Pari cam demoralizat, bătrâne.

— Nu, nimic. Sunt un pic îngrijorat, asta-i tot.

— Din ce cauză?

— Din cauza, știi tu... A viitorului. A carierei mele. Nu e ceea ce m-am așteptat.

— Niciodată nu e, nu? Viitorul. Asta îl face atât de PALPITANT! Haide, nu e, vino aici! Am zis să vii aici! Am o teorie în legătură cu tine, bătrâne. Vrei să îți-o spun?

— Dă-i drumul!

— Oamenii te iubesc, Dex, te iubesc cu adevărat. Problema este că te iubesc într-un mod ironic, obraznic, dragoste-ură. Nu trebuie decât să reușim să facem pe cineva să te iubească sincer...

SĂ SPUI „TE IUBESC”

Miercuri, 15 iulie 1998

Chichester, Sussex.

Apoi, fără să știe prea bine cum s-a întâmplat, Dexter descoperă că s-a îndrăgostit, și brusc viața devine o lungă minivacanță.

Sylvie Cope. Numele ei este Sylvie Cope, un nume minunat, și, dacă l-ai întreba cum arată ea, Dexter ar clătina din cap, ar expira pe gură și ar spune că este nemaipomenită, pur și simplu nemaipomenită, absolut... uimitoare! Este frumoasă, desigur, dar într-un fel diferit de celelalte - nu desprinsă din revistele pentru bărbați și efervescentă ca Suki Meadows ori frumoasă și modernă ca Naomi, Ingrid sau Yolande, ci are o frumusețe clasică și serenă; în postura lui anterioară de prezentator TV ar fi numit-o „elegantă” sau chiar „extrem de elegantă”. Cu părul blond, lung și drept, despărțit într-o cărare severă pe mijloc, cu trăsăturile mici și precise așezate perfect pe chipul palid în formă de inimă, îi amintește de o femeie dintr-un tablou al cărui nume nu

și-l poate aduce aminte, un personaj medieval cu flori în păr. Așa e Sylvie Cope: genul de femeie căreia i s-ar potrivi perfect să îmbrățișeze un unicorn. Înaltă și subțire, ușor austeră, de multe ori de-a dreptul severă, cu un chip care nu se mișcă prea mult decât ca să se încrunte sau uneori ca să-și dea ochii peste cap la vreo prostie pe care el a făcut-o sau a spus-o; Sylvie e perfectă și cere perfecțiune.

Are urechile ușor, foarte ușor depărtate de cap, astfel încât strălucesc precum coralul când lumina îi bate din spate, și în aceeași lumină se vede părul fin și pufos de pe obraji și frunte. În alte vremuri, mai superficiale din viață, Dexter ar fi considerat aceste calități – urechile strălucitoare, fruntea păroasă – respingătoare, dar, când se uită acum la ea, așezată la masă în fața lui pe o pajiște englezească în miezul verii, cu obrazul mic și perfect sprijinit în palma mâinii cu degete lungi, cu rândunelele planând deasupra și lumânările luminându-i fața ca în tablourile acelea pictate de tipul cu lumânări, Dexter o găsește de-a dreptul hipnotică. Ea îi zâmbește de dincolo de masă, și el hotărăște că aceasta este seara în care îi va spune că o iubește. Nu a spus niciodată cu adevărat „te iubesc” până acum, nu treaz și nu înadins. A spus „te iubesc al dracu' de tare”, dar asta e ceva diferit, și simte că acum este momentul să folosească aceste cuvinte în forma lor cea mai pură. Este atât de absorbit de acest plan, încât pe moment nu se poate concentra asupra conversației.

— Așadar, Dexter, ce faci mai exact? Întreabă, de la celălalt capăt al mesei, mama lui Sylvie, Helen Cope, ca o vrăbiuță, rezervată, într-un pulover de cașmir bej.

Fără să audă nimic, Dexter continuă să se uite pierdut la Sylvie, care ridică din sprâncene în semn de avertizare.

— Dexter?

— Mda?

— Mami ți-a pus o întrebare.

— Scuze, eram cu gândurile departe.

— Este prezentator TV, spune Sam, unul dintre frații gemeni ai lui

Sylvie.

La nouăsprezece ani, cu un spate musculos, de canotor de colegiu, Sam este un mic nazist mătăhălos și plin de sine, exact ca fratele său geamăn Murray.

— Este sau a fost? Mai prezinți ceva zilele astea? Întreabă cu un aer superior Murray, și amândoi își dau pe spate șuvițele blonde.

Sportivi, cu pielea fină, ochi albaștri, arată de parcă au fost crescuți într-un laborator.

— Mami nu vorbea cu tine, Murray, îl repede Sylvie.

— Păi, sunt tot prezentator, într-un fel, zice Dexter și se gândește: „Vă prind eu la înghesuială, ticăloși mici ce sunteți”.

Au mai avut și înainte dispute, Dexter și Gemenii, la Londra. Prin mici surâsuri afectate și clipiri dese, ei nu au ascuns faptul că nu au o părere prea bună despre noul prieten al surorii lor, că ar putea să găsească pe cineva mai bun. Cei din familia Cope sunt Câștigători și nu vor accepta decât Câștigători.

Dexter nu e decât un băiat fermecător, un „fost”, un pozeur în declin. La masă se lasă tăcerea. Oare ar trebui să spună ceva?

— Scuze, care era întrebarea? zice Dexter, pierdut pe moment, dar decis să revină la cârma jocului.

— Mă întrebam ce faci acum pe plan profesional, repetă Helen răbdătoare, fără a ascunde faptul că acesta este un soi de interviu pentru postul de prieten al lui Sylvie.

— De fapt, am lucrat la vreo două emisiuni TV noi. Așteptăm să vedem care va fi achiziționată.

— Și despre ce sunt aceste emisiuni?

— Una este despre viața de noapte londoneză, un fel de ce se-ntâmplă în capitală, iar cealaltă este o emisiune sportivă. Sporturi extreme.

— Sporturi extreme? Ce sunt sporturile extreme?

— Hmm, mountain-biking, snowboarding, skateboarding...

— Și tu practici vreun sport extrem? intervine Murray.

— Fac un pic de skateboarding, răspunde Dexter defensiv și observă că, la celălalt capăt al mesei, Sam și-a înfundat șervetul în gură.

— Te vom vedea în ceva la BBC? se interesează Lionel, tatăl, frumos, plinuț, mulțumit de sine și ciudat de blond la cei aproape șaiszeci de ani ai săi.

— Puțin probabil. Mă tem că sunt niște emisiuni oarecum de noapte.

„Mă tem că sunt niște emisiuni oarecum de noapte, fac un pic de skateboarding. Doamne, se gândește, cum naiba vorbești?” E ceva legat de familia Cope care îl face să se comporte ca și cum ar fi într-o dramă de epocă. De aici și acest „oarecum de noapte”. Totuși, dacă asta e necesar...

Acum Murray, celălalt geamăn - sau este, de fapt, Sam? - intervine cu gura plină de salată:

— Obişnuiam să ne uităm la spectacolul de noapte pe care-l prezentai, 'n lumea largă. Numai înjurături și tinerele care dansau în cuști. Nu îți plăcea să ne uităm, îți aduci aminte, mamă?

— Doamne, chestia aia? Doamna Cope, Helen, se încruntă. Da, îmi amintesc, vag.

— Chiar o urai de-a binelea, zice Murray - sau Sam.

— Închide-I!” țipai, spune celălalt. „Închide-I! O să vă distrugă creierul!

”

— Ciudat, exact asta spunea și mama, replică Dexter, dar nimeni nu comentează remarca, și el se întinde după sticla cu vin.

— Deci tu erai acela? întreabă tatăl lui Sylvie, cu sprâncenele ridicate, de parcă gentlemanul de la masa lui se dovedise un ticălos.

— Mda, într-adevăr, dar nu era chiar totul așa. Eu doar interviebam trupele și starurile de film.

Se întreabă dacă pare îngâmfat vorbind despre trupe și staruri de film, dar nu e nici o șansă, căci gemenii sunt acolo, pregătiți să-l doboare.

— Deci mai stai și acum prin preajma multor staruri de film? întreabă unul dintre ei, cu o admirație prefăcută, ciudatul arian îngâmfat.

— Nu chiar. Acum nu. Se decide să răspundă cinstit, dar fără regrete sau autocompătimire. Toate astea cumva... s-au îndepărtat.

— Dexter e modest, intervine Sylvie. Primește tot timpul oferte. Numai că este foarte pretențios cu munca sa pe ecran. Ceea ce vrea cu adevărat este să fie producător. Dexter are propria companie de producție media! rostește ea cu mândrie, iar părinții ei dau aprobator din cap.

Un om de afaceri, un întreprinzător – așa mai merge.

Zâmbește și Dexter, dar adevărul este că viața lui a devenit mult mai liniștită în ultima vreme. Mayhem TV SRL încă nu a vândut vreo producție, nici nu s-a întâlnit cu vreun reprezentant interesat, și în momentul de față există numai sub forma unor hârtii scumpe cu antet. Aaron, agentul lui, l-a abandonat. Nu mai există oferte de voice-over, nici pentru promovare, și nici chiar atât de multe premiere. Nu mai este vocea cidrului premium, a fost expulzat pe tăcute din clubul de pocher, și nici chiar tipul care cântă la tobele conga în videoclipul celor de la Jamiroquai nu îl mai sună. Cu tot acest declin în norocul profesional, îi este bine, fiindcă s-a îndrăgostit de Sylvie, frumoasa Sylvie, și acum au minivacanțele lor.

De multe ori, weekendurile încep și se sfârșesc la aeroportul Stansted, de unde zboară la Genova sau la București, la Roma sau la Reykjavik, excursii pe care Sylvie le plănuiește cu precizia unei armate invadatoare. Un cuplu uimitor de atrăgător, european și metropolitan, stau în mici hoteluri exclusiviste, se plimbă și fac cumpărături, fac cumpărături și se plimbă, și beau cești minuscule de cafea în cafenele stradale, apoi se încuie într-o cameră șic, minimalistă, în nuanțe de gri-închis, cu o baie modernă și un sigur băț de bambus într-o vază subțire și înaltă.

Dacă nu explorează mici magazine din orașe europene importante, atunci își petrec timpul cu prietenii lui Sylvie din vestul Londrei: femei minione și drăguțe, cu chipuri dure, și prietenii lor cu obraji roz și fund mare, care, la fel ca Sylvie și prietenele ei, lucrează în marketing, în publicitate sau în domeniul financiar.

Adevărul e că acești superprieteni superîncrezători nu sunt chiar pe gustul lui. Îi aduc aminte de monitorii și de șefii clasei de la școală; nu neplăcuți, ci foarte cool. Nu contează. Nu poți să-ți clădești viața în jurul a ceea ce este cool, dar există beneficii ale acestui stil de viață mai puțin haotic, mai ordonat.

Serenitatea și beția nu prea merg mână în mână și, în afară de câte un ocazional pahar de șampanie sau de vin la cină, Sylvie nu bea alcool. Nici nu fumează, nici nu ia droguri, nici nu mănâncă vreun fel de carne roșie sau pâine, sau zahăr rafinat, sau cartofi. Mai important, nu are timp pentru un Dexter beat. Pentru ea a fi beat este ceva stânjenitor și lipsit de bărbăție, și nu doar o dată a rămas Dexter singur la sfârșitul unei seri din cauza celui de-al treilea martini. Deși nu se spusese acest lucru în mod concret, lui Dexter i se oferise posibilitatea să aleagă: bagă-ți mințile în cap, fă-ți ordine în viață, altminteri o să mă pierzi. Prin urmare, acum sunt mai puține mahmureli, mai puține nasuri însângerate, mai puține dimineți petrecute în chinurile rușinii și ale dezgustului de sine. Nu mai merge la culcare cu o sticlă de vin, în caz că i se face sete în timpul nopții, și pentru asta este recunoscător. Se simte ca un om nou.

Dar cel mai uimitor lucru în legătură cu Sylvie este că el o place cu mult mai mult decât îl place ea pe el. Lui Dexter îi place atitudinea ei, faptul că e directă și încrezătoare în sine. Îi plac ambiția ei – feroce și deloc dispusă să-și ceară scuze – și gusturile ei, scumpe și desăvârșite. Sigur că îi place și felul cum arată – și felul cum arată împreună – dar îi place și lipsa ei de sentimentalism; este la fel de dură, strălucitoare și dezirabilă ca un diamant, și, pentru prima dată în viață, el a fost cel care a trebuit să alerge după ea. La prima întâlnire, la un restaurant infernal de scump din Chelsea, Dexter se întrebase cu glas tare dacă ea se simte bine. Se simțea foarte bine, răspunsese ea, doar că nu îi place să râdă când se află în compania cuiva fiindcă nu-i place ce se întâmplă cu fața ei când râde. Și, deși o parte din el simțise un mic fior rece auzind asta, o altă parte fusese nevoită să-i admire perseverența.

Această vizită, prima în casa ei părintească, face parte dintr-un weekend prelungit, un popas în Chichester înainte să-și continue drumul pe autostrada M3, spre o cabană închiriată din Cornwall, unde Sylvie urmează să-l învețe să facă surf. Sigur că pentru Dexter nu era momentul să-și acorde atâta timp liber, ar trebui să lucreze sau să caute de lucru. Dar perspectiva unei Sylvie sobre, cu obraji trandafirii și costum mulat, cu părul legat la spate este aproape mai mult decât poate el suporta. Se uită acum la ea, să verifice cum se descurcă în fața părinților, și ea îi zâmbește încurajator în lumina lumânărilor. Se descurcă bine deocamdată, și Dexter își toarnă un ultim pahar de vin. Nu trebuie să bea prea mult. Cu astfel de oameni, trebuie să-ți păstrezi mintea limpede.

După desert – șerbet făcut din producția lor de căpșune, pe care el l-a lăudat în exces – Dexter o ajută pe Sylvie să ducă farfuriile înapoi în casă, un conac din cărămidă roșie, ca o casă de păpuși extrem de scumpă. Stau în bucătăria victoriană și pun vasele în mașina de spălat.

— Îi tot confund pe frații tăi.

— O modalitate bună de a-ți aminti este că Sam e odios, iar Murray – scârbos.

— Nu cred că mă plac prea tare.

— Ei nu plac pe nimeni în afară de propria persoană.

— Cred că mă consideră puțin cam ostentativ.

Ea îl ia de mână peste coșul cu tacâmuri.

— Are importanță ce crede familia mea despre tine?

— Depinde. Pentru tine are importanță ce crede familia ta despre mine?

— Cred că are un pic.

— Atunci are și pentru mine, răspunde el, foarte sincer, roșind.

Ea se oprește și îl privește cu atenție. La fel ca râsul în public, Sylvie nu e mare amatoare de manifestări ostentative de afecțiune, de îmbrățișări și de alintări. Sexul cu Sylvie e ca un joc de squash deosebit de solicitant, care îl lasă cu dureri musculare și cu sentimentul general că a pierdut. Contactele fizice sunt rare și, atunci când apar, au tendința să răsară de nicăieri, violente și rapide. Acum, brusc, ea îi pune mâna pe ceafă și îl sărută cu putere, luându-i în același timp cealaltă mână și înfigând-o între picioarele ei. El o

privește în ochii larg deschiși și hotărâți și își compune o expresie facială care să exprime dorință, nu disconfort, având în vedere că ușa mașinii de spălat îl împunge în gambă. Îi aude pe membrii familiei intrând în casă, glasurile necioplite ale gemenilor în hol. Încearcă să se tragă înapoi, dar buza lui inferioară este prinsă bine între dinții lui Sylvie, întinsă comic ca într-un desen de Warner Brothers. El scoate un scheunat, și ea râde, apoi îi eliberează buza, care scoate un pocnet ca de rulu de jaluze.

— Abia aștept să ajungem în pat mai târziu, gâfâie Sylvie, în timp ce el se șterge cu dosul mâinii, să vadă dacă nu i-a dat sângele.

— Dacă ne aude familia ta?

— Nu-mi pasă. Acum sunt fată mare.

Dexter se întrebă dacă ar trebui s-o facă acum, să-i spună că o iubește.

— Doamne, Dexter, nu poți să pui pur și simplu sosierele în mașina de spălat, mai întâi trebuie să le clătești.

Se duce apoi în living, lăsându-l pe el să clătească vasele.

Dexter nu e ușor de intimidat, dar familia asta are ceva, o independență și o mulțumire de sine care îl fac să se simtă în defensivă. Cu siguranță, nu este vorba despre clasă; și el provine dintr-un mediu la fel de privilegiat, dacă nu chiar mai liberal și mai boem decât familia Cope, tradiționalistă și aristocratică. Ceea ce îl neliniștește este această obligație de a dovedi că este un câștigător. Cei din familia Cope se trezesc dimineata, urcă pe munte, înoată în lac; robuști, energici, superiori, și Dexter se hotărăște să nu îi lase să îl intimideze.

Când intră în living, puterile Axei se întorc spre el, și imediat se lasă tăcerea, semn că vorbiseră despre el. Dexter zâmbește încrezător, apoi se lasă pe una dintre canapelele joase, înflorate. Livingul a fost decorat ca să dea sentimentul de hotel de lux într-o casă de țară, așa că existau chiar și exemplare din Country Life⁴⁴, Private Eye⁴⁵ și Economist răspândite pe măsuța de cafea. Tăcerea durează câteva clipe. Un ceas se aude ticăind, și Dexter se gândește să se întindă după revista The Lady, când:

— Știu, hai să jucăm „Ești acolo, Moriarty?”, zice Murray și toată familia aprobă, inclusiv Sylvie.

— Ce e „Ești acolo, Moriarty”? Întrebă Dexter, și familia Cope clatină la unison din cap în fața ignoranței acestui intrus.

— E un joc de salon minunat, minunat! exclamă Helen, mai animată decât a fost întreaga seară. Noi îl jucăm de ani de zile!

Între timp, Sam rulează deja un exemplar din Daily Telegraph, transformându-l într-o vergea lungă și rigidă.

— În esență, o persoană este legată la ochi și ține un ziar rulat în felul acesta; stă îngenuș în fața altei persoane...

— Care e și ea legată la ochi, preia Murray, scotocind în același timp în sertarele biroului antic, după o rolă de bandă adezivă. Cel cu ziarul întrebă: „Ești acolo, Moriarty?”

Îi aruncă banda lui Sam.

— Iar celălalt trebuie să se răsucească în fel și chip și să se ferească, apoi să răspundă „Da!” sau „Aici!”. Sam începe să înfășoare ziarul cu bandă, transformându-l într-un baston solid. Și, judecând după direcția de unde vine vocea, trebuie să încerce să-l lovească cu ziarul.

— Ai dreptul la trei încercări și, dacă le ratezi pe toate trei trebuie să rămâi în continuare și să fii lovit de următorul jucător, explică Sylvie, încântată de perspectiva unui joc de salon victorian. Iar dacă îl nimerești pe celălalt, poți să alegi următorul concurent. Sau cel puțin noi așa îl jucăm.

— Deci... intervine Murray, bătând cu bastonul din hârtie în palmă. Cine are chef de niște sporturi extreme?

Se decide că Sam îl va alege ca partener pe Dexter intrusul și că – surpriză, surpriză – Sam va avea bastonul. Câmpul de bătaie este covorul mare și decolorat din mijlocul încăperii, și Sylvie îl conduce pe locul unde trebuie să stea, după care rămâne în picioare în spatele lui, legându-i la ochi un șervet mare și alb, ca o prințesă care îi arată bunăvoință cavalerului ei loial. Surprinde o ultimă imagine a lui Sam îngenuncheat în fața lui, cu un zâmbet superior și ochii legați, bătând cu bastonul în palma celeilalte mâini, și Dexter e copleșit dintr-odată de nevoia de a câștiga acest joc și de a arăta familiei că e un bărbat adevărat.

— Arată-le tu lor, îi șoptește Sylvie, cu respirația fierbinte în urechea lui, și Dexter își amintește momentele din bucătărie, mâna lui între picioarele ei.

Acum îl ia de cot ca să-l ajute să îngenuncheze, și adversarii rămân pe loc tăcuți, ca niște gladiatori în arena formată de covorul persan.

— Să înceapă jocurile! rostește Lionel, ca un împărat.

— Ești acolo, Moriarty? întrebă Sam, chicotind.

— Aici, răspunde Dexter, apoi, ca un dansator de limbo, se lasă abil pe spate.

Prima lovitură îl nimerește sub ochi, scoțând o plesnitură sănătoasă care răsună în întreaga încăpere. „Oooh” și „Au” se aude dinspre ceilalți Cope, care râd de durerea lui.

— Asta trebuie să fi durut, zice Murray enervant, și Dexter simte înțepătura acută a umilinței în timp ce scoate un hohot de râs prietenos, din toată inima, gen „bravo ție”.

— M-ai nimerit, recunoaște el, frecându-și obrazul, dar Sam a simțit gustul sângelui și deja întreabă:

— Ești acolo, Moriarty?

— D...

Și înainte să apuce să se miște, a doua lovitură îl nimerește într-o bucă, făcându-l să tresară și să se poticnească într-o parte, și din nou se aud râsetele celorlalți și un „daaa” șuierat din partea lui Sam.

— Bravo, Sammy, strigă mama lui, mândră de băiatul ei, și brusc Dexter simte o ură profundă pentru nenorocitul ăsta de joc prostesc, care pare să devină un fel de straniu ritual familial de umilire.

— Doi din doi, zice Murray și râde zgomotos. Bravo, frate-miu.

Și nu zice nici tu „frate-miu”, rabat cu ochi ce ești”, se gândește Dexter, fumegând acum, căci nu urăște nimic mai mult decât să se râdă de

el, mai ales gașca asta care în mod evident îl consideră un ratat, un om terminat, care nu se ridică la nivelul onoarei de a fi prietenul prețioasei lor Sylvie.

— Cred că acum am priceput cum se joacă, chicotește el, apelând la umor și în același timp dorindu-și să-l pocnească pe Sammy în față cu pumnii...

— Pregătiți-vă de bubuială... zice Murray, cu aceeași voce.

. sau cu o tigaie, cu o tigaie de fier forjat...

— Și iată - trei din trei, pare-mi-se...

. cu un ciocan sau cu o ghioagă...

— Ești acolo, Moriarty? întrebă Sam.

— Aici! răspunde Dexter și ca un ninja se răsuțește de mijloc, aplecându-se spre dreapta.

A treia lovitură este o împunsătură disprețuitoare în umăr, cu capătul bont, care îl trimite pe Dexter rășchirat pe spate în măsuța de cafea. Lovitura este atât de insolentă și de precisă, încât Dexter e convins că Sam trișează, își smulge legătura de la ochi ca să-l înfrunte, și în schimb o vede pe Sylvie aplecată asupra lui, râzând, râzând din toată inima, fără să-i pese de felul cum îi transformă râsul față.

— O reușită! O reușită palpabilă! zbiară rabatul de Murray, și Dexter se ridică greoi în picioare, cu o grimasă de încântare pe față.

— DAAAAAAA, croncăne Sam, cu dinții dezgoliți și cu fața rumenă contorsionată, cu ambii pumni aduși la piept în semn de victorie.

— Mai mult noroc data viitoare! rostește trăgănat Helen, răutăcioasa împărăteasă romană.

— O să te obișnuiești cu jocul, mormăie Lionel, și, furios, Dexter observă că gemenii își duc la frunte degetul mare și arătătorul în formă de L. L de la loser.

— Ei, eu tot sunt mândră de tine, zice Sylvie, zbârlindu-i părul și bătându-l ușor pe genunchi, după ce el se cufundă pe canapea lângă ea.

Nu ar trebui să fie de partea lui? Când vine vorba despre loialitate, își zice Dexter, Sylvie e una de-a lor.

Turneul continuă. Murray îl învinge pe Samuel, apoi Lionel pe Murray, după care Lionel e învins de Helen și totul e foarte amuzant și plin de bună dispoziție, iar loviturile și împunsăturile cu ziarul rulat sunt mult mai ușoare, și totul e mult mai vesel decât atunci când Dexter a fost ciomăgit peste față cu ceea ce părea o scândură dintr-o schelă. Cufundat în sofa, privește încruntat și, ca răzbunare, începe să golească în liniște o sticlă din excelentul vin roșu al lui Lionel. A fost o vreme când și el putea să facă astfel de lucruri. Dacă ar avea iarăși douăzeci și trei de ani, s-ar simți încrezător, încântător și sigur pe sine, dar cumva își pierduse talentul, și dispoziția lui devine tot mai sumbră pe măsură ce sticla se golește.

Apoi Helen îl bate pe Murray, și Sam pe Helen, iar acum e rândul lui Sam să încerce să o nimerească pe sora lui, și cel puțin acum Dexter simte o oarecare plăcere și mândrie pentru cât de bine se pricepe Sylvie la joc, cum evită fără efort loviturile disperate ale fratelui mai mic, răsucindu-se și

aplecându-se din talie, suplă și sportivă, fata lui de aur. Privește, zâmbind, de pe canapeaua moale, și, chiar când se gândește că au uitat cu toții de el:

— Haide! E rândul tău! Sylvie îi întinde bastonul.

— Dar tu ai câștigat!

— Știu, dar tu nu ai avut ocazia să fii cel care are bastonul, bietul de tine. Își țuguiază buzele cu superioritate. Haide! Încearcă! Joacă acum cu mine!

Familia Cope pare entuziasmată de idee - se aude încet un murmur păgân de încântare, în mod bizar cu o vagă încărcătură sexuală, și este evident că nu are de ales. Acum e în joc onoarea lui, onoarea familiei Mayhew. Solemn, Dexter lasă deoparte paharul, se ridică și ia bastonul.

— Ești sigură că vrei asta? Întreabă el, îngenunchind pe covor la depărtare de un braț. Fiindcă sunt un jucător de tenis destul de bun.

— Oh, sunt convinsă, răspunde ea rânjind provocator, scuturându-și mâinile ca un gimnast în timp ce e legată la ochi.

— Și cred că s-ar putea să mă pricep la asta.

În spatele lui, Samuel îi pune legătura la ochi, strânsă ca un garou.

— Mai vedem noi.

Arena devine tăcută.

— Bine, ești gata? Întreabă Dexter.

— Oh, da.

Apucă ruloul cu ambele mâini, cu brațele la nivelul umerilor.

— Ești sigură?

— Sunt gata când ești și tu...

Într-o clipă, prin minte îi fulgeră o imagine - un jucător de baseball la locul său - și Dexter lovește cu putere cu bâta, un upercut teribil care vâjâie sonor prin aer, și din spatele legăturii de la ochi impactul pare fantastic, făcând să-i vibreze ambele brațe, trimitându-i tremurul până în piept. Urmează o clipă de tăcere uluită, și pentru moment Dexter e convins că a dat o lovitură foarte, foarte bună. Apoi aude un trosnet, și un strigăt îngrozit se ridică la unison dinspre toți membrii familiei.

— SYLVIE!

— Oh, Dumnezeule!

— Iubito, draga mea, ești bine?

Dexter își smulge legătura și o vede pe Sylvie transportată cumva în cealaltă parte a camerei, prăbușită peste șemineu, ca o marionetă cu sforile tăiate. Clipește cu ochi mari și are o mână la față, dar deja se vede un fir de sânge închis la culoare care îi curge din nas, și geme încet, ca pentru sine.

— Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! exclamă el, îngrozit. Imediat se duce spre ea, dar familia a înconjurat-o, blocându-i drumul.

— Doamne sfinte, Dexter, ce naiba a fost în capul tău? Iatră Lionel, roșu la față, îndreptându-se de spate.

— NICI MĂCAR NU AI ÎNTREBAT DACĂ E ACOLO MORIARTY! țipă mama ei din mijlocul haitei.

— Nu? îmi pare rău...

— Nu, pur și simplu ai lovit ca smintitul!

— Ca un nebun...

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, am uitat. Eram...

— Beat! exclamă Samuel. Cuvântul rămâne suspendat în aer. Ești beat, omule. Ești beat mangă!

Toți se întorc spre el și îl privesc furioși.

— A fost doar un accident. Probabil că te-am lovit peste față dintr-un unghi ciudat.

Sylvie o trage pe Helen de mânecă.

— Cum arată? întrebă ea cu lacrimi în glas și își ia discret mâna făcută căuș de pe nas.

E ca și cum ar ține un pumn de șerbet de căpșune.

— Nu e chiar atât de rău, icnește Helen, apoi își duce îngrozită mâna la gură, și chipul lui Sylvie se strâmbă, iar ea începe iarăși să plângă.

— Vreau să văd, vreau să văd! în baie! scâncește ea, și familia o ajută să se ridice.

— Nu a fost decât un soi de accident ciudat...

Ținând-o pe mama ei de braț, Sylvie trece grăbită pe lângă el, cu privirea ațintită înainte.

— Vrei să vin cu tine? Sylvie? Sylv?

Nu primește nici un răspuns, și o privește nefericit în timp ce mama ei o escortează în hol și apoi în sus pe scări, spre baie.

Dexter ascultă cum se pierde sunetul pașilor.

Iar acum a rămas singur cu bărbății familiei Cope. Ca într-o scenă primitivă, se uită furioși unii la alții. Instinctiv, Dexter simte cum pumnul prinde mai bine arma, un exemplar strâns înfășurat din Daily Telegraph de azi, și rostește singurul cuvânt care îi vine în minte:

— Ups!

— Ce părere ai, crezi că am făcut o impresie bună?

Dexter și Sylvie stau întinși pe patul dublu mare și moale din camera de oaspeți. Sylvie se întoarce să se uite la el, cu chipul imobil și cu nasul ei mic și fin pulsând roșu și acuzator. Pufnește, dar nu spune nimic.

— Vrei să-mi cer scuze încă o dată?

— Dexter, e în regulă.

— Mă ierți?

— Te iert, replică ea scurt.

— Și crezi că ei consideră că sunt OK, că nu mă consideră vreun psihopat violent sau ceva de genul ăsta?

— Cred că ei consideră că ești în regulă. Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

Se întoarce cu spatele la el și stinge veioza.

Trece o clipă. Ca un școlar rușinat, Dexter simte că nu va putea să adoarmă dacă nu primește niște asigurări suplimentare.

— Îmi pare rău că... am făcut-o de tot rabatul, insistă el bosumflat. Din nou!

Sylvie se întoarce iar spre el și îi pune cu afecțiune o mână pe obraz.

— Nu fi ridicol! Te-ai descurcat foarte bine până să mă lovești. Chiar te-au plăcut cu adevărat.

— Dar tu? continuă el, dorind și alte asigurări.

Ea oftează și zâmbește.

— Și eu cred că ești OK.

— Am vreo șansă să primesc un sărut?

— Nu pot. O să înceapă iar să-mi curgă sânge. O să mă revanșez mâine.

Îi ciufulește părul și se întoarce din nou cu spatele la el.

Mulțumit acum, Dexter se lasă pe spate în pat și își pune mâinile sub cap. Patul este imens, moale și miroase a lenjerie proaspăt spălată, iar geamurile sunt deschise să intre aerul nopții. Toate păturile și cuverturile sunt date la o parte, iar ei stau întinși sub un singur cearșaf de pânză albă. Dexter vede conturul minunat al picioarelor ei, șoldurile înguste, curba spatelui ei lung și delicat. Potențialul sexual al nopții s-a evaporat în momentul impactului și al apariției unei posibile contuzii, dar el se întoarce totuși spre ea și își pune o mână pe coapsa ei pe sub cearșaf. Pielea ei e rece și fină.

— Ne așteaptă un drum lung mâine, murmură ea. Hai să dormim!

Dexter continuă să îi privească ceafa, unde firele lungi și fine de păr se depărtează de baza gâtului, dând la iveală spiralele mai întunecate de dedesubt. „Ai putea să faci o fotografie, se gândește, este atât de frumos. Să o denumesci Textură.” Se întreabă dacă mai putea să-i spună că o iubește sau, mai prudent, că „crede că s-ar putea să fie îndrăgostit de ea”, ceea ce este și mai sensibil, și mai ușor de retractat. Dar este evident că nu e un moment potrivit, acum când pe noptieră stă tamponul de vată însângerat.

Totuși, simte că ar trebui să spună ceva. Inspirat, o sărută pe umăr și șoptește:

— Știi ce se spune... Face o pauză pentru efect. Întotdeauna îi rănești pe cei pe care îi iubești!

„Asta a fost o replică inteligentă, chiar adorabilă”, își zice el și așteaptă în tăcere, cu sprâncenele ridicate, ca ea să priceapă implicația.

— Hai să dormim, bine? spune ea.

Învins, Dexter se întinde pe spate și ascultă murmurul blând al traficului de pe autostradă. Undeva în casă, chiar în acest moment, părinții ei îl fac bucăți, și el își dă îngrozit seama că simte brusc nevoia să râdă. Începe să chicotească, apoi râde de-a dreptul, chinându-se să păstreze tăcerea în timp ce corpul lui începe să tremure, făcând salteaua să se zguduie.

— Râzi? murmură Sylvie în pernă.

— Nu! răspunde Dexter, strâmbându-se ca să abțină, dar râsul vine acum în valuri, și el simte că în stomac începe să i se formeze un alt talaz de hohote isterice.

Există un moment în viitor când chiar și cel mai mare dezastru începe să se transforme într-o anecdotă, iar el vede aici potențialul unei povești bune. E genul de poveste pe care ar vrea să i-o spună Emmei Morley. Dar nu știe unde e Emma sau ce face, căci nu a mai văzut-o de aproape doi ani.

Va trebui să-și amintească povestea. Să i-o spună într-o bună zi.

Începe din nou să râdă.

AL TREILEA VAL.

Joi, 15 iulie 1999

Somerset.

Începuseră să sosească. O cascadă nesfârșită de plicuri luxos ornamentate, care cădeau cu un zgomot surd pe covorașul de la ușă. Invitații la nuntă.

Nu era primul val de nunți. Unii dintre cei din generația lor se căsătoriseră în timpul universității, dar în felul acela înadins țăcănit și afectat, ca o farsă, o parodie de nuntă, ca la „dineurile” studentești unde toată lumea poartă ținute de seară și mănâncă paste cu ton. Petrecerile de la nunțile studenților erau picnicuri în parcul local, invitații purtau costume și rodii lungi de la magazinele second-hand, apoi mergeau la un pub. În pozele de nuntă, mirele și mireasa ridicau spre fotograf halbe de bere, iar pe buzele rujate ale miresei atârna o țigară. Darurile de nuntă erau modeste, puteau să fie, de exemplu, un LP sau o casetă cu o compilație de melodii la modă, un fotomontaj înrămat sau o cutie cu lumânări. Căsătoria la universitate era o cascadorie amuzantă, un act nevinovat de revoltă, ca un mic tatuaj pe care nu-l vede nimeni niciodată sau ca rasul în cap pentru o cauză nobilă.

Al doilea val, nunțile de la douăzeci și cinci de ani, tot mai păstrau acea nuanță de amuzament și de simplitate. Recepțiile aveau loc în centre comunitare și în grădina părintească, jurămintele erau compuse de cei doi miri și își păstrau cu rigurozitate caracterul laic, și cineva citea mereu acea poezie despre ploaia cu mâini atât de mici.⁴⁶ Dar începuse să se strecoare latura dură a profesionalismului. Ideea de „listă de nuntă” începuse să-și arate colții.

La un moment dat în viitor, era de așteptat un al patrulea val – Al Doilea Mariaj: petreceri dulci-amărui, cu un ușor iz apologetic, care se termină până la ora 21.30 cu scuza că fiecare are copii. „Nu e mare lucru”, vor spune, „doar un motiv pentru o petrecere”. Dar anul acesta este vremea celui de-al treilea val, și acest val se dovedește cel mai puternic, cel mai spectaculos și mai devastator. Acestea sunt nunțile celor care au până în treizeci și cinci de ani, și nimeni nu mai râde.

Cel de-al treilea val este de neoprit. Fiecare săptămână pare să aducă un nou plic crem luxos, de grosimea unui plic cu bombă, ce conține o invitație complexă – un triumf al ingineriei celulozei – și un dosar cuprinzător cu numere de telefon, adrese de e-mail, site-uri, cum să ajungi acolo, ce să porți, de unde să cumperi cadouri. Hoteluri amenajate în conace rurale sunt închiriate în întregime, sunt prinse bancuri întregi de pești, și corturi vaste răsar peste noapte ca niște așezări de beduini. Costume de zi din mătase gri și jobene sunt închiriate și purtate cu o expresie foarte sobră, și vin vremuri bune și profitabile pentru florari și firme de catering, cvartete de coarde și organizatori de petreceri, sculptori în gheață și fabricanți de aparate foto de unică folosință. Trupele bune care interpretează melodii celebre sunt epuizate de atâta efort. Bisericile au revenit la modă, și în ziua de azi fericitul cuplu străbate distanța scurtă de la locul de rugăciune la restaurant în autobuze

londoneze deschise, în baloane cu aer cald, calare pe cai albi, în avioane de mici dimensiuni. O nuntă necesită rezerve imense de dragoste, angajament și timp liber, și, nu în ultimul rând, de invitați. Confetti costă opt lire cutia. O pungă de orez de la magazinul din colț nu mai este potrivită.

Domnul și doamna Killick îi invită pe Emma Morley și pe partenerul său la nunta fiicei lor Tilly Killick cu Malcom Tidewell.

În benzinăria de pe autostradă, în noua ei mașină, prima ei mașină, un Fiat Panda care mai avusese trei proprietari, Emma ține invitația în mână, fiind absolut convinsă că are să fie un eveniment la care vor veni bărbați care fumează trabuc și vreun englez îmbrăcat într-un kilt.

„Emma Morley și partenerul său.”

Reveni la Atlasul rutier, o ediție antică din care lipseau câteva zone metropolitane importante. Il întoarse la 180 de grade, apoi la 90, dar era ca și cum încerca să se orienteze după o hartă din Domesday Book⁴⁷, așa că îl trânti pe scaunul gol al pasagerului, unde ar fi trebuit să stea partenerul ei imaginar.

Emma era un șofer îngrozitor, neglijentă și îngrozită totodată, și primii optzeci de kilometri condusese cu ochelarii la ochi, deși avea și lentilele de contact, astfel încât celelalte mașini din trafic apăreau amenințătoare din senin, ca niște nave extraterestre. Fusesse nevoită să facă opriri dese, ca să-și liniștească pulsul și să-și șteargă transpirația de pe buza superioară. Se întinse după geantă și-și verifică machiajul în oglindă, încercând să strecoare o privire obiectivă, ca să evalueze efectul. Rujul era mai roșu ca de obicei și mai sexy decât se simțea ea confortabil să poarte, și cantitatea mică de pudră pe care și-o aplicase pe obraji părea acum bătătoare la ochi și caraghioasă, ca și cum ar fi fost într-o comedie din timpul Restaurației. „Oare de ce arăt mereu ca un copil care s-a jucat cu fardurile mamei?” De asemenea, făcuse greșeala elementară de a-și tunde părul, nu, de a și-l coafa, chiar cu o zi înainte, și acum cădea într-un aranjament artistic de straturi și șuvițe: ceea ce mama ei ar fi numit un „aranjament”.

Frustrată, trase de tivul rochiei, un model de inspirație chinezească, dintr-o mătase de un albastru profund, sau dintr-un înlocuitor de mătase care o făcea să arate precum chelnerița grăsuță și nefericită de la restaurantul cu mâncare pentru acasă Golden Dragon. Cum stătea așezată, rochia se umfla și se întindea, iar combinația dintre emoțiile șofatului și ceva din acea „mătase” o făcea să transpire. Aerul condiționat al mașinii avea două poziții, tunel de vânt și saună, și toată eleganța ei se evaporase undeva pe lângă Maidenhead, fiind înlocuită de două semiluni întunecate de transpirație la subsuori. Își înălță coatele spre cap și se uită la pete, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă acasă și să se schimbe. Sau doar să se întoarcă. Să se ducă acasă, să rămână acasă și să lucreze ceva la cartea ei. La urma urmelor, nu era ca și cum ea și Tilly Killick ar mai fi fost încă cele mai bune prietene. Zilele negre când Tilly fusesse proprietărea ei în micuțul apartament din Clapton aruncaseră o umbră lungă, și ele nu rezolvaseră niciodată disputa privind nereturnarea garanției returnabile. Era greu să le

urezi proaspăt căsătoriților toate cele bune când mireasa încă îți datora cinci sute de lire.

Pe de altă parte, acolo aveau să fie prezenți prieteni vechi: Sarah C., Alison, Sita, gemenii Watson, Bob, Mari-cu-Părul-Mare, Stephanie Shaw de la editura ei, Callum O'Neill, milionarul din sendvișuri. Dexter avea să fie acolo. Dexter și prietena lui.

Și, exact în acel moment, în timp ce ea stătea cu subsuorile îndreptate spre duzele de aer condiționat, întrebându-se ce să facă, Dexter trecu și se făcu nevăzut în mașina lui sport Mazda, cu Sylvie Cope pe scaunul de alături.

— Și cine va fi acolo? întrebă Sylvie, dând sistemul stereo mai încet.

Cânta Travis - alegerea ei de data asta. Pe Sylvie nu o interesa muzica în mod deosebit, dar Travis reprezenta o excepție.

— Doar o mulțime de oameni de la universitate. Paul, Sam, Steve O'D, Peter și Sarah, cei doi Watson. Și Callum.

— Callum. Bine, îmi place de Callum.

— Mari-cu-Părul-Mare, Bob. Doamne, oameni pe care nu i-am mai văzut de ani întregi. Vechea mea prietenă Emma.

— O altă fostă?

— Nu, nu e o fostă...

— O pasiune.

— Nu o pasiune, ci doar o prietenă foarte veche.

— Profesoara de engleză?

— A fost profesoară de engleză. Ați vorbit la nunta lui Bob cu Mari, îți amintești? În Cheshire.

— Vag. Destul de atrăgătoare.

— Cred că da, zise Dexter și ridică din umeri. În ultima vreme, am cam răcit relațiile. Ți-am zis de asta, îți amintești?

— Toate povestirile tale se amestecă. Sylvie se întoarse spre geam.

Deci ai avut o relație cu ea?

— Nu, nu am avut o relație cu ea.

— Dar cu mireasa?

— Tilly? Ce-i cu ea?

— Ai făcut vreodată sex cu mireasa?

Decembrie 1992, apartamentul acela oribil din Clapton, care mirosea a ceapă prăjită. Un masaj la tălpi care scăpase de sub control, în timp ce Emma era la cumpărături la Woolworths.

— Sigur că nu. Drept cine mă iei?

— Mi se pare că în fiecare săptămână mergem la câte o nuntă cu o groază de persoane cu care ai făcut sex...

— Nu e adevărat.

— O adevărată mulțime. Ca la o conferință.

— Nu e deloc adevărat.

— Ba e adevărat.

— Hei, acum tu ești singura pentru mine. Cu o mână pe volan, o întinde pe cealaltă și o pune pe burta lui Sylvie, încă plată sub rochia scurtă de satin de culoarea piersicii, apoi o așază pe coapsa ei goală.

— Să nu mă lași singură să fac conversație cu necunoscuți, bine? spune Sylvie și dă din nou mai tare muzica.

Trecuse deja jumătate din după-amiază când Emma ajunse, epuizată și deja în întârziere, la porțile casei impunătoare, întrebându-se dacă aveau să-i dea voie să intre. Era o proprietate vastă din Somerset, iar investitori abili transformaseră Morton Manor Park într-un fel de complex pentru căsătorii, cu propria capelă, sală de recepții, un labirint din lemn-câinesc, spa, mai multe dormitoare de oaspeți cu băi spațioase, totul înconjurat de un zid înalt cu sârmă ghimpată deasupra: un lagăr de căsătorii. Cu edificii elaborate și grote, șanțuri ornamentale și foișoare, un castel și un castel gonflabil, era un Disneyland marital extrem de scump, disponibil de închiriat pentru tot weekendul la prețuri care îți tăiau respirația. Părea un loc neobișnuit pentru căsătoria unui fost membru al Partidului Muncitorilor Socialiști, și Emma străbătu cu mașina aleea largă de pietriș, uluită și deconcertată de toate astea.

În dreptul capelei, un bărbat cu perucă pudrată și cu redingotă de valet se repezi în fața ei, fluturându-și manșetele cu volănașe și aplecându-se apoi lângă geam.

— E vreo problemă? întrebă Emma, mai să-i zică „domnule polițist”.

— Am nevoie de chei, doamnă.

— De chei?

— Ca să parchez mașina.

— Oh, Doamne, da? replică ea, stânjenită de stratul gros de praf care creștea pe lângă chedere și de talmeș-balmeșul de ambalaje și de sticle de plastic de pe podea.

— OK, bine, ușile nu se încuie, trebuie să folosești șurubelnița asta ca să o ții închisă, și nu are frână de mână, așa că parchează-o pe un teren drept sau sprijinită de un copac – sau las-o în viteză, bine?

Valetul luă cheile între degetul mare și arătător de parcă ar fi primit un șoarece mort.

Emma condusesese cu picioarele goale, și acum descoperi că trebuia să își forțeze picioarele umflate să intre în pantofi, precum sora vitregă și urâtă din Cenușăreasa.. Ceremonia începuse deja. Dinspre capelă se auzea Sosirea Reginei din Saba cântată la patru, posibil cinci mâini înmănușate. Emma șchiopătă pe pietriș înspre capelă, cu brațele ridicate ca să se evapore o parte din transpirație, ca un copil care se preface că e avion. După ce își trase în jos încă o dată poala rochiei, se strecură discret prin ușa masivă de stejar și rămase în spatele adunării extinse. Un grup cânta a capella, pocnind isteric din degete în timp ce interpreta *Im into Something Good*⁴⁸ în timp ce fericitul cuplu își zâmbea cu toții dinții și cu ochii umezi. Era prima dată când Emma îl vedea pe mire: tipul de jucător de rugby, arătos în costumul cenușiu și cu obrazul iritat de aparatul de ras, cu fața mare întoarsă spre Tilly, pe care treceau diferite variații ale expresiei „Este cel mai fericit moment din viața mea”. Emma observă că, într-un mod atipic, mireasa optase pentru o temă Maria Antoaneta: mătase și dantelă roz, fustă cu crinolină, părul ridicat, o aluniță falsă, făcând-o pe Emma să se întrebe dacă nu cumva diploma în

istorie și franceză a lui Tilly fusese cam inutilă. Dar părea foarte fericită, și el părea foarte fericit, și întreaga adunare părea foarte, foarte fericită.

Melodia fu urmată de un scheci, după care e începută altă melodie, până când nunta începu să semene cu o reprezentație a Teatrului Regal de Varietăți, și mintea lui Dexter deja nu se mai putea concentra. Nepoata cu obraji rumeni a lui Tilly citea acum un sonet, ceva despre căsătoria a două minți care nu acceptau nici un obstacol în cale, indiferent ce-o mai însemna și asta. Dexter se strădui din răspuțeri să se concentreze asupra argumentației din poem și să aplice romantismul acestuia sentimentelor proprii pe care le avea pentru Sylvie, apoi își îndreptă atenția spre femeile din capelă cu care se culcase. Nu neapărat satisfăcut de sine, nu în totalitate, ci cu un soi de nostalgie. „Iubirea nu se schimbă odată cu orele și săptămânile...”, citi nepoata miresei, în timp ce Dexter ajunse la cincisprezece. Cinci foste iubite într-o capelă foarte mică. Era vreun soi de record? Pentru mireasă ar trebui să primească mai multe puncte? Emma Morley încă nu apăruse. Cu Emma, cincisprezece și jumătate.

Din fundul bisericii, Emma îl văzu pe Dexter cum număra pe degete și se întrebă ce făcea. Era îmbrăcat cu un costum negru și o cravată neagră și îngustă – ca toți băieții din ziua de azi, încerca să arate ca un gangster. Din profil se vedea că începea să facă o ușoară gușă, dar încă era frumos. De fapt, prostește de frumos și mult mai puțin umflat și lipsit de vigoare decât înainte să o cunoască pe Sylvie. De la cearta lor, Emma îl văzuse de trei ori, întotdeauna la nunți. De fiecare dată, el o îmbrățișase plin de efuziune și o sărutase de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, spusese „trebuie să vorbim, trebuie neapărat să vorbim”, dar asta nu se întâmplase niciodată, nu cu adevărat, întotdeauna era însoțit de Sylvie, amândoi preocupați să arate minunat. Acum ea stătea lângă el, cu capul și gâtul ca o floare cu tulpina lungă, înclinat ca să vadă tot.

Acum jurămintele. Emma privi la timp ca să vadă cum Sylvie ia mâna lui Dexter și îi strânge degetele, ca și cum erau solidari cu fericitul cuplu. Îi șopti ceva la ureche, și Dexter ridică privirea spre ea, zâmbind larg și ușor prostește, după părerea Emmei. Îi șopti și el ceva, și, deși Emma nu se pricepea să citească pe buze, i se păru foarte probabil că fusese ceva de genul: „Și eu te iubesc”. Oarecum stânjenit, se uită în jur și prinse privirea Emmei, rânjind spre ea de parcă fusese prins făcând ceva ce nu trebuia.

Cabaretul luă sfârșit. Mai rămăsese timp doar pentru o interpretare nesigură a All You Need is Love, adunarea străduindu-se să țină ritmul, apoi oaspeții urmară afară fericitul cuplu și revederile începură cu mare entuziasm. Prin mulțimea de oameni care se îmbrățișau, exclamau și își strângeau mâinile, Dexter și Emma se căutară unul pe celălalt, și iată-i față în față.

- Hei, zise el.
- Hei.
- Nu te cunosc de undeva?
- Figura ta sigur îmi spune ceva.
- Și a ta. Deși arăți altfel.

— Da, sunt singura femeie de aici learcă de sudoare, zise Emma, trăgând de materialul lipit de piele sub brațe.

— Vrei să zici „transpirație”.

— De fapt, nu, asta e sudoare. Arăt de parcă aș fi fost scoasă dintr-un lac. Pe naiba e mătase naturală!

— E de inspirație orientală, nu?

— Eu îi zic lookul meu tip Căderea Saigonului. De fapt, e chinezesc. Desigur, problema cu rochiile astea e că, după patruzeci de minute, vrei alta! zise Emma, și pe la mijlocul frazei avu sentimentul că ar fi fost mai bine să nu fi abordat tema asta. Oare i se păruse sau el își dăduse ușor ochii peste cap? Scuze!

— Nu-i nimic. Chiar îmi place rochia. De fapt, mi-o plăcut de mult timp. Acum își dădu ea ochii peste cap.

— Iar începi. Acum suntem chit.

— Ceea ce am vrut să spun este că arăți bine. Dexter se uită pe deasupra capului ei. Aia e o...?

— Ce?

— Asta numesc ei o „Rachel”?

— Nu întinde coarda, Dex, zise ea și imediat își înfoie părul cu vârful degetelor. Aruncă o privire spre locul unde Tilly și proaspătul ei soț se fotografiau, Tilly fluturând cochet un evantai prin fața ochilor. Din nefericire, nu mi-am dat seama că tema era din Revoluția franceză.

— Chestia cu Maria Antoaneta? întrebă Dexter. Măcar știm că o să avem tort.

— Se pare că o să fie dusă la petrecere într-o căruță pentru condamnații la ghilotină.

— Cum adică?

Se uitară unul la celălalt.

— Nu te-ai schimbat, nu-i așa? spuse Emma.

Dexter lovi cu piciorul în pietriș.

— Ba m-am schimbat. Un pic.

— Pare interesant.

— Îți povestesc mai târziu. Uite...

Tilly stătea pe scara unui Rolls Royce Silver Ghost care urma să-i ducă o sută de metri până la recepție, ținând buchetul jos cu ambele mâini, gata să-l arunce ca pe un ciomag.

— Vrei să te duci să-ți încerci norocul, Em?

— Nu pot să-l prind, răspunse ea, ducându-și mâinile la spate, în timp ce buchetul aruncat în mulțime fu prins de o mătușă, o bătrânică fragilă, lucru care păru să înfurie cumva lumea, de parcă fusese irosită ultima șansă de fericire viitoare a cuiva.

Emma dădu din cap către mătușa stânjenită, de mâna căreia buchetul atârna stingher.

— Uite-mă pe mine peste patruzeci de ani, spuse Emma.

— Serios? Patruzeci? replică Dexter, și Emma îl călcă pe vârful degetelor cu tocul. Peste umărul ei, o zări pe Sylvie în apropiere, căutându-l

din priviri. Ar trebui să plec, Sylvie nu cunoaște pe nimeni. Am ordine stricte să nu o părăsesc. Vino să o saluți, bine?

— Mai târziu. Mă duc să vorbesc cu fericita mireasă.

— Întreab-o de garanția pe care ți-o datorează.

— Crezi că ar fi o idee bună? Azi?

— Ne vedem mai târziu. Poate la petrecere o să stăm unul lângă altul.

Amândoi își arătară că țineau pumnii strânși pentru asta.

Dimineața înnorată se transformase într-o după-amiază minunată, cu nori înalți care pluteau pe nesfârșitul cer albastru, în timp ce oaspeții urmau în procesiune Rollsul spre Marea Pajiște unde se serveau sendvișuri și șampanie. Acolo, cu mare tam-tam, Tilly o zări în cele din urmă pe Emma, și amândouă se îmbrățișară cât reușiră peste crinolina bogată a miresei.

— Mă bucur că ai putut să vii, Em!

— Și eu, Tilly. Arăți extraordinar.

Tilly flutură evantaiul.

— Nu crezi că e cam exagerat?

— Deloc. Arăți minunat, și privirea îi fu din nou atrasă de alunița falsă care părea o muscă așezată pe buza ei. Și slujba a fost frumoasă.

— Ooooo, da?

Acesta era noul obicei al lui Tilly, de a începe fiecare propoziție cu un „oooo” compătimitor, de parcă Emma ar fi fost un pisoi care se lovise la o lăbuță.

— Ai plâns?

— Ca un orfan...

— Ooooo! Mă bucur că ai putut să ajungi. Cu un gest regal, o bătu pe umăr cu evantaiul. Abia aștept să-l cunosc pe noul tău prieten.

— Da, și eu, dar, din nefericire, nu am unul.

— Ooooo, nu?

— Nu, de ceva vreme.

— Serios? Ești sigură?

— Cred că aș fi observat, Tilly.

— Ooooo! Îmi pare rău. O să-ți facem rost de unul. RAPID!!! Nu, serios, prietenii sunt grozavi! Soții sunt și mai buni! Trebuie să-ți găsim unul! comandă ea, regește. Diseară! O să aranjăm noi! Și Emma se simți de parcă vorbele acestea o mângâiaseră superior pe cap. Ooooo! Așa! L-ai văzut pe Dexter?

— În fugă.

— Ai cunoscut-o pe prietena lui? Cea cu fruntea păroasă? Nu-i așa că e frumoasă? Seamănă perfect cu Audrey Hepburn. Sau cu Katherine? Niciodată nu îmi amintesc care e diferența.

— Cu Audrey. Cu siguranță, e o Audrey.

Șampania curgea, și peste Marea Pajiște se așternu un sentiment de nostalgie, în vreme ce vechi prieteni se întâlneau și conversația aluneca spre cât câștiga fiecare, cât se îngrășase fiecare.

— Sendvișuri. Acesta-i viitorul, spuse Callum O'Neill, care acum și câștiga mai mult, și cântărea mai mult. Semipreparate de calitate, fabricate

după norme etice, spre asta ne îndreptăm, prietene. Mâncarea este noul rock and roll!

— Credeam că noul rock and roll e comedia.

— A fost, apoi a fost rockul, iar acum e mâncarea. Ține ritmul, Dex!

Vechiul prieten al lui Dexter devenise de nerecunoscut în ultimii câțiva ani. Prosper, masiv și dinamic, renunțase la recondiționarea calculatoarelor, vânzând afacerea cu un profit uriaș, și înființase Natural Stuff, un lanț care se ocupa cu vânzarea de sendvișuri. Trase de manșetele costumului său scump croit la comandă, și lui Dexter îi trecu prin minte fără să vrea că era aproape imposibil ca acest bărbat să fie irlandezul slăbănog care purtase aceiași pantaloni vreme de trei ani.

— Totul e organic, totul e proaspăt, facem sucurile și piureurile de fructe la comandă, facem cafea din comerțul legal. Avem patru localuri, sunt tot timpul pline, în mod constant, serios. Trebuie să închidem la ora trei, pur și simplu nu mai avem alimente. Îți spun eu, Dex, cultura mâncării în țara asta se schimbă, oamenii vor ca lucrurile să se îmbunătățească. Nimeni nu mai vrea o doză de suc și un pachet de biscuiți. Vor lipii cu humus, suc de papaia, langustă...

— Langustă?

— Cu lipie și rucola. Serios, langusta este sendvișul cu ou al epocii noastre, iar rucola este salata iceberg. Langustele sunt ieftine, se înmulțesc incredibil, sunt delicioase, sunt homarul săracului! Hei, ar trebui să vii să stăm de vorbă la un moment dat.

— Despre languste.

— Despre afaceri. Cred că ar putea să existe o mulțime de oportunități pentru tine.

Dexter își înfipse tocul în iarbă.

— Callum, îmi oferi o slujbă?

— Nu, spun doar să vii și să...

— Nu-mi vine să cred că un prieten de-al meu îmi oferă o slujbă.

— Să vii să luăm masa! Nu porcăria aia de langustă, la un restaurant adevărat. Fac eu cinste. Își înfășură un braț mare pe după umerii lui Dexter și continuă cu voce joasă: Nu prea te-am mai văzut la televizor în ultima vreme.

— Asta fiindcă nu te uiți la transmisiile prin cablu și satelit. Fac o mulțime de chestii acolo.

— Ca de exemplu?

— Fac o nouă emisiune numită Sport Xtreme. Xtreme cu x. Filmări cu surfing, interviuri cu pasionații de snowboard. Știi tu. Din toată lumea.

— Prin urmare, călătorești mult?

— Eu doar prezint materialele. Studioul e în Morden. Așa că da, călătoresc mult, dar numai până la Morden.

— Ei bine, cum am zis, dacă simți vreodată nevoia să-ți schimbi cariera... Știi câte ceva despre mâncare și băutură, te poți înțelege cu oamenii dacă îți pui mintea. Afacerile sunt oamenii. Cred doar că ar fi potrivit pentru tine. Asta-i tot.

Dexter expiră aerul pe nas, se uită la vechiul său prieten și încercă să i se pară antipatic.

— Cal, ai purtat aceeași pereche de pantaloni în fiecare zi timp de trei ani.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă.

— Un trimestru întreg nu ai mâncat altceva decât conserve cu carne tocată.

— Ce pot să spun, oamenii se schimbă! Deci ce părere ai?

— Bine atunci, poți să-mi faci cinste cu prânzul. Dar te avertizez, nu știu nimic despre afacere.

— Nici o problemă. Oricum, va fi plăcut să vorbim despre ce a mai făcut fiecare. Îl bătu pe mână și-i spuse pe jumătate muștrător: O vreme nu am mai auzit nimic de tine.

— Așa s-a întâmplat? Am fost ocupat.

— Nu chiar atât de ocupat.

— Hei, puteai să mă suni și tu!

— Am făcut-o, de multe ori. Nu m-ai sunat niciodată înapoi.

— Nu? Îmi pare rău. Am avut diverse pe cap.

— Am auzit de mama ta. Se uită în pahar. Îmi pare rău. O doamnă încântătoare, mama ta.

— E în regulă. A trecut mult timp.

Urmă un moment de tăcere, în care priviră în jur pe pajiște la vechii prieteni care vorbeau și râdeau în soarele după-amiezii târzii. În apropiere, cea mai recentă prietenă a lui Callum, o spanioloaică minionă și uluitoare, dansatoare în clipuri video hip-hop, vorbea cu Sylvie, care se aplecase spre ea să o audă.

— Va fi plăcut să stau din nou de vorbă cu Luiza, zise Dexter.

— Eu nu m-aș atașa foarte tare de ea, i-o trânti Callum. Cred că Luiza o să devină curând de domeniul trecutului.

— Prin urmare, unele lucruri nu se schimbă.

O chelneriță drăguță, conștientă că îi stă bine cu boneta pe cap, veni să le umple din nou paharele. Amândoi îi zâmbiră larg, se surprinseră unul pe celălalt făcând-o și își ciocniră paharele.

— Sunt doisprezece ani de când am terminat. Dexter clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Doisprezece ani. Cum naiba s-a întâmplat?

— Văd că Emma Morley e aici, rosti Callum dintr-odată.

— Știu.

Se uitară și o văzură stând de vorbă cu Miffy Buchanan, o veche inamică. Chiar și de la distanță se vedea că scrâșnea din dinți.

— Am auzit că relația ta cu Em s-a răcit.

— Așa a fost.

— Dar acum totul e bine?

— Nu sunt sigur. O să vedem.

— E o fată grozavă Emma.

— Este.

— E o adevărată frumusețe acum.

- Da, așa e.
 - Vreodată ai...?
 - Nu. Aproape. O dată sau de două ori.
 - Aproape? pufnește Callum. Ce înseamnă asta?
- Dexter schimbă subiectul.
- Dar tu ești bine, nu?

Callum luă o gură de șampanie.

— Dex, am treizeci și patru de ani. Am o prietenă frumoasă, propria casă, propria afacere, muncesc din greu pentru ceva care îmi place, fac bani destui. Își puse o mână pe umărul lui Dexter. Iar tu, tu ai o emisiune de noapte! Viața a fost generoasă cu amândoi.

În parte din orgoliu rănit, în parte dintr-un sentiment renăscut al competiției, Dexter se decise să-i spună.

- Cal, vrei să afli ceva amuzant?

Emma îl auzi pe Callum O'Neill chiuind din cealaltă parte a Marii Pajiști și aruncă o privire într-acolo, exact la timp ca să-l vadă cum îi ține capul lui Dexter cu brațul îndoit și își trece degetele pe scalpul lui. Zâmbi și apoi își îndreptă întreaga atenție spre ura pentru Miffy Buchanan.

- Am auzit că ești șomeră, spunea ea.
- Eu prefer să mă consider propria mea angajată.
- Ca scriitoare?
- Doar pentru un an sau doi, mi-am luat concediu sabatic.
- Dar nu ți s-a publicat practic nimic?
- Încă nu. Deși mi s-a dat un mic avans...
- Hmm, făcu Miffy, sceptică. Lui Harriet Bowen i s-au publicat deja trei romane până acum.

- Da, am fost informată despre asta. De câteva ori.

- Și are trei copii.

- Ei bine, asta e.

— I-ai văzut pe cei doi ai mei? În apropiere, doi copii mici și violenți, îmbrăcați în costume din trei piese, se agresau reciproc. IVAN. FĂRĂ MUȘCĂTURI.

- Sunt niște băieți încântători.

— Nu-i așa? Deci tu ai copiii întrebă Miffy, de parcă era o situație ori/ori, romane sau copii.

- Nu...

- Te vezi cu cineva?

- Nu...

- Cu nimeni?

- Nimeni.

- E cineva la orizont?

- Nu...

— Chiar și așa, arăți mult mai bine ca înainte. Miffy o măsură din priviri, evaluând-o, de parcă se gândea să o cumpere la licitație. De fapt, ești unul dintre puținii oameni care au slăbiți Adică nu ai fost niciodată foarte grasă sau ceva, doar durdulie, dar acum ai scăpat de asta!

Emma simți cum strânge mai tare paharul de șampanie în mână.

— E bine de știut că ultimii doisprezece ani nu au fost în zadar!

— Și aveai accentul ăla puternic din nord, dar acum vorbești ca toată lumea.

— Da? zise ea, uimită. Hmm, păcat. Nu a fost cu intenție.

— Ca să-ți spun drept, întotdeauna am crezut că îl folosești înadins. Știi, ca să pari afectată...

— Ce?

— Accentul tău. Știi - vai, tu! Minerii în sus, minerii în jos, Guat-e-mala, ta-ta-ta! Credeam că voiai întotdeauna să dai cumva peste nas tuturor. Dar acum vorbești iar normal.

Emma îi invidiase întotdeauna pe cei care spuneau ce gândeau, care rosteau ceea ce simțeau fără să țină cont de conveniențe. Ea nu fusese niciodată astfel, dar, chiar și așa, simți cum i se formează o înjurătură pe buze.

— Și erai mereu atât de furioasă pentru orice.

— Ah, încă mă înfurii, Miffy...

— Oh, Doamne, uite-l pe Dexter Mayhew. Miffy îi șoptea acum la ureche, strângându-i umărul cu o mână. Știi că a fost ceva o dată între noi?

— Da, mi-ai spus. De multe, multe ori.

— Încă arată grozav. Nu-i așa că arată grozav? oftă ea, extatică. Cum de nu ați fost niciodată împreună voi doi?

— Nu știu. Fiindcă eram durdulie, din cauza accentului?

— Nu arătai chiar atât de rău. Hei, ai văzut-o pe prietena lui? Nu-i așa că e frumoasă? Nu crezi că este, pur și simplu, splendidă?

Când Miffy se întoarce ca să primească răspuns, constată cu surprindere că Emma plecase.

Acum oaspeții se strângeau în cortul uriaș, înghesuindu-se nerăbdători în jurul schemei locurilor, de parcă voiau să vadă rezultatele la examene. Dexter și Emma se găsiră în mulțime.

— Masa cinci, zise Dexter.

— Eu sunt la masa douăzeci și patru, spuse Emma. Masa cinci e aproape de miresă. Douăzeci și patru e aproape de toaleta ecologică.

— Nu trebuie s-o iei personal.

— Ce avem la felul principal?

— Se zvonește că somon.

— Somon, somon, somon, somon. Am mâncat atâta somon la nunțile astea, încât de două ori pe an simt impulsul să înot în susul râului.

— Vino la masa cinci. O să înlocuim cartonașele cu nume.

— Să umblăm la schema de locuri? Au fost împușcați oameni și pentru mai puțin. Există o ghilotină în spate.

Dexter începu să râdă.

— Vorbim după aceea, bine?

— Vino să mă găsești.

— Sau vino tu să mă găsești.

— Sau vino și găsește-mă.

— Sau tu găsește-mă.

Ca pedeapsă pentru vreo greșeală din trecut, Emma fusese așezată între mătușa și unchiul mirelui, doi bătrâni din Noua Zeelandă, și timp de trei ore bune se schimbară numai expresii gen „peisaje frumoase” și „o calitate minunată a vieții”. Din când în când, atenția îi era atrasă de hohotele sonore de râs din direcția mesei cinci – Dexter și Sylvie, Callum și prietena lui, Luiza – masa celor fermecători. Emma își mai turnă un pahar de vin și întrebă încă o dată de peisaj, de calitatea vieții. Balene, îi întrebă dacă văzuseră vreodată balene adevărate? și aruncă invidioasă o privire spre masa cinci.

La masa cinci, Dexter se uita cu invidie la masa douăzeci și patru. Sylvie inventase un nou joc, punându-și rapid mâna deasupra paharului de vin al lui Dexter ori de câte ori acesta pune mâna pe sticlă și transformând masa îndelungată într-un test dur al reflexelor. „Ia-o ușor, bine?” șoptea ea când el reușea să „marcheze”, iar el o asigura că așa avea să facă, dar rezultatul era o ușoară plictiseală și o invidie tot mai accentuată față de siguranța înnebunitoare a lui Callum. La masa douăzeci și patru, o vedea pe Emma discutând politicoasă și interesată cu un cuplu de vârstnici bronzăți și observă atenția cu care asculta, cu mâna pe brațul bătrânului, râzând la glumele lui, făcându-le poze cu aparatul de unică folosință, aplecându-se acum ca să i se facă și ei o poză. Dexter îi remarcă rochia albastră, genul pe care nu ar fi purtat-o niciodată în urmă cu zece ani, și mai observă că fermoarul i se desfăcuse vreo opt centimetri la spate, iar poala rochiei era ridicată la jumătatea coapsei ei lungi, ceea ce îi aduse în minte o imagine rapidă, dar vie a Emmei în dormitorul din Edinburgh, de pe Rankeillor Street. Lumina zorilor prin perdele, patul jos de o persoană, fusta ei ridicată în jurul taliei, brațele deasupra capului. Ce se schimbase de atunci? Nu prea multe. Aceleași linii i se formau în colțul gurii când râdea, doar că acum erau un pic mai adânci. Încă avea sub ochi acele pernute mici și moi și încă râdea cu gura închisă, de parcă ar fi ținut ascuns un secret. În multe privințe, acum era mult mai atrăgătoare decât la douăzeci și patru de ani. În primul rând, nu se mai tunde singură, își pierduse ceva din paloarea de bibliotecă, din iritabilitate și din proasta dispoziție. Ce ar simți, se întrebă, dacă ar vedea acum acel chip pentru prima dată? Dacă locul lui ar fi fost la masa douăzeci și patru, s-ar fi așezat și s-ar fi prezentat. Dintre toate persoanele prezente aici, își zise, ar vrea să discute numai cu ea. Își luă paharul să se ducă să stea de vorbă cu ea.

Dar acum se auzea clinchet de cuțite care loveau paharele. Discursurile. Așa cum cerea tradiția, Tatăl Miresei era beat și plicticos, Cavalerul de Onoare era beat și deloc amuzant, și mai și uită să pomenească și de Mireasă. Cu fiecare pahar de vin roșu, Emma simți că energia i se scurge din trup, și începu să se gândească la camera ei de hotel, la halatul alb și curat, la patul cu baldachin. Există și unul dintre acele dușuri tip walk-through, după care se-nnebuneau oamenii, și mult prea multe prosoape pentru o singură persoană. Parcă pentru a o determina să se hotărască, orchestra începu acum să-și pregătească instrumentele, iar când basistul cântă o secvență din Another One Bites The Dust, Emma se decise că era

momentul să se retragă, să-și ia felia de tort în punguța specială din catifea, să se îndrepte spre camera ei și să doarmă tot restul nunții.

— Scuzați-mă, oare nu vă cunosc de undeva?

O mână pe brațul ei, o voce în spatele ei. Dexter stătea pe vine lângă ea, rânjind amețit, cu o sticlă de șampanie în mână.

Emma îi întinse paharul.

— Presupun că e posibil.

Cu un țipăt ascuțit, trupa începu să cânte, și atenția tuturor se îndreptă spre ringul de dans, unde Malcom și Tilly se zbânțuiau în ritmul melodiei lor speciale, Brown Eyed Girl, răsucindu-se reumatic din șolduri, cu cele patru degete mari ridicate în aer.

— Doamne sfinte! Când am început să dansăm toți ca niște babalâci?

— Vorbește pentru tine, replică Dexter, ridicându-se pe un scaun.

— Știi să dansezi?

— Nu-ți aduci aminte?

Emma clătină din cap.

— Nu mă refer pe un podium cu un fluier în gură și cămașa scoasă, mă refer la dans adevărat.

— Sigur că știi. O luă de mână. Vrei să-ți demonstrez?

— Poate mai târziu.

Acum trebuiau să strige unul la altul. Dexter se ridică și o trase de mână.

— Hai să mergem undeva. Numai noi doi.

— Unde?

— Nu știu. Se pare că există un labirint.

— Un labirint? Trecu o clipă, apoi se ridică. Păi de ce nu ai spus așa?

Găsiră o sticlă și două pahare și se strecurară discret afară din cort, ieșind în noapte. Era cald încă, și liliecii zburau în picaj pe cerul ca de cerneală, în vreme ce ei mergeau încet, braț la braț prin grădina de trandafiri, spre labirint.

— Deci cum e? Întrebă ea. Să-ți pierzi o veche pasiune în favoarea unui alt bărbat?

— Tilly Killick nu e o veche pasiune.

— Oh, Dexter... Emma clătină încet din cap. Când o să te înveți minte?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Trebuie să fi fost, stai să văd... decembrie 1992, în apartamentul acela din Clapton. Cel care mirosea a ceapă prăjită.

Dexter tresări.

— Cum de știi lucrurile astea?

— Păi, când am plecat spre Woolworths, voi vă masați reciproc tălpile cu cel mai bun ulei de măsline pe care îl aveam, și, când m-am întors de la Woolworths, ea plângea și erau urme de picior uleoase peste tot, pe cel mai bun covor al meu și pe canapea, și pe masa din bucătărie, și pe la jumătatea peretelui, după câte îmi amintesc. Așa că am analizat cu atenție probele de la locul crimei și am ajuns la concluzia aceasta. A, da, și ți-ai lăsat dispozitivul

anticoncepțional pe capacul găleții de gunoi din bucătărie, ceea ce a fost un gest drăguț.

— Da? Îmi pare rău de asta.

— În plus, mi-a spus și ea.

— Da? Dexter clătină din cap, trădat. Asta trebuia să fie secretul nostru!

— Știi, femeile vorbesc despre astfel de lucruri. Nu are rost să le pui să jure să păstreze secretul, căci totul iese la iveală în cele din urmă.

— O să-mi amintesc pe viitor.

Acum ajunseseră la intrarea în labirint, un gard viu din lemn-câinesc tuns cu grijă, de vreo trei metri înălțime, intrarea fiind printr-o ușă masivă din lemn. Emma se opri, cu mâna pe clanța grea din fildeș.

— E oare o idee bună?

— Cât de greu poate să fie?

— Și dacă ne pierdem?

— O să ne orientăm după stele sau ceva.

— Deci ești sigur că este o idee bună?

— Nu te speria. Nu e decât un gard viu. Ușa scârțâi deschizându-se. La dreapta sau la stânga?

— Dreapta, zise Emma, și pășiră în labirint.

Gardul înalt era luminat la nivelul solului de becuri diferit colorate, iar aerul avea acel miros vărat, greu și amețitor, aproape uleios de la frunzele calde.

— Unde e Sylvie?

— Sylvie e bine, e sub vraja lui Callum. El e viața și sufletul, încântătorul milionar irlandez. M-am gândit să îi las în legea lor. Nu mai pot să concurez cu el. E prea obositor.

— Să știi că îi merge foarte bine.

— Așa îmi spune toată lumea.

— Languste, se pare.

— Știu. Tocmai mi-a oferit o slujbă.

— Dresor de languste?

— Încă nu știu. Vrea să discute cu mine despre „oportunități”. A zis că afacerile sunt oamenii, ce-o mai însemna și asta.

— Și ce faci cu Sport Xtreme?

— Ah, zise Dexter frecându-și părul cu mâna. Deci ai văzut-o?

— Nu am ratat nici un episod. Mă știi doar, nimic nu-mi place mai mult în orele mici ale dimineții decât chestiile alea despre BMX. Cel mai mult îmi place când zici că lucrurile sunt „beton”.

— Sunt pus să spun chestii din astea.

— Beton” și „mișto”. „la uitați-vă la mișcările astea mișto, ca lumea.”

— Cred că mi se trece cu vederea.

— Nu întotdeauna, amice. Stânga sau dreapta?

— Cred că stânga.

Merseră puțin în tăcere, ascultând ritmul înăbușit al orchestrei care cânta Superstition.

— Cum merge scrisul?
— A, e OK, când o fac. În majoritatea timpului, stau și mănânc biscuiți.
— Stephanie Shaw a zis că ți-au dat un avans.
— Doar ceva bănuți, suficienți să țină pân' la Crăciun. Apoi o să mai vedem. Probabil o să mă întorc din nou în învățământ cu normă întreagă.
— Și despre ce e vorba? în carte, adică.
— Nu sunt sigură încă.
— E despre mine, nu-i așa?
— Da, Dexter, e o carte mare și groasă numai despre tine. Se numește Dexter Dexter Dexter Dexter Dexter. Stânga sau dreapta?
— Hai să încercăm la stânga.
— De fapt, e doar o carte pentru puști. Adolescenți. Băieți, relații, genul ăsta de lucruri. Este despre o piesă de la școală, producția aceea a lui Oliver! pe care am făcut-o cu ani în urmă. O comedie.
— Ei bine, tu arăți foarte bine.
— Da?
— Absolut. Unii arată mai bine, alții mai rău. Tu, cu siguranță, arăți mai bine.
— Miffy Buchanan îmi spune că în sfârșit nu mai sunt durdulie.
— Vacă proastă. E doar geloasă. Arăți grozav.
— Mulțumesc. Vrei să-ți spun că și tu arăți bine?
— Dacă crezi că reușești...
— Ei bine, așa e. Stânga?
— Stânga.
— În orice caz, mai bine decât în anii tăi rock and roll. Când chefuiai pe rupte sau ce făceai tu.
Merseră iar în tăcere, până când Emma vorbi din nou:
— Am fost îngrijorată pentru tine.
— Da?
— Toți am fost.
— A fost doar o fază. Toată lumea trebuie să aibă o fază ca asta, nu-i așa? Să o iei un pic razna.
— Crezi? Mie nu mi s-a întâmplat. Hei, sper că nu mai porți basca aia enervantă.
— Nu am mai purtat pălărie de ani de zile.
— Mă bucur să aud asta. Ne gândeam să organizăm o intervenție.
— Știi cum e, începi cu o pălărie moale, apoi cu un fes, doar de distracție, și, înainte să-ți dai seama, ajungi la bască, pălării de fetru, pălării rotunde...
O altă răspântie.
— Stânga sau dreapta? întrebă ea.
— N-am idee.
Se uitară în ambele direcții.
— Uimitor, nu-i așa, cât de repede a încetat să fie distractivă chestia asta.
— Hai să ne așezăm, bine? Acolo.

O mică bancă de marmură fusese plasată în zidul de gard viu, luminată de dedesubt cu o lumină fluorescentă albastră, și se așezară pe piatra rece, își umplură paharele, le ciocniră și își loviră ușor umerii.

— Doamne. Aproape că uitasem...

Dexter băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase foarte încet un șervețel împăturit, îl ținu în palmă ca un scamator și îl desfăcu, fiecare un colț pe rând. Cuibărite în șervețel ca niște ouă de pasăre, erau două țigări șifonate.

— De la Cal, șopti el cu venerație. Vrei una?

— Nu, mulțumesc. Nu m-am mai atins de una de ani întregi.

— Bravo ție. Și eu m-am lăsat, oficial. Dar aici mă simt în siguranță...

Aprinse cu solemnitate marfa de contrabandă, cu mâna tremurându-i teatral. Nu mă poate găsi aici...

Emma râse. Șampania și solitudinea le ridicaseră moralul, și acum se simțeau amândoi sentimentali, nostalgici, exact cum trebuia la o nuntă, și își zâmbiră unul celuilalt prin fum.

— Callum zice că suntem generația Marlboro Light.

— Doamne, ce deprimant. Emma pufni disprețuitoare. O întreagă generație definită printr-o marcă de țigări. Cumva, speram la ceva mai mult. Zâmbi și se întoarse spre Dexter. Deci cum o mai duci acum?

— Sunt bine. Un pic mai rațional.

— Sexul în toalete și-a pierdut farmecul dulce-amăru?

Dexter râse și cercetă vârful țigării.

— Pur și simplu, a trebuit să-mi scot unele chestii din sistem.

— Și ai reușit?

— Cred că da, în mare parte.

— Din cauza iubirii adevărate?

— În parte. Și pentru că am treizeci și patru de ani acum. La treizeci și patru de ani, începi să rămâi fără scuze.

— Scuze?

— Păi, dacă ai douăzeci și patru de ani și ești varză, e în regulă să spui: „Am numai douăzeci și patru de ani. Am numai douăzeci și cinci, am numai douăzeci și șase”. Dar „Am numai treizeci și patru”? Sorbi din pahar și se sprijini de gardul viu. E ca și cum toată lumea ar avea o dilemă importantă în viață, iar a mea ar fi - poți să fii implicat într-o relație adultă, matură, de dragoste și să mai fi invitat la o partidă de sex în trei?

— Și care e răspunsul, Dex? îl întrebă Emma, solemn.

— Răspunsul e nu, nu se poate. Odată ce ai soluționat problema asta, lucrurile devin puțin mai simple.

— E adevărat: o orgie nu-ți ține noaptea de cald.

— O orgie nu va avea grijă de tine la bătrânețe. Mai luă o gură din pahar. Oricum, nu eram eu invitat la așa ceva nici înainte, doar mă făceam de râs, stricând totul. Mi-am stricat cariera, mi-am stricat relația cu mama...

— Asta nu e adevărat...

— Mi-am stricat toate prietenii. Ca să sublinieze afirmația, Dexter se sprijini de brațul ei, și Emma se sprijini de al lui. Pur și simplu, mi-am zis că

este momentul să fac lucrurile cum trebuie măcar o dată. Și am cunoscut-o pe Sylvie, și e grozavă, chiar este, și mă ține pe drumul cel bun.

— E o fată minunată.

— Da, este. Este.

— Foarte frumoasă. Serenă.

— Un pic înfricoșătoare uneori.

— Are în ea ceva încântător, cald, de Leni Riefenstahl⁴⁹.

— Lenny și mai cum?

— Nu contează.

— Evident că nu are nici cel mai mic simț al umorului.

— Asta-i o ușurare. Cred că simțul umorului e supraestimat, zise Emma.

Să faci mișto tot timpul e plictisitor. Ca Ian. Numai că Ian nu era amuzant. Nu, mai bine să fii cu cineva care chiar îți place, cineva care îți va masa picioarele.

Dexter încercă să și-o imagineze pe Sylvie atingându-i picioarele, dar nu reuși.

— Mi-a spus odată că nu râde fiindcă nu-i place ce se întâmplă cu fața ei când râde.

Emma chicoti încet.

— Uau, atât reuși să spună. Uau. Dar o iubești, nu?

— O ador.

— Ador. Ei bine, „ador” e și mai bine.

— E senzațională.

— Este.

— Și chiar a schimbat lucrurile pentru mine. Nu mai iau droguri, nu mai beau, nu mai fumez.

Emma aruncă o privire spre sticla din mâna lui, spre țigara din gură.

Dexter zâmbi.

— E o ocazie specială.

— Deci dragostea adevărată te-a găsit în final.

— Ceva de genul ăsta. Îi umplu paharul. Dar tu?

— A, eu sunt bine. Sunt bine. Ca să distragă atenția, se ridică. Hai să ne mai plimbăm, bine? Stânga sau dreapta?

— Dreapta. Cu un oftat, Dexter se ridică și el. Încă te mai vezi cu Ian?

— De câțiva ani, nu.

— Nimeni nou la orizont?

— Nu începe, Dexter!

— Ce?

— Cu compătimirea pentru fata bătrână. Sunt foarte mulțumită, mersi. Și refuz să mă las definitivă de prietenul meu. Sau de lip sa lui. Acum începuse să vorbească plină de pasiune. Odată ce te hotărăști să nu îți mai faci probleme pentru astfel de chestii, întâlniri și relații, dragoste și toate astea, e ca și cum ai fi liber să-ți vezi de viața reală. Și am munca, pe care o iubesc. Cred că mai am încă un an până să obțin succesul. Banii sunt puțini, dar sunt liberă. Liberă să merg la film după-amiaza. Se opri o clipă. Să înot! Înot mult.

Înot și înot, și înot, kilometri întregi. Doamne, urâsc înotul! Ia-o la stânga, cred.

— Știi, și eu simt același lucru. Nu legat de înot, mă refer la faptul că nu mă mai duc la întâlniri. De când sunt cu Sylvie, e ca și cum am eliberat o cantitate imensă de timp, de energie și de spațiu mental.

— Și ce faci cu toate astea, cu spațiul mental?

— De cele mai multe ori, joc Tomb Raider.

Emma râse, și merseră o vreme în tăcere, în vreme ce ea își făcea griji să nu dădea impresia că era mai puțin independentă și puternică decât intenționase.

— Și, oricum, nu e ca și cum aș fi, știi, complet plictisitoare și lipsită de iubire. Am și eu momentele mele. Am avut relația asta cu un tip pe nume Chris. Zicea că e dentist, dar în realitate nu era decât igienist.

— Și ce s-a întâmplat cu Chris?

— Pur și simplu, s-a fâsâit. Nu a fost nici o problemă. Întotdeauna am fost convinsă că se uita cu atenție la dinții mei. Mă tot bătea la cap să folosesc „așa dentară, Emma, așa dentara. Prea multă presiune. Și, înainte de asta, a fost domnul Godalming. Se cutremură. Domnul Godalming. Ce dezastru!

— Cine era domnul Godalming?

— Altă dată. Stânga, dreapta?

— Stânga.

— Oricum, dacă ajung vreodată să fiu total disperată, există oferta ta pe care să mă bazez.

Dexter se opri din mers cu o expresie rușinată.

— Ce ofertă?

— Îți amintești când ziceai că, dacă o să fiu singură la patruzeci de ani, o să te însori cu mine?

— Am spus așa ceva? Dexter se strâmbă. Un pic cam îngâmfat din partea mea.

— Și eu am crezut la fel la momentul respectiv. Dar nu-ți face probleme, nu cred că asta te obligă la ceva din punct de vedere legal, nu am de gând să te pun să-ți respecti cuvântul. În plus, mai sunt șase ani până atunci. E timp berechet...

Porni din nou, dar Dexter rămase nemișcat în urma ei, frecându-și capul ca un băiețel care se pregătește să-i mărturisească mamei că el a spart cea mai frumoasă vază.

— Mi-e teamă că oricum o să trebuiască să-mi retrag oferta.

Emma se opri și se întoarse.

— Da, serios? De ce? Întrebă, dar o parte din ea știa deja răspunsul.

— Sunt logodit.

Emma clipi o dată, foarte încet.

— Cum adică?

— O să mă însor. Cu Sylvie.

Trecu o clipă, poate o jumătate de secundă, în care chipurile lor au spus ceea ce simțeau, apoi Emma zâmbi, râse și își puse brațele în jurul gâtului lui.

— Oh, Dexter. E uimitor! Felicitări! Și vru să-l sărute pe obraz exact când el își întoarse capul.

Gurile li se atinseră în treacăt, și, pentru o clipă, fiecare gustă șampania de pe buzele celuilalt.

— Ești încântată?

— Încântată”? Sunt devastată! Dar, serios, e o veste fantastică.

— Crezi?

— Mai mult decât fantastică, e... e... beton! E beton și mișto. E ca lumea!

Dexter făcu un pas înapoi și scotoci în buzunarul hainei.

— De fapt, de asta te-am târât până aici. Voiam să-ți dau personal asta...

Un plic greu din hârtie groasă, liliachie. Emma îl luă cu delicatețe și se uită înăuntru. Plicul era dublat cu hârtie de mătase, și invitația avea marginile franjurate manual și părea făcută dintr-un fel de papirus sau pergament.

— Asta e - Emma o cântări pe vârfurile degetelor - asta e ceea ce numesc eu o invitație la nuntă.

— Nu-i așa?

— E o hârtie foarte elaborată.

— Opt lire bucata.

— Costă mai mult decât mașina mea.

— Miroase-o, haide...

— S-o miroso? O duse prudentă la nas. E parfumată! Invitațiile tale la nuntă sunt parfumate!

— Vrea să fie miros de lavandă.

— Nu, Dex, de bani. Miroase a bani.

Deschise invitația cu grijă, și el o privi cum citește, amintindu-și cum obișnuia să-și îndepărteze părul de pe frunte cu vârful degetelor.

— Domnul și doamna Cope vă invită la căsătoria fiicei lor Sylvie cu domnul Dexter Mayhew” - nu-mi vine să cred că văd asta scris - „duminică, 14 septembrie”. Stai puțin, asta e doar...

— Peste șapte săptămâni...

Și el continuă să se uite la fața ei, acea față uimitoare, să-i vadă expresia când avea să-i spună.

— Șapte săptămâni? Am crezut că lucrurile astea durează ani până sunt puse la punct.

— Păi, de obicei așa e, dar cred că asta e ceea ce se numește o nuntă-fulger...

Emma se încruntă, fără să priceapă încă.

— Pentru 350 de invitați.

— Vrei să zici...?

— Sylvie e oarecum însărcinată. Adică, nu oarecum. Este. Însărcinată. De fapt, însărcinată. Cu un copil.

— Ok, Dexter! încă o dată, obrazul ei era lipit de al lui. Știi cine e tatăl? Glumesc! Felicitări, Dex! Doamne, n-ar trebui să lași un pic de timp între

bombe, să nu le arunci pe toate odată? Emma îi ținu fața între mâini, privind-l. Te însori...?

— Da!

— Și o să fii tată?

— Știu! Să mă ia naiba - tată!

— Este permis? Adică, o să te lase?

— Se pare că da.

— Bănuiesc că mai ai încă țigara aia.

Dexter băgă mâna în buzunar după ea.

— Cum se simte Sylvie?

— E încântată! Adică, e îngrijorată că o s-o facă să pară grasă.

— Mda, bănuiesc că asta e o posibilitate...

Dexter îi aprinse țigara.

— Dar vrea să meargă mai departe, să ne căsătorim, să avem copii, să existe un început. Nu vrea să ajungă la treizeci și cinci de ani singură...

— Ca MINE!

— Exact, nu vrea să ajungă ca tine! O luă de mână. Nu asta am vrut să zic, evident.

— Știu. Glumesc. Dexter, felicitări.

— Mulțumesc. Mulțumesc. O pauză de o clipă. Lasă-mă să fac asta, bine? zise el și se întinse, îi luă țigara din gură și și-o puse între buze. Uite, fii atentă aici... Din portofel scoase și desfăcu un pătrat de hârtie murdară pe care o ținu ridicată în lumina lămpii de gaz. E o ecografie la douăsprezece săptămâni. Nu e incredibil?

Emma luă bucățița de hârtie și se uită ascultătoare la ea. Frumusețea unei ecografii poate fi apreciată numai de părinți, dar Emma mai văzuse astfel de lucruri și înainte și știa ce se aștepta de la ea.

— Frumos, oftă ea, deși putea fi foarte bine o poză Polaroid a interiorului buzunarului său.

— Uite, asta-i șira spinării.

— Minunată șiră.

— Poți chiar să vezi degețelele.

— Aha... E băiat sau fată?

— Sper că fată. Sau băiat. Dar crezi că e un lucru bun?

— Absolut. Cred că e minunat. La naiba, Dexter, dispar pentru o clipă, și tu...!

Îl îmbrățișă încă o dată, cu brațele înfășurate pe după gâtul lui. Se simțea beată, plin de afecțiune și de o anumită tristețe, de parcă se sfârșea ceva. Ar fi vrut să spună ceva despre asta, dar consideră că era mai bine s-o facă folosind o glumă.

— Evident că tocmai mi-ai distrus orice șansă de fericire pentru viitor, dar sunt încântată pentru tine, serios.

El își întoarse capul să o privească, și brusc ceva se mișcă între ei, ceva viu care vibra la pieptul lui.

Emma puse mâna pe acel loc.

— E inima ta?

— E telefonul meu mobil.

Emma se dădu înapoi și îl lăsă să-și scoată telefonul din buzunarul hainei. Privind ecranul, Dexter scutură ușor din cap ca să se trezească și îi dădu cu un gest vinovat țigara Emmei, de parcă ar fi fost arma crimei. Rapid, repetă: „Să nu pari beat, să nu pari beat”, afixă un zâmbet de reclamă și răspunse.

— Bună, iubito.

Emma o auzea pe Sylvie în receptor.

— Unde ești?

— M-am cam pierdut.

— Te-ai pierdut? Cum poți să te pierzi?

— Păi, sunt într-un labirint, așa că...

— Un labirint? Ce faci într-un labirint?

— Doar... știi... pe-aici. Ni s-apărut amuzant.

— Bine că tu te distrezi, Dex. Eu sunt înțepenită aici și ascult niște bătrânei care îi dau înaintea despre Noua Zeelandă...

— Știu, și încerc de nu știu când să ies de aici, doar că, știi... e ca un labirint aici! Chicoti, dar la celălalt capăt se așternu tăcerea. Alo? Mai ești acolo? Mă auzi?

— Ești cu cineva, Dexter?

Dexter aruncă o privire spre Emma, care se prefăcea absorbită de imaginea de la ecograf. Se gândi o clipă, apoi se întoarse cu spatele și minți:

— De fapt, suntem o gașcă întregă aici. O să mai încercăm un sfert de oră să găsim ieșirea, apoi o să săpăm un tunel, și, dacă nici asta nu merge, o să mâncăm pe cineva.

— Slavă Domnului, uite-l pe Callum. O să mă duc să vorbesc cu Callum. Grăbește-te, bine?

— OK. Pornesc. Pa, iubito, pa! închise. Am părut beat?

— Absolut deloc.

— Trebuie să ieșim de aici imediat.

— Nu am nimic împotriva. Se uită în ambele direcții, neajutorată. Ar fi trebuit să lăsăm firimituri de pâine în drumul nostru.

Drept răspuns, se auzi un zumzet, un declic, și toate becurile care luminau labirintul se stinseră unul după altul, lăsându-i cufundați în beznă.

— Ce convenabil, comentă Dexter.

Rămaseră nemișcați o clipă, ca să își lase ochii să se obișnuiască treptat cu întunericul. Orchestra cânta It's Raining Men, și amândoi ascultară atenți sunetul înăbușit, de parcă acolo se afla cheia ieșirii din labirint.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise Emma. Înainte să înceapă să plouă cu bărbați.

— Bună idee.

— E o șmecherie, nu? zise Emma. Din câte îmi amintesc, pui mâna stângă pe zid și, dacă înaintezi fără să o iei de acolo, în cele din urmă ajungi la ieșire.

— Atunci hai să facem așa!

Turnă ultimele două pahare de șampanie din sticlă și așeză sticla goală pe iarbă. Emma își scoase pantofii, atinse cu vârful degetelor gardul viu și, ușor ezitant la început, porniră de-a lungul coridorului întunecat de frunze.

— Deci vii? La nunta mea?

— Sigur că da. Însă nu promit să nu întrerup slujba. Ar fi trebuit să fiu eu în locul ei!

Amândoi zâmbiră în întuneric și își continuară drumul.

— De fapt, voiam să-ți cer o favoare.

— Te rog, te rog, nu-mi cere să fiu cavaler de onoare, Dex.

— Nu e asta, doar că încerc de secole să scriu un discurs, și mă întrebam dacă nu poți să-mi dai o mână de ajutor.

— Nu! replică Emma amuzată.

— De ce nu?

— Consider că ar avea o încărcătură emoțională mai mică dacă l-aș scrie eu. Scrie pur și simplu ce simți cu adevărat.

— Hmm, nu știu dacă asta e o idee prea bună. „Aș vrea să mulțumesc serviciului de catering și, apropo, m-am căcat pe mine de frică.” Scrută întunericul. Crezi că soluția ta e bună? Mi se pare că ne adâncim și mai tare în labirint.

— Ai încredere în mine.

— Oricum, nu vreau să scrii tu tot, doar să-l finisezi pe ici, pe colo...

— Îmi pare rău, trebuie s-o faci singur.

Se opriră la o intersecție de trei alei.

— În mod sigur, am mai fost pe aici.

— Ai încredere în mine. Mergem mai departe.

Își continuară drumul în tăcere. În apropiere, orchestra trecuse acum la 1999 a lui Prince, în chiotele invitațiilor.

— Când am auzit prima dată melodia asta, spuse Emma, am crezut că e ceva SF. 1999 Mașini zburătoare, și mâncare sub formă de pilule, și vacanțe pe Lună. Acum am ajuns aici, și eu conduc un afurisit de Fiat Panda. Nimic nu s-a schimbat.

— Doar că io-s familist acu'.

— Familist. Doamne, nu ești speriat?

— Uneori. Dar apoi mă uit la niște idioti care reușesc să crească copii și mi spun: „Dacă Miffy Buchanan poate, cât de greu trebuie să fie?”

— Știi că nu poți să duci un bebeluș la bar, nu? Lumea nu prea reacționează bine la astfel de lucruri.

— E OK. O să învăț să-mi placă să stau acasă.

— Dar ești fericit?

— Mda. Cred că sunt. Dar tu?

— Mai fericită. Fericitică.

— Fericitică. Mda, fericitică nu e rău.

— E tot ceea ce putem spera.

Vârful degetelor îi trecură peste o statuie care i se păru familiară, și acum Emma știa exact unde se aflau. Dacă o luau la dreapta, apoi la stânga, aveau să ajungă din nou la grădina de trandafiri, înapoi la petrecere, înapoi la

logodnica lui și la prietenii lor, și nu le mai rămânea timp să stea de vorbă. Brusc, Emma simți o tristețe surprinzătoare, așa că se opri o clipă și luă mâinile lui Dexter într-ale ei.

— Pot să-ți spun ceva? Înainte să ne întoarcem la petrecere?

— Spune.

— Sunt puțin cam beată.

— Și eu. E OK.

— Doar că... mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Dar atât, atât de mult, Dexter. Erau atâtea lucruri despre care voiam să stau de vorbă cu tine, și tu nu erai acolo...

— Și la mine la fel.

— Și mă simt un pic vinovată că am fugit de tine în felul acela.

— Așa ai făcut? Nu te condamn. Au fost dăți când am fost puțin cam... nesuferit.

— Mai mult decât puțin, ai fost al naibii de nesuferit...

— Știu...

— Egoist, îngâmfat și, de fapt, plicticos...

— Da, mi-ai spus-o clar...

— Dar, chiar și așa... Ar fi trebuit să mai rămân puțin în preajma ta, după tot ce s-a întâmplat cu mama ta și restul...

— Asta nu e o scuză.

— Mda, nu e, dar era normal să fie un șoc.

— Încă mai am scrisoarea pe care mi-ai scris-o. E o scrisoare foarte frumoasă, am apreciat-o.

— Și totuși, ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să păstrăm legătura. Trebuie să rămâi alături de prieteni, nu? Să suferi alături de ei.

— Nu te condamn...

— Chiar și așa...

Spre stânjeneala ei, nu-și putu stăpâni lacrimile.

— Hei, hei, ce s-a întâmplat, Em?

— Îmi pare rău, am bătut prea mult, asta-i tot...

— Vino aici!

O înconjură cu brațele, cu fața pe pielea goală a gâtului ei, mirosindu-i șamponul și mătasea umedă, iar ea inspiră aroma aftershave-ului de pe gâtul lui, transpirația și alcoolul, mirosul costumului său, și rămaseră așa o vreme, până când Emma își recăpătă glasul și spuse:

— Îți spun eu ce este. Cât timp nu ne-am văzut, m-am gândit la tine în fiecare zi, vreau să spun, chiar în fiecare zi, într-un fel sau altul...

— Și eu la fel...

— Chiar dacă era ceva de genul: „Aș fi vrut ca Dexter să vadă asta”, sau „Unde o fi Dexter acum?”, sau „Doamne, ăsta-i Dexter, ce idiot” – știi ce vreau să spun. Și, văzându-te azi, m-am gândit că te-am căpătat înapoi – cel mai bun prieten al meu. Și acum toate astea, nunta, copilul... sunt atât de fericită pentru tine, Dex. Dar mă simt de parcă te-am pierdut din nou...

— M-ai pierdut... cum?

— Știi cum se întâmplă, ai o familie, responsabilitățile ți se schimbă, pierzi legătura cu oamenii...

— Nu neapărat...

— Nu, serios, se întâmplă mereu, știu asta. O să ai alte priorități, prieteni noi, cupluri tinere și drăguțe pe care o să le cunoști la orele de pregătire pentru naștere, care o să aibă copii și o să înțeleagă, sau o să fii prea obosit fiindcă ai stat treaz toată noaptea...

— De fapt, o să avem un copil din acela care nu o să ne facă nici un fel de probleme. O să-l lăsăm singur în cameră, se pare. Cu un desfăcător de conserve și o mică sobă cu gaz. O simți cum râde la pieptul lui, și în acea clipă își zise că nu exista un sentiment mai plăcut decât să o facă pe Emma Morley să râdă. Nu o să fie așa, îți promit.

— Promiți?

— Absolut.

Ea se dădu înapoi să-l privească.

— Juri? Nu mai dispari?

— Nu o să dispar dacă nu o faci nici tu.

Buzele li se atinseră, cu gurile strâns închise, cu ochii deschiși, amândoi nemișcați. Rămaseră așa o clipă, un fel de confuzie sublimă.

— Cât e ceasul? întrebă Emma, cu o grimasă de panică.

Dexter trase de manșetă și se uită la ceas.

— Aproape de miezul nopții.

— Ar trebui să mergem.

Continuă drumul în tăcere, nesiguri de ceea ce se întâmplase și de ce o să se petreacă în continuare. Mai cotiră de două ori și ajunseră la ieșirea din labirint, înapoi la petrecere. Emma se pregătea să deschidă ușa grea de stejar, când Dexter o luă de mână.

— Em?

— Dex?

El ar fi vrut să o ia de mână și să intre din nou în labirint. Și-ar fi închis telefonul și ar fi rămas acolo până la încheierea petrecerii, s-ar fi rătăcit și ar fi vorbit despre toate câte se întâmplaseră.

— Iarăși prieteni? zise el în cele din urmă.

— Iarăși prieteni. Emma îi dădu drumul la mână. Acum hai să mergem să o găsim pe logodnica ta! Vreau să o felicit.

PATERNITATE.

Sâmbătă, 15 iulie 2000

Richmond, Surrey.

Jasmine Elizabeth Viola Mayhew.

Se născuse seara târziu în cea de-a treia zi a noului mileniu, și astfel avea să fie întotdeauna la fel de bătrână ca secolul. Avusese o greutate destul de mică, de numai 2,800 kg, dar era perfect sănătoasă, și, pentru Dexter, de o frumusețe inexprimabilă. Știa că și-ar fi dat și viața pentru ea, dar în același timp era și destul de sigur că un asemenea sacrificiu era puțin probabil să-i fie cerut.

În acea noapte, așezat pe scaunul scund de plastic din spital și ținând în brațe ghemotocul mic, cu fața purpurie, Dexter Mayhew făcu o promisiune solemnă. Se hotărî ca de atunci înainte să facă tot ceea ce era bine. Lăsând la o parte câteva imperative biologice și sexuale, toate cuvintele și acțiunile lui aveau să fie potrivite pentru ochii și urechile fiicei lui. Viața urma să fie trăită de parcă s-ar fi aflat sub supravegherea atentă și permanentă a lui Jasmine. Nu avea să facă nimic ce ar putea să-i provoace durere, neliniște sau stânjeneală, și nu avea să mai existe nimic, dar absolut nimic, în viața lui de care să-i mai fie rușine.

Această hotărâre solemnă dură aproximativ 95 de minute, în timp ce stătea așezat pe toaletă, încercând să sufle fumul de țigară într-o sticlă goală de apă minerală Evian, un fir de fum trebuie să fi scăpat, declanșând detectorul, trezindu-le pe soția lui epuizată și pe fiica lui dintr-un somn atât de necesar, și, în timp ce era escortat afară din toaletă, având încă în mână sticla cu fum galben-cenușiu, expresia din ochii oboseți și îngustați ai soției sale spunea totul. Dexter Mayhew pur și simplu nu era pregătit pentru așa ceva.

Antagonismul tot mai profund dintre ei era exacerbât de faptul că acest început de secol îl găsea tot fără slujbă – și fără perspectiva unei slujbe. Intervalul orar de difuzare a Sports Xtreme ajunsese încet, dar inexorabil spre zori, până când deveni evident că nimeni, nici măcar pasionații de BMX, nu puteau să stea treji până la acele ore în weekend, indiferent cât de beton, mișto sau ca lumea erau mișcările. Seria își dădu târâș obștescul sfârșit, și concediul de paternitate se transformă în starea mai puțin elegantă de șomer.

Mutatul domiciliului reprezintă o distragere temporară a atenției. După o rezistență susținută, apartamentul de burlac din Belsize Park a fost închiriat pe sumă lunară enormă și schimbat pentru o casă confortabilă în Richmond cu – după cum fuseseră asigurați – tone de potențial. Dexter protestă că era prea tânăr, la aproape 35 de ani, ca să se mute în Surrey, dar nu avea cum să conteste calitatea vieții, școlile bune, legăturile de transport facile, căprioarele care se plimbau prin parc. Era aproape de părinții ei, Gemenii locuiau în apropiere, așa că Surrey câștigă, și în mai începură sarcina nesfârșită și extrem de costisitoare a șlefuirii fiecărei suprafețe de lemn și a dărâmării oricărui perete care nu era de rezistență. Și mașina Mazda sport dispăru, sacrificată pentru un vehicul mai încăpător, la mâna a doua, cu acel miros imposibil de îndepărtat de vomă lăsat în urmă de prima familie proprietară.

Fusese un an important pentru familia Mayhew, și totuși Dexter descoperi că se bucura de construirea cuibului mult mai puțin decât își imaginase. Își închipuse viața de familie ca un fel de reclamă extinsă la o casă de ajutor reciproc; un cuplu atrăgător în salopete albastre, cu trafalete în mâini, scoțând vesela dintr-un dulăpior vechi și odihnindu-se pe o canapea mare și veche. Se imaginase plimbând câini lățoși prin parc, și mesele de noapte ale bebelușului, obositoare, dar vesele. La un moment dat în viitorul apropiat, vor exista piscine făcute din pietre la malul mării, focuri de tabără

pe plajă, macrou prăjit pe lemne aduse de valuri la mal. Va inventa jocuri ingenioase și va monta rafturi, Sylvie va purta cămășile lui vechi și va avea picioarele goale. Pulovere împletite. Va purta nenumărate pulovere împletite și va asigura traiul familiei lui.

În schimb erau certuri, răutăți și priviri morocănoase prin ceața fină a prafului de tencuială. Sylvie începu să petreacă din ce în ce mai mult timp acasă la părinții ei, sub pretextul că îi evită pe constructori, dar de cele mai multe ori ca să stea departe de soțul ei apatic și ineficient. Din când în când, dădea telefon ca să îi sugereze să îi facă o vizită prietenului lor Callum, baronul langustelor, și să accepte slujba propusă de acesta, dar Dexter se opunea. Poate că actuala lui carieră avea să-și revină, ar putea găsi de lucru ca producător sau să fie angajat drept cameraman ori editor. Între timp, îi putea ajuta pe constructori, reducând astfel costurile de manoperă, și în acest scop făcea ceai sau se ducea să cumpere biscuiți, învățând câteva cuvinte de bază din poloneză și jucându-se la playstation în zgomotul bubuitoar al mașinii de rașchetat.

Odată se întrebasese ce se întâmplase cu toți cei care făcuseră cândva parte din industria TV, iar acum primise răspunsul. Cameramanii și editorii debutanți aveau 24-25 de ani, iar el nu avea nici un fel de experiență ca producător. Mayhem TV SRL, compania lui independentă, devenise mai puțin o afacere și mai mult un alibi pentru inactivitate. La sfârșitul anului fiscal, fusese în mod formal închisă ca să evite costurile fiscale, și douăzeci de topuri de hârtie cu antet optimist fuseseră trimise în mod rușinos în pod. Singurul lucru bun fusese faptul că petrecea din nou timp cu Emma, mergând pe furiș la film când ar fi trebuit să învețe să tencuiască de la Georg și Lech. Dar sentimentul acela de melancolie, când ieșea dintr-un cinematograful în soarele unei după-amiezi de marți, deveni insuportabil. Ce se întâmplase cu jurământul lui de a fi un tată perfect? Acum avea responsabilități. La începutul lui iunie, cedă în cele din urmă, se duse să-l vadă pe Callum O'Neill și fu inițiat în familia Natural Stuff.

Și astfel, această zi de Sfântul Switkin îl găsește pe Dexter Mayhew îmbrăcat într-o cămașă cu mânecă scurtă de culoarea terciului de ovăz și cu o cravată de culoarea ciupercii, supraveghind livrarea impresionantă cantității zilnice de rucoala la noul local de la Victoria Station. Numără lăzile de frunze verzi în timp ce șoferul stă alături cu un clipboard în mână, privindu-l fără să se ascundă, și instinctiv Dexter știe ce va urma.

— Nu apăreai înainte la televizor?

„Iată că începe...”

— Demult, în negura vremurilor, replică el, pe un ton vesel.

— Cum se numea? 'n lumea largă sau cam așa ceva.

„Nu te uita la el.”

— A fost una dintre ele. Deci semnez de primire sau ce fac?

— Și obișnuiai să ieși cu Suki Meadows.

„Zâmbește, zâmbește, zâmbește.”

— Cum am zis, a fost cu foarte multă vreme în urmă. O cutie, două, trei...

— Apare peste tot acum, nu-i așa?
— Șase, șapte, opt...
— E grozavă.
— E foarte drăguță. Nouă. Zece.
— Și cum era atunci, să ieși cu ea?
— Zgomotos.
— Deci ce ți s-a întâmplat?
— Viața. Viața s-a întâmplat. la clipboardul de la celălalt. Semnez aici, da?

— Da. Semnezi acolo.

Dexter își pune autograful pe factură și bagă mâna în cutia de sus, ia niște rucola și o gustă să fie proaspătă. „Rucola – salata iceberg de nos jours”, după cum îi place lui Callum să spună, dar lui Dexter i se pare amară.

Sediul central adevărat al Natural Stuff se află într-un depozit din Clerkenwell, proaspăt, curat și modern, cu storcătoare de fructe și fotolii tip bean-bag, toalete unisex, internet de mare viteză și flipper; pânze imense, în stilul Warhol, cu vaci, pui și languste atârână pe pereți. În parte loc de muncă, în parte dormitorul unui adolescent, arhitectii îl botezaseră nu birou, ci „loc de vis” cu litere minuscule, cu font Helvetica. Dar, înainte ca lui Dexter să i se permită accesul în locul de vis, trebuia să învețe cum merge treaba. Cal este foarte hotărât ca toți managerii lui să-și murdărească mai întâi mâinile, așa că Dexter trebuie să lucreze o lună ca ucenic, ca manager neoficial la ultimul avanpost al imperiului. În ultimele trei săptămâni, Dexter curățase storcătoarele de suc, își pusese o plasă pe păr ca să facă sendvișuri, măcinase cafeaua, servise clienții – și nu fusese ceva chiar atât de rău. La urma urmelor, despre asta e vorba: afacerea sunt oamenii.

Cel mai rău lucru în afacerea asta era recunoașterea, scânteierea aceea a expresiei pline de milă care trece pe chipul clientului când vede un fost prezentator de televiziune servind supă. Era cel mai rău în cazul celor care aveau în jur de 35 de ani, contemporanii lui. Să te fi bucurat de faimă, chiar și în mică măsură, și să o pierzi apoi, să îmbătrânești și poate chiar să te îngrași puțin este un soi de moarte vie, și îl privesc pe Dexter aflat în spatele casei de marcat de parcă s-ar uita la un prizonier legat cu lanțuri. „Pari mai scund în realitate”, îi zic uneori, și este adevărat, acum chiar se simte mai scund. „Dar e în regulă”, vrea el să spună, împărțind supa de linte indiană. „E în regulă. Mi-am găsit liniștea. Îmi place aici, și e numai temporar. Învăț o afacere nouă, asigur existența familiei mele. Vreți și pâine? Din făină integrală sau multicereale?”

Tura de dimineață de la Natural Stuff se desfășoară între 6.30 și 16.30, și, după ce face monetarul, se alătură cumpărătorilor de sâmbătă în trenul de Richmond. Urmează apoi un drum pe jos plictisitor, de douăzeci de minute, către șirul de case victoriene care sunt mult, mult mai mari în interior decât par din exterior, până ajunge acasă, la Casa Colicilor. În timp ce străbate aleea din grădină (are o alee din grădină – cum s-a ajuns la asta?), îi vede pe Georg și pe Lech închizând ușa din față, și adoptă tonul amical și accentul

ușor cochney necesare când li se adresează constructorilor, chiar și celor polonezi.

— Czec! Jak Sie Masz?

— Bună seara, Dexter, răspunde Lech, binevoitor.

— Doamna Mayhew e acasă?

Trebuie să ai un astfel de schimb de cuvinte; asta e regula.

— Da, e acasă.

Dexter își coboară vocea.

— Cum sunt azi?

— Puțin cam... obosite, cred.

Dexter se încruntă și își oprește respirația în glumă.

— Deci... ar trebui să fiu îngrijorat?

— Un pic, probabil.

— Uite... Dexter bagă mâna în buzunarul interior al hainei și le întinde două batoane de ovăz cu miere furate de la Natural Stuff. Marfă de contrabandă. Să nu spuneți nimănui, bine?

— OK, Dexter.

— Do widzenia.

Dexter se apropie de ușa din față și își scoate cheia, știind că este foarte probabil ca în casă cineva să plângă. Uneori pare de parcă ar face-o prin rotație.

Jasmine Elizabeth Amelia Mayhew așteaptă în hol, stând în funduleț, nesigură, pe husa de plastic care acoperă parchetul proaspăt rașchetat. Trăsături micuțe, clar conturate și perfecte pe fețișoara ovală – e copia în miniatură a mamei sale – și încă o dată Dexter are acel sentiment de dragoste profundă temperat de o groază cumplită.

— Bună, Jas. Îmi pare rău că am întârziat, spune el, încercuindu-i cu mâinile burtica și ridicând-o deasupra capului. Cum ți-a fost ziua, Jas?

O voce din living.

— Aș vrea să nu-i mai spui așa. O cheamă Jasmine, nu Jazz. Sylvie stă întinsă pe canapeaua acoperită de husă, citind o revistă. Jazz Mayhew e îngrozitor. Parcă e o saxofonistă dintr-o trupă funk de lesbiene. Jazz.

Dexter o pune pe fiica lui pe umăr și rămâne în prag.

— Dacă se numește Jasmine, o să i se spună Jas.

— Nu eu i-am pus numele, ci amândoi. Și știu că asta o să se întâmple, doar spun că nu-mi place.

— Bine, o să schimb radical modul cum vorbesc cu fiica mea.

— Bine, aș vrea s-o faci.

Dexter stă la capătul canapelei, se uită încet la ceas și se gândește: „Un nou record mondial! Sunt acasă de cât... 45 de secunde și deja am făcut ceva greșit!” Observația este combinația perfectă de autocompătimitate și ostilitate: i se pare reușită, și se pregătește să o rostească și cu glas tare, când Sylvie se ridică în fund și se încruntă, cu ochii umezi de lacrimi, îmbrățișându-și genunchii.

— Îmi pare rău, iubitoare, am avut o zi îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vrea deloc să doarmă. A stat trează toată ziua, fiecare clipă de la ora cinci dimineața.

Dexter își pune un pumn în șold.

— Păi, iubito, dacă i-ai da cafea decofeinizată, așa cum ți-am zis...

Glumele de genul ăsta nu i se potrivesc lui Dexter, și Sylvie nu zâmbește.

— A plâns și s-a smiorcăit toată ziua, și e atât de cald afară și de plictisitor înăuntru, cu Georg și Lech care bocănesc toată ziua... Nu știu, mă simt frustrată, asta-i tot.

Dexter se așază lângă ea, o înconjoară cu brațul și o sărută pe frunte.

— Jur că, dacă mai trebuie să fac înconjurul parcului ăluia afurisit, o să urlu.

— Nu mai ai mult de-acum.

— Mă plimb iar și iar în jurul lacului, și pe la leagăne, și iar în jurul lacului. Știi care a fost cel mai interesant moment al zilei? Am crezut că am rămas fără pampersi. Și m-am gândit că trebuie să mă duc la Waitrose să cumpăr, apoi am mai găsit câțiva. Am găsit patru pampersi, și am fost atât de bucuroasă.

— Totuși, luna viitoare te întorci la lucru.

— Slavă Domnului! îngenunchează lângă el, cu capul sprijinit de umărul lui, și oftează. Poate că nu ar trebui să mă duc diseară.

— Nu, trebuie să te duci! Aștepți asta de săptămâni întregi!

— Nu prea am chef de așa ceva - o petrecere între fete. Sunt prea bătrână pentru așa ceva.

— Prostii!

— Și mi-e teamă...

— De ce ți-e teamă? Pentru mine?

— Să te las singur.

— Am 35 de ani, Sylvie, și am mai stat singur și înainte. Și, oricum, nu o să fiu singur, o am pe Jas să aibă grijă de mine. Amândoi o să fim bine, nu-i așa, Jas? Adică, Jasmine.

— Ești sigur?

— Absolut.

„Nu are încredere în mine”, își zice. „Crede că o să beau. Dar nu o s-o fac. Nu o s-o fac.”

Petrecerea între fete este pentru Rachel, cea mai slabă și mai rea dintre prietenele lui Sylvie, și pentru acea noapte fusese închiriat un apartament la botei, împreună cu un chelner frumos care să le servească cocktailuri și pe care să-l folosească așa cum cred de cuviință. O limuzină, un restaurant, o masă la un club de noapte, brunch a doua zi - totul fusese planificat printr-o serie de e-mailuri autoritare ca să elimine orice posibilitate de spontaneitate sau de bucurie. Sylvie nu avea să se întoarcă până în după-amiaza următoare, și pentru prima dată Dexter urma să fie lăsat peste noapte cu Jasmine.

Sylvie stă în baie, machindu-se și uitându-se la el în timp ce îi face baie copilului.

— Să o culci în jur de ora opt, bine? Adică peste patruzeci de minute.

— Bine.

— Ai destul lapte praf, am pasat legumioarele.

Legumioarele - asta e enervant, felul cum spune „legumioarele”.

— Sunt în frigider.

— Legumioarele în frigider, știi.

— Dacă nu îi place, încearcă un borcănel cumpărat, sunt în dulap, dar numai în caz de urgență.

— Ce zici de chipsuri? Pot să-i dau chipsuri, nu? Dacă dau sarea deoparte...

Sylvie plescăie nemulțumită, clatină din cap, își aplică rujul pe buze.

— Ține-i capul!

— Și alune sărate? E destul de mare, nu? Un castronel de alune?

Dexter întoarce capul ca să se uite la ea peste umăr, sperând că o să zărească un zâmbet puțin probabil, și este uimit, cum i se întâmplă deseori, de cât de frumoasă este, îmbrăcată simplu, dar elegant într-o rochie scurtă neagră, cu pantofi cu toc, cu părul încă umed de la duș. Scoate o mână din cada lui Jasmine și cuprinde gamba cafenie a soției lui.

— Apropo, arăți uimitor.

— Ai mâinile ude.

Își îndepărtează piciorul. Nu mai făcuseră dragoste de șase săptămâni. Dexter anticipase o anumită răceală și iritabilitate după naștere, dar trecuse ceva vreme, și uneori ea îi aruncă o privire... o privire de... nu, nu dispreț, dar...

— Aș fi vrut să te întorci în seara asta, spune el.

. Dezamăgire. Asta e. Dezamăgire.

— Ai grijă de Jasmine, ține-i capul!

— Știi ce fac! se răstește el. Pentru Dumnezeu!

Și iată din nou acea privire. Nu e nici o îndoială, dacă Sylvie ar fi avut vreo chitanță pentru el, până acum l-ar fi returnat: „Asta e defect. Nu e ceea ce voiam”.

Se aude soneria.

— Mi-a venit taxiul. Dacă e vreo urgență, să mă suni pe mobil, nu la hotel, da? Se apleacă și își lipește ușor buzele de creștetul lui Dexter, apoi se apleacă în baie și îi dă un sărut, mai convingător, și fiicei ei. Noapte bună, comoara mea. Ai grijă de tati...

Jasmine se încruntă și se bosumflă când mama ei pleacă din baie, și în ochi i se zărește panica. Dexter vede și râde.

— Unde pleci, mami? șoptește el. Nu mă lăsa cu idiotul ăsta!

La parter se aude ușa închizându-se. Sylvie a plecat, și el a rămas singur ca să îndeplinească o întreagă serie de acțiuni prostești.

Totul începe cu televizorul din bucătărie. Jasmine urlă în timp ce el se chinuiește să o lege în scaunul înalt. Pe Sylvie o lasă, dar acum se răsucește și țipă, un pachet compact de mușchi și de zgomot, zvârcolindu-se cu o forță surprinzătoare și fără vreun motiv aparent, iar Dexter se trezește gândindu-se: „învață odată să vorbești, bine? învață naibii câteva cuvinte și

spune-mi ce nu fac bine". Cât mai durează până când o să vorbească? Un an? Optsprezece luni? E o nebunie, o eroare absurdă de proiectare acest refuz al stăpânirii limbajului când ai mai multă nevoie de el. Copiii ar trebui să vorbească de la naștere. Nu conversații, nu replici spirituale, doar informații practice, de bază. „Tată, am gaze. Locul ăsta de joacă mă obosește. Am colici.”

În cele din urmă, reușește să o așeze, dar acum ba urlă, ba scâncește, și Dexter îi bagă lingurița cu mâncare în gură de câte ori poate, cu pauze din când în când ca să ștergă piureul întins pe față cu marginea linguriței, de parcă ar bărbieri-o. Sperând că asta o s-o liniștească, deschide micul televizor portabil de pe blatul din bucătărie, cel cu care Sylvie nu e de acord. Fiindcă este ora de vârf a audienței de sâmbătă, inevitabil vede chipul radios al lui Suki Meadows, în transmisie live de la postul central de televiziune, în timp ce urlă rezultatele extragerii loto către națiunea aflată în așteptare. Simte cum i se contractă stomacul într-un mic spasm de invidie, apoi scoate un țâțâit dezaprobat și clatină din cap, pregătindu-se să schimbe programul, când observă că Jasmine a tăcut și stă nemișcată, captivată de fosta lui prietenă care urlă din rărunchi „saluți”.

— Uite, Jasmine, e fosta prietenă a lui tati! Nu-i așa că face mult zgomot? Nu-i așa că e o fată foarte, foarte zgomotoasă?

Acum Suki este bogată, mai efervescentă, mai celebră și mai iubită de public, și, deși nu se mai întâlnesc și nu mai au nimic în comun, Dexter simte nostalgie pentru vechea lui prietenă și pentru anii nebuni dinainte de vârsta de treizeci de ani, când fotografiile lui apăreau în ziare. „Oare ce face Suki di seară?” se întreabă.

— Poate că tati ar fi trebuit să rămână cu ea, rostește el trădător, cu glas tare, gândindu-se la nopțile în taxiuri negre, la cocktailuri, la baruri de hotel și din tuneluri subterane, la anii dinainte de a petrece sâmbetele cu plasă pe cap, umplând lipii cu amestec mediteraneean.

Acum Jasmine plânge din nou - nu se știe cum i-a ajuns cartof în ochi - și Dexter o șterge, simțind nevoia, de a fuma o țigară. De ce nu ar face-o, după ziua pe care a avut-o, de ce nu și-ar oferi o tratație? Îl doare spatele, de pe deget i se dezlipiște un plasture albastru, mâinile îi miros a langustă și a cafea veche, și se hotărăște că are nevoie de o tratație. Are nevoie de darul nicotinei.

Două minute mai târziu, își pune hamul pentru bebeluș, simțind acel mic fior macho gen „pot-să-o-fac” dat de curele și de cataramă, de parcă și-ar pune un dispozitiv de zbor autonom. O înghesuie pe Jasmine care plânge la pieptul lui, apoi pornește hotărât pe strada liniștită mărginită de copaci, spre mica galerie de magazine plicticoase. Cum a ajuns aici, într-o galerie comercială din Surrey, într-o sâmbătă seara? Nici măcar nu e în Richmond, e doar suburbia unei suburbii, și gândul i se îndreaptă din nou spre Suki, aflată undeva în oraș, cu prietenele ei atrăgătoare. Poate ar trebui să o sune după ce adoarme Jasmine, doar ca să o salute. Să bea ceva, să sune o veche prietenă; de ce nu?

La magazinul de băuturi simte un fior anticipativ în timp ce deschide ușa și se găsește de îndată în fața unui adevărat zid înalt de sticle. De când cu sarcina, existase politica de a nu ține alcool în casă pentru a împiedica consumul zilnic, fără o ocazie anume. „M-am săturat să stau pe canapea marți seara”, zisese Sylvie, „în timp ce tu te îmbeți singur”, și, luând asta ca pe o provocare, Dexter nu mai băuse – mai mult sau mai puțin.

Dar acum se găsește într-un magazin de băuturi, și aici pare să existe atât de multe opțiuni grozave, și totul arată atât de bine, că i se pare o prostie să nu profite de ocazie. Băuturi alcoolice și bere, vinuri albe și roșii, cuprinde totul cu privirea și cumpără două sticle de Bordeaux de calitate, ca să fie sigur, și un pachet de țigări. Apoi, de ce nu, se duce și la localul care servește mâncare thailandeză pentru acasă.

Curând, soarele apune, și Jasmine adoarme la pieptul lui, în timp ce el se îndreaptă cu pași vioi spre casă pe străzile plăcute, spre mica lor locuință care va arăta încântător după ce va fi gata. Se duce în bucătărie fără să își dea hamul jos, deschide sticla și își toarnă un pahar, cu brațele înconjurând cu stângăcie micul ghemotoc, ca un balerin. Se uită la pahar cu o privire aproape ritualică, după care îl golește și se gândește: „Ar fi mult mai ușor să nu bei dacă nu ar fi atât de delicios”. Închide ochii, se sprijină de blat, simțind cum tensiunea îi părăsește umerii. Era o vreme când folosea alcoolul ca stimulant, ceva care să-i ridice moralul și să-i dea energie, dar acum bea așa cum fac toți părinții, ca un fel de sedativ la început de seară. Simțindu-se mai calm, sprijină copilul adormit într-un cuib făcut din perne pe canapea și iese în grădina mică, de suburbie: un suport rotativ de rufe, înconjurat de scânduri și de saci de ciment. Nu își dă jos hamul, lăsându-l să atârne ca un toc de umăr pentru pistol, de parcă ar fi un polițist în afara programului, de la brigada judiciară, epuizat și obosit de lume, având o slujbă de noapte ca dădacă în Surrey. Nu are nevoie decât de o țigară ca să completeze această imagine. E prima după două săptămâni, și o aprinde reverențios, savurând primul fum delicios, inhalând cu atâta putere, încât aude cum trosnește tutunul. Petrol și frunze arzând – parcă e în 1995.

Creierul i se golește treptat de tot ce ține de muncă, de lipiile cu falafel și de batoanele de ovăz, și începe să se simtă plin de speranță pentru acea seară; poate o să ajungă la acea stare de inactivitate calmă ce reprezintă nirvana pentru un părinte epuizat. Afundă adânc chiștocul într-o grămadă de nisip, o ia pe Jasmine, urcă tiptil scările spre camera ei și coboară jaluzelele. Ca un maestru spărgător de seifuri, o să-i schimbe scutecul fără să o trezească.

Imediat ce o pune pe păturică să o schimbe, ea se trezește și începe din nou să plângă – acel plâns îngrozitor, iritant. Respirând pe gură, Dexter o schimbă cât de repede și de eficient poate. Unul dintre aspectele pozitive la a avea un copil o reprezintă ideea că, de fapt, caca e inofensiv, caca și pipi își pierd orice caracteristică neplăcută și devin, dacă nu chiar amuzante, cel puțin nu supărătoare. Sora lui susținea chiar că puteai să-l „mănânci pe pâine”, atât de nevinovat și de proaspăt era acest „caca”.

Chiar și așa, nu ți-ai dori să-l ai sub unghii, și odată cu introducerea în alimentație a laptelui praf și cu diversificarea hranei, căpătase în mod clar caracteristici mai adulte. Jasmine produsese ceea ce părea un borcan de jumătate de kilogram de unt de arahide, cu care reușise cumva să se murdărească și pe spate. Amețit puțin din cauza vinului băut pe stomacul gol, Dexter îl adună și îl curăță cât de bine poate cu jumătate de pachet de șervețele umede, și, când acestea se termină, cu muchia abonamentului său de transport pe o zi. Îndeesă ghemotocul cald încă într-un ambalaj de scutece cu miros chimic, pe care îl lasă să cadă în coșul de gunoi cu pedală, observând cu greutate că pe capac s-a format condens. Jasmine urlă încontinuu. Când e curată și schimbată în cele din urmă, Dexter o ridică și o ține lipită de umăr, ridicându-se și coborând pe vârfurile degetelor până când încep să-l doară gambele și, miraculos, ea tace din nou.

Dexter se duce spre pătuțul ei și o așază, moment în care începe din nou să plângă. O ridică și iar tace. O așază și urlă din nou. Dexter e conștient de existența unui tipar, dar i se pare atât de nerezonabil, atât de evident greșit ca ea să-i solicite atât de mult atenția în timp ce pachetelele lui de primăvară se răcesc în bucătărie, sticla de vin a rămas deschisă, iar cămăruța asta miroase atât de tare a caca fierbinte. Expresia „dragoste necondiționată” fusese des folosită, dar acum Dexter simte nevoia să impună unele condiții.

— Haide, Jas, fii corectă, poartă-te frumos. Tati e treaz de la ora cinci.

Copilul tace din nou, cu respirația calmă și caldă pe gâtul lui, iar Dexter încearcă încă o dată să o așeze în pat, mișcându-se încet, ca într-un dans limbo absurd, întorcând-o imperceptibil din poziție verticală în poziție orizontală. Poartă încă hamul macho, și acum își imaginează că e un expert în dezamorsarea bombelor; cu grijă, încet, încet.

Copilul începe iarăși să plângă.

Cu toate astea, Dexter închide ușa și tropăie pe scări în jos. Trebuie să fii dur. Trebuie să fii nemilos, asta se zice în cărți. Dacă ea ar putea să înțeleagă, el i-ar explica: „Jasmine, e necesar ca amândoi să avem parte de un timp pentru noi”. Mănâncă în fața televizorului, dar încă o dată este șocat de cât de dificil este să ignori urletele unui bebeluș. I se zice plâns controlat, dar Dexter a pierdut controlul, și vrea să plângă, și începe să simtă o indignare victoriană față de soția lui – ce fel de târfă iresponsabilă lasă un bebeluș cu tatăl său? Cum îndrăznește? Dă televizorul mai tare și se duce să-și toarne încă un pahar de vin, dar descoperă cu surprindere că sticla e goală.

Nu contează. Nu există vreo problemă părintească pe lumea asta care să nu poată fi rezolvată cu ajutorul laptelui. Face niște lapte praf, apoi urcă la etaj, simțindu-se ușor amețit, cu sângele bubuindu-i în urechi. Fețișoara feroasă se îmblânzește când îi pune sticla în mâini, dar apoi copilul urlă din nou, un vaiet feroce, și Dexter vede că a uitat să înșurubeze tetina, și laptele cald s-a vărsat și a udat așternutul, salteaua, i-a intrat în ochi și în nas, și acum urlă, urlă cu adevărat, și de ce nu ar face-o, având în vedere că tati s-a strecurat în camera ei și i-a azvârlit un sfert de litru de lapte cald pe față. Panicat, Dexter vrea să apuce un scutec de muselină, găsește în schimb cel

mai bun pulover de cașmir deasupra unui teanc de rufe curate cu care îi șterge excesul de lapte închegat din păr și ochi, sărutând-o tot timpul, înjurându-se singur – „idiot, idiot, idiot, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă”, cu cealaltă mână începând procesul de schimbare a așternuturilor pline de lapte, a hainelor, a scutecului, aruncând totul grămadă pe podea. Acum e ușurat că ea nu poate să vorbească. „Uită-te la tine, idiotule”, i-ar spune, „nu poți nici măcar să ai grijă de un copil”. Se duce la parter și mai face, cu o singură mână, un biberon cu lapte, apoi o duce sus, hrănind-o în camera cufundată în întuneric până când stă din nou cu capul pe umărul lui, este liniștită, doarme.

Dexter închide încet ușa și coboară tiptil pe treptele goale de lemn, ca un hoț în propria casă. În bucătărie, cea de-a doua sticlă de vin stă desfăcută. Își toarnă încă un pahar.

Este aproape ora zece. Încearcă să se uite la televizor, la o emisiune numită Big Brother, dar nu înțelege ce ar trebui să urmărească și simte dezaprobarea unui bătrân țâfnos față de starea în care a ajuns industria TV.

— Nu înțeleg, rostește el cu glas tare.

Pune niște muzică, o compilație menită să te facă să simți în propria casă ca în salonul unui hotel de lux european, și încearcă să citească revista lăsată de Sylvie, dar chiar și asta depășește puterea lui de înțelegere. Deschide consola de jocuri, dar nici Metal Gear Solid, nici Quake, nici Doom, nici măcar Tomb Raider la ultimul nivel nu-i aduc pacea. Are nevoie de compania unui adult, de conversația cuiva care nu doar țipă, scâncește sau doarme. la telefonul. Acum e beat de-a binelea, și odată cu beția revine și o veche nevoie: aceea de a spune ceva stupid unei femei atrăgătoare.

Stephanie Skaw are o nouă pompă pentru sân. Cea mai bună din gamă, finlandeză, zumzăie și duduie sub tricou ca un mic motor de șalupă, în timp ce stau cu toții pe canapea și încearcă să se uite la Big Brother.

Emma avusese impresia că în seara asta era invitată la cină, dar, ajungând la Whitechapel, aflase că Stephanie și Adam erau prea epuizați ca să gătească; sperau că nu se supăra. În schimb, stau și se uită la televizor, discutau, în timp ce pompa de sân zumzăie și duduie, făcând ca atmosfera din living să semene cu cea dintr-o mulgătorie. O altă seară importantă din viața unei Nașe.

Sunt conversații pe care Emma nu mai vrea să le aibă, și toate au legătură cu bebelușii. Primele fuseseră destul de inedite, și da, este ceva neobișnuit, amuzant și înduioșător să vezi trăsăturile prietenilor tăi combinate și unite într-o astfel de miniatură. Și sigur că întotdeauna este o bucurie să fii martor la bucuria celorlalți.

Dar nu atât de multă bucurie, și anul acesta părea că, de fiecare dată când ieșea din casă, i se înfigea în față câte un bebeluș. Simte aceeași groază ca atunci când cineva scoate la iveală un teanc gros cât o cărămidă cu poze din vacanță; minunat că te-ai distrat, dar ce are asta a face cu mine? În acest scop, Emma are o expresie fascinată pe care o adoptă când o prietenă îi povestește despre chinurile facerii, ce medicamente a folosit, dacă a cedat și a acceptat injecția epidurală, agonia, bucuria.

Dar nu există nimic transferabil legat de miracolul nașterii sau al faptului de a fi părinte în general. Emma nu vrea să vorbească despre chinul somnului întrerupt; oare părinții nu au auzit nimic despre asta în prealabil? Nici nu vrea să fie nevoită să se pronunțe în legătură cu zâmbetul copilului sau cum la început semăna cu mama, dar acum seamănă cu tata, sau la început semăna cu tata, dar acum are gura mamei. Și ce e cu obsesia asta privind dimensiunea mâinilor, mânuțele minuscule cu unghiute minuscule, când, într-un fel, niște mâini mari ar fi mai remarcabile. „la te uită ce mâini masive flutură bebelușul!” Asta ar fi, într-adevăr, ceva demn de pomenit.

— Mi se face somn, zice Adam, soțul lui Stephanie, așezat în fotoliu, cu capul sprijinit în pumn.

— Poate e mai bine să plec, spune Emma.

— Nu! Stai! o oprește Stephanie, dar nu oferă nici un motiv.

Emma ia din nou din chipsurile Kettle. Ce se întâmplase cu prietenii ei? Înainte, erau amuzanți, le plăcea distracția, erau sociabili și interesanți, dar deja petrecuse prea multe seri ca aceasta, cu cupluri iritabile, cu fețe palide și ochi roșii și goi, în încăperi mirositoare, exprimându-și mirarea că bebelușul se face tot mai mare, nu mai mic. S-a plictisit să se arate încântată când vede un bebeluș târându-se, de parcă asta ar fi o evoluție total neașteptată, acest „târât”. Ce era de așteptat, să zboare? Nu are chef să miroasă capul unui copil. A încercat o dată, și mirosea la fel ca partea interioară a unei curele de ceas.

Telefonul îi sună în geantă. Îl ia și vede numele lui Dexter, dar nu se obosește să răspundă. Nu, nu vrea să se ducă din Whitechapel până în Richmond ca să-l vadă cum suflă în burtica micuței Jasmine. E deosebit de plictisită de asta – să-i vadă pe prietenii ei de sex masculin în rolul de Proaspăt Tătic: epuizat, dar binedispus, obosit, dar modern îmbrăcat în blugi și sacou, cu burtică sub tricouri mulate și cu acea expresie mândră, conștientă de sine, în timp îl aruncă pe junior în sus. Adevărați pionieri curajoși, primii bărbați din istorie cu puțin pipi pe costumul de reiat și un pic de vomă în păr.

Evident că nu poate rosti gândurile astea cu glas tare. E ceva nefiresc pentru o femeie să considere bebelușii – sau, mai bine zis, discuțiile despre bebeluși – drept o chestie plictisitoare. S-ar crede că este o femeie acră, geloasă, singură. Dar este la fel de plictisită să audă de la toți cât de norocoasă e ea că poate să doarmă cât vrea, că are libertate și timp liber, că poate să meargă la întâlniri și să plece la Paris oricând dorește. E ca și cum o consolează, iar ea urăște asta și simte că este tratată cu superioritate. De parcă o să plece vreodată la Paris! O plictisesc îndeosebi glumele despre ceasul biologic, venite din partea prietenilor, a familiei, din filme sau de la televizor. Cel mai idiot și mai prostesc cuvânt din vocabular este „celibatar”, urmat îndeaproape de „ciocoholic”, și refuză să facă parte din orice fenomen duminical privind îmbogățirea vieții. Da, înțelege dezbaterea, imperativele practice, dar situația este cu totul în afara controlului ei. Și da, uneori încearcă să se imagineze într-un halat albastru de spital, transpirată și în

agonie, dar chipul bărbatului care o ține de mână rămâne cu încăpățănare neclar, de parcă e o fantezie la care ea preferă să nu se gândească.

Când se va întâmpla, dacă se va întâmpla, își va adora copilul, va observa mânuțele mici și chiar și mirosul căpșorului scrofulos. Va dezbate problema epiduralelor, a lipsei somnului, a colicilor, ce naiba o mai fi și asta. Într-o zi s-ar putea chiar să gângurească în fața unei perechi de botoșei. Dar, între timp, o să păstreze distanța și o să rămână calmă și senină deasupra tuturor acestor lucruri. Acestea fiind spuse, primul care o să-i spună „mătușica Emma” o să primească un pumn în față.

Stephanie a terminat cu mulsul și îi arată laptele lui Adam, ținându-l în lumină. Este o pompă de sân grozavă, toți sunt de acord cu asta.

— Acum e rândul meu! zice Emma, dar nimeni nu râde, și, ca la un semnal, copilul de la etaj se trezește.

— Ce mai trebuie inventat, afirmă Adam, sunt șervețelele cu cloroform.

Stephanie oftează și iese cu pași oboșiți din cameră, și Emma se decide că va porni în curând spre casă. Poate să stea până mai târziu, să lucreze la manuscris. Telefonul bâzâie din nou.

Un mesaj de la Dexter, care îi cere să se ducă până în Surrey, ca să-i țină companie.

Emma își închide telefonul.

— Știu că e departe, doar că am impresia că s-ar putea să sufăr de depresie postnatală. Ia un taxi, plătesc eu. Sylvie nu e aici! Nu că asta ar face vreo diferență, știu, dar... e un dormitor de oaspeți, dacă vrei să rămâi. Oricum, sună-mă dacă auzi mesajul. Pa.

Ezită, mai adaugă un „pa” și închide. Un mesaj inutil. Clipește și clatină din cap, după care își mai toarnă niște vin. Defilând prin agenda telefonului, ajunge la S de la Suki Meadows.

La început nu răspunde nimeni, iar Dexter se simte ușurat, fiindcă, la urma urmelor, ce ar putea să iasă din asta, dintr-un telefon dat unei foste prietene? Când se pregătește să închidă, aude brusc urletul distinct.

— ALO!

— Salut!

Dexter își scoate de la naftalină zâmbetul de prezentator.

— CINE E?

Suki țipă ca să acopere zgomotul de petrecere din fundal, probabil dintr-un restaurant.

— Să facem zgomot!

— CE? CINE E?

— Ghicește!

— CE? NU TE AUD...

— Am zis „ghicește”...

— NU TE AUD, CINE E?

— Ghicește!

— CINE?

— AM ZIS SĂ GHICEȘTI... Jocul devine obositor, așa că spune: Sunt Dexter!

Urmează o clipă de tăcere.

— Dexter? Dexter Mayhew?

— Câți Dexter cunoști, Suki?

— Nu, știu care Dexter, doar că sunt... SALUȚI, DEXTER! Bună, Dexter!

Stai puțin...

Aude sunetul unui scaun dat în spate și își imaginează privirile care o urmăresc, intrigate, în timp ce Suki pleacă de la masa din restaurant și iese pe hol.

— Ce mai faci, Dexter?

— Sunt bine, sunt bine, sunt bine, te-am sunat să-ți spun că te-am văzut în seara asta la televizor și m-am gândit la vremurile de altădată și mi-am zis să te sun ca să te salut. Apropo, arăți grozav. La TV. Și îmi place emisiunea. E un format grozav. „Format grozav? Ce clovn ești!” Ce mai faci, Suki?

— A, sunt bine, sunt bine.

— Ești peste tot! Chiar îți merge bine! Serios!

— Mulțumesc.

Se așterne tăcerea. Dexter mângâie cu degetul butonul de închidere. Să închidă. Să pretindă că s-a întrerupt legătura. Să închidă, să închidă, să închidă...

— Au trecut, cât... cinci ani, Dexter!

— Știu, dar m-am gândit la tine acum, că te-am văzut la televizor. Și, apropo, arăți grozav. Și ce mai faci? „Nu mai spune asta, deja ai spus-o. Concentrează-te! „ Adică, unde ești? E atâta zgomot...

— La un restaurant. Iau cina cu niște amici.

— Cineva cunoscut?

— Nu cred. Sunt prieteni noi.

Prieteni noi. Oare sesizează o oarecare ostilitate?

— Bine. OK.

— Și tu unde ești, Dexter?

— A, acasă.

— Acasă? Sâmbătă seara? Nu pare genul tău!

— Ei bine, știi...

Și se pregătește să-i spună că e însurat, că are un copil, că locuiește în suburbii, dar simte că asta nu ar face decât să sublinieze inutilitatea completă a acestui telefon, așa că rămâne tăcut. Pauza se prelungește un timp. Observă că are un epolet de muci pe pulovărul de bumbac pe care îl purtase odată la clubul Pacha și sesizează un nou iz pe vârful degetelor, un cocktail nelegiuit de sac pentru scutece folosite și chipsuri cu ere veți.

— Tocmai a sosit mâncarea, spune Suki.

— OK, bine, oricum, mă gândeam doar la vremurile de altădată și îmi ziceam că ar fi plăcut să te văd. Să luăm prânzul, să bem ceva sau ceva de genul ăsta...

Muzica de fundal se pierde, de parcă Suki s-ar fi retras într-un colț ascuns. Cu o voce dură spune:

— Știi ce, Dexter? Nu cred că e o idee prea bună.

— Ah, bine.

— Adică nu te-am văzut de cinci ani, și cred că, atunci când se întâmplă una ca asta, de obicei există și un motiv, nu?

— Doar m-am gândit...

— Vreau să zic că nu e ca și cum ai fi fost vreodată drăguț cu mine sau interesat, majoritatea timpului erai beat criță...

— Ah, nu e adevărat!

— Nici măcar nu mi-ai fost credincios vreodată, la dracu', de obicei ți-o trăgeai cu vreo debutantă, sau chelneriță sau ce-o fi fost, așa că nu știu cum de îndrăznești să mă suni acum, de parcă am fi prieteni vechi, și devii nostalgic în legătură cu „vremurile de altădată”, cele șase luni de aur ale noastre, care, ca să fiu sinceră, au fost destul de mizerabile pentru mine.

— În regulă, Suki, răspunde el, simțindu-se indignat acum. Am priceput ce vrei să zici.

— Și, oricum, sunt cu altcineva acum, un tip foarte, foarte drăguț, și sunt fericită. De fapt, chiar acum mă așteaptă.

— Bine! Du-te! DU-TE!

Sus, Jasmine începe să plângă, probabil de jenă.

— Nu poți să te faci praf și să mă suni din senin, și să te aștepți...

— Nu sunt, doar că... Doamne, OK, bine, las-o baltă!

Urletul lui Jasmine răsună pe scările de lemn.

— Ce e zgomotul ăla?

— Un copil.

— Al cui?

— Al meu. Am o fiică. Un bebeluș. Are șapte luni.

Urmează o tăcere, suficient de lungă ca Dexter să rămână fără cuvinte, apoi Suki zice:

— Atunci de ce dracu' mă inviți în oraș?

— Doar... știi... să bem ceva ca doi prieteni.

— Am prieteni, spune Suki, calm. Cred că ar fi bine să te duci să ai grijă de fiica ta, nu, Dexter?

Și închide rapid.

Dexter nu ia imediat telefonul de la ureche, ci stă și ascultă linia moartă. În cele din urmă, îl coboară și se uită la el, după care clatină cu putere din cap, de parcă tocmai fusese pălmuit. Chiar fusese pălmuit.

— Mda, a mers bine, ce să zic, murmură el.

Agendă. Editează contact. Șterge contact. „Sunteți sigur că doriți să ștergeți numărul Suki? „întreabă telefonul. „Să mă ia dracu', da, da, șterge-o, da!” Apasă cu putere pe butoane. „Contact șters”, spune telefonul, dar nu e suficient; contact eradicat, contact vaporizat, de asta ar avea nevoie. Plânsul lui Jasmine atinge punctul maxim al primului ciclu, așa că Dexter se ridică brusc și aruncă telefonul de perete, unde lasă o zgârietură neagră pe tapetul Farrow & Ball. Îl mai aruncă o dată, ca să mai lase o urmă.

Înjurând-o pe Suki și înjurându-se pe sine că a fost atât de prost, pregătește un biberon de lapte, înșurubând bine capacul, îl pune în buzunar,

ia vinul și aleargă pe scări spre plânsul lui Jasmine, acel sunet care îi zgârie auzul și care acum pare să îi sfâșie gâtul.

— La dracu' Jasmine, taci odată! urlă el, și imediat își duce mâna la gură, rușinat și plin de regrete când o vede stând în funduleț în patul ei, cu ochii mari de suferință. O ridică și se pune jos cu spatele lipit de perete, absorbindu-i plânsetele la piept, apoi o așază întinsă în poală, mângâindu-i cu multă tandrețe fruntea, și, când nici asta nu are efect, începe să o mângâie încet pe ceafă. Nu ar trebui să existe un punct de presiune secret, pe care să-l freci cu degetul? îi încercuiește mânuța care se încleștează și se descleștează cu furie. Nimic nu ajută, degetele lui mari și butucănoase care încearcă asta, bâjbâie cu cealaltă, nimic nu are efect. Poate că nu se simte bine, sau poate că pur și simplu el nu este mama. Tată inutil, soț inutil, prieten inutil, fiu inutil.

Dar dacă nu se simte bine? Ar putea fi colici. Sau îi dau dinții, oare îi dau dinții? începe să-l cuprindă neliniștea. Ar trebui să o ducă la spital? Poate, doar că, desigur, acum este prea beat să conducă. Un om inutil, inutil, inutil.

— Haide, concentrează-te, rostește cu glas tare.

Pe raft este un medicament pe care scrie „poate provoca somnolență” – cele mai frumoase cuvinte din vocabular. Altădată erau „poți să-mi împrumuți un tricou?” Acum, „poate provoca somnolență”.

O saltă pe Jasmine pe genunchi până când se mai liniștește puțin, apoi îi duce la buze lingurița plină până când consideră că a înghițit 5 ml. Petrece următoarele douăzeci de minute punând în scenă un cabaret demential, scuturând ca un nebun animale vorbitoare în fața copilului. Folosește tot repertoriul limitat de voci amuzante, pledând pe tonuri ridicate sau joase și cu diverse accente regionale, ca să o liniștească, gata, gata, culcă-te. Îi ține în fața ochilor o carte-jucărie cu poze, ridicând și trăgând de tot felul de clapete, înfigându-și degetul în poze și spunând: „Rață! Vacă! Trenuleț! Uite, tigrul vesel”. Apoi face un spectacol de păpuși nebune. O maimuță de plastic cântă încontinuu primul vers din Wheels on the Bus⁵⁰, Tinky Winky⁵¹ îl interpretează pe bătrânul Macdonald⁵², un porcușor de pluș cântă, nu se știe de ce, Into the Groove⁵³. Toate jucăriile se strâng pe salteluța de gimnastică pentru copii și fac împreună sport. Dexter îi pune în mânuțe telefonul lui mobil, o lasă să apese pe butoane, să saliveze pe tastatură, să asculte vocea care spune ora exactă până când, slavă Domnului, Jasmine e mai liniștită, doar scâncește, tot trează, dar mulțumită.

În cameră există un CD-player, un Fisher Price butucănos, sub formă de trenuleț cu aburi, și Dexter dă la o parte cu piciorul cărțile și jucăriile împrăștiate și apasă butonul „play”. Muzică clasică pentru bebeluși, o parte din proiectul lui Sylvie de control total al minții copilului. Dansul Zânei Dulciurilor răsună din micile difuzoare.

— Muzicăăăă! strigă Dexter și dă volumul mai tare cu ajutorul coșului trenulețului, apoi începe să valseze amețit prin cameră, ținând-o pe Jasmine strâns la piept.

Copilul se întinde, își face degețelele pumn și le desface, și pentru prima dată se uită la tatăl ei altfel decât încruntându-se. Dexter zărește fugăr o imagine a propriului chip zâmbindu-i. Jasmine plescăie, cu ochii mari. Râde.

— Asta-i fetița mea! zice el. Asta-i frumoasa mea!

Simte că îi revine buna dispoziție și are o idee.

Cu Jasmine pe umăr, lovindu-se de tocul ușii, aleargă spre bucătărie, unde în trei cutii mari de carton sunt puse temporar CD-urile lui, până când o să fie montate rafturile. Sunt mii, majoritatea primite gratuit, mărturie a vremurilor când era considerat un om influent, și vederea lor îl trimite cu gândul la zilele când făcea pe DJ-ul și petrecea vremea în Soho, cu căștile acelea ridicole pe cap. Îngenunchează și scotocește cu o mână în cutie. Șmecheria nu e să o adoarmă pe Jasmine, ci să încerce să o țină trează, căci amândoi o să dea o petrecere, doar ei doi, mai grozavă decât în orice club de noapte din Hoxton. S-o ia naiba pe Suki Meadows, el o să facă pe DJ-ul pentru fiica lui.

Plin de energie acum, explorează mai adânc prin straturile geologice de CD-uri ce reprezintă zece ani de schimbări în gusturile lui, alegând din când în când câte unul, făcând un teanc pe podea, însuflețit de planul lui. Jazz acid și ritmuri break, funk și acid house din anii '70, muzică electronică, din Baleare, compilații cu cuvântul „chill” și chiar și o selecție neconvingătoare de tobe și bas. Aceste căutări prin muzica de altădată ar trebui să fie o activitate plăcută, dar descoperă cu surprindere că până și vederea CD-urilor îi dă o senzație de neliniște și de agitație, legată de amintirea nopților nedormite, nebunești, petrecute cu străini în apartamentul lui, a conversațiilor prostești cu prieteni pe care acum nu-i mai cunoaște. Acum, muzica dance îl neliniștește. „Asta înseamnă deci, să îmbătrânești”, își zice.

Apoi vede marginea unui CD cu scrisul Emmei. Este o compilație pe care a făcut-o ea pe noul ei computer ieftin și dăruită lui la cea de-a treizeci și cincea aniversare, din august anul trecut, chiar înainte de nunta lui. Compilația se numește „doisprezece ani”, și imaginea de pe carcasă este o fotografie ștearsă, scoasă la imprimanta ieftină a Emmei, dar în care poate să distingă siluetele lor, așezați pe coasta unui munte - vârful Arthur's Seat - vulcanul mort care se înalță lângă Edinburgh. Trebuie să fi fost făcută în dimineața aceea după absolvire... Cu treisprezece ani în urmă? În poză, Dexter are o cămașă albă și se sprijină de un bolovan, cu o țigară în gură. Emma stă la mică depărtare, cu genunchii la piept și bărbia pe genunchi. Poartă niște blugi Le vi s 501, strânși pe talie, e puțin mai durdulie decât acum, stângace și neîndemânică, cu o șuviță tunsă prost de păr vopsit cu henna intrându-i în ochi. Are expresia cu care apare în toate pozele, zâmbind într-o parte, cu gura închisă. Dexter se uită la fața ei și râde. I-o arată lui Jasmine.

— Ia te uită! E nașa ta, Emma! Uită-te cât de slab era tatăl tău. Uite - pomeți! Tati avea odată pomeți.

Jasmine râde fără zgomot.

Înapoi în dormitor, Dexter o așază într-un colț și scoate CD-ul din carcasă. Înăuntru este o vedere scrisă mărunt, felicitarea pentru ziua lui de anul trecut.

1 septembrie 1999. Iată un cadou făcut chiar de mine. Spune-ți întruna: gestul contează, gestul contează, gestul contează. Este o copie CD făcută cu dragoste după o casetă cu o compilație pe care am alcătuit-o pentru tine cu ani în urmă. Nu conține niciuna dintre mizeriile tale chill-out – sunt numai cântece adevărate. Sper că o să-ți placă. La mulți ani, Dexter, și felicitări pentru toții anii tăi grozavi... Soț! Tată! O să te descurci minunat în ambele ipostaze.

Mă bucur că ne-am împăcat. Nu uita, te iubesc foarte mult.

Vechea ta prietenă, Emma.

Dexter zâmbește și pune discul în aparatul-trenuleț. Începe cu Unfnished Sympathy a celor de la Massive Attach, și Dexter o ia pe Jasmine și sare pe loc, îndoindu-și genunchii cu tălpile pe sol, murmurând versurile în urechea fiicei lui. Muzica pop veche, două sticle de vin și lipsa de somn se combină acum, făcându-l să se simtă amețit și sentimental. Dă sonorul la maximum. „Suflet fără minte, trup fără inimă, îmi lipsește totul...”

Apoi urmează The Smiths, There is a Light That never Goes Out, și, deși nu i-au plăcut în mod deosebit cei de la The Smiths, continuă să sară, cu capul plecat, având din nou douăzeci de ani, beat într-o discotecă. „Să mor alături tine, plăcerea, privilegiul e al meu...” Cântă tare, e penibil, dar lui nu-i pasă. În micul dormitor al casei din acel șir de locuințe, dansând cu fiica lui pe muzica din trenul-jucărie, simte brusc o senzație intensă de mulțumire. Mai mult decât mulțumire – exaltare. Se rotește, calcă pe un cățel de jucărie și se dezechilibrează, ca un bețiv pe stradă, recăpătându-și echilibrul după ce se sprijină cu o mână de perete.

— Hopa, băiete, să nu cazi, zice cu glas tare, apoi se uită la Jasmine, să vadă dacă totul e în regulă. Ea râde, fiica lui frumoasă, propria lui fiică frumoasă.

„E o lumină și nu dispăre niciodată, e o lumină și nu dispăre niciodată..

Acum se aude Walk On By un cântec pe care mama lui obișnuia să-l cânte când era el mic. Și-o amintește pe Elizabeth dansând în living, cu o țigară în mână și un pahar în cealaltă. O așază pe Jasmine pe umăr, simțindu-i respirația pe gât, și îi ia mânuța într-a lui, împrăștiind cu piciorul lucrurile aruncate pe podea, într-un dans lent, demodat. Prin ceața epuizării și a vinului roșu, simte brusc dorința să stea de vorbă cu Emma, să-i spună că ascultă compilația ei, și ca la un semn telefonul sună exact când se termină cântecul. Dexter scotocește printre jucăriile și cărțile împrăștiate pe jos; poate e Emma, care îl sună înapoi. Pe afișaj apare Sylvie, și el înjură; trebuie să răspundă. „Ești treaz, treaz, treaz”, își spune. Se sprijină de pătuț, o pune pe Jasmine în poală și răspunde.

— Bună, Sylvie!

În clipa aceea, Fight The Power a celor de la Public Enemy izbucnește brusc din Fisher Price, și Dexter se grăbește să apese pe butoanele butucănoase.

— Ce-a fost asta?

— Niște muzică. Eu și Jasmine dăm o mică petrecere, nu-i așa, Jas?

Adică, Jasmine.

— Nu doarme încă?

— Mă tem că nu.

Sylvie oftează.

— Ce ai făcut?

„Am fumat, m-am îmbătat, am drogat-o pe fiica noastră, am sunat foste prietene, am distrus casa, am dansat mormăind singur. Am căzut ca un bețiv pe stradă.”

— A, pe-aici, m-am uitat la televizor. Tu ce faci? Te distrezi?

— Ah, e OK. Toată lumea e beată criță, desigur...

— În afară de tine.

— Sunt prea obosită să mă îmbăt.

— E foarte liniște. Unde ești?

— În camera de hotel. O să mă întind un pic, apoi o să mă întorc pentru următorul val.

În timp ce ea vorbește, Dexter se uită la dezastrul din camera lui Jasmine - așternuturile pline de lapte, cărțile și jucăriile împrăștiate, sticla de vin goală și paharul murdar.

— Ce face Jasmine?

— Zâmbește, nu-i așa, iubito? E mami la telefon. Ascultător, pune telefonul la urechea lui Jasmine, dar copilul tace. Asta nu e distractiv pentru toată lumea, așa că Dexter îl duce la urechea lui. Sunt iar eu.

— Dar ai reușit.

— Desigur, te-ai îndoit vreodată de mine? Urmează o scurtă pauză. Ar trebui să te întorci la petrecere.

— Da, poate. Ne vedem mâine. Cam pe la prânz. Mă întorc, nu știu, în jur de 11.

— Bine. Atunci, noapte bună.

— Noapte bună, Dexter.

— Te iubesc, spune el.

— Și eu.

Ea se pregătește să închidă, dar Dexter simte nevoia să mai spună ceva.

— Și, Sylvie? Sylvie? Mai ești acolo?

Ea duce din nou telefonul la ureche.

— Mda?

Dexter înghite în sec și își linge buzele.

— Voiam doar să spun... voiam să spun că știu că nu mă pricep foarte bine acum la toată chestia asta, să fiu tată, să fiu soț. Dar mă străduiesc, încerc. O să fiu mai bun, Sylv. Îți promit.

Ea pare să se gândească la spusele lui, fiindcă e o scurtă pauză înainte să vorbească din nou, cu glasul puțin încordat:

— Dex, te descurci bine. Doar că noi... băjbâim acum, asta-i tot.

El oftează. Cumva, sperase la mai mult.

- Întoarce-te la petrecere.
- Ne vedem mâine.
- Te iubesc.
- Și eu.

Apoi închide.

Casa pare foarte tăcută. Dexter rămâne nemișcat un minut, cu Jasmine adormită acum în poala lui, și ascultă vuietul sângelui și al vinului din cap. Pentru o clipă, simte o senzație de groază și de singurătate, dar o îndepărtează, apoi se ridică și o aduce pe Jasmine spre fața lui, moale acum ca un piscoi. Îi inspiră mirosul: de lapte, aproape dulce, carne din carnea lui și sânge din sângele lui. Expresia e un clișeu, dar sunt momente scurte când se zărește pe sine pe chipul ei, devine conștient de acest lucru și parcă nu-i vine să creadă. „La bine și la rău, este o parte din mine.” O pune ușurel în pătuț.

Calcă pe un porcușor de plastic, ascuțit ca o cremene, care i se înfinge dureros în călcâi, și, înjurând încet, stinge lumina din dormitor.

Într-o cameră de hotel din Westminster, la cincisprezece kilometri spre est lângă Tamisa, soția lui stă goală pe marginea patului, cu telefonul în mână, și începe încet să plângă. Din baie se aude zgomotul dușului. Lui Sylvie nu-i place cum arată fața ei când plânge, așa că, atunci când sunetul se oprește, își șterge repede ochii cu podul palmei și lasă telefonul să cadă pe grămada de haine aruncate pe podea.

- E totul în regulă?
- Ah, știi doar. Nu prea. Părea destul de beat.
- Sunt sigur că e bine.
- Nu, ci chiar beat. Părea ciudat. Poate ar trebui să mă duc acasă...

Callum își leagă cordonul halatului, se întoarce în cameră și se apleacă să îi sărute umărul gol.

- După cum am zis, sunt sigur că e bine.
- Ea nu spune nimic, așa că el se așază și o sărută din nou.
- Încearcă să uiți de asta. Distrează-te! Mai vrei ceva de băut?
- Nu.
- Vrei să te întinzi?

— Nu, Callum! Se scutură să-i îndepărteze brațul. Pentru Dumnezeu!

Callum se abține să spună ceva, se întoarce și se duce din nou la baie ca să se spele pe dinți, simțind cum i se năruiesc speranțele pentru noaptea aceea. Are senzația oribilă că Sylvie o să vrea să vorbească despre diverse - „nu e corect, poate ar trebui să-i spun”, chestii de genul ăsta. „La naiba!” se gândește el cu indignare. „Deja i-am oferit tipului o slujbă. Nu e de ajuns?”

Scuipă și clătește, se întoarce în cameră și se aruncă pe pat. Se întinde după telecomandă și trece furios prin canalele prin cablu, în timp ce doamna Sylvie Mayhew stă și privește pe fereastră luminile înșirate de-a lungul Tamisei și se întreabă ce să facă acum cu soțul ei.

JEAN SEBERO.

Duminică, 15 iulie 2001

Belleville, Paris.

Trebuia să sosească pe 15 iulie, cu trenul de 15.55 de la Waterloo.

Emma Morley ajunse la timp la Gare du Nord și se alătură mulțimii de iubiți nerăbdători, cu flori în mână, șoferi plictisiți, transpirați, în costume și cu pancarte scrise de mână. Ar fi amuzant să țină un carton cu numele lui Dexter pe el? Poate cu numele scris incorect? Presupunea că asta l-ar face să râdă, dar merita efortul? În plus, trenul trăgea acum în gară, și mulțimea care aștepta veni mai aproape de poartă, nerăbdătoare. O pauză lungă înainte ca ușile să se deschidă și pasagerii să se reverse pe peron, apoi Emma fu împinsă în față odată cu prieteni și membri de familie, iubiți și șoferi, toți întinzându-și gâturile să vadă chipurile care soseau.

Afișă zâmbetul adecvat. Ultima oară când îl văzuse, se spusese anumite lucruri. Ultima oară când îl văzuse, ceva se întâmplase.

Dexter stătea pe locul lui din ultimul vagon al trenului staționat și aștepta să coboare ceilalți călători. Nu avea geamantan, doar o geantă mică pe scaunul de lângă el. Pe măsuta din față lui se afla o carte broșată, viu colorată, pe a cărei copertă era desenat chipul unei fete sub titlul Marea Julie Criscoll contra întregii lumi.

Terminase de citit cartea exact când trenul intrase în suburbiile Parisului, primul roman pe care îl terminase de câteva luni, dar sentimentul legat de această vitejie a minții era domolit de faptul că se adresa copiilor de unsprezece ani și avea poze. Așteptând să se golească vagonul, deschise încă o dată cartea la coperta trei și privi cu atenție fotografia alb-negru a autoarei, de parcă voia să o țină minte. Îmbrăcată într-o cămașă albă, apretată, care părea scumpă, stătea puțin stânjenită pe marginea unui scaun de lemn cu spătar curbat, cu mâna acoperindu-i gura exact în momentul când izbucnea în râs. Dexter recunoscuse și expresia, și gestul, zâmbi și puse cartea în geantă, apoi se alătură ultimilor călători care așteptau să coboare pe peron.

Ultima dată când o văzuse se spusese anumite lucruri. Ceva se întâmplase. Ce avea să-i spună? Ce urma să zică ea? Da sau nu?

În timp ce aștepta, Emma se juca cu degetele prin păr, voind parcă să-l facă să crească mai repede. La scurt timp după ce ajunsese la Paris, cu dicționarul în mână, își adunase curajul să meargă la un salon de coafură – un coiffeur – ca să-și tundă părul scurt. Deși jenată să rostească asta cu glas tare, își dorise să arate ca Jean Seberg în A Bout du Souffle⁵⁴, fiindcă, la urma urmelor, dacă tot e să fii scriitoare la Paris, măcar ai putea să faci asta cum se cuvine. Acum, trei săptămâni mai târziu, nu mai simțea nevoia să plângă când își vedea propria imagine, dar, chiar și așa, își tot ducea mâinile la păr, de parcă voia să-și potrivească peruca. Cu un efort conștient, își îndreptă atenția spre nasturii cămășii ei nou-nouțe gri, cumpărate chiar în acea dimineață de la un magazin, nu, de la un boutique de pe Rue de Grenelle. Cu doi nasturi descheiați părea prea cuminte, cu trei, se zărea decolteul. Descheie și al treilea nasture, plescăi ușor și își întoarse atenția spre călători. Mulțimea se subția acum, și Emma începu să se întrebe dacă Dexter pierduse trenul, dar îl zări în cele din urmă.

Părea terminat. Tras la față și obosit, cu obraji umbriți de o barbă nerasă și rară, care nu i se potrivea, barbă de pușcăriaș, și Emma își aminti

de dezastrul pe care îl putea declanșa vizita asta. Dar, când o văzu, Dexter zâmbi și grăbi pasul, și Emma zâmbi la rândul ei, apoi începu să se simtă stânjenită în timp ce aștepta la poarta de sosiri, întrebându-se ce să facă cu mâinile, cu ochii. Distanța dintre ei părea imensă; să tot zâmbești și să privești cale de cincizeci de metri? Patruzeci și cinci. Coborî privirea în podea, o ridică spre tavan. Patruzeci de metri, se uită iar la Dexter, iar în podea. Treizeci și cinci de metri...

În timp ce străbătea distanța asta mare, Dexter era surprins să observe cât de mult se schimbase Emma în cele opt săptămâni de când o văzuse ultima oară, în cele două luni de când se întâmplase totul. Își tunsese părul foarte scurt, cu un breton dat pe spate, și avea mai multă culoare în obraji – chipul de vară pe care și-l amintea. Era și mai bine îmbrăcată; pantofi cu toc, o fustă neagră elegantă, o cămașă gri-deschis, descheiată totuși la prea mulți nasturi, dând la iveală pielea cafenie și un triunghi de pistrui închiși la culoare sub gât. Încă nu știa ce să facă cu mâinile sau unde să se uite, și atunci Dexter începu să se simtă și el stânjenit. Zece metri. Ce să spună, cum s-o spună? Era da sau nu?

Grăbi pasul spre ea, și în sfârșit se îmbrățișară.

— Nu era nevoie să mă întâmpini.

— Evident că trebuia s-o fac. Ești turist.

— Îmi place asta. Își trecu degetul mare peste bretonul scurt. Există un cuvânt pentru asta, nu?

— Bărbătoasă?

— Ștregăriță. Arăți ca o ștregăriță.

— Nu bărbătoasă?

— Absolut deloc.

— Ar fi trebuit să mă vezi acum două săptămâni. Arătam ca un colaboraționist!

Pe chipul lui nu se zări nici o expresie.

— Am fost la un coafor parizian pentru prima dată. Însăpăimântător! M-am așezat pe scaun, gândindu-mă: „Arretez-vous, arretez-vous!” E amuzant că până și la Paris te întrebă cum ți-ai petrecut vacanța. Ai crede că o să vorbească despre dans contemporan sau poate-omul-să-fie-cu-adevărat-liber? Dar în schimb e: „Vous allez quelque part de gentil pour les vacances? Vous sortez en ville ce soir?”⁵⁵

Expresia lui tot nu se schimbă. Vorbea prea mult, se străduia prea tare. „Calmează-te. Nu face pe spirituala. Arretez-vous.”

Mâna lui îi atinse părul scurt de la ceafă.

— Eu cred că ți se potrivește.

— Nu sunt convinsă că am trăsăturile adecvate pentru tunsoarea asta.

— Serios, chiar ai trăsăturile potrivite. Dexter o ținu de umeri, cercetând-o. E ca și cum am fi la un bal mascat, și ai venit costumată ca Sofisticata Pariziană.

— Sau ca o damă de companie.

— Dar o damă de companie stilată.

— Chiar mai bine. Emma îi atinse bărbia cu vârfurile degetelor, barba nerasă. Dar tu în ce te-ai costumat?

— În Divorțatul Sinucigaș Terminat.

Remarca era superficială și el o regretă imediat. Nici nu părăsise bine peronul, și deja strica totul.

— Măcar nu ești înverșunat, rosti Emma primele cuvinte care-i veniră pe limbă.

— Vrei să mă întorc la tren?

— Încă nu. Îl luă de mână. Hai să mergem, bine?

Ieșiră din Gare du Nord în aerul înăbușitor, plin de noxe: o zi pariziană tipică de vară, caldă și umedă, cu nori groși și cenușii ce amenințau a ploaie.

— M-am gândit să mergem mai întâi să bem o cafea, lângă Canal.

Ajungem într-un sfert de oră de mers pe jos, e în regulă? Apoi încă un sfert de oră până la apartamentul meu. Totuși, trebuie să te avertizez, nu e nimic deosebit. În caz că-ți imaginezi parchet și ferestre mari, la care flutură perdelele sau ceva de genul ăsta. Sunt doar două camere deasupra unei curți.

— O mansardă.

— Exact. O mansardă.

— Mansarda unui scriitor.

În vederea acestei plimbări, Emma memorase un traseu pitoresc, sau cât se putea de pitoresc prin praful și traficul din nord-est. „La vară mă mut la Paris, ca să scriu.” în aprilie, ideea păruse aproape stânjenitor de afectată și de iluzorie, dar era atât de plictisită de cuplurile căsătorite care îi spuneau că poate pleca oricând la Paris, încât chiar se hotărâse să o facă. Londra se transformase într-o imensă creșă, așa că de ce să nu scape o vreme de copiii altora și să trăiască o aventură? Orașul lui Sartre și al lui de Beauvoir, Beckett și Proust, și iat-o și pe ea aici, să scrie ficțiune pentru adolescenți, chiar dacă avea și un oarecare succes comercial. Singurul mod de a face ca această idee să nu pară de un sentimentalism dulceag fusese să își găsească o locuință cât mai departe de Parisul turistic, în Arondismentul 19 al clasei muncitoare, la granița cu Belleville și Menilmontant. Fără atracții turistice, puține obiective importante...

— Dar e plin de viață, ieftin, multicultural și... Doamne, era să zic „foarte real”.

— Adică violent?

— Nu, doar... nu știu, Parisul adevărat. Parcă sunt studentă, nu? Am treizeci și cinci de ani, locuiesc într-un mic apartament cu două camere, de parcă aș fi în anul de pauză dintre studii.

— Cred că Parisul îți priește.

— Așa e.

— Arăți fantastic.

— Da?

— Te-ai schimbat.

— Ba nu. Nu chiar.

— Nu, serios. Ești tare frumoasă.

Emma se încruntă, continuând să-și țină privirea înainte, și merse ceva mai departe, coborârea treptele spre canalul Saint Martin, spre un mic bar de pe malul apei.

— Parcă suntem la Amsterdam, zise el afabil, trăgându-și un scaun.

— De fapt, este vechea legătură industrială cu Sena. „Doamne, zici căs ghid.” Curge pe sub Place de la Republique, pe sub Bastilia, apoi iese în râu. „Calmează-te. E un vechi prieten, ai uitat? Doar un vechi prieten.”

Rămaseră o clipă privind apa, și imediat Emma regretă ideea de a alege un loc pitoresc. Era îngrozitor, ca la o întâlnire cu un necunoscut. Se chinui să găsească rapid ceva de spus.

— Să comandăm niște vin sau...?

— Mai bine nu. Să zicem, m-am lăsat.

— A, da? De când?

— Cam de o lună. Nu-ți imagina că m-am înscris la Alcoolicii Anonimi. Doar încerc să evit să beau. Ridică din umeri. Pur și simplu, niciodată nu a ieșit nimic bun din asta. Nu e mare lucru.

— Ah. Bine. Atunci cafea?

— Doar o cafea.

Sosi chelnerița, brunetă, drăguță, cu picioare lungi, dar Dexter nici măcar nu ridică privirea. „Trebuie să fie ceva foarte grav”, se gândi Emma, „dacă nici măcar nu o soarbe din priviri pe chelneriță”. Comandă ostentativ într-o franceză colocvială, apoi zâmbi stingherită când Dexter ridică o sprânceană.

— Am luat lecții.

— Văd.

— Evident că nu a înțeles nimic. Probabil o să ne aducă pui prăjit!

Nimic. În schimb, Dexter se juca absent cu unghia degetului mare cu grăunțele de zahăr de pe masa metalică. Emma încercă din nou, ceva inofensiv.

— Când ai fost ultima dată la Paris?

— Cam acum trei ani. Eu și soția mea am venit aici într-una dintre faimoasele noastre minivacanțe. Patru nopți la George Cinq. Aruncă un cub de zahăr în canal. Aia au fost niște nenorociți de bani aruncați degeaba.

Emma deschise gura, apoi o închise la loc. Nu era nimic de zis. Deja rostise remarcă aia cu „măcar nu ești încrâncenat”.

Dar Dexter clipi des, clătină din cap, apoi îi împinse ușor mâna.

— Bun, deci uite ce m-am gândit să facem în următoarele două zile: tu îmi arăți obiectivele turistice, iar eu o să fiu deprimat și o să fac remarci prostești.

Emma zâmbi și îi împinse și ea mâna la rândul ei.

— Nu ar fi de mirare, având în vedere prin ce treci, și îi acoperi mâna cu palma.

După un moment, fu rândul lui să-i acopere mâna, apoi ea continuă gestul, punându-și mâna deasupra, mai repede, tot mai repede, ca într-un joc de copii. Dar totul avea și ceva teatral, încordat și conștient, și, stânjenită, Emma pretinse că avea nevoie să meargă la baie.

În încăperea mică și urât mirositoare, se uită furioasă în oglindă și trase de breton de parcă încerca să îl mai lungească. Oftă și își ordonă să se calmeze. Ceea ce se întâmplase, evenimentul, era doar ceva ce nu avea să se mai repete, el era doar un vechi prieten. Trase apa pentru veridicitate și se întoarse în după-amiaza cenușie și caldă. Pe masă, în fața lui Dexter, se afla un exemplar al romanului ei. Se așează prudentă și îl împunse cu degetul.

— Asta de unde a apărut?

— L-am cumpărat din gară. Erau teancuri întregi. E peste tot, Em.

— L-ai citit?

— Nu am putut să trec de pagina trei.

— Nu e amuzant, Dex.

— Emma, mi s-a părut minunat.

— Nu e decât o carte prostească pentru copii.

— Nu, serios, sunt atât de mândru de tine! Adică nu sunt o adolescentă sau ceva de genul ăsta, dar chiar m-a făcut să râd. L-am citit pe nerăsuflăte. Și îți spune asta un tip care citește Howard's Way de cincisprezece ani.

— Vrei să spui Howard's End. Howard's Way e altceva.

— Cum o fi. Nu am citit niciodată nimic pe nerăsuflăte până acum.

— Mda, fontul e destul de mare.

— Și asta a fost ceea ce mi-a plăcut cel mai mult – fontul mare. Și pozele. Ilustrațiile sunt chiar amuzante, Em. Nici nu am știut.

— Mulțumesc...

— Plus faptul că este interesantă și amuzantă. Sunt mândru de tine, Em! De fapt... Scoase un pix din buzunar. Vreau să-mi dai un autograf.

— Nu fi caraghios!

— Nu, trebuie s-o faci. Ești... – citi repede de pe coperta cărții -... „cea mai interesantă autoare de cărți pentru copii de la Roald Dahl încoace”.

— Spune nepoata de nouă ani a editorului.

Dexter o împunse cu pixul.

— Nu îți dau autograf, Dex.

— Haide. Insist. El se ridică, prefăcându-se că trebuie să meargă la toaletă. O s-o las aici, trebuie să-mi scrii ceva. Ceva personal, cu data de azi, în caz că devii faimoasă cu adevărat, și eu o să am nevoie de bani.

În cabina mică și împruțită, Dexter rămase în picioare, întrebându-se cât timp mai putea să continue în felul acesta. La un moment dat trebuiau să stea de vorbă, în loc să ocolească tiptil subiectul, ca acum. Trase apa pentru efect, se spală pe mâini și le uscă trecându-le prin păr, apoi ieși din nou pe trotuar, în timp ce Emma închidea cartea. Vru să citească dedicația, dar ea își puse o mână pe copertă.

— Când nu sunt de față, te rog.

Dexter se așează și puse cartea în geantă, iar Emma se aplecă peste masă, de parcă reveneau la treburi serioase.

— Trebuie să întreb. Cum stau lucrurile?

— A, fantastic. Divorțul o să se pronunțe în septembrie, chiar înainte de aniversarea noastră. Aproape doi ani de fericire maritală.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, pe cât posibil. Adică am încetat să urlăm jigniri unul la altul și să aruncăm cu diverse lucruri. Acum e doar da, nu, salut, pa. Ceea ce oricum e aproximativ cam tot ce ne spuneam și când eram căsătoriți. Ai auzit că acum s-a mutat cu Callum? La conacul ăla ridicol din Potters Bar, unde obișnuiam să mergem la dineuri...

— Da, am auzit.

Dexter o privi cu asprime.

— De la cine? De la Callum?

— Sigur că nu! De la, știi tu, lume...

— Lumea mă compătimentește.

— Nu te compătimentește, doar e... îngrijorată.

El strâmbă din nas a dezgust.

— Nu e un lucru rău, Dex, ca oamenilor să le pese de tine. Tu ai vorbit cu Callum?

— Nu. El a încercat. Îmi tot lasă mesaje, ca și cum nimic nu s-a întâmplat. „OK, amice. Dă-ne un telefon.” Crede că ar trebui să ieșim la o bere și să „stăm de vorbă pe îndelete”. Poate ar trebui să mă duc. Practic, încă îmi datorează salariul pe trei săptămâni.

— Mai lucrezi?

— Nu propriu-zis. Închiriem afurisita aia de casă din Richmond și apartamentul, așa că am din ce trăi. Bău ultima gură de cafea și rămase cu privirea ațintită spre canal. Nu știu, Em. În urmă cu un an și jumătate, aveam o familie, o carieră - nu era cine știe ce carieră, dar aveam oportunități, încă primeam oferte. Un SUV, căsuța drăguță din Surrey...

— Pe care o urai.

— Nu o uram.

— Și urai SUV-ul.

— Da, îl uram, dar era al meu. Și acum, brusc, trăiesc într-un cămin din Kilburn cu jumătate din lista mea de invitați la nuntă și mai am... nimic. Doar eu și o mulțime de oale Le Creuset. Viața mea e practic terminată.

— Știi ce cred că ar trebui să faci?

— Ce?

— Poate... Emma inspiră adânc și îl apucă de mână. Poate că ar trebui să-l implori pe Callum să-ți dea slujba înapoi.

Dexter o privi furios și își smulse mâna din strânsoarea ei.

— Glumesc! Glumesc! zise ea și începu să râdă.

— Mă bucur că ți se pare amuzant carnajul căsniciei mele, Em.

— Nu mi se pare amuzant, doar consider că autocompătimirea nu este răspunsul potrivit.

— Nu e autocompătimire, asta este realitatea.

— Viața mea e practic terminată”?

— Am spus și eu așa. Nu știu. Doar că... Dexter privi apa canalului și oftă teatral. Când eram mai tânăr, totul părea posibil. Acum nimic nu mai pare.

Emma, pentru care era valabil exact opusul acestei afirmații, spuse simplu:

— Nu e chiar atât de rău.

— Deci există și o parte bună, nu? Nevasta îți fuge cu cel mai bun prieten...

— Nu era „cel mai bun prieten” al tău, nu mai vorbiserăți de ani de zile. E doar... Ideea e că... OK, pentru început, nu e un cămin în Kilburn, e un apartament cu două dormitoare absolut perfect, în West Hampstead. Aș fi ucis ca să am un asemenea apartament. Și stai acolo numai până când poți să-ți iei înapoi vechiul apartament.

— Dar peste două săptămâni fac treizeci și șapte de ani! Practic, sunt la vârsta a doua!

— Treizeci și șapte de ani e încă în jur de treizeci și cinci de ani. Aproape. Și nu, nu ai o slujbă acum, dar nici nu trăiești din ajutorul social. Ai un venit din chirie, lucru incredibil de norocos, dacă mă întrebi pe mine. Și o mulțime de oameni își schimbă drumul în viață mai târziu. E în regulă să fii nefericit o vreme, dar nu erai extrem de fericit nici când erai însurat, Dex. Știu asta, am fost nevoită să-ți ascult plângerile tot timpul. „Nu vorbim niciodată, nu ne distrăm niciodată, nu ieșim niciodată...” Știu că e dificil, dar la un moment dat s-ar putea să consideri asta drept un nou început! Sunt o mulțime de lucruri pe care le-ai putea face, doar trebuie să iei o hotărâre...

— Ca de exemplu?

— Nu știu, mass-media? Ai putea să încerci din nou o slujbă de prezentator?

Dexter gemu.

— OK, ceva în culise? Producător sau regizor ceva.

Dexter se strâmbă.

— Sau... sau fotografia! Odinioară vorbeai în permanență despre fotografie. Sau mâncare, ai putea, nu știu, să faci ceva legat de mâncare. Și, dacă niciuna dintre astea nu merge, ai acea specializare secundară în antropologie de care să te folosești. Îl bătu pe spate ca să-și sublinieze cuvintele. Oamenii vor avea mereu nevoie de antropologi.

Dexter zâmbi, apoi își aminti că nu ar trebui să o facă.

— Ești un tată sănătos, capabil, stabil financiar, moderat de atrăgător, de peste treizeci și cinci de ani. Ești... în regulă, Dex. Trebuie doar să-ți recapeți încrederea în tine, asta-i tot.

El oftă și se uită la canal.

— Deci asta a fost discuția de încurajare?

— Da. Ce părere ai?

— Tot îmi vine să mă arunc în canal.

— Atunci poate ar trebui să plecăm. Emma puse banii pe masă.

Apartamentul meu e la douăzeci de minute în direcția aceea. Putem merge pe jos sau să luăm un taxi...

Dădu să se ridice, dar Dexter nu se mișcă.

— Cel mai rău este că mi-e foarte dor de Jasmine.

Emma se așeză la loc.

— Vreau să zic că mă înnebunește gândul ăsta, și nu e ca și cum aș fi fost un tată bun sau ceva de genul...

— Oh, haide...

— Nu am fost, Em, eram complet inutil. Uram asta, nu voiam să fiu acolo. Tot timpul ne prefăceam că eram familia perfectă, iar eu mă gândeam că asta e o greșeală, nu e pentru mine. Mă gândeam ce grozav ar fi să pot dormi iarăși, să plec în weekend sau doar să ies în oraș, să mă culc târziu, să mă distrez. Să fiu liber, să nu am nici o responsabilitate. Iar acum am căpătat totul înapoi, și nu fac altceva decât să stau cu toate lucrurile în cutii de carton și să îmi fie dor de fiica mea.

— Dar încă poți să o vezi.

— O dată la două săptămâni, și stă la mine o nenorocită de noapte.

— Dar ai putea să o vezi mai des, ai putea cere mai mult...

— Și asta am să și fac! Dar chiar și acum poți să vezi teama din ochii ei când mami pleacă - „nu mă lăsa aici cu ciudatul ăsta trist!” îi cumpăr tot felul de cadouri, e patetic, de fiecare dată când vine la mine o așteaptă o grămadă uriașă, de parcă e Crăciunul de fiecare dată, fiindcă, dacă nu deschidem cadouri, nu știu ce să fac cu ea. Dacă nu deschidem cadouri, începe să plângă și să o cheme pe mami, adică pe mami și pe ticălosul ăla de Callum, și nici nu știu ce să-i cumpăr, fiindcă de fiecare dată când o văd e diferită. Nu o vezi o săptămână, zece zile, și totul s-a schimbat! Adică, a început să meargă, pentru numele lui Dumnezeu, și eu nu am văzut asta! Cum se poate așa ceva? Cum se poate să ratez asta? Adică, nu asta e treaba mea? Nu am făcut nimic rău, și dintr-odată... Vocea îi tremură o clipă și-și schimbă rapid tonul, apelând în schimb la furie... Și, între timp, evident că rahatul de Callum e acolo cu ele, în conacul lui uriaș din Potters rahat Bar...

Dar avântul de furie nu e suficient ca să îi împiedice vocea să i se frângă. Se opri brusc din vorbă, presă cu mâinile de-o parte și de alta a nasului și deschise larg ochii, de parcă încerca să împiedice un strănut.

— Ești bine? întrebă ea, cu mâna pe genunchiul lui.

Dexter dădu aprobator din cap.

— Nu o să fiu așa tot weekendul, promit.

— Nu mă deranjează.

— Mă deranjează pe mine. E... înjositor. Se opri brusc și își luă geanta.

Te rog, Em. Hai să vorbim despre altceva. Spune-mi ceva! Povestește-mi despre tine!

Se plimbară pe malul canalului, ocolind Place de la Republique, apoi luând-o spre est pe Rue Faubourg St Denis, în timp ce ea îi vorbea despre munca ei.

— Al doilea roman este o continuare - iată câtă imaginație am. Am terminat trei sferturi din el.. Iulie Criscoll se duce într-o excursie cu școala la Paris și se îndrăgostește de puștiul ăsta francez, și, surpriză, trece prin tot felul de aventuri. Asta e scuza mea pentru a fi aici. „Pentru cercetare.”

— Și primul roman se vinde bine?

— Așa mi s-a spus. Suficient de bine cât să mă plătească pentru încă două.

— Serios? Încă două continuări?

— Mi-e teamă că da. Julie Criscoll e ceea ce ei numesc o franciză. Se pare că acolo sunt banii adevărați. Am ajuns să am o franciză! Și vorbim despre televiziune. Pentru o emisiune. O emisiune animată pentru copii, bazată pe ilustrațiile mele.

— Glumești!

— Știu. E o prostie, nu? Lucrez în „media”! Sunt producător asociat!

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Adică nu-mi pasă. Îmi place. Dar aș vrea să scriu o carte pentru adulți într-o zi. Asta am vrut mereu să scriu, un roman grozav, furios, despre starea națiunii, ceva sălbatic și etern, care revelează sufletul uman, nu o mulțime de prostii despre puști francezi care se giugulesc în discotecă.

— Dar nu e doar despre asta, nu?

— Poate că nu. Și poate că asta e ceea ce se întâmplă: începi prin a vrea să schimbi lumea prin limbaj și sfârșești gândind că e suficient să spui câteva glume bune. Doamne, cum vorbesc! Viața mea în artă!

El îi dădu un ghiont.

— Ce?

— Mă bucur pentru tine, asta-i tot. O cuprinse cu brațul pe după umeri și o strânse. Ești autor. Un autor adevărat. În sfârșit, faci ceea ce ai vrut întotdeauna.

Merseră așa, un pic stânjeniți și țepeni, cu geanta din cealaltă mână lovindu-i-se de picior, până când disconfortul deveni prea mare și el își îndepărtă brațul.

Continuară să se plimbe, și, treptat, starea de spirit li se schimbă. Pătura de nori se spărsese, și Faubourg St Denis se însufleți la venirea serii. Era agresiv, țipător și plin de zgomot și de viață, unele zone semănând perfect cu o piață arabă, iar Emma își tot arunca privirea spre Dexter, ca un ghid turistic neliniștit. Traversară Boulevard de Belleville și o luară apoi spre est, de-a lungul limitei între arondismentele 19 și 20. Urcând dealul, Emma îi arătă barurile care îi plăceau, îi povesti istoria locului, despre Piaf și Comuna din Paris, despre comunitatea locală chineză, comunitatea nord-africană, iar Dexter pe jumătate asculta, pe jumătate se gândea la ce are să se întâmple după ce ajungeau în cele din urmă la apartamentul ei. „Ascultă, Emma, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat...”

— E un soi de Hachney56 al Parisului, spunea ea.

Dexter afișă zâmbetul lui enervant.

Ea îi dădu un ghiont.

— Ce?!

— Numai tu puteai să vii la Paris și să găsești zona care seamănă cel mai bine cu Hachney.

— E interesant. Cel puțin, după părerea mea...

În cele din urmă, intrară pe o stradă laterală liniștită și ajunseră la ceva ce arăta ca o ușă de garaj. Emma formă un cod pe tastatura interfonului și împinse cu putere umărul în poarta grea. Intrară într-un curte închisă, dezordonată și lăsată în paragină, spre care dădeau apartamente de pe toate laturile. În balcoanele ruginite atârnav rufe spălate și ghivece uzate cu flori

ofilite. Curtea răsună de zgomotul televizoarelor aflate în competiție și de strigătele copiilor care jucau fotbal cu o minge de tenis, iar Dexter se străduie să-și stăpânească un mic fior de iritare. În mintea lui, când își imaginase scena, văzuse o curte umbrită de copaci, ferestre cu jaluzele exterioare, poate o vedere spre Notre Dame. Și decorul acesta era destul de potrivit, de un șic urban, într-un stil industrial, dar, dacă ar fi fost ceva mai romantic, ar fi ușurat puțin lucrurile.

— După cum am zis, nu e nimic grandios. Și mi-e teamă că e la etajul cinci.

Apăsă pe comutatorul pentru lumină prevăzut cu un temporizator, și începură să urce scările înclinate, cu balustradă de fier forjat, spiralate, care păreau pe alocuri să se depărteze de perete. Emma deveni conștientă de faptul că ochii lui Dexter erau exact la nivelul fundului ei și începu neliniștită să își netezească la spatele fustei niște cute care nu existau. Când ajunseră la palierul de la etajul trei, temporizatorul opri lumina, și amândoi rămaseră o clipă în întineric. Emma bâjbâi în spate ca să-i găsească mâna, după care îl conduse pe scări până ajunseră la ușa apartamentului. În lumina slabă ce venea dinspre oberlicht, își zâmbiră unul altuia.

— Am ajuns. Chez moi!

Scoase din geantă un snop imens de chei și începu să parcurgă o secvență complicată de încuietori. După un timp, ușa se deschise spre un apartament mic, dar plăcut, cu podele uzate vopsite în cenușiu, o canapea mare și lăbărată, un birou mic și ordonat așezat în fața ferestrei, pereți cu rafturi de cărți cu aspect auster, în franceză, cu cotoare uniforme de un galben pal. Pe masa din bucătăria micuță de alături se aflau o vază cu trandafiri proaspeți și un coș cu fructe, iar prin altă ușă Dexter zări dormitorul. Încă nu discutaseră aranjamentele privind dormitul, dar putea să vadă singurul pat din apartament, o piesă mare, din fier forjat, demodat și greoi de parcă ar fi provenit de la o fermă. Un dormitor, un pat. Soarele de seară strălucea prin ferestre, atrăgând atenția asupra acestui lucru. Dexter se uită spre canapea, ca să vadă dacă nu era extensibilă. Nu era.

Un singur pat. Simțea sângele pulsându-i în piept, deși poate că asta se datora urcării scărilor.

Emma închise ușa, și se făcu liniște.

— Deci iată-ne!

— E grozav.

— E OK. Bucătăria e aici.

Urcatul scărilor și emoțiile îi făcuseră sete Emmei, și se îndreptă spre frigider, îl deschise și scoase o sticlă de apă minerală, începu să bea cu înghițituri mari, când, brusc, Dexter îi puse mâna pe umăr, apoi ajunse cumva în fața ei și o sărută. Emma avea încă gura plină de apă gazoasă, și își strânse buzele ca să nu-l stropească pe față ca un sifon. Aplecându-se pe spate ca să se îndepărteze de el, arătă spre obraji, umflați caraghios ca un pește-balon, și flutură din mâini, scoțând un sunet care voia să indice „stai o clipă”.

Cu un gest cavaleresc, Dexter se dădu un pas în spate, să o lase să înghită.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Doar că m-ai luat prin surprindere. Emma se șterse la gură cu dosul palmei.

— Acum e în regulă?

— Da, dar, Dexter, trebuie să-ți spun...

Și el o sărută din nou, împingându-se neîndemânatic prea tare, în timp ce ea se lăsa pe spate peste masa din bucătărie, care se deplasă cu zgomot pe podea, iar Emma se văzu nevoită să se răsucească din talie ca să oprească din cădere vaza.

— Ups...

— Chestia e, Dex, că...

— Scuză-mă, doar că...

— Dar chestia e că...

— Sunt un pic stânjenit...

— Am cunoscut pe cineva.

Dexter făcu un pas înapoi.

— Ai cunoscut pe cineva.

— Un bărbat. Un tip. Mă văd cu un tip.

— Un tip. Bine. OK. Deci. Cine e?

— Îl cheamă Jean-Pierre. Jean-Pierre Dusollier.

— E francez?

— Nu, Dex, e galez.

— Ah, sunt doar surprins, asta-i tot.

— Surprins că e francez sau surprins că am și eu un prieten?

— Nu, doar că... e destul de repede, nu? Adică, ești aici de doar vreo două săptămâni. Ai despachetat mai întâi sau...

— Două luni! Sunt aici de două luni și l-am cunoscut pe Jean-Pierre în urmă cu o lună.

— Și unde l-ai cunoscut?

— La un mic bistrou din apropiere.

— Un mic bistrou. Bine. Cum?

— Cum?

— L-ai cunoscut?

— Hmm, eu luam masa singură și citeam o carte, și tipul ăsta era cu niște prieteni. M-a întrebat ce citesc...

Dexter genu și clătină din cap, ca un artizan care lua în râs opera altuia. Emma îl ignoră și se duse în living.

— Și am început să vorbim...

Dexter o urmă.

— Cum, în franceză?

— Da, în franceză, și ne-am înțeles bine, și acum... ieșim împreună! Se lăsă să cadă pe canapea. Acum știi!

— Da. Înțeleg. Își ridică și își coborî sprâncenele, strâmbându-se, în timp ce explora modalități de a se bosumfla și a zâmbi în același timp. Ei bine, bravo, Em, e chiar grozav.

— Nu mă lua de sus, Dexter! De parcă aș fi o fată bătrână și singură...

— Nu o fac! Cu o nonșalanță prefăcută, se întoarse să se uite pe fereastră la curtea de jos. Și cum e acest Jean...

— Jean-Pierre. E drăguț. Foarte frumos, foarte încântător. Un bucătar nemaipomenit, știe tot despre mâncare, vinuri, artă și arhitectură. Știi, e foarte, foarte... francez.

— Adică bătăran?

— Nu...

— Jegos?

— Dexter!

— Poartă un șirag de ceapă, merge pe bicicletă...

— Doamne, uneori ești insuportabil...

— Atunci ce naiba vrea să însemne „foarte francez”?

— Nu știu, doar foarte calm și relaxat, și...

— Sexy?

— Nu am spus „sexy”.

— Nu, dar tu ai devenit foarte sexy, te joci cu părul, ți-ai descheiat nasturii de la cămașă...

— Sexy” e un cuvânt așa de prostesc...

— Dar faceți sex într-o veselie, nu?

— Dexter, de ce ești atât de...?

— Uită-te la tine, strălucești, ai o strălucire de parcă ai fi transpirată...

— Asta nu e un motiv să fii așa. Chiar, de ce ești așa?

— Cum?

— Atât de... răutăcios, de parcă aș fi făcut ceva greșit!

— Nu sunt răutăcios, doar că am crezut... Se opri și se întoarse să se uite iar pe fereastră, cu fruntea lipită de geam. Mi-aș fi dorit să-mi fi spus asta înainte să vin. Aș fi făcut rezervare la un hotel.

— Poți să stai aici! Diseară o să dorm cu Jean-Pierre.

Chiar dacă era întors cu spatele, Emma își dădu seama că el tresărise.

— O să dorm la Jean-Pierre diseară. Emma își puse coatele pe genunchi pe canapea, cu obrazii în palme. Ce credeai că o să se întâmple, Dexter?

— Nu știu, murmură el spre geam. Nu asta.

— Îmi pare rău.

— De ce crezi că am venit să te văd, Em?

— Ca să iei o pauză. Să scapi de toate. Să vezi o veche prietenă.

— Am venit să vorbim despre ce s-a întâmplat. Noi doi, în sfârșit împreună. Râcâi chitul geamului cu unghia. Am crezut doar că o să însemne mai mult pentru tine. Asta-i tot.

— Ne-am culcat împreună o dată, Dexter.

— De trei ori!

— Nu mă refer la câte acte sexuale, Dex, mă refer la ocazie, la noapte - am petrecut împreună o singură noapte.

— Și am crezut că a fost ceva deloc ușor de uitat! Imediat după aceea, am aflat că ai fugit la Paris și te-ai aruncat sub primul francez...

— Nu „am fugit”, biletul era deja rezervat! De ce ai impresia că toate se întâmplă din cauza ta?

— Și nu puteai să mă suni poate, înainte să...?

— Ce, să-ți cer voie?

— Nu, să vezi ce simt în legătură cu asta!

— Stai puțin, ești supărat că nu ne-am cercetat sentimentele? Ești supărat fiindcă tu consideri că ar fi trebuit să te aștept!

— Nu știu, murmură el. Poate!

— Doamne, Dexter, ești... ești gelos!

— Sigur că nu-s!

— Atunci de ce ești bosumflat?

— Nu sunt bosumflat.

— Atunci uită-te la mine!

El făcu asta, îmbufnat, și Emma nu putu să nu râdă.

— Ce? Cel întrebă el, indignat.

— Bine, îți dai seama că există o anumită ironie în asta, Dex.

— Ce e așa ironic?

— Brusc, devii convențional și... monogam.

El tăcu o clipă, apoi se întoarse iar spre geam.

Mai conciliantă, Emma zise:

— Uite, amândoi eram puțin băuți.

— Nu eram atât de beat...

— Ți-ai scos pantalonii peste pantofi, Dex!

Totuși, el refuză să se întoarcă.

— Nu sta la geam! Vino aici, lângă mine. Își ridică tălpile goale pe canapea și își strânse picioarele sub ea.

Dexter lovi geamul cu fruntea o dată, de două ori, apoi, evitându-i privirea, traversă camera și se prăbuși lângă ea, ca un copil trimis acasă de la școală. Emma își sprijini picioarele de coapsele lui.

— Bine, vrei să vorbim despre asta? Hai să vorbim!

Dexter nu zise nimic. Emma îl împunse cu degetele de la picioare și, când el ridică în cele din urmă privirea, continuă:

— Bine. Încep eu prima. Inspiră adânc. Cred că erai foarte supărat și puțin beat când ai venit să mă vezi, și pur și simplu... s-a întâmplat. Cred că, în toată nefericirea provocată de despărțirea de Sylvie, mutatul din casă și faptul că nu o mai vedeai pe Jasmine, te simțeai cam singur și aveai nevoie de un umăr pe care să plângi. Sau cu care să te culci. Și asta am fost eu. Un umăr cu care să te culci.

— Deci asta crezi tu?

— Asta cred eu.

— Și te-ai culcat cu mine numai ca să mă faci să mă simt mai bine?

— Te-ai simțit mai bine?

— Da, mult mai bine.

— Și eu la fel, așa că uite, a funcționat.

— Dar nu asta e ideea.
— Ei bine, există și motive mai rele pentru care să te culci cu cineva. Tu ar trebui să știi mai bine.

— Dar sex din milă?

— Nu milă, compasiune.

— Nu mă necăji, Em.

— Nu, doar că... nu a avut nimic de-a face cu mila, și știi asta. Dar e... complicat. Noi. Vino aici, vrei? Îl împinse încă o dată cu piciorul, și după o clipă el se prăbuși ca un copac tăiat, cu capul pe umărul ei. Ea oftă. Ne cunoaștem de multă vreme, Dex.

— Știu. Am crezut că ar putea fi o idee bună. Dex și Em, Em și Dex, noi doi. Doar să încercăm o vreme, să vedem cum merge. Am crezut că asta îți doreai și tu.

— Așa e. A fost. La sfârșitul anilor '80.

— De ce nu și acum?

— Fiindcă... e prea târziu. Pentru noi doi. Sunt prea obosită.

— Ai treizeci și cinci de ani!

— Pur și simplu, simt că timpul nostru a trecut, asta-i tot, spuse ea.

— Cum poți să știi dacă nu încercăm?

— Dexter, am cunoscut pe altcineva!

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând copiii care strigau în curtea de jos și sunetul îndepărtat al televizoarelor.

— Și îți place? De tipul ăsta.

— Da. Chiar îmi place cu adevărat.

Dexter se întinse și îi luă în mână piciorul stâng, încă prăfuit de pe drum.

— Sincronizarea mea e grozavă, nu?

— Nu, nu chiar.

Dexter cercetă piciorul pe care îl ținea în mână. Unghiile erau date cu oja roșie, dar pe alocuri era sărită, iar unghia degetului mic era răsucită, abia vizibilă.

— Ai niște picioare dezgustătoare.

— Știu.

— Degetul mic e ca o boabă de porumb.

— Atunci nu te mai juca cu el.

— Deci, noaptea aia... Apăsă cu degetul mare pielea tare de pe talpa ei.

A fost atât de îngrozitoare?

Emma îl împunse tare în șold cu celălalt picior.

— Nu cerși complimente, Dexter.

— Nu, serios, spune-mi.

— Nu, Dexter, nu a fost o noapte atât de îngrozitoare - de fapt, a fost una dintre cele mai memorabile nopți din viața mea. Dar tot cred că ar trebui să ne mulțumim cu atât.

Își dădu picioarele jos de pe canapea și se apropie de el astfel încât șoldurile li se atingeau. Îl luă de mână și își puse capul pe umărul lui.

Amândoi își îndreptară privirea înainte, la rafturile de cărți, până când Emma oftă în cele din urmă.

— De ce nu ai spus toate astea, nu știi... acum opt ani?

— Habar n-am, probabil eram prea ocupat străduindu-mă să... mă distrez, cred.

Emma își înălță capul și îl privi pieziș.

— Iar acum, că ai terminat cu distracția, ce ți-ai zis: „Buna Em, ia să fac o încercare...”

— Nu asta am vrut să zic...

— Nu sunt un premiu de consolare, Dex. Nu sunt ceva la care să apelezi în ultimă instanță. Din întâmplare, consider că merit mai mult de atât.

— Și eu consider că meriți mai mult de atât. De aceea am venit aici.

Ești o adevărată minune, Em.

După o clipă, ea se ridică brusc, luă o pernă, o aruncă înspre el cu putere și se îndreptă spre dormitor.

— Taci din gură, Dex.

Dex o apucă de mână când ea trecu pe lângă el, dar Emma se smuci.

— Unde te duci?

— Să fac un duș, să mă schimb. Nu pot să stau aici toată noaptea! strigă ea din cealaltă cameră, scoțând furioasă haine din dulap și aruncându-le pe pat. La urma urmelor, ajunge aici în douăzeci de minute!

— Cine ajunge aici?

— Cine crezi? NOUL MEU PRIETEN!

— Jean-Pierre vine aici?

— Mda. La ora opt. Începu să desfacă nasturii minusculi ai cămășii, apoi renunță, o scoase nerăbdătoare peste cap și o aruncă pe podea. Ieșim la cină. Toți trei!

Dexter își lăsă capul pe spate și scoase un geamăt prelung.

— Of, Doamne. Trebuie?

— Mi-e teamă că da. Totul este aranjat. Acum era goală și furioasă pe sine, pe situație. Te ducem chiar la restaurantul unde ne-am cunoscut. La faimosul bistro! O să stăm acolo la aceeași masă, o să ne ținem de mână și o să-ți povestim totul! O să fie foarte, foarte romantic. Trânti ușa de la baie, strigând dinăuntru: Și deloc stânjenitor!

Dexter auzi zgomotul dușului și se întinse pe canapea, privind tavanul, simțindu-se jenat acum de această expediție ridicolă. Crezuse că găsise răspunsul, că puteau să se salveze unul pe celălalt, când, de fapt, Emma era foarte bine de ani întregi. Dacă cineva avea nevoie să fie salvat, acela era el.

Și poate că Emma avea dreptate, poate că doar se simțea cam singur. Auzi instalațiile antice gâlgâind când dușul se opri, și din nou se ivi acel cuvânt teribil, rușinos. Singur. Și cel mai rău era că își dădea seama că era adevărat. Niciodată în viață nu-și imaginase că avea să fie singur. La petrecerea de treizeci de ani, umpluse un club întreg lângă Regent Street; oamenii stătuseră la coadă pe trotuar ca să intre. Cartela SIM a mobilului din buzunar dădea pe-afară de numerele de telefon ale sutelor de oameni pe

care îi cunoscuse în ultimii zece ani, și totuși singura persoană cu care își dorise în tot acest timp să vorbească se afla chiar în camera alăturată.

Oare era adevărat? Cercetă cu atenție ideea încă o dată și, descoperind că era exactă, se ridică de pe canapea cu intenția de a-i spune imediat asta. Se îndreaptă spre dormitor și se opri.

O putea zări prin ușa întredeschisă. Stătea la o mică măsuță de toaletă din anii 1950, cu părul scurt încă ud de la duș, îmbrăcată într-o rochie neagră, de mătase demodată, lungă până la genunchi, cu fermoarul desfăcut până la baza spatelui, suficient de larg ca să se vadă umbra de sub omoplați. Stătea nemișcată, dreaptă și elegantă, de parcă aștepta pe cineva să vină să îi tragă fermoarul rochiei, și ceva din această idee era atât de tentant, ceva atât de intim și de plăcut în acest simplu gest, că Dexter aproape intră în dormitor. Îi va închide rochia, apoi o va săruta pe curbura dintre gât și umăr și îi va spune.

În schimb, se uită în tăcere cum Emma întinde mâna după o carte de pe măsuța de toaletă, un dicționar francez-englez mare și uzat. Începu să răsfoiască paginile și se opri brusc, își plecă ușor capul în față, ducându-și mâinile la frunte și împingându-și bretonul spre spate în timp ce gemea furioasă. Dexter râse, fără zgomot, crezu el, dar Emma aruncă o privire către ușă, și el se retrase rapid, săltând caraghios spre bucătărie și făcând podeaua să trosnească sub pașii lui. Dădu drumul la ambele robinete și mută inutil ceștile sub apa care curgea, ca să-și ofere un alibi. După o vreme, auzi clinchetul făcut de receptorul ridicat unui telefon demodat și închise robinetele ca să poată auzi conversația cu Jean-Pierre. Un murmur jos, de iubită, în franceză. Se strădui să asculte, dar nu înțelese nici un cuvânt.

Clopoțelul se auzi încă o dată când Emma închise. Trecu un timp, apoi ea veni în prag, în spatele lui.

— Cine era la telefon? Întrebă el peste umăr, nepăsător.

— Jean-Pierre.

— Și ce face Jean-Pierre?

— E bine. Foarte bine.

— Grozav. Ar trebui să mă schimb. La ce oră ai zis că vine?

— Nu vine.

Dexter se întoarse.

— Poftim?

— I-am spus să nu vină.

— Serios? Așa ai făcut?

Voia să râdă...

— I-am spus că am amigdalită.

. Voia să râdă atât de tare, dar nu trebuia s-o facă, nu încă. Se șterse pe mâini.

— Cum se zice? În franceză?

Emma își duse degetele la gât.

— Je suis tres desole, mais mes glandes sont gonflee, croncăni ea slab. Je pense que je peux avoir l'amygdalite.57

— L'amy...?

- L'amygdalite.
- Ai un vocabular uimitor.
- Ei, știi tu. Ridică din umeri cu modestie. A trebuit să mă uit în

dicționar.

Își zâmbiră unul altuia. Apoi, ca și cum îi venise brusc o idee, Emma traversă rapid bucătăria din trei pași mari, îi luă fața între mâini și îl sărută. Dexter își puse mâinile pe spatele ei, găsind rochia încă descheiată, cu pielea goală, rece și încă umedă de la duș. Se sărutară astfel o vreme. Apoi, ținându-i încă fața în mâini, Emma îl privi cu intensitate.

— Dacă mă faci să pierd vremea, Dexter...

— Nu o s-o fac.

— Adică, dacă mă duci de nas, sau mă lași baltă, sau mă păcălești, te omor. Jur pe Dumnezeu, o să-ți mănânc inima.

— Nu o să fac asta, Em.

— Nu?

— Jur că nu.

Și atunci ea se încruntă, scutură din cap, apoi îl îmbrățișă încă o dată, apăsându-și fața de umărul lui și scoțând un sunet parcă de furie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic. Ok, nimic. Doar că... Ridică privirea spre el. Am crezut că în sfârșit am scăpat de tine.

— Nu cred că poți, replică el.

PARTEA A PATRA.

Aproape de patruzeci de ani.

LUNI DIMINEAȚA.

Luni, 15 iulie 2002

Belsize Park, Londra.

Alarma radioului sună ca de obicei, la 07.05. Este deja lumină afară, dar niciunul nu face vreo mișcare. Stau întinși, brațul lui în jurul taliei ei, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor, în patul matrimonial al lui Dexter din Belsize Park, în ceea ce era odată, cu mulți ani în urmă, un apartament de burlac.

El s-a trezit de ceva vreme și a tot repetat în minte tonul și cuvintele care să fie în același timp firești și semnificative, și, când o simte că se mișcă, vorbește:

— Pot să-ți spun ceva? îi șoptește el în ceafă, cu ochii încă închiși, cu gura cleioasă de somn.

— Zi, răspunde ea, oarecum precaută.

— Cred că e o nebunie să ții și apartamentul tău.

Cu spatele la el, ea zâmbește aproape imperceptibil.

— OK.

— Adică, oricum ești aici aproape în fiecare noapte.

Ea deschide ochii.

— Nu trebuie s-o fac.

— Nu, vreau să fii.

Ea se întoarce în pat cu fața spre el și vede că are ochii încă închiși.

— Dex, vrei să...?

— Ce?

— Vrei să îmi ceri să-ți fiu colegă de apartament?

El zâmbeste și, fără să deschidă ochii, îi ia mâna și o strânge pe sub cearșaf.

— Emma, vrei să fii colega mea de apartament?

— În sfârșit! murmură ea. Dex, ăsta a fost scopul vieții mele.

— Deci ce e asta, da?

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Bine, anunță-mă, da? Căci, dacă nu te interesează, s-ar putea să aduc pe altcineva.

— Am zis că o să mă gândesc.

El deschise ochii. Se așteptase la un da.

— La ce trebuie să te gândești?

— Doar, nu știu... Să locuim împreună.

— Am locuit împreună la Paris.

— Știu, dar aia a fost la Paris.

— Acum, oricum locuim practic împreună.

— Știu, doar că...

— Și e o nebunie să închiriezi, asta înseamnă bani aruncați, având în vedere piața imobiliară din ziua de azi.

— Parcă ai fi consilierul meu financiar. E foarte romantic. Ea își țuguie buzele și îl sărută, un sărut prudent de dimineață. Nu e vorba doar despre o planificare financiară rațională, nu?

— În principal, da, dar cred că ar fi și... plăcut.

— Plăcut.

— Ca tu să locuiești aici.

— Și Jasmine?

— O să se obișnuiască. În plus, nu are decât doi ani, nu e decizia ei, nu? Sau a mamei ei.

— Și nu ar fi un pic cam...?

— Cum?

— Înghesuit? Noi trei în weekend.

— O să ne descurcăm.

— Eu unde o să lucrez?

— Poți lucra aici în timp ce eu sunt plecat.

— Și unde o să-ți aduci iubitele?

Dexter oftează, ușor plictisit de gluma asta după un an de fidelitate aproape maniacă.

— O să mergem la botei după-amiaza.

Se așterne din nou tăcerea, în timp ce radioul continuă să bolborosească, și Emma închide ochii încă o dată și încearcă să se imagineze desfăcând cutii de carton, căutând spațiu pentru hainele ei, pentru cărți. Adevărul este că preferă atmosfera din propriul apartament, o mansardă plăcută, vag boemă, lângă Homsey Road. Belsize Park este cam prea elegant și stilat și, în pofida eforturilor Emmei și a colonizării treptate făcute de cărțile

și de hainele ei, apartamentul lui Dexter păstrează încă o atmosferă a anilor de burlăcie: consola de jocuri, televizorul imens, patul ostentativ.

— Mă tot aștept să deschid un dulap și să fiu îngropată sub, nu știu... o cascadă de bikini sau ceva.

Dar el i-a făcut o ofertă, și Emma simte că ar trebui să ofere și ea ceva la rândul ei.

— Poate ar trebui să ne gândim să cumpărăm ceva împreună, spune ea. Ceva mai mare.

Încă o dată, au atins marele subiect neabordat. Urmează o tăcere lungă, și ea se întreabă dacă Dexter a adormit din nou, până când el spune:

— OK, hai să vorbim despre asta diseară!

Și așa începe o nouă zi de lucru, asemenea celei de dinainte și celor care vor urma. Se scoală și se îmbracă, iar Emma alege ceva din garderoba limitată pe care o ține înghesuită în dulapul alocat ei. El face duș primul, apoi ea, timp în care Dexter se duce la magazin și cumpără ziarul și lapte, dacă trebuie. El citește paginile de sport, ea, știrile și apoi, după micul dejun, desfășurat în cea mai mare parte într-o liniște confortabilă, ea își ia bicicleta din hol și o împinge alături de el către metrou. Se sărută de rămas-bun în fiecare zi în jur de 8.25.

— Sylvie o lasă pe Jasmine la ora 16, spune el. Eu mă întorc la 18. Ești sigură că nu te deranjează să fii acolo?

— Sigur că nu.

— Și o să te descurci cu Jasmine?

— Da. O să mergem la grădina zoologică sau găsim noi ceva.

Apoi se sărută din nou, și ea se duce la lucru, și astfel trec zilele, mai repede ca oricând.

Muncă. Muncește din nou, în propria afacere, deși deocamdată „afacere” pare un cuvânt puțin cam prea mare pentru micuțul magazin de delicatese de pe o stradă rezidențială între Highgate și Archway.

Ideea se născuse la Paris, în timpul acelei veri lungi și ciudate în care demontaseră împreună viața lui Dexter și o montaseră la loc. Fusese ideea Emmei, care o propusese când se aflau pe terasa unei cafenele din apropiere de Park des Buttes Chaumont, din zona de nord-est. „Îți place mâncarea”, zisese ea, „cunoști vinurile. Ai putea să vinzi cafea foarte bună la pachete de jumătate de kilogram, brânzeturi de import, toate acele chestii șic pe care oamenii le cumpără în ziua de azi. Nu pretențioase sau ostentative, doar un mic magazin drăguț, cu măsuțe afară, în timpul verii.” La început, el se cam zbârlise la auzul cuvântului „magazin”, incapabil să se vadă în postura de „vânzător” sau, mai rău, de băcan. Dar „specialist în alimente de import” sunase atractiv. Mai bine să se gândească la asta ca la un restaurant/cafenea care vindea și alimente. Avea să fie un întreprinzător.

Așa că, la sfârșit de septembrie, atunci când Parisul începuse să-și piardă în cele din urmă din strălucire, călătoriseră împreună în trenul de întoarcere. Erau ușor bronzați, aveau haine noi și, mergând braț la braț pe peron, avuseseră senzația că soseau la Londra pentru prima dată, cu planuri și proiecte, hotărâri și ambiții. Prietenii lor dăduseră din cap cu înțelepciune,

sentimentali, de parcă știuseră tot timpul că asta avea să se întâmple. Emma fusese prezentată încă o dată tatălui lui Dexter - „Sigur că îmi amintesc. M-ai făcut „fascist” „ - și ei îi povestiseră despre ideea noii afaceri, în speranța că va dori să-i ajute cu finanțarea. După moartea lui Elizabeth, existase o înțelegere privată că o parte din bani ar putea să-i revină lui Dexter la momentul potrivit, și acum părea că sosise acel moment. În sinea lui, Stephen Mayhew încă se aștepta ca fiul lui să piardă tot până la ultimul bănuț, dar acesta era un preț mic pentru a se asigura că fiul lui nu avea să mai apară niciodată, dar niciodată la televizor. Și prezența Emmei fusese de ajutor. Tatăl lui Dexter o plăcea pe Emma și, pentru prima dată după ani buni, descoperise că îl plăcea și pe fiul lui datorită ei.

Găsiseră împreună locul potrivit. Un magazin de închiriat casete video lipsit de viitor, cu rafturile pline cu casete VSH prăfuite, își acceptase în cele din urmă soarta, și, cu un ultim imbold de la Emma, Dexter făcuse mișcarea și închiriasse proprietatea pentru un an. În acel ianuarie lung și umed, scosese rafturile de metal și împărțiseră casetele cu Steven Seagal rămase unor organizații de caritate. Dăduseră tapetul jos de pe pereți și îi vopsiseră într-un alb ca untul, montaseră lambriuri de lemn închis la culoare, cutreieraseră alte restaurante și cafenele intrate în faliment, căutând un aparat de cafea bun și vitrine frigorifice. Toate acele afaceri eșuate îi aminteau lui Dexter ce era în joc, cât de ușor era să dea greș.

Dar Emma era în permanență lângă el, ajutându-l să meargă mai departe, asigurându-l că făcea ce trebuia. Zona era în dezvoltare, susțineau agenții imobiliari, umplându-se încet, încet de tineri afaceriști care știau valoarea cuvântului „artizan” și voiau borcane de confit de canard, clienți care nu aveau nimic împotriva să plătească două lire pentru o pâine atipică sau pentru o bucată de brânză de capră de mărimea unei mingi de tenis.

În prima zi de primăvară, stând pe trotuar lângă magazinul parțial renovat, întocmiseră o listă cu posibile nume: combinații desuete de cuvinte ca magazin, vin, pain, Paris pronunțat „Pari”, până când se opriseră la Belleville Café, aducând savoarea Arondismentului 19 la sud de autostrada A1. Dexter înființase un SRL, al doilea după Mayhem SRL, cu Emma pe post de secretar general și, într-un fel modest, dar semnificativ, de coinvestitor. Începuseră să îi vină banii din primele două cărți cu Julie Criscoll, seria de animații TV fusese programată pentru al doilea sezon, se vorbea despre comercializarea produselor conexe: penare, felicitări, chiar și o revistă lunară. După ce-și dresese glasul, Emma se găsisse în poziția ciudată, ușor deconcertantă, de a putea să-i ofere lui Dexter ajutor financiar. După ce se foise o vreme stânjenit, el acceptase.

Deschiseseră în aprilie, și, în primele șase săptămâni, Dexter stătuse lângă tezgheaua de lemn negru, privind cum oamenii intră, se uită în jur, miroș și ies. Dar apoi, vorba începuse să se răspândească, și lucrurile - să se miște, și Dexter putu să angajeze personal. Începu să aibă clienți regulați și chiar să se bucure de afacerea lui.

Acum locul a devenit la modă, deși într-un fel mai liniștit și mai domestic decât era el obișnuit. Dacă este celebru acum e numai pe plan local

și numai pentru selecția de ceaiuri, dar are încă un oarecare succes în rândul tinerelor viitoare mame îmbujorate care vin să mănânce produse de patiserie după ce fac exerciții prenatale, și, la scară redusă, aproape că este din nou faimos. Descuie lacătele grele cu care sunt încuiate obloanele de metal, deja fierbinți la atingere în dimineața frumoasă de vară. Le ridică, deschide ușa și cum se simte? Mulțumit? Oarecum fericit? Nu, fericit. În secret și pentru prima dată după mulți ani, este mândru de sine.

Sigur că sunt zile lungi, plicticoase și umede de marți când își dorește să lase obloanele și să bea sistematic tot vinul roșu, dar nu astăzi. Este o zi caldă, diseară își va vedea fiica și vor petrece împreună următoarele opt zile, cât timp ce Sylvie și ticălosul de Callum erau plecați iar într-una dintre vacanțele lor constante. Printr-o stranie minune, Jasmine are acum doi ani și jumătate, e încrezătoare și frumoasă ca mama ei și poate veni să se joace în magazin și să fie alintată de toți angajații, iar când va ajunge diseară acasă, Emma va fi acolo. Pentru prima dată după mulți ani, Dexter se află mai mult sau mai puțin acolo unde își dorește să fie. Are o parteneră pe care o iubește, o dorește și care este, de asemenea, cel mai bun prieten al său. Are o fiică frumoasă și inteligentă. Se simte bine. Totul va fi bine câtă vreme nimic nu se schimbă.

La trei kilometri depărtare, chiar lângă Homsey Road, Emma urcă scările, deschide ușa de la intrare și simte aerul răcoros și închis al unui apartament nelocuit de patru zile. Face un ceai, se așază la birou, deschide computerul și se uită la el aproape o oră. Are multe de făcut – scenariile de citit și de aprobat pentru a doua serie din Julie Criscol, de scris cinci sute de cuvinte pentru cel de-al treilea volum, ilustrații de schițat. Sunt scrisori și e-mailuri de la tineri cititori, bilete sincere și deseori deconcertante cărora trebuie să le acorde atenție, despre singurătate, intimidări suferite la școală și băiatul acela pe care îl plac mult, mult de tot.

Dar mintea ei continuă să alunece spre propunerea lui Dexter. În timpul acelei veri lungi și ciudate din Paris de anul trecut, luaseră anumite hotărâri privind viitorul lor – dacă, de fapt, chiar aveau un viitor – și un element central al acestui plan era faptul că nu aveau să locuiască împreună; vieți separate, apartamente separate, prieteni separați. Vor încerca să fie împreună, și fideli, desigur, dar nu în vreun fel convențional. Fără plimbări obositoare cu agenți imobiliari în weekend, fără petreceri comune, fără flori de Sfântul Valentin, nimic din accesoriile specifice vieții de cuplu și casnice. Amândoi încercaseră și varianta asta, și niciunul nu avusese succes.

Emma își imaginase acest aranjament ca fiind sofisticat, modern, un nou mod de viață. Dar făceau atâtea eforturi pentru a se preface că nu voiau să fie împreună, încât în ultima vreme păruse inevitabil că unul dintre ei avea să cedeze. Doar că nu se așteptase să fie Dexter. Un singur lucru rămăsese în general nediscutat, și acum se părea că nu mai exista nici un mod de a-l evita. Va trebui să inspire adânc și să rostească acel cuvânt. Copii. Nu, nu „copii”, mai bine să nu-l sperie, mai bine să-l folosească la singular. Voia un copil.

Vorbiseră despre asta și altă dată, într-un mod ocolit și glumeț, și Dexter mormăise că poate, în viitor, când lucrurile se mai aranjau puțin. Dar cât de aranjate puteau să mai fie lucrurile? Ea avea acum treizeci și șase de ani, asta își dorea, și, dacă nu voia și el, atunci poate că era mai bine să...

Ce? Să termine totul? Pare melodramatic și degradant pentru amândoi să dea genul acesta de ultimatum, dar ea asta simte. Subiectul se află acolo, în mijlocul camerei, și amândoi dau în permanență peste el. E acolo de fiecare dată când părinții ei telefonează, e acolo de fiecare dată când ea și Dexter fac dragoste (mai puțin frecvent acum decât în apartamentul acela de desfrâu din Paris, dar totuși destul de des). O ține trează noaptea. Uneori i se pare că poate trasa o diagramă a propriei vieți după motivele de îngrijorare de la trei dimineața. Odinioară erau băieții, apoi o lungă vreme au fost banii, apoi munca, după aceea relația ei, apoi infidelitatea. Iar acum asta. Se decide să abordeze subiectul diseară. Nu, nu diseară, nu cu Jasmine acolo, dar curând. Curând.

După o dimineață confuză în care pierde vremea, Emma se duce la prânz să înoate și face ture de bazin, fără să-și poată limpezi însă mintea. Apoi, cu părul încă ud, se duce cu bicicleta acasă la Dexter și găsește așteptând în fața casei o mașină 4x4 neagră, ușor sinistră. E o mașină de gangster, cu două siluete vizibile prin parbriz, una lată și scundă, alta înaltă și subțire: Callum și Sylvie, amândoi gesticulând aprins în mijlocul unei alte certe. Emma îi poate auzi chiar de peste drum și, în vreme ce se apropie cu bicicleta, poate vedea chipul încrâncenat al lui Callum și pe Jasmine pe bancheta din spate, cu privirea ațintită asupra unei cărți cu desene, încercând să ignore zgomotul. Emma bate în geamul cel mai apropiat de Jasmine și o vede ridicând privirea și zâmbind, dințișorii albi în gura largă, străduindu-se apoi să scape de centură și să iasă din mașină.

Prin geam, Emma și Callum se salută cu o înclinare a capului. Există ceva copilăresc și umilitor în eticheta infidelității, a separării și a divorțului, dar loialitățile au fost declarate și ostilitățile pronunțate, și, în ciuda faptului că îl cunoaște de aproape douăzeci de ani, Emma nu mai poate vorbi direct cu Callum. Cât despre fosta soție, Sylvie și Emma au adoptat un ton voit vesel și lipsit de resentimente, dar, chiar și așa, antipatia plutește între ele precum Fata Morgana.

— Scuze pentru asta! spune Sylvie, scoțându-și picioarele lungi din mașină. Doar o mică neînțelegere despre câte bagaje luăm!

— Vacanțele pot fi stresante, zice Emma, inutil.

Jasmine este eliberată de centura de siguranță și se cațără în brațele Emmei, apăsându-și fețișoara de gâtul ei și încolăcindu-și picioarele slăbuțe în jurul mijlocului ei. Emma zâmbește, ușor stânjenită, ca și cum ar spune „Ce pot să fac?”, și Sylvie zâmbește la rândul ei, un zâmbet atât de țeapăn și de nefiresc, încât e uimitor că nu trebuie să-și ridice colțurile gurii cu degetele.

— Unde e tati? întrebă Jasmine cu gura pe gâtul Emmei.

— E la muncă, o să se întoarcă repede.

Emma și Sylvie mai schimbă niște zâmbete.

— Și cum merg lucrurile? reușește să rostească Sylvie. Magazinul?

— Foarte, foarte bine.

— Îmi pare rău că nu l-am văzut. Transmite-i salutări.

Din nou tăcere. Callum îi dă semnalul de plecare pornind motorul.

— Vreți să intrați? întrebă Emma, știind răspunsul.

— Nu, trebuie să plecăm.

— Unde ai zis că mergeți?

— Mexic.

— Mexic. Grozav.

— Ai fost?

— Nu, deși am lucrat cândva într-un restaurant mexican. Sylvie țâțâie dezaprobator, și vocea lui Callum bubuie de pe scaunul din față.

— Haide! Vreau să evităm traficul!

Jasmine e trecută din nou în mașină, ca să-și ia rămas-bun, să i se spună să fie cuminte și să nu se uite prea mult la televizor, și Emma îi duce discret în casă bagajul, un geamantan de vinii roz pe roți și un rucsac în formă de panda. Când se întoarce, Jasmine așteaptă oarecum formal pe trotuar, ținând la piept un teanc de cărți cu poze. E dulce, șic, curată, puțin tristă, copie fidelă a mamei ei și atât de puțin a Emmei.

— Trebuie să mergem. În ziua de azi, e un coșmar la check-in. Sylvie își strânge din nou, ca un briceag, picioarele lungi.

Callum stă cu privirea ațintită înainte.

— Bun. Distracție plăcută în Mexic și la snorkeling...

— Nu o să facem snorkeling, ci scuba-diving. Snorkelingul e pentru copii, zise Sylvie, cu o asprime involuntară.

Emma se stăpânește.

— Scuze. Scuba-diving! Să nu te îneci!

Sylvie ridică din sprâncene și pare ușor mirată, adică, totuși, ce vrea Emma să spună cu asta? „Am vorbit serios, Sylvie, te rog să nu te îneci, vrei să te îneci?” Prea târziu însă, răul e făcut, iluzia amicitiei, spulberată. Sylvie depune un sărut pe creștetul lui Jasmine, trânteste portiera și pleacă.

Emma și Jasmine rămân pe loc, fluturând din mână.

— Deci, Min, tati nu se întoarce până la șase. Ce vrei să facem?

— Nu știu...

— E devreme. Am putea merge la grădina zoologică.

Jasmine aprobă, dând cu vigoare din cap. Au un permis de familie pentru grădina zoologică, și Emma se duce în casă, să se pregătească pentru încă o după-amiază petrecută cu fiica altcuiva.

În mașina mare și neagră, fosta doamnă Mayhew stă cu brațele încrucișate, cu capul sprijinit de geamul fumuriu și cu picioarele strânse sub ea pe scaun, în timp ce Callum înjură traficul de pe Euston Road. Acum, foarte rar își mai vorbesc, doar strigă și șuieră unul la altul, și vacanța asta, la fel ca altele, este o încercare de a îndrepta lucrurile.

Ultimul an din viața ei nu fusese un succes. Callum se dovedise plictisitor și rău. Ceea ce ea luase drept aspirație și ambiție era, de fapt, lipsa dorinței de a veni noaptea acasă. Îl bănuiește că umblă și cu alte femei. Callum pare să nu suporte prezența lui Sylvie în casa lui și nici pe a lui

Jasmine; strigă la ea, reproșându-i că se comportă ca un copil, sau îi evită cu totul compania, îi latră sloganuri absurde: Quid pro quo, Jasmine, quid pro quo. Are doi ani și jumătate, pentru numele lui Dumnezeu! Cu toată incapacitatea și iresponsabilitatea lui, Dexter era dornic, prea dornic uneori. Pe de altă parte, Callum o tratează pe Jasmine ca pe un angajat care nu dă rezultate. Iar dacă cei din familia ei îl priveau pe Dexter cu circumspecție, pe Callum îl disprețuiesc pe față.

Acum, ori de câte ori îl vede pe fostul ei soț, acesta zâmbeste, zâmbeste tot timpul, arătându-și fericirea de parcă ar fi membru al vreunui cult. O saltă pe Jasmine în aer, o duce în cârcă, demonstrează cu orice ocazie ce tată minunat a devenit. Și Emma asta, Jasmine nu vorbește decât că Emma a făcut asta și Emma a făcut ailaltă și susține că Emma este cea mai bună prietenă pe care fiica ei a avut-o vreodată. Vine acasă cu niște paste lipite de un carton colorat și, când Sylvie o întreabă ce reprezintă, Jasmine spune că e Emma, apoi pălăvrăgește la nesfârșit despre cum au mers împreună la grădina zoologică. Se pare că au un permis familial. Doamne, îngâmfarea cu care se afișează ca pereche, Dex și Em, Em și Dex, el cu magazinașul lui de doi bani – apropo, Callum are acum patruzeci și opt de localuri Natural Stuff – ea cu bicicleta ei și talia groasă, comportamentul de studentă și afurisita de atitudine prefăcută. În mintea lui Sylvie există și ceva sinistru și calculat în faptul că Emma a fost promovată de la statutul de nașă la cel de mamă vitregă, de parcă tot timpul ar fi pândit din umbră, dând târcoale, așteptând să acționeze. „ „Nu te îneca!” Vacă obraznică!”

Lângă ea, Callum înjură traficul de pe Marleybone Road, și Sylvie simte un resentiment profund față de fericirea altora, combinat cu nefericirea de a se găsi de data asta în tabăra greșită. Și tristețe pentru că gândurile acestea sunt atât de urâte, de lipsite de eleganță și de pline de ciudă. La urma urmelor, ea l-a părăsit pe Dexter și i-a frânt inima.

Acum, Callum înjură traficul de pe Westway. Ea ar vrea să mai aibă un copil cât de curând, dar cum? O așteaptă o săptămână de scuba-diving la un botei de lux din Mexic, dar știe deja că asta nu o să fie de-ajuns.

DISCURSPENTRUZIUACEAMARE. DOC.

Marți, 15 iulie 2003

North Yorkshire.

Cabana de vacanță era mică și întunecoasă și nu semăna deloc cu cea din poze. Avea și mirosul acela de cabană de vacanță, de odorizant de cameră și dulapuri stătute și părea să fi păstrat în zidurile groase de cărămidă frigul iernii, așa că până și într-o zi fierbinte de iulie era rece și umedă.

Totuși, acest lucru nu părea să conteze. Era funcțională, izolată, și priveliștea spre mlaștinile din North Yorkshire era uimitoare, chiar și prin ferestrele mici. În majoritatea zilelor se plimbau sau mergeau cu mașina de-a lungul coastei, vizitând anticele stațiuni de la malul mării, pe care Emma și le amintea din excursiile făcute în copilărie. Astăzi, în a patra zi de vacanță, se aflau în Filey și se plimbau pe promenada largă care dădea spre plaja întinsă, goală încă într-o zi de marți din timpul școlii.

- Vezi locul ăla? Acolo, sora mea a fost mușcată de un câine.
- Interesant. Ce fel de câine?
- Ah, scuză-mă, te plictisesc?
- Numai puțin.
- Ghinion, atunci. Mi-e teamă că mai avem încă patru zile.

După-amiaza trebuiau să ajungă la o cascadă, un plan ambițios făcut de Emma cu o seară înainte, dar, după o oră, se aflau în mijlocul mlaștinilor, uitându-se la hartă fără să priceapă nimic, înainte să se dea bătuți, să se așeze pe un petic de iarbă arsă și să moțăie la soare. Emma adusese un ghid despre păsări și un binoclu militar imens, de mărimea și greutatea unui motor, pe care acum îl ridicase la ochi cu oarecare efort.

- Uită-te, acolo! Cred că e un erete.
- Hmm.
- Hai, uită-te! Acolo sus.
- Nu mă interesează. Dorm.
- Cum se poate să nu te intereseze? E frumos.
- Sunt prea tânăr să mă uit după păsări.
- Ești ridicol, știi asta.
- E destul de rău că hoinărim. Urmează să ascultăm muzică clasică.
- Ești prea cool să te uiți după păsări...
- Toate radiourile vor fi puse pe Clasic FM. Apoi va urma grădinaritul, după care o să-ți cumperi blugi de la Marks and Spencer, o să vrei să te muți la țară. O să ne spunem unul altuia „dragă”. Am văzut cum se întâmplă, Em. E o pantă alunecoasă.

Emma se ridică într-un cot, se aplecă peste el și îl sărută.

- Adu-mi aminte încă o dată, de ce mă mărit cu tine?
- Nu e prea târziu să anulezi.
- O să obținem avansul înapoi?
- Nu cred.
- OK. Îl sărută încă o dată. Lasă-mă să mă gândesc.

Urmau să se căsătorească în noiembrie, o nuntă mică, discretă, de iarnă, la starea civilă, urmată de o petrecere mică și restrânsă pentru prietenii apropiați și familie, la un restaurant local favorit. Nu era, după cum spuneau ei, o nuntă adevărată, ci mai degrabă o scuză pentru o petrecere. Jurămintele aveau să fie seculare și nu foarte sentimentale, și încă trebuiau scrise; era aproape prea stânjenitor, își imaginau, să stea față în față și să compună acele promisiuni pe care aveau să și le facă.

- Nu putem folosi jurămintele pe care le-ai făcut pentru fosta ta nevastă?
- Dar tot o să promiți să mi te supui, nu?
- Numai dacă o să juri că niciodată, dar niciodată nu o să te apuci de golf.
- O să iei numele meu?
- Emma Mayhew. Bănuiesc că se putea și mai rău.
- Ai putea să le folosești pe amândouă.

— Morley-Mayhew. Parcă e numele unui sat din Cotswolds58. „Avem un căsuță chiar lângă Morley-Mayhew.”

Și astfel abordau ziua cea mare: cu frivolitate, dar și încântați, în secret. Săptămâna aceasta din Yorkshire era ultima lor șansă de a avea o vacanță înainte de ziua cea mare modestă și discretă. Emma avea de respectat un termen-limită, și Dexter era neliniștit să lase cafeneaua o săptămână întreagă, dar cel puțin călătoria le dădea ocazia să se oprească acasă la părinții Emmei, un eveniment pe care mama ei îl tratase de parcă poposiseră peste noapte la ei niște capete încoronate. Pe masă fuseseră puse șervete de pânză, nu rulouri de hârtie, în frigider erau prăjiturele și o sticlă de Perrier. După încheierea relației dintre Emma și Ian, Sue Morley lăsase impresia că nu avea să mai iubească niciodată, și totuși, dacă așa ceva era posibil, era chiar și mai atrasă de Dexter, flirtând cu acesta cu o voce ciudată, exagerată, ca un ceas vorbitor cochet. Cuminte, Dexter flirtase și el, în timp ce restul familiei Morley nu avea altceva de făcut decât să privească în tăcere în podea și să încerce să nu râdă.

Lui Sue nu-i păsa. Pentru ea era ca și cum o fantezie pe care o nutrea de multă vreme devenise realitate: fata ei chiar se mărita cu prințul Andrew.

Privindu-l prin ochii familiei, Emma se simțise mândră de Dexter; el îi făcea cu ochiul lui Sue, era copilăros și amuzant cu verii ei, părea sincer interesat de crapii koi ai tatălui ei și de șansele Angliei în Liga Campionilor. Numai sora mai mică a Emmei părea sceptică față de sinceritatea și farmecul lui Dexter. Divorțată și cu doi băieți de crescut, plină de resentimente și permanent obosită, Marianne nu avea chef de o altă nuntă. Discutaseră în seara aceea în timp ce spălau vasele.

— Aș vrea să știu de ce vorbește mama cu glasul acela aiurit.

— Îl place. Emma îi dădu un ghiont în braț. Și ție îți place, nu?

— E drăguț. Îmi place. Am crezut că era considerat un afemeiat celebru sau ceva de genul ăsta...

— Poate cu multă vreme în urmă. Nu și acum.

Și Marianne pufnise și se abținuse vizibil să nu spună ceva despre lup și schimbarea părului și-a năravului.

Abandonară căutarea cascadei și se întoarseră la cârciuma locală, ca să mănânce cartofi prăjiți și să joace partide aprig disputate de biliard în după-amiaza târzie.

— Nu cred că sora ta mă place foarte mult, zise Dexter, aranjând bilele pentru jocul decisiv.

— Sigur că te place.

— Abia dacă mi-a adresat vreun cuvânt.

— E doar timidă și un pic morocănoasă. Așa e sora mea.

Dexter zâmbi.

— Accentul tău.

— Ce-i cu el?

— Ai accentul ăsta pronunțat de nord de când suntem aici.

— Da?

— Imediat ce am ajuns pe autostrada M1.

— Nu te deranjează, nu?

— Nu mă deranjează deloc. Cine e la rând să înceapă?

Emma câștigă partida, și se întoarseră la cabană în lumina după-amiezii, amețiți și drăgăstoși de la berea pe stomacul gol. Fiind o vacanță de lucru, planul fusese să petreacă ziua împreună și Emma să lucreze noaptea, dar reușise să facă foarte puține progrese. Excursia coincisese cu cele mai fertile zile ale Emmei, și acum erau obligați să profite la maximum de aceste ocazii.

— Ce, iar? murmură Dexter când Emma închise ușa și îl sărută.

— Numai dacă vrei.

— Da, vreau. Doar că mă simt un pic ca un soi de... taur comunal sau ceva de genul ăsta.

— Ah, dar asta și ești. Fix asta ești.

Până la ora nouă seara, Emma dormea deja în patul mare și incomod. Afară era încă lumină, și o vreme Dexter îi ascultă respirația, privind micul petic de mlaștină violet care se vedea prin fereastra dormitorului. Negăsindu-și locul, se dădu jos din pat, se îmbracă și coborî încet la parter, în bucătărie, unde își turnă un pahar de vin și se întrebă ce era de presupus să facă acum. Dexter, care era obișnuit cu viața nebună din Oxfordshire, găsea demoralizant acest gen de izolare. Era prea mult să spere la o conexiune de internet de mare viteză, iar în broșura de promovare cabana era lăudată pentru lipsa televizorului, însă pe el liniștea îl făcea nervos. Selectă pe ipod niște muzică de Thelonius Monk - în ultima vreme, asculta mult jazz - apoi se aruncă pe canapea, ridicând un nor de praf, și își luă cartea. Pe jumătate în glumă, jumătate în serios, Emma îi adusese un exemplar din La răscruce de vânturi, dar Dexter găsisese cartea aproape în întregime insuportabilă, așa că se întinse după laptop, îl deschise și rămase cu privirea ațintită spre ecran.

Într-un folder numit „Documente personale” se afla un altul intitulat „Aleatoriu”, în care se găsea un document de numai 40 kb denumit „discurspentruziuaaceamare.doc”: textul pentru discursul mirelui. Oroarea compoziției nătânge, incoerente și semi-improvizate de la nunta anterioară îi rămăsese vie în minte, și acum era hotărât să o facă așa cum se cuvenea și să înceapă din timp să lucreze la discurs.

Până acum, tot textul suna după cum urmează:

Discursul meu de mire.

După vârtejul poveștii de dragoste etc.

Cum ne-am întâlnit. La aceeași universitate, dar nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat. Mereu furioasă pe părul care îi stă aiurea. Arăt poze? Mă considera snob. Salopetă de blugi, sau așa îmi imaginam. În cele din urmă, am ajuns să o cunosc. L-a făcut pe tata fascist.

Buni prieteni din când în când. Eu m-am purtat ca un idiot. Uneori nu văd ce am chiar în fața ochilor, (cam sentimental)

Cum să o descriu pe Em. Numeroasele ei calități. Amuzantă. Inteligentă. Bună dansatoare când vrea să o facă, dar o bucătăreasă groaznică. Gusturi bune în materie de muzică. Ne certăm. Dar întotdeauna am putut să vorbim - râdem. Frumoasă, dar nu o știe întotdeauna etc., etc.

Grozavă cu Jas, se înțelege chiar și cu fosta mea nevastă! Ho, ho, ha. Toată lumea o iubește.

Am pierdut legătura. Ceva despre Paris.

În cele din urmă, împreună, o poveste nebună de dragoste după aproape douăzeci de ani, în sfârșit are sens. Toți prietenii ne-au zis: „V-am spus eu „. Mai fericit ca niciodată.

Pauză timp în care oaspeții vomită la unison.

Mulțumiri pentru a doua nuntă. De data asta am făcut-o cum trebuie. Mulțumiri pentru serviciul de catering. Mulțumiri lui Sue, Jim, fiindcă m-au făcut să mă simt bine-venit. Mă simt ca un nordic onorific etc. Telegramme? Prieteni absenți. Îmi pare rău că mama nu se află aici. Ar fi fost fericită. În sfârșit! Un toast pentru frumoasa mea soție, bla, bla, bla.

Era un început, scheletul discursului. Începu să lucreze cu avânt, schimbând fontul din Courier în Arial, apoi în Times New Roman, și invers, schimbând pe italice, numărând cuvintele, modificând paragrafele și marginile ca să pară mai consistent.

În cele din urmă, începu să-l spună cu glas tare, folosind textul pe post de notițe, încercând să recapete fluenta discursului pe care o avusese odată la televizor.

— Aș vrea să mulțumesc tuturor celor care sunt prezenți astăzi aici...

Dar auzi scârțâitul podelei deasupra capului și închise rapid capacul laptopului, îl strecură pe furiș sub canapea și se întinse după carte.

Dezbrăcată și pe jumătate adormită, Emma lipăi pe scări, oprindu-se la mijlocul lor și așezându-se, cu brațele în jurul genunchilor.

— Cât e ceasul? întrebă ea căscând.

— Zece fără un sfert. Vremuri nebune, Em.

Emma mai căscă o dată.

— M-ai epuizat. Armăsar ce ești, comentă ea și râse.

— Du-te și îmbracă-te, bine?

— Ce faci, de fapt?

El ridică La răscruce de vânturi.

— Nu pot trăi fără viața mea! Nu pot trăi fără sufletul meu!” zise ea.

Sau e „iubi fără viața mea”? Sau „trăi fără dragostea mea”? Nu pot să-mi aduc aminte.

— Nu am ajuns încă la partea aia. Încă sunt la partea când o femeie pe nume Nelly vorbește întruna.

— O să fie mai interesant, îți promit.

— Mai spune-mi o dată, de ce nu avem televizor aici?

— Este de presupus să ne distrăm singuri. Întinse mâna printre barele scării. Vino cu mine în pat, să stăm de vorbă.

Dexter se ridică și traversă camera, apoi se aplecă peste balustradă și o sărută.

— Promite-mi că nu o să mă obligi să facem iar sex.

— Atunci ce să facem?

— Știu că sună ciudat, zise el, cu o expresie ușor rușinată. Dar nu m-ar deranja să jucăm Scrabble.

MIJLOCUL.

Joi, 15 iulie 2004

Belsize Park, Londra.

Ceva ciudat se întâmpla cu fața lui Dexter.

Fire de păr aspru, negru începuseră să îi apară sus pe pomeți, unindu-se cu firele lungi, solitare și cenușii care coborau uneori din sprâncene. Ca și cum asta nu era îndeajuns, în urechi și la baza lobilor începuse să apară o blană blondă; părul părea să răsară peste noapte ca iarba, lucru care nu făcea altceva decât să atragă atenția că se apropia de vârsta a doua. Acum ajunsese la vârsta a doua.

Apoi linia părului începuse să se retragă spre creștet, lucru care se observa mai ales după ce făcea duș; două fâșii paralele care se lărgeau tot mai mult și își croiau drum spre vârful capului, unde aveau să se unească într-o zi, și totul avea să se termine. Își șterse părul cu un prosop, apoi și-l înfoie cu vârfurile degetelor în toate direcțiile, până când golurile dispărură.

Ceva ciudat se întâmpla cu gâtul lui Dexter. Pielea i se lăsase, avea o gușă carnoasă sub bărbie, ca o pungă rușinoasă. O remarcă mai ales când se uita la fotografiile ale lui – o altă plăcere de-acum pierdută. Dacă râdea, în poze arăta de parcă ar fi purtat un pulover pe gât de culoarea pielii. Stând gol în fața oglinzii din baie, își puse o mână pe gât, ca și cum încerca să niveleze carnea la loc. Parcă ar fi locuit într-o casă care se scufunda – în fiecare dimineață, se trezea și cerceta locul, căutând noi crăpături, noi alunecări petrecute în timpul nopții. Ai fi zis că pielea i se desprindea acum de pe schelet, și avea fizicul cuiva care nu mai trecuse de multă vreme pe la sala de sport. Începuse să facă burtă și, mai grotesc, ceva ciudat se întâmpla cu sfârcurile lui. Existau haine pe care acum nu mai îndrăznea să le poarte, cămăși strâmte și tricouri mulate, fiindcă i se vedeau sfârcurile ca niște melci turțiți, feciorelnici și respingători. Brusc, arăta caraghios în orice obiect vestimentar cu glugă, și săptămâna trecută se surprinsese stând ca în transă și ascultând Ora grădinarului⁵⁹. Peste două săptămâni urma să împlinească patruzeci de ani.

Clătină din cap și își spuse că nu era chiar un dezastru. Dacă se întorcea și se privea brusc, ținându-și capul într-un anume fel, și își trăgea burta, putea să pară că avea, cât, treizeci și șapte de ani? Mai avea încă suficientă vanitate ca să știe că era un bărbat neobișnuit de chipeș, dar nimeni nu îi mai spunea că era arătos, și întotdeauna crezuse că avea să îmbătrânească mai frumos de atât. Sperase să îmbătrânească asemenea unui star de cinema: vânos, acvilin, cu tâmple argintii, sofisticat. În schimb, îmbătrânea ca un prezentator TV. Un fost prezentator. Un fost prezentator căsătorit de două ori, care mânca prea multă brânză.

Emma intră goală din dormitor, și el începu să se spele pe dinți – o altă obsesie de-a lui. Simțea că avea o gură bătrână, ca și cum nu mai putea fi niciodată curată.

— Mă îngraș, mormăi el, cu gura plină de spumă.

— Nu e adevărat, zise ea, fără prea multă convingere.

— Ba da, uită-te.

— Atunci nu mai mânca atâta brânză, replică ea.
— Parcă ziceai că nu mă îngraș.
— Dacă tu simți asta, atunci așa e.
— Și nu mănânc prea multă brânză. Metabolismul meu a încetinit, asta-i tot.

— Atunci fă sport. Du-te din nou la sală. Vino la înot cu mine.
— Nu am timp, nu? Când își scoase periuța din gură, Emma îl sărută rapid. Uite, sunt într-un hal făr' de hal, murmură el.

— Ți-am mai spus, dragule, ai sâni frumoși, râse ea, îl împunse cu degetul într-o bucă și intră la duș.

Dexter rămase așezat pe scăunelul din baie, uitându-se la ea.

— După-amiază ar trebui să mergem să vedem casa aia.

Emma gemu peste zgomotul apei.

— Trebuie?

— Păi, altfel nu știu cum o să putem găsi...

— Bine, bine. O să mergem să vedem casa.

Emma continuă să se spele cu spatele la el, și Dexter se ridică și se duse furios în dormitor să se îmbrace. Erau iarăși iritabili și certăreți, și el își spuse că asta se întâmpla din cauza stresului de a-și găsi o locuință.

Apartamentul fusese deja vândut și o mare parte dintre posesiunile lor fuseseră depozitate ca să aibă amândoi loc. Dacă nu găseau curând ceva, urmau să fie nevoiți să închirieze, și toate astea aduceau tensiuni și neliniște.

Dar el știa că se întâmpla și altceva, și, în timp ce citea ziarul și aștepta să fiarbă apa, Emma spuse brusc:

— Mi-a venit ciclul.

— Când?

— Acum, răspunse ea cu un calm studiat. Am simțit că vine.

— Ei bine, zise Dexter, și Emma continuă să prepare cafeaua cu spatele la el.

Dexter se ridică și îi cuprinse talia, sărutându-i ceafa încă umedă de la duș. Ea nu ridică privirea din ziar.

— Nu contează. O să încercăm din nou, bine? spuse el, rămânând o vreme cu bărbia pe umărul ei.

Era o poziție fermecătoare, dar incomodă, și, când Emma dădu pagina ziarului, Dexter profită de ocazie și se întoarse la masă.

Așezați la masă, citeau ziarul, Emma știrile de actualitate, Dexter paginile de sport, amândoi încordați și irascibili, în vreme ce Emma scotea sunete dezaprobatoare și clătina din cap în modul acela enervant în care o făcea uneori. Ancheta Butler privind informațiile folosite pentru justificarea intervenției militare în Irak domina titlurile, și Dexter o simțea construind în minte un comentariu politic. Se concentrează pe ultimele rezultate de la Wimbledon, dar...

— E ciudat, nu ți se pare? Cum războiul ăsta continuă, și practic nu există nici un protest. Adică ai crede că vor avea loc marșuri sau ceva, nu?

Și acest ton al ei îl scotea din sărite. Era cel pe care și-l amintea din urmă cu douăzeci de ani: plin de superioritate și de indignare morală. Dexter

scoase un sunet necombativ, nici aprobator, nici provocator, în speranța că avea să fie suficient. Timpul se scurgea, paginile ziarului erau întoarse.

— Adică te-ai aștepta să fie ceva ca mișcarea anti-Vietnam sau ceva de genul ăsta, dar nimic. Doar un singur marș, apoi toată lumea a ridicat din umeri și s-a dus acasă. Nici măcar studenții nu protestează!

— Ce are asta de-a face cu studenții? replică el, destul de blând după părerea lui.

— Este ceva tradițional, nu? Ca studenții să fie implicați politic. Dacă am mai fi studenți, am protesta. Se întoarse la ziarul ei. Eu aș face-o, în orice caz.

Îl provoca. Bine, dacă asta voia.

— Și de ce nu o faci?

Ea îl privi cu asprime.

— Ce?

— Să protestezi. Dacă simți asta cu atâta convingere.

— Exact la asta mă refer. Poate că ar trebui s-o fac! Exact asta voiam să spun. Dacă ar fi o mișcare unitară...

Dexter reveni la ziarul lui, hotărât să păstreze tăcerea, dar incapabil să o facă.

— Sau poate că oamenilor nu le pasă.

— Poftim?

Emma îl privi cu ochi mijiiți.

— De război. Adică, dacă oamenii ar fi cu adevărat jigniți de asta, ar exista proteste, dar poate că oamenii se bucură că a plecat. Nu știu dacă ai observat, Em, dar nu era un om foarte drăguț...

— Poți să te bucuri că Saddam a plecat, și totuși să fii împotriva războiului.

— Asta era și ideea mea. E ambiguu, nu?

— Ce, crezi că e un război destul de drept?

— Nu eu, neapărat. Oamenii.

— Dar tu? Emma închise ziarul, și Dexter avu un sentiment acut de neliniște. Tu ce părere ai?

— Ce părere am?

— Ce părere ai?

Dexter oftă. Era prea târziu acum, nu mai exista cale de întoarcere.

— Cred că e destul de ironic ca o mulțime de persoane cu vederi de stânga să fie împotriva războiului când oamenii pe care Saddam îi măcelărea erau exact cei pe care stânga ar fi trebuit să-i susțină.

— Ca, de exemplu, cine?

— Sindicaliști, feministe, homosexuali.

Ar trebui să spună kurzi? Era corect? Se hotărî să încerce.

— Kurzi!

Emma pufni disprețuitor.

— Ah, crezi că luptăm împotriva acestui război ca să-i protejăm pe sindicaliști? Crezi că Bush a invadat Irakul fiindcă era îngrijorat de suferințele femeilor de acolo? Sau de homosexuali?

— Tot ce spun e că marșul anti-război ar fi avut mai multă credibilitate morală dacă aceiași oameni ar fi protestat mai întâi împotriva regimului din Irak! Au protestat împotriva apartheidului. De ce nu și în cazul Irakului?

— Și Iranul? Și China, și Rusia, și Coreea de Nord, și Arabia Saudită! Nu poți protesta împotriva tuturor!

— De ce nu? Tu așa făceai!

— Nu asta e ideea!

— Nu? Când ne-am cunoscut prima dată, tot ce făceai era să boicotezi diverse chestii. Nu puteai să mănânci un afurisit de baton Mars fără o prelegere despre responsabilitatea personală. Nu e vina mea că ai devenit mulțumită de tine...

Se întoarse cu un zâmbet superior la ridicolele știri sportive, și Emma simți că începea să se înroșească.

— Nu am devenit... Nu schimba subiectul! Ideea e că-i ridicol să susții că acest război este legat de drepturile omului sau de armele de distrugere în masă, sau ceva de genul ăsta. Este legat numai și numai de un singur lucru...

Dexter gemu. Era inevitabil acum; avea să spună cuvântul „petrol”. „Te rog, te rog, nu spune petrol...”

— Nu are nimic de-a face cu drepturile omului. Totul este legat de petrol!

— Păi, nu e un motiv destul de bun? Întrebă el, ridicându-se și făcând înapoi scaunul să scârțâie pe podea. Sau tu nu te folosești de petrol, Em?

Cu ultimele cuvinte, Dexter simți că a fost foarte eficient, dar era dificil să te depărtezi din fața unei dispute în acest apartament de burlac care părea dintr-odată prea mic, înghesuit și ponosit. Cu siguranță, Emma nu avea să lase să treacă o asemenea remarcă stupidă fără să reacționeze. Îl urmă în hol, dar el o aștepta, năpustindu-se asupra ei cu o ferocitate care îi neliniști pe amândoi.

— Îți spun eu despre ce este vorba cu adevărat. Ți-a venit ciclul, și ești furioasă, și te răzbuni pe mine. Să știi că nu-mi place să mi se țină predici în timp ce încerc să iau micul dejun!

— Nu îți țin predici...

— Atunci să te cerți cu mine...

— Nu ne certam, discutăm...

— Da? Fiindcă eu mă cert...

— Calmează-te, Dex...

— Războiul nu a fost ideea mea, Em! Nu eu am ordonat invazia, și, îmi pare rău, dar nu am asemenea sentimente puternice în legătură cu asta, așa cum ai tu. Poate că ar trebui, poate că o să o fac, dar nu acum. Nu știu de ce, poate că sunt prea prost sau ceva de genul ăsta...

Emma îl privi uimită.

— Asta de unde ți-a venit? Nu am spus că ești...

— Dar mă tratezi ca și cum aș fi. Sau ca și cum aș fi un nebun de dreapta fiindcă nu perorez platitudini despre Război. Jur că, dacă mai merg la o cină și aud pe cineva că spune „Este vorba despre petrol!”, nu știu ce fac.

Poate că e adevărat, și ce dacă? Ori protestezi în legătură cu asta, ori nu mai folosești petrol, ori accepți și taci naibii din gură!

— Să nu îndrăznești să-mi spui mie...

Ochii îi ardeau și i se umeziseră.

— Nu fac asta! Nu vorbeam cu... Oh, las-o baltă.

Se strecură pe lângă bicicleta ei nenorocită, care îi umplea holul lui, și intră în dormitor. Jaluzelele erau încă lăsate, patul nefăcut, prosoapele umede pe podea, și camera păstra mirosul trupurilor lor de noaptea trecută. Începu să-și caute cheile în semiîntuneric. Emma îl privea din prag, cu o expresie de îngrijorare înnebunitoare, iar el continuă să-și ferească privirea.

— De ce te simți atât de stânjenit când discutăm despre politică? rosti ea calmă, de parcă el era un copil care făcuse o criză.

— Nu mă simt stânjenit, doar... plictisit. Căuta prin coșul de rufe, scoțând hainele purtate și verificând buzunarele pantalonilor în căutarea cheilor. Găsesc politica plictisitoare - uite, am spus-o. Am mărturisit!

— Serios?

— Da, serios.

— Chiar și la universitate?

— Mai ales acolo! M-am prefăcut doar că nu era așa, fiindcă era la modă. Obişnuiam să stau acolo la două dimineața, ascultând Joni Mitchell, în timp ce vreun clovn îi dădea întruna despre apartheid, dezarmarea nucleară, transformarea femeii în obiect, și mă gândeam, la dracu', asta e chiar plictisitor, nu am putea să vorbim despre, nu știu, familie, muzică, sex sau ceva, oameni...

— Dar politica este despre oameni!

— Ce înseamnă asta, Em? Nu are nici o noimă, e doar ceva ce se spune...

— Înseamnă că vorbeam despre o mulțime de lucruri!

— Da? Tot ce-mi amintesc este că în acele vremuri de aur o mulțime de oameni, bărbați mai ales, vorbeau întruna despre feminism, ca să poată ajunge în patul unei fete. Spuneau ceea ce era atât de al naibii de evident: „Nu-i așa că domnul Mandela este simpatic, nu e oare războiul nuclear îngrozitor și nu e o nenorocire că unii oameni nu au destulă mâncare...”

— Nu asta spuneau oamenii!

— Și este exact la fel acum, doar că afurisita de evidență s-a schimbat. Acum e încălzirea globală și „nu-i așa că Blair ne-a trădat!”

— Nu ești de acord?

— Sunt de acord! Sunt! Doar că mi se pare reconfortant să aud pe cineva cunoscut, măcar o singură persoană, care să spună că Bush nu e atât de prost și „slavă Domnului că s-a ridicat cineva împotriva aceluia dictator fascist, și, apropo, îmi iubesc mașina mea mare”. Fiindcă ar greși, dar, cel puțin, ar exista un subiect de discuție! Cel puțin, nu s-ar bate reciproc pe spate, cel puțin, ar fi o schimbare față de subiecte ca armele de distrugere în masă, școli și nenorocitele de prețuri ale caselor.

— Hei, și tu vorbești despre prețurile caselor!

— Știi! Și mă plictisesc singur de moarte! Strigătul lui reverberă în timp ce aruncă hainele de ziua trecută în perete, apoi rămaseră amândoi acolo, în dormitorul întunecat, cu jaluzelele încă trase, cu patul nefăcut.

— Deci te plictisesc? rosti ea încet.

— Nu fi ridicolă! Nu asta am spus.

Brusc epuizat, se așeză pe pat.

— Dar o fac?

— Nu, nu o faci. Hai să schimbăm subiectul, bine?

— Și despre ce vrei să vorbim?

Aplecat pe marginea saltelei, Dexter își prinse fața în mâini și expiră printre degete.

— Încercăm numai de optsprezece luni, Em.

— Doi ani.

— Doi ani, atunci. Nu știu, pur și simplu, urăsc... felul în care mă privești.

— Cum anume?

— Când nu merge, de parcă ar fi vina mea.

— Nu fac asta!

— Așa mă simt.

— Îmi pare rău. Îmi cer scuze. Sunt doar... dezamăgită. Chiar îmi doresc, asta-i tot.

— Și eu la fel!

— Chiar?

El păru rănit.

— Sigur că da!

— Fiindcă la început nu voiai.

— Acum vreau. Te iubesc. Știi asta.

Emma traversă camera și se așeză alături de el, apoi rămaseră o clipă ținându-se de mână, cu umerii căzuți.

— Vino încoace, zise ea, lăsându-se pe spate pe saltea, iar el o urmă, cu picioarele legându-li-se peste marginea patului. O rază de lumină mohorâtă se strecura printre jaluzele.

— Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe tine, zise ea.

— Îmi pare rău pentru... nu știu pentru ce.

Ea îi ridică mâna și își apasă buzele pe dosul palmei lui.

— Știi, cred că ar trebui să mergem la un control. Să mergem la o clinică de fertilizare sau ceva. Amândoi.

— Nu e nimic în neregulă cu noi.

— Știi, dar să ni se confirme asta.

— Doi ani nu e așa de mult. De ce să nu mai așteptăm șase luni?

— Pur și simplu, simt că nu mai am șase luni, asta-i tot.

— Ai înnebunit.

— În aprilie viitor fac treizeci și nouă de ani, Dex.

— Eu fac patruzeci peste două săptămâni!

— Exact.

El expiră încet, având în fața ochilor imagini cu eprubete. Cabine deprimante, infirmiere punându-și mănuși de cauciuc. Reviste.

— Foarte bine atunci. O să facem niște teste. Se întoarce să se uite la ea. Dar ce facem cu lista de așteptare?

Emma oftă.

— Bănuiesc că s-ar putea să fim nevoiți, nu știu, să mergem la ceva particular.

După o vreme, el vorbi:

— Doamne, nu m-am gândit că o să ajung vreodată să te aud spunând așa ceva.

— Nici eu, zise ea. Nici eu.

După încheierea acestei păci fragile, Dexter se pregăti să plece la lucru. Cearta asta absurdă îl va face să întârzie, dar cel puțin Belleville Café mergea acum aproape ca unsă. Angajase un manager de încredere și inteligent, pe Maddy - între ei exista o relație de lucru bună și un ușor flirt - și nu mai trebuia să deschidă el dimineața. Emma îl însoți până jos, și ieșiră afară, spre acea zi banală și întunecată.

— Și unde este casa aceea?

— În Kilburn. O să-ți trimit adresa. Arată bine în poze.

— Toate arată bine în poze, mormăi ea și își auzi propria voce, morocănoasă și ursuză.

Dexter preferă să nu răspundă, și trecu o clipă până când Emma se simți în stare să îl cuprindă cu brațele pe după mijloc și să îl îmbrățișeze.

— Nu suntem prea grozavi azi, nu? Sau eu nu sunt. Îmi pare sincer rău.

— Nu-i nimic. Stăm acasă diseară. O să pregătesc cina sau o să ieșim undeva. La film sau ceva. Își apăsă obrazul de creștetul capului ei. Te iubesc, și o să rezolvăm noi asta, bine?

Emma rămase tăcută pe scară. Ar fi fost potrivit să îi spună și ea că îl iubea, dar mai voia să fie un pic bosumflată. Se decise să fie așa până la prânz, apoi să se revanșeze față de el diseară. Poate că, dacă vremea se îndrepta, puteau merge să stea pe Primrose Hill, cum obișnuiau odată. „E important ca el să fie acolo, și totul va fi bine.”

— Trebuie să pleci, murmură ea în umărul lui, te așteaptă Maddy.

— Nu începe.

Emma rânji și ridică privirea.

— O să îmi revin până diseară.

— O să facem ceva amuzant.

— Amuzant.

— Încă ne distrăm, nu-i așa?

— Sigur că da, zise ea și îl sărută de rămas-bun.

Și chiar se distrau, deși acum era altfel. Toată dorința, chinul și exaltarea fuseseră înlocuite de un sentiment constant de plăcere și de satisfacție și de o iritare ocazională, iar acesta putea fi considerat un schimb fericit; dacă existaseră în viața ei momente în care se simțise pe culmile fericirii, niciodată nu fusese o perioadă în care lucrurile să fie mai constante.

Uneori se gândea că îi lipsea intensitatea, nu numai din dragostea lor, ci și din zilele de început ale prieteniei lor. Își amintea de vremea când scria târziu în noapte scrisori de zece pagini – compoziții nebunești și pasionale, pline de sentimente prostești și de semnificații abia ascunse, de semne de exclamație și de sublinieri. Un timp, îi scrisese zilnic și vederi, în afară de telefoanele de câte o oră înainte de culcare. Vremea aceea din apartamentul din Dalston, când stăteau treji, vorbind și ascultând discuri, oprindu-se numai când soarele începea să se înalțe, sau la casa părinților lui, când înotaseră în râu în ziua de Anul Nou, sau în după-amiaza aceea când băuseră absint în barul abscons din Chinatown; toate aceste momente și altele erau înregistrate și stocate în carnete și scrisori, și în teancuri de poze, nenumărate poze. Fusese o vreme, trebuie să fi fost la începutul anilor '90, când nu puteau să treacă pe lângă o cabină foto fără să se înghesuie înăuntru, semn că nu erau siguri de prezența permanentă a celui alt.

Dar doar să te uiți la cineva, să stai și să te uiți, și să vorbești, și apoi să-ți dai seama că e dimineață? Cine avea, în ziua de azi, timpul, dispoziția sau energia să stea de vorbă toată noaptea? Despre ce să vorbești? Despre prețul proprietăților? Îi era dor de acele telefoane de la miezul nopții; acum, dacă sună telefonul noaptea, este din cauză că s-a întâmplat un accident, și chiar nu au nevoie de alte fotografii când își știu fețele atât de bine, când au cutii de pantofi pline de așa ceva, o arhivă de aproape douăzeci de ani? Cine mai scrie scrisori lungi în ziua de azi și la vârsta asta, și de ce să-ți pese atât de mult?

Uneori se întreba ce ar crede Emma cea de douăzeci și doi de ani despre Emma Mayhew din ziua de azi. Ar considera-o egoistă? Adepta compromisurilor? O trădătoare burgheză, pentru dorința de a deține o casă și pentru călătoriile în străinătate, hainele de la Paris și tunsorile scumpe? Ar considera-o convențională, cu noul ei nume de familie și speranțele pentru o viață domestică? Poate, dar, pe de altă parte, nici vechea Emma Morley nu era un model de virtute: pretențioasă, capricioasă, leneșă, perorantă, critică. Plină de autocompătimire, de autosuficiență și de importanță de sine, numai de încredere în sine nu calitatea de care avea cel mai mult nevoie.

Nu, simțea ea, asta era viața adevărată, și, dacă nu mai era la fel de curioasă și de pasională ca altădată, acest lucru era de așteptat. Ar fi nepotrivit și lipsit de demnitate ca prietenii și iubirile să aibă la treizeci și opt de ani ardoarea și intensitatea celor de la douăzeci și patru de ani. Să se îndrăgostească la fel ca atunci? Să scrie poezii, să plângă auzind o melodie pop? Să tragă lumea în cabine foto, să petreacă o zi întreagă alcătuind o compilație, să întrebe pe cineva dacă nu vrea să se culce cu ea doar de dragul companiei? Dacă în ziua de azi ai cita din Bob Dylan, T. S. Eliot sau, Doamne ferește, Brecht, celălalt ar zâmbi politicos și s-ar da repede înapoi, și cine ar putea să-l condamne? Ridicol, la treizeci și opt de ani, să aștepți ca un cântec, o carte sau un film să-ți schimbe viața. Nu, totul se echilibrase și se domolise acum, și viața se desfășura pe un fundal general de confort, satisfacție și familiaritate. Nu aveau să mai fie acele suișuri și coborâșuri care îți macină nervii. Prietenii pe care îi aveau acum urmau a fi prietenii lor și

peste cinci, zece, douăzeci de ani. Nu se așteptau nici să devină substanțial mai bogați, nici mai săraci; se așteptau să mai rămână sănătoși o vreme. Prinși la mijloc: clasa de mijloc, vârsta de mijloc; fericiți, dar nu copleșiți de fericire.

În sfârșit, iubea pe cineva și se simțea destul de încrezătoare că era iubită la rândul ei. Dacă cineva o întreba, cum se întâmpla uneori la petreceri, cum se cunoscuseră ea și soțul ei, le răspundea: „Am crescut împreună”.

Așa că se duse fiecare la lucru ca de obicei. Emma se așeză în fața computerului lângă fereastra care dădea spre strada mărginită de copaci, ca să scrie cel de-al cincilea și ultimul roman cu Julie Criscoll, în care eroina ei fictivă, destul de ironic, rămâne însărcinată și trebuie să aleagă între a deveni mamă și a-și urma studiile la universitate. Nu mergea foarte bine; tonul era prea serios și introspectiv, glumele nu curgeau firesc. Era nerăbdătoare să termine, și totuși nesigură de ce urma să facă sau de ceea ce era în stare să facă. Poate o carte pentru adulți, ceva serios și bine documentat despre războiul civil din Spania sau despre viitorul apropiat, ceva vag, în stilul lui Margaret Atwood, ceva ce ar fi respectat și admirat ea în tinerețe. Oricum, asta era ideea. Între timp, făcu curățenie în apartament, plăti niște facturi, spălă o mașină de rufe colorate, puse câteva CD-uri în carcusele lor, mai făcu niște ceai și în cele din urmă porni computerul și privi ecranul cu resemnare.

La cafenea, Dexter flirtă puțin cu Maddy, apoi se așeză în depozitul minuscul care mirosea înăbușitor a brânză și încercă să completeze formularele pentru returnarea trimestrială de TVA. Dar tristețea și sentimentul de vină pentru izbucnirea din acea dimineață încă îl apăsau și, când nu mai reuși să se concentreze, puse mâna pe telefon. De obicei, Emma era cea care dădea telefoanele de conciliere și liniștea lucrurile, dar, în cele opt luni de la căsătoria lor, se părea că inversaseră rolurile, iar acum Dexter nu reușea să facă nimic câtă vreme știa că ea era nefericită. Formă numărul, imaginându-și-o la biroul ei, privindu-și telefonul mobil, văzând numele lui pe ecran și închizând. El prefera așa – era mult mai simplu să fii sentimental când nimeni nu avea să-ți răspundă.

Sunt aici, mă ocup de TVA și mă gândesc la tine. Voiam să-ți spun să nu-ți faci griji. Am aranjat să vedem casa la ora cinci.

Îți trimit un SMS cu adresa, așa că, cine știe. Vom vedea. Casă de epocă, camere bine proporționate. Se pare că are și un bar pentru micul dejun. Știi că mereu ai visat să ai așa ceva. Asta-i tot. Voiam doar să-ți spun că te iubesc și să nu-ți faci griji. Indiferent pentru ce-ți faci griji, nu o face. Asta-i tot. Ne vedem la cinci.

Te iubesc. Pa.

Ca de obicei, Emma lucrează până la ora două, luă prânzul, apoi se duse la înot. În iulie, îi plăcea să se ducă uneori la piscina pentru femeii de pe Hampstead Heath, dar ziua aceea era riscantă de înnorată și de întunecată, așa că îi înfruntă pe adolescenții la piscina acoperită. Vreme de douăzeci de minute, se strecură printre ei, în timp ce aceștia se aruncau de pe margine, se scufundau și flirtau unii cu alții, fericiți de libertate și de sfârșitul

trimestrului. După aceea, se așează pe banca de lemn din vestiar, ascultă mesajul lui Dexter și zâmbi. Memoră adresa proprietății și îl sună înapoi.

Bună, eu sunt. Voiam să-ți spun că pornesc acum și că abia aștept să văd barul pentru micul dejun. S-ar putea să întârzii cinci minute. Îți mulțumesc pentru mesaj și voiam să spun... îmi pare rău că am fost țăfnoasă astăzi și că-mi cer scuze pentru cearta stupidă. Nu are nimic de-a face cu tine. Sunt doar puțin sărită de pe fix. Cel mai important este că te iubesc foarte mult. Gata. Norocosul de tine! Cred că asta e tot. Pa, iubitele. Pa.

Ieșind din centrul sportiv, descoperi că norii deveniseră și mai negri, și în cele din urmă se rupseră, lăsând să cadă picături mari și cenușii de ploaie caldă. Emma blestemă vremea și șaua udă a bicicletei și porni să străbată zona de nord a Londrei către Kilburn, improvizând un traseu prin labirintul de străzi rezidențiale către Lexington Road.

Ploaia se înteeți, cu picături uleioase de apă citadină maronie, și Emma își continuă drumul stând ridicată pe pedale, cu capul plecat, așa că își dădu doar vag seama de mișcarea neclară de pe drumul din stânga ei. Senzația este mai puțin de zbor prin aer, mai mult că este ridicată și azvârlită, și, când cade lată pe marginea drumului, cu fața pe cimentul ud, primul ei instinct este să-și caute bicicleta, care a dispărut cumva de sub ea. Încearcă să-și miște capul, dar nu reușește s-o facă. Vrea să-și scoată casca, fiindcă acum oamenii se uită la ea, fețe stau aplecate deasupra ei, iar ea arată caraghios cu casca de biciclist, dar oamenii care se strâng lângă ea par înspăimântați și o întrebă întruna „Ești bine, ești bine?”, cineva plânge și Emma își dă seama pentru prima dată că nu e bine. Clipește în ploaia care îi cade pe față. Acum în mod sigur are să întârzie. Are să-l facă pe Dexter să aștepte.

Se gândește foarte clar la două lucruri.

Prima este o fotografie a ei la nouă ani într-un costum de baie roșu pe o plajă, nu-și amintește unde, Filey sau Scarrborough poate. Este cu mama și cu tatăl ei, care o leagănă spre aparatul foto, cu chipurile arse de soare umflute de râs. Apoi se gândește la Dexter, adăpostindu-se acum de ploaie pe scara noii case, uitându-se la ceas, nerăbdător; „o să se întrebe unde sunt”, se gândește. O să fie îngrijorat.

Apoi Emma Mayhew moare, și tot ce a gândit și a simțit dispare și se șterge pentru totdeauna.

PARTEA A CINCEA.

Trei aniversări „Își rememora, filosofic, datele în minte, în vreme ce anul își repeta zilele; ziua ei de naștere și toate celelalte zile individualizate de vreun eveniment la care luase și ea parte. Într-o după-amiază, când își cerceta frumusețea chipului în oglindă, îi venise brusc în minte o altă dată, pentru ea de o mai mare importanță decât celelalte, aceea a morții sale, când tot farmecul acestui chip avea să dispară - o zi care se furișase neștiută de nimeni printre restul zilelor din an, care nu îi dădea încă nici un semn când roata anului trecea peste ea, ceea ce nu însemna că nu se afla acolo. Care să fi fost aceea?”

Thomas Hardy, Tess d'Urberville60

DIMINEAȚA DE DUPĂ.

Vineri, 15 iulie 1988

Rankeillor Street, Edinburgh.

Când deschise din nou ochii, băiatul cel slăbănog era tot acolo, cu spatele la ea acum, și stătea într-un echilibru precar pe marginea scaunului de lemn, trăgându-și pantalonii cât mai tăcut posibil. Ea aruncă o privire spre ceasul radioului cu alarmă: 9.20. Dormiseră poate vreo trei ore, iar acum el pleca pe furiș. Îl privi cum își băgă mâna în buzunarul pantalonilor ca să împiedice mărunțișul să zăngăne, apoi se ridică și începu să îmbrace cămașa albă pe care o purtase seara trecută. O ultimă privire spre spatele lung și arămiu. Frumos. Era într-adevăr stupid de frumos. Ea își dorea foarte mult să rămână, aproape la fel de mult pe cât își dorea el să plece, pare-se. Se hotărî că trebuia să vorbească.

— Nu pleci fără să-ți iei rămas-bun, nu?

El se întoarse, cu o expresie vinovată.

— Nu am vrut să te trezesc.

— De ce?

— Dormeam atât de frumos.

Măcar se străduia să scoată ceva.

— Bine. Bine, înțeleg, se auzi, dornică de afecțiune și enervată.

„Nu-l lăsa să vadă că îți pasă, Em. Fii cool. Fii... blazată.”

— Voiam să-ți las un bilet, dar... Făcu un gest ca și cum căuta un pix, fără să observe borcanul plin cu instrumente de scris aflat pe birou.

Ea își înălță capul de pe pernă și-l sprijini de mână.

— Nu contează. Poți să pleci dacă vrei. Corăbii care trec prin noapte, nu? Foarte... cum se zice... dulce-amăru.

El se așază pe scaun și continuă să-și încheie cămașa.

— Emma?

— Da, Dexter?

— Chiar m-am simțit foarte bine.

— Îmi dau seama după felul cum îți cauți pantofii.

— Nu, serios. Dexter se înclină în față pe scaun. Chiar mă bucur că am ajuns, în sfârșit, să stăm de vorbă. Și alte chestii. După atâta vreme. Se strâmbă, căutând cuvintele potrivite. Ești foarte, foarte drăguță, Em.

— Da, da, da...

— Nu, chiar ești.

— Și tu ești minunat, și acum poți să pleci.

Îi aruncă un zâmbet slab și încordat. El răspunse traversând brusc încăperea către pat, și ea își întoarse fața către el în așteptare, descoperind însă că doar se apleacă sub pat după o șosetă rătăcită. Dexter observă fața ei întoarsă.

— Șoseta de sub pat, explică el.

— Da.

Se așază incomod pe marginea patului și rosti pe un ton încordat, spart, în timp ce-și pune șosetele:

— Azi e ziua cea mare! Mă duc înapoi.

— Unde, la Londra?

— Oxfordshire. Acolo locuiesc ai mei. Adică, în cea mai mare parte a timpului.

— Oxfordshire. Foarte frumos, zise ea, umilită în sinea ei de viteza cu care se risipea intimitatea, înlocuită fiind de discuții banale.

Noaptea trecută spusese și făcuseră toate acele lucruri, iar acum erau ca doi străini la coadă la autobuz. Greșeala lor fusese să adoarmă și să risipească vraja. Dacă ar fi rămas treji, poate că se sărutau și acum, dar totul se terminase, și se auzi întrebând:

— Cât durează? Până la Oxfordshire?

— Vreo șapte, opt ore. Tata e un șofer extraordinar.

— Aha.

— Tu nu te întorci la...?

— Leeds. Nu, rămân aici vara. Ți-am zis asta, ții minte?

— Scuză-mă, eram destul de beat seara trecută.

— Și acesta, onorată instanță, este cazul apărării...

— Nu e o scuză, e... Se întoarse să o privească. Ești supărată pe mine,

Em?

— Em? Cine e Em?

— Em mă, bine.

— Nu sunt supărată, doar că... aș fi vrut să mă trezești, în loc să te strecuri pe furiș...

— Voiam să-ți scriu un bilet!

— Și ce aveai de gând să scrii în biletul ăsta minunat?

— Voiam să-ți spun: „Ți-am luat geanta”.

Ea râse, un mârâit matinal lipsit de sonoritate, din fundul gâtului; zâmbetul ei avea ceva plăcut, cele două paranteze adânci din colțurile gurii, felul cum își ținea buzele strânse, de parcă voia să rețină ceva, încât el aproape că regretă minciuna. Nu avea nici un gând să plece la prânz. Părinții lui rămâneau peste noapte și mergeau la cină, urmând să plece cu toții a doua zi. Minciuna instinctivă era menită să-i asigure retragerea rapidă și fără complicații, dar acum, când se aplecă să o sărute, se întrebă dacă nu putea să-și retragă cumva înșelătoria. Gura ei era moale, și ea se lăsă să cadă înapoi pe patul care mirosea a vin, a trupul ei cald și a balsam de rufe, și Dexter se hotărî să încerce să fie mai sincer pe viitor.

Ea se rostogoli, îndepărtându-se.

— Mă duc la baie, zise ea, săltându-i ușor brațul ca să treacă pe sub el.

Se ridică, își strecură două degete pe sub elasticul chiloților și își trase materialul peste fund.

— E vreun telefon de unde pot să sun? întrebă el, uitându-se la ea cum lipăie prin cameră.

— Pe hol. Mă tem că e un telefon nou, foarte caraghios. Tilly consideră că e hilar. Servește-te! Nu uita să lași zece penny, zise și ieși pe hol, îndreptându-se spre baie.

Cada era deja plină cu apă, pentru una dintre epopeicele băi fierbinți din zilele de vară ale kolegei ei de apartament. Tilly Killick o aștepta pe

Emma îmbrăcată în halat, cu ochii holbându-se prin desimea aburului dinapoia ramelor mari și roșii și cu gura deschisă într-un „O” scandalizat.

— Emma Morley, bandită ce ești!

— Ce?

— E cineva la tine în cameră?

— Poate!

— Nu e cine cred eu că e...

— Doar Dexter Mayhew! rosti Emma cu nonșalanță, și cele două fete începură să râdă fără să se mai poată opri.

Dexter găsi în hol telefonul care avea o formă uimitor de realistă de burger. Rămase cu chifla cu semințe de susan deschisă în mână, ascultând șoaptele ce veneau dinspre baie, simțind satisfacția pe care o avea întotdeauna când știa că oamenii vorbesc despre el. Prin pereții de rigips se auzeau cuvinte și propoziții dispartate: „Deci ai făcut-o? Nu! Și ce s-a întâmplat? Doar am vorbit și chestii. Chestii? Ce înseamnă chestii? Nimic!

Și rămâne la micul dejun? Nu știu. O să ne asigurăm că rămâne la micul dejun.”

Dexter supraveghe cu răbdare ușa, așteptând să se deschidă și Emma să apară din nou. Formă 123, numărul de la ora exactă, apăsă chifla de ureche și vorbi în turta de carne.

— La semnalul următor va fi ora nouă, treizeci și două de minute și douăzeci de secunde.

La al treilea semnal, începu să vorbească:

— Bună, mamă, eu sunt... Da, cam amețit! Își ciufuli părul în modul acela care i se părea încântător... Nu, am rămas peste noapte acasă la un prieten...

Și aruncă o privire spre Emma, care zăbovea prin apropiere în tricou și chiloți, prefăcându-se că se uita prin corespondență.

— La semnalul următor va fi ora nouă și treizeci de minute...

— Ascultă, a intervenit ceva și mă întrebam dacă am putea amâna plecarea până mâine-dimineață, nu azi... Mă gândeam că ar fi mai ușor pentru tata... Nu mă deranjează dacă nu vă deranjează nici pe voi... Tata e cu tine? Atunci întreabă-l acum.

Orientându-se după robotul vorbitor, lăsă să treacă treizeci de secunde și îi aruncă Emmei cel mai amabil zâmbet. Ea îi zâmbi și se gândi: „Ce tip drăguț, își schimbă planurile pentru mine”. Poate că îl judecase greșit. Da, e un idiot, dar nu neapărat. Nu întotdeauna.

— Scuze, rosti el fără cuvinte.

— Nu vreau să-ți schimb planurile pentru mine, zise ea pe un ton de scuză.

— Nu, vreau să o fac...

— Serios, dacă trebuie să te duci acasă...

— E în regulă, e mai bine așa... „La semnalul următor, va fi ora nouă și treizeci și patru de minute.”

— Nu mă supăr, nu sunt jignită sau ceva...

El ridică o mână, semn să facă liniște.

— Da, mamă...? „O pauză - sporește anticiparea, dar nu exagera.”
Serios? A, e grozav! Bine, ne vedem mai târziu la apartament! OK, ne vedem.
Pa.

Închise burgerul ca pe o castanietă, și își zâmbiră larg unul celuilalt.

— Grozav telefon.

— E deprimant, nu-i așa? De fiecare dată când îl folosesc, îmi vine să plâng.

— Tot mai vrei zece penny?

— Neah. E în regulă. Fac cinste.

— Așa, zise el.

— Așa, repetă Emma. Ce facem azi?

PRIMA ANIVERSARE O SĂRBĂTOARE.

Vineri, 15 iulie 2005

Londra și Oxfordshire.

Distrație, distrație, distrație - distrația e răspunsul. Mișcă-te încontinuu și nu îți permite nici o clipă să te oprești, să privești în jur sau să gândești, fiindcă ideea e să nu devii morbid, să te distrezi și să vezi ziua asta ca pe prima aniversare a... ce? O sărbătoare! A vieții ei și a tuturor vremurilor bune, a amintirilor. Râsete, numai râsete.

Ținând cont de acest lucru, Dexter ignoră protestele managerului său Maddy, luă două sute de lire din casa cafenelei și îi invită pe trei dintre angajații lui - Maddy, George și Pete, care lucrează sâmbăta - la masă în oraș, ca să întâmpine această zi specială în stil mare. La urma urmelor, ea asta și-ar fi dorit.

Și așa, primele clipe din această zi de Sfântul Swithin îl găsesc într-un bar dintr-un subsol din Camden, cu al cincilea martini într-o mână și cu o țigară în cealaltă, căci de ce nu? De ce să nu se distreze, celebrând viața ei? Rostește asta cu limba împleticită către prietenii lui, care îi zâmbesc slab și își sorb băuturile atât de încet, încât Dexter începe să regrete că i-a invitat. Sunt țepeni și plicticoși, însoțindu-l din bar în bar mai puțin ca niște amici buni și mai mult ca niște infirmieri, făcându-i pe plac și asigurându-se că nu se lovește de alți oameni sau că nu-și sparge capul căzând din taxi. Ei bine, s-a săturat. Vrea o descătușare, vrea să se scuture de inhibiții, merită după anul pe care l-a avut. Având asta în minte, propune să meargă toți la un club la care a fost cândva într-o noapte a burlacilor. Un club de striptease.

— Nu prea cred, Dex, zice Maddy oripilată.

— Oh, haide, Maddy! De ce nu? ripostează el, cu brațul pe după umărul ei. Asta ar fi vrut și ea!

Râde spunând asta și ridică din nou paharul, ducându-l la gură, dar ratând la o oarecare distanță, astfel încât ginul îi stropește pantofii. Maddy se întoarce să-și ia haina.

— Maddy, nu ești deloc de gașcă! strigă el.

— Chiar cred că ar trebui să te duci acasă acum, Dexter, spune Pete.

— Dar de-abia e trecut de miezul nopții!

— Noapte bună, Dex. Ne vedem când ne-ntâlnim.

El o urmează pe Maddy spre ușă. Vrea ca ea să se distreze, dar ea pare tristă și are ochii în lacrimi.

— Stai, mai bea ceva! îi cere el, trăgând-o de cot.

— Ia-o ușor, bine? Te rog...

— Nu ne lăsa pe noi, băieții, singuri!

— Trebuie. Deschid de dimineață, ai uitat? Se întoarce și îi ia ambele mâini într-ale ei, plină de grijă și de compătimire. Doar ai... grijă.

Dar el nu vrea compătimire, vrea să mai bea ceva, așa că îi dă brusc drumul la mâini și se îndreaptă spre bar fără să se întoarcă. Nu este deloc greu să fie servit. Doar cu o săptămână în urmă, explodaseră bombe la metrou și în autobuze. Străini porniseră să ucidă la întâmplare și, în pofida îndrăzelii și a bravadei, în seara asta atmosfera din oraș seamănă cu cea de sub asediu. Oamenilor le este frică să iasă din casă, și astfel Dexter nu are nici o problemă să oprească un taxi care să-i ducă spre Farringdon Road. Stă cu capul sprijinit de geam și îi ascultă pe Pete și pe George cum își pierd curajul și oferă scuzele obișnuite: e târziu, trebuie să meargă la muncă de dimineață.

— Am nevastă și copii, să știi! spune Pete în glumă, dar acum sunt ca niște prizonieri care se roagă să fie eliberați.

Dexter simte cum grupul se dezintegrează în jurul lui, însă nu are energia să se opună, așa că oprește taxiul în Kings Cross și le dă drumul.

— Haide cu noi, Dex, amice. Nu vrei? zice George, uitându-se la el prin geam, cu expresia aceea prostească și preocupată pe chip.

— Neah, sunt bine.

— Poți oricând să stai la mine, spune Pete. Să dormi pe canapea...

Dar Dexter știe că nu vorbește serios.

Așa cum a subliniat și Pete, are nevastă și copii, așa că de ce l-ar vrea pe monstrul ăsta în casa lui? Rășchirat, împutit și inconștient pe canapea, plângând în timp ce copiii lui încearcă să se pregătească pentru școală. Durerea a făcut din nou un idiot din Dexter Mayhew, și de ce ar trebui să le impună așa ceva prietenilor lui? E mai bine ca în noaptea asta să stea printre străini. Așa că le face semn de rămas-bun cu mâna și comandă taximetristului să o ia pe o stradă laterală pustie, cu obloanele trase la ferestre, în apropiere de Farringdon Road, spre clubul de noapte Nero.

Exteriorul este marcat prin coloane negre de marmură, ca la o casă funerară. Prăbușindu-se la ieșirea din taxi, se teme că bodyguarzii nu o să-l lase să intre, dar, în realitate, este clientul perfect: bine îmbrăcat și beat mort. Dexter rânjește mios la bărbatul masiv cu capul ras și cu bărbuță, îi dă banii, și este lăsat să intre în sala principală. Pășește în obscuritate.

A fost o vreme, nu cu mult timp în urmă, când o vizită la un club de striptease ar fi părut de un postmodernism dezământat: ceva ironic și excitant în același timp. Dar nu și în seara asta. În seara asta, clubul de noapte Nero seamănă cu sala de la plecări de la clasa business de pe un aeroport de provincie de la începutul anilor optzeci. Totul în crom argintiu, canapele joase de piele neagră și ghivece cu plante de plastic, cu o notă de decadentă pronunțat suburbană. O pictură murală amatoristică, copiată dintr-o carte

pentru copii, reprezentând fete sclave cu tăvi cu struguri, acoperă peretele din spate, câte o coloană romană din polistiren răsare ici, colo și în jurul încăperii, așezate la ceea ce par a fi măsuțe joase sub conuri cu lumină portocalie care nu le avantajează deloc, stau dansatoarele, artistele, toate executându-și numerele în urletele melodiilor R&B; aici un dans languros, dincolo un spectacol narcoleptic de mimă, o altă fată face mișcări uluitoare de karate cu picioarele, toate dezbrăcate sau aproape dezbrăcate. Mai jos stau bărbații, majoritatea în costum, cu cravatele lărgite, prăbușiți pe canapelele alunecoase, cu capul legănându-se pe spate, de parcă le-ar fi fost gâtul rupt: oameni ca el. Dexter cuprinde încăperea cu privirea, nereușind să se concentreze prea bine, rânjind prostește când se simte străbătut de un fior narcotic de dorință și de rușine. Se împleticește pe scară, ținându-se de balustrada unsuroasă de crom, apoi se ridică, își trage manșetele și se strecoară printre podiumuri spre bar, unde o femeie cu o față dură îi spune că nu poate comanda numai un pahar, ci trebuie să cumpere o sticlă întregă, de votcă sau de șampanie, la o sută de lire bucata. El râde la auzul acestei hoții pe față și îi întinde cârdul cu un gest extravagant, de parcă o provoca să facă tot ce-i mai rău.

la sticla de șampanie – o marcă poloneză care vine într-o frapieră cu apă caldută – și două pahare de plastic și duce totul într-un separeu din catifea neagră unde își aprinde o țigară și începe să bea cu hotărâre. „Șampania” este dulce ca o acadea fiartă, cu gust de măr și aproape răsuflată, dar nu contează. Prietenii lui au plecat, și nu mai e nimeni care să-ia paharul din mână sau să-i distragă atenția cu discuții, și după cel de-al treilea pahar timpul începe să capete acea calitate elastică, fugind și încetinind, alte clipe dispărând cu totul, în vreme ce vederea i se întunecă și îi revine la loc. E pe punctul să adoarmă sau să își piardă cunoștința, când simte o mână pe braț și vede în fața lui o fată slabă, cu o rochie roșie foarte strâmtă și transparentă, cu păr lung și blond, cu rădăcinile negre crescute vreo trei centimetri de la scalp.

— Îmi dai și mie un pahar de șampanie? întreabă ea, strecurându-se în separeu.

Are o piele foarte urâtă sub stratul gros de fond de ten și vorbește cu un accent sud-african pentru care el o complimentează.

— Ai o voce încântătoare! strigă Dexter ca să acopere muzica.

Ea pufnește și strâmbă din nas și se prezintă drept Barbara, într-un fel care sugerează că „Barbara” era primul nume care i-a venit la îndemână. Este slabă, are brațe osoase și sâni mici, la care el se uită fără să se ascundă, dar ea nu pare deranjată. Fizicul unei balerine.

— Ești balerină? întreabă el, iar ea pufnește și ridică din umeri.

Dexter s-a decis că o place cu adevărat pe Barbara.

— Deci ce te aduce pe aici? întreabă ea mecanic.

— E aniversarea mea! zice el.

— Felicitări! replică ea, turnându-și niște șampanie și ridicându-și paharul de plastic în aer.

— Nu mă întrebi ce aniversez? continuă el, deși probabil că vorbește foarte nedeslușit, căci fata îl pune să repete întrebarea de trei ori. Cel mai bine e să încerce abordarea directă. Soția mea a avut un accident exact cu un an în urmă, continuă el.

Barbara îi aruncă un zâmbet nervos și începe să se uite în jur, ca și cum ar regreta că s-a așezat aici. Face parte din munca ei să aibă de lucru cu bețivi, dar asta este de-a dreptul ciudat, să iasă în oraș ca să celebreze un accident, apoi să se smiorcăie incoerent și la nesfârșit în legătură cu un șofer care nu se uita pe unde mergea, un caz penal pe care ea nu-l poate înțelege și nici nu vrea să-și bată capul să-l înțeleagă.

— Vrei să dansez pentru tine? întreabă ea, numai ca să schimbe subiectul.

— Ce? Cade spre ea. Ce ai spus?

Respirația lui e urât mirositoare și, când vorbește, o stropește cu salivă.

— Te-am întrebat dacă vrei să-ți dansez, să te înveselesc puțin. Arăți de parcă ai avea nevoie să fii înveselit.

— Nu acum. Poa' mai târziu, zice el, plesnind-o cu palma pe genunchiul tare și inflexibil ca o balustradă.

Vorbește din nou, deloc firesc, un talmeș-balmeș de sentimentalisme fără legătură, remarci acre pe care le-a mai făcut și înainte - avea numai treizeci și opt de ani, încercam să avem un copil, șoferul a scăpat basma curată, mă întreb ce face nenorocitul în clipa asta, mi-a luat cea mai bună prietenă, sper că suferă, numai treizeci și opt de ani, unde-i dreptatea, și eu ce fac, ce pot să fac eu acum, Barbara, spune-mi ce pot să fac eu acum? Se oprește brusc.

Barbara stă cu capul plecat și se uită la mâinile pe care și le ține cuminte în poală de parcă se roagă, și pentru o clipă Dexter crede că a mișcat-o cu povestea lui pe această străină frumoasă, că a impresionat-o profund în vreun fel. Poate că se roagă pentru el, poate chiar plânge - a făcut-o pe biata fată să plângă, și simte o afecțiune profundă pentru această Barbara. Își pune mâna peste a ei recunoscător și își dă seama că ea trimite un SMS. În timp ce el vorbea despre Emma, ea ținea mobilul în poală și scria un SMS. Simte un val brusc de furie și de repulsie.

— Ce faci? întreabă el cu glas tremurat.

— Ce?

Dexter strigă acum:

— Am zis ce dracu' facil O plesnește sălbatic peste mâini, aruncându-i telefonul pe podea. Vorbeam cu tine! strigă el, dar acum și ea îi răspunde în același mod, făcându-l nebun, sărit de pe fix, apoi îi face semn bodyguardului.

E același tip imens cu bărbuță care fusese atât de prietenos la ușă, dar care acum își pune un braț puternic pe după umerii lui Dexter, pe celălalt pe după talie, și îl înalță ca pe un copil, ducându-l spre ieșire, în timp ce Dexter zbiară peste umărul lui „vacă proastă ce ești, nu înțelegi” și surprinde o ultimă imagine a Barbarei, cu degetele mijlocii de la ambele mâini ridicate,

împungând în sus, râzând de el. Ușa de la ieșirea din spate se deschide, și Dexter se trezește încă o dată în stradă.

— Cârdu! Mi-ați luat nenorocitul de card! strigă el, dar, ca toți ceilalți, bodyguardul doar râde de el și închide ușa.

Furios acum, Dexter se duce direct în stradă și își flutură brațele spre numeroasele taxiuri negre care se îndreaptă spre vest, dar niciunul nu vrea să oprească, văzându-l cum se clatină la marginea drumului. Dexter inspiră adânc, se retrage din nou pe trotuar, se sprijină de un zid și își verifică buzunarele. I-au dispărut portofelul și cheile, de la apartament și de la mașină. Cine i-a luat cheile și portofelul are acum și adresa lui de pe carnetul de șofer; va trebui să-și schimbe încuietorile de la ușă, iar Sylvie trebuie să vină pe la ora prânzului, să o aducă pe Jasmine. Dă cu piciorul în zid, își sprijină capul de cărămizi, își mai verifică o dată buzunarele și găsește în buzunarul de la pantaloni o bancnotă de douăzeci de lire, umedă de la propria urină. Douăzeci de lire sunt de ajuns ca să-l ducă în siguranță acasă. Poate să-și trezească vecinii, să găsească o cheie de rezervă, să doarmă până îi trece beția.

Dar douăzeci de lire sunt de ajuns și să-l ducă în oraș, și să-i mai rămână bani și pentru o băutură, două. Acasă sau uitare? Străduindu-se să stea drept și să pară treaz, ia un taxi și îi cere să se îndrepte spre Soho.

Dincolo de o ușă simplă, roșie, de pe o alee de lângă Berwick Street, găsește un bar ilegal, la subsol, unde obișnuia să meargă în ultimă instanță în urmă cu zece, cincisprezece ani. Este o încăpere murdară, fără ferestre, întunecată și plină de fum, unde oamenii beau din pahare de plastic sau din doze de Red Stripe. Se îndreaptă spre blatul de plastic care servește drept bar, sprijinindu-se de oameni, dar descoperă că nu mai are nici un ban, i-a dat tot șoferului de taxi și a pierdut restul. Va trebui să procedeze așa cum făcea întotdeauna când își pierdea toți banii, să înhațe cea mai apropiată băutură și să o dea pe gât. Se duce înapoi în sală, ignorând înjurăturile celor de care se lovește, apucă lacom ceea ce pare o cutie uitată de bere și golește resturile de băutură, apoi ia cu curaj o alta și se înghesuie într-un colț, transpirat, cu capul sprijinit de o boxă, cu ochii închiși, în timp ce băutura îi curge pe bărbie și pe cămașă. Brusc, o mână i se înfige în piept, împingându-l în perete, și cineva îl întreabă ce dracu' crede că face, șterpelind băuturile altora. Dexter deschide ochii. În fața lui e un bătrân cu ochii roșii, îndesat ca o țestoasă.

— De fapt, cred că o să îți dai seama că este a mea, zice Dexter și chicotește auzind cât de neconvingătoare sună minciuna.

Celălalt mârâie, dezgolindu-și dinții galbeni și arătându-și pumnul, și Dexter își dă seama ce vrea - vrea ca bărbatul să-l lovească.

— Ia-ți etichetele de pe mine, pizdă urâtă ce ești, mormăie el.

O mișcare neclară și un zgomot de pârâit, și se trezește întins pe podea, acoperindu-și fața cu mâinile, în timp ce bărbatul îl lovește cu piciorul în burtă și îl izbește cu călcâiul în spate. Dexter simte gustul mochetelor mizerabile în timp ce loviturile continuă; dintr-odată plutește, cu fața în jos, șase bărbați îl ridică de picioare și de brațe, ca la școală, când, de ziua lui, îl

aruncau în piscină, iar el chiuie și râde în timp ce este cărat pe hol, prin bucătăria unui restaurant și afară pe o alee, unde este azvârlit într-o grămadă de tomberoane de plastic. Încă răsând, Dexter se rostogolește pe pământul tare și murdar, simțindu-și sângele în gură, gustul metalic fierbinte, și se gândește, uite, asta ar fi vrut ea. Asta ar fi vrut ea.

15 iulie 2005

Salut, Dexter!

Sper că nu te superi că îți scriu. E ciudat, nu-i așa, să scriu o scrisoare în vremurile astea ale internetului! Dar mie mi se pare mai potrivit. Am vrut să mă așez și să fac ceva care să marcheze ziua, iar asta mi s-a părut cel mai bun lucru.

Ce mai faci? Cum o duci? Am schimbat doar câteva cuvinte la slujba memorială, dar nu am vrut să mă bag în sufletul tău, căci era evident cât de grea a fost ziua aceea pentru tine. Difil, nu? La fel ca tine, sigur că și eu m-am gândit la Emma toată ziua. Mă trezesc gândindu-mă mereu la ea, dar azi e deosebit de greu, și sunt convins că la fel e și pentru tine, însă am vrut să îți transmit câteva dintre gândurile mele, cât merită ele să fie luate în seamă (adică nu foarte mult!!!). Așadar, uite:

Când Emma m-a părăsit, cu mult timp în urmă, am crezut că viața mea s-a sfârșit, și așa a și fost vreme de vreo doi ani. Sincer să fiu, cred că am luat-o un pic razna. Dar apoi am cunoscut-o pe fata asta într-un bar unde lucram, și la prima întâlnire am dus-o să mă vadă într-un număr de stand-up comedy. După aceea, mi-a zis: „Te rog să nu mi-o iei în nume de rău „, dar că eram un comic deosebit de netalentat și că cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să renunț la asta și să fiu eu însumi. În clipa aceea, m-am îndrăgostit de ea, și acum suntem căsătoriți de patru ani și avem trei copii uimitori (unul pe an! Ha, ha!). Locuim în metropola aglomerată care este Taunton, ca să fim lângă părinții mei (adică avem babysitteri gratis!!!). Eu lucrez acum la o firmă de asigurări, la departamentul de relații cu clienții. Sunt sigur că asta pare cam plictisitor pentru tine, dar mă pricep la ceea ce fac și ne și distrăm pe cinste. Luând toate astea în calcul, sunt foarte fericit. Avem un băiat și două fete. Știu că și tu ai un copil. Te termină, nu-i așa?!!!

Dar de ce îți spun toate astea? Nu am fost vreodată amici prea buni, și probabil că nu-ți pasă prea tare de ceea ce fac. Bănuiesc că, dacă există vreun motiv pentru care să-ți scriu, atunci asta ar fi:

După ce Emma m-a părăsit, am crezut că sunt terminat, dar nu a fost așa, fiindcă am cunoscut-o pe Jacqui, soția mea. Acum, și tu ai pierdut-o pe Emma, numai că tu nu mai ai cum să o capeți înapoi, niciunul dintre noi nu poate, dar voiam să îți zic să nu te dai bătut. Emma te-a iubit mereu foarte, foarte mult. Mulți ani, lucrul asta mi-a provocat nespusă durere și gelozie. Obişnuiam să trag cu urechea când sunai tu și să vă privesc la petreceri, și ea mereu se lumina și strălucea în prezența ta într-un fel în care nu o făcea niciodată când era cu mine. Ca să fiu cinstit, amice, nu cred că o merita, dar, de fapt, cred că niciunul dintre noi nu o merita cu adevărat. Ea era cea mai deșteaptă, bună, amuzantă și loială persoană pe care am cunoscut-o, și faptul că ea nu mai e printre noi pur și simplu nu e corect.

După cum am zis, nu cred că ai meritat-o, dar știu, din cât am mai păstrat legătura cu ea, că toate s-au schimbat în cele din urmă. Erai un nenorocit, dar apoi nu ai mai fost așa, și știu că în anii când în sfârșit ați fost împreună ai făcut-o foarte, foarte fericită. Strălucea, nu-i așa? Pur și simplu strălucea de fericire, și aș vrea să-ți mulțumesc pentru asta și să spun că nu-ți port pică, amice, și să-ți doresc numai noroc pentru restul vieții.

Îmi pare rău dacă scrisoarea asta a devenit un pic cam lacrimogenă. Genul ăsta de comemorări sunt grele pentru toți, mai ales pentru tine și familia ei, dar urăsc data asta și o să urăsc mereu ziua asta de acum încolo, ori de câte ori o să vină. Sunt alături de tine cu gândul azi. Știu că ai o fetiță frumoasă și sper că o să-ți aducă alinare și bucurie.

Trebuie să închei acum. Fii fericit și fii cuminte, și vezi-ți de viață! Trăiește clipa și toate aiurelile. Cred că asta ar fi vrut Emma.

Numai bine (sau, exagerând un pic, cu dragoste, cred).

Ian Whitehead

— Dexter, mă auzi? Oh, Doamne, ce ai făcut? Mă auzi, Dex? Deschide ochii, te rog!

Când se trezește, Sylvie e acolo. Cumva a ajuns pe podeaua apartamentului său, înghesuit între canapea și masă, iar ea stă într-o poziție incomodă deasupra, încercând să-l tragă din spațiul acela îngust și să-l facă să stea în fund. Hainele lui sunt ude și lipicioase, și el își dă seama că a vomat în somn. Este îngrozit și rușinat, dar nu are putere să se miște, și Sylvie gâfâie și geme, ținându-l cu mâinile de subsuori.

— Ok, Sylvie, zice el, străduindu-se să îi fie de ajutor. Îmi pare rău. Am făcut-o iar de oaie.

— Nu-i nimic, totul o să fie bine, trebuie să dormi ca să-ți treacă, asta-i tot. Ok, nu plânge, Dexter. Ascultă-mă, da? Îngenunchează, cu mâinile pe fața lui acum, privindu-l cu o tandrețe pe care rar a văzut-o la ea pe vremea când erau căsătoriți. O să te curățăm și o să te punem în pat, ca să dormi. Bine?

Aruncând o privire dincolo de ea, Dexter vede o siluetă ezitând neliniștită în prag – fiica lui. Geme și îi vine din nou să vomite, atât de puternic este sentimentul de rușine.

Sylvie îi urmărește privirea.

— Jasmine, iubito, te rog, așteaptă în cealaltă cameră, bine? spune ea pe un ton cât mai liniștit posibil. Tați nu se simte bine. Jasmine nu se mișcă. Ți-am zis să te duci dincolo! rostește Sylvie, iar panica o face să ridice vocea.

Dexter vrea să spună ceva ca să o liniștească pe Jasmine, dar are gura umflată și lovită și nu pare să poată forma cuvintele, așa că se întinde la loc, înfrânt.

— Nu te mișca, rămâi exact unde ești, îi cere Sylvie, și pleacă din cameră, luând-o pe fiica lor cu ea.

Dexter închide ochii, rugându-se să treacă toate. Se aud voci în hol. Se dau telefoane.

Următorul lucru de care devine conștient este că se află pe bancheta din spate a unei mașini, ghemuit incomod sub un pled. Se înfășoară strâns în el – în ciuda zilei calde, pare să nu se poată opri din tremurat – și își dă

seama că este vechea pătură de picnic, care, împreună cu mirosul tapițeriei vișinii uzate a mașinii, îi amintește întotdeauna de ieșirile familiale. Cu oarecare greutate, își înalță capul ca să se uite pe geam. Sunt pe autostradă. La radio se aude Mozart. Vede ceafa tatălui său, părul argintiu tuns cu grijă, cu excepția smocurilor din urechi.

— Unde mergem?

— Te duc acasă. Dormi în continuare.

Tatăl lui îl răpise. Pentru o clipă, se gândește să protesteze: du-mă înapoi la Londra, sunt bine, nu sunt un copil. Dar pielea tapițeriei e caldă pe obrazul lui, nu are energia să se miște, darămite să se certe. Se cutremură încă o dată, își trage pătura până la bărbie și adoarme.

Îl trezește sunetul roților pe pietrișul de pe aleea casei mari, solide, din anii 1920.

— Hai în casă, spune tatăl lui, deschizându-i portiera ca un șofer. Să mâncăm o supă!

Și se îndreaptă spre casă, aruncând vesel cheile în aer în timp ce merge. Este evident că s-a decis să pretindă că nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun, și Dexter îi este recunoscător pentru asta. Cu umerii căzuți și nesigur pe picioare, iese din mașină, dă deoparte pătura pentru picnic și îl urmează înăuntru.

În baia mică de la parter își cercetează chipul în oglindă. Buza de jos îi e tăiată și umflată, și pe o parte a feței are o vânătaie cafenie-gălbuie. Încearcă să-și rotească umerii, dar îl doare spatele, mușchii îi sunt încordați și sfâșiați. Tresare de durere, apoi își cercetează limba, umflată și mușcată pe lateral, acoperită cu un mucegai cenușiu. Își trece vârful peste dinți. În zilele astea nu par niciodată curați, și își poate mirosi propria respirație reflectată de oglindă. Are un iz fecal, de parcă s-ar descompune ceva în interiorul lui. Pe nas și pe obraji are vinișoare sparte. Acum bea din nou cu un avânt renăscut, în fiecare noapte și de multe ori și ziua, și s-a îngrășat mult. Fața îi este umflată și buhăită, ochii, în permanență roșii și urduroși.

Își sprijină capul de oglindă și expiră. În anii în care era cu Emma, se întreba uneori într-o doară cum ar fi fost viața fără ea; nu într-un fel morbid, ci pragmatic, speculativ - nu așa fac toți iubii? Se întreba cum ar fi el fără ea? Acum are răspunsul în oglindă. Pierderea nu i-a conferit nici un fel de grandoare tragică, l-a făcut doar stupid și banal. Fără ea, nu are nici un merit, nici o valoare și nici un scop, e doar un bețiv ponosit, singur, de vârsta a doua, otrăvit de regrete și de rușine. O amintire nedorită îi răsare în minte apropo de acea dimineață când tatăl lui și fosta lui soție îl dezbracă și îl ajută să intre în cadă. Peste două săptămâni, va împlini patruzeci și unu de ani, și tatăl lui îl ajută la baie. De ce nu l-au dus la spital, ca să îi fie curățat stomacul? Ar fi avut mai multă demnitate astfel.

Îl aude pe tatăl lui vorbind în hol cu sora lui, strigând la telefon. Se așază pe marginea căzii. Nu trebuie să facă nici un efort ca să asculte conversația. De fapt, este imposibil să nu audă.

— I-a trezit pe vecini, încercând să-și dărâme ușa. I-au dat drumul înăuntru... Sylvie l-a găsit pe podea... Se pare că a băut cam mult, asta-i tot... E plin de tăieturi și de vânătăi...

N-am nici cea mai vagă idee. Oricum, l-am curățat. O să se simtă bine dimineată. Vrei să vii să-l saluți?

În baie, Dexter se roagă ca răspunsul să fie „nu”, dar este clar că nici sora lui nu are nici un chef.

— Corect, Cassie. Poate îi dai un telefon dimineata, bine?

Când e sigur că tatăl lui a plecat, Dexter iese în hol și se îndreaptă spre bucătărie. Bea apă caldă de la robinet dintr-o halbă prăfuită și se uită la grădina scaldată în soarele după-amiezii. Piscina este goală și acoperită cu o prelată albastră căzută, terenul de tenis e denivelat și plin de buruieni. Și bucătăria are un iz de mucegai, de parcă fermentează ceva pe undeva. Casa familială mare a fost închisă treptat, cameră cu cameră, astfel încât tatăl lui nu mai folosește acum decât bucătăria, livingul și dormitorul lui, dar chiar și așa este prea mult pentru el. Sora lui spune că uneori el doarme pe canapea. Îngrijorați, discutaseră cu el despre posibilitatea de a se muta, de a cumpăra ceva mai ușor de întreținut, un mic apartament în Oxford sau în Londra, dar tatăl lui nici nu vrea să audă de așa ceva. „Am de gând să mor în casa mea, dacă nu vă deranjează”, spune el, un argument prea emoțional ca să fie contrazis.

— Hei, te simți mai bine?

Tatăl lui se află în spatele lui.

— Puțin.

— Ce-i acolo? Face semn cu capul spre halba lui Dexter. Gin, nu?

— Doar apă.

— Mă bucur să aud asta. M-am gândit să mâneam supă în seara asta, având în vedere că e o ocazie specială. Crezi că reușești să mănânci o cutie de supă?

— Cred că da.

Tatăl lui ridică în aer două conserve.

— Mulligatawny sau Cream of Chicken?

Așa că cei doi bărbați se agită în bucătăria mare cu iz de mucegai, doi văduvi care fac mai multă mizerie decât este necesar pentru a încălzi două conserve de supă. De când trăiește singur, dieta tatălui său a revenit la cea a unui cercetaș ambițios: fasole la cuptor, cârnați, croquette de pește. Și-a făcut chiar și jeleu singur.

Telefonul din hol sună.

— Răspunde tu, bine? zice tatăl lui, ungând stângaci o felie de pâine. Dexter ezită.

— N-o să te muște, Dexter.

Se duce în hol și ridică receptorul. E Sylvie. Dexter se așază pe scări. Acum, fosta lui soție locuiește singură, căci relația cu Callum se consumase chiar înainte de Crăciun. Nefericirea lor comună și dorința de a o proteja pe Jasmine i-au apropiat în mod ciudat, și pentru prima oară de la căsătoria lor sunt aproape prieteni.

— Cum te simți?

— Ah, știi cum. Un pic stânjenit. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Îmi amintesc că tu și tata m-ați băgat în cadă.

Sylvie râde.

— N-a fost deloc stingherit de toată povestea. „Nu are nimic ce n-am mai văzut!”

Dexter zâmbește și se crispează în același timp.

— Jasmine e bine?

— Cred că da. E bine. O să fie bine. I-am spus că ai avut o intoxicație alimentară.

— O să mă revanșez față de ea. Repet, îmi pare rău.

— Se mai întâmplă. Numai să nu mai faci niciodată asta, bine?

Dexter scoate un sunet de genul „Nu, bine, mai vedem...” Se așterne tăcerea.

— Trebuie să închid, Sylvie. Se arde supa.

— Ne vedem sâmbătă seara, da?

— Da. Spune-i lui Jasmine că o iubesc. Și îmi pare rău.

O aude potrivit și receptorul la ureche.

— Te iubim, Dexter.

— Nu aveți nici un motiv pentru asta, murmură el, stânjenit.

— Nu, poate că nu. Dar tot te iubim.

După o clipă, Dexter așază receptorul în furcă și se duce alături de tatăl lui, în fața televizorului, și bea șocată cu lămâie diluată în proporții homeopatiche. Mănâncă supa folosind tăvi speciale pentru mâncatul în poală – o inovație recentă, pe care Dexter o consideră ușor deprimantă, poate fiindcă este genul de lucru pe care mama lui nu l-ar fi acceptat niciodată în casă. Supa este mai fierbinte ca smoala, și tăietura de pe buză îl înțeapă când soarbe, iar pâinea albă feliată pe care o cumpără de obicei tatăl lui este unsă neglijent cu unt, cu cocoloașe de culoarea chitului. Dar, în mod ciudat, este delicioasă, untul gros se topește în supa lipicioasă, și mănâncă în timp ce se uită la Easteneders, o altă pasiune recentă de-a tatălui său. Când rulează genericul, tatăl lui pune tava jos, apasă pe butonul „fără sonor” de pe telecomandă și se întoarce spre Dexter.

— Deci asta o să devină un festival anual, ce părere ai?

— Încă nu știu.

Trece un timp, și tatăl lui se întoarce spre televizorul mut.

— Îmi pare rău, spune Dexter.

— Pentru ce?

— Păi, că a trebuit să mă bagi în cadă și...

— Da, aș prefera să nu mai fac asta și altă dată, dacă nu te superi. Cu televizorul încă mut, începe să parcurgă canalele. Oricum, și tu o să o faci pentru mine destul de curând.

— Doamne, sper că nu, răspunde Dexter. Nu poate s-o facă soră-mea?

Tatăl lui zâmbește și îi aruncă o privire.

— Aș prefera să nu avem o discuție lacrimogenă. Ce zici?

— Și eu.

— Atunci să nu o facem. Hai doar să spunem că cel mai bun lucru pe care l-ai putea face este să-ți trăiești viața de parcă ea ar fi încă aici. Nu crezi că ăsta ar fi cel mai bun lucru?

— Nu știu dacă pot.

— Va trebui să încerci. Se întinde după telecomandă. Tu ce crezi că am făcut eu în ultimii zece ani? Tatăl lui găsește ce căuta la televizor și se afundă mai bine în fotoliu. Ah, The Bill. Așa mai merge.

Stau și se uită la televizor în lumina serii de vară, în camera plină de fotografii de familie, și, spre rușinea lui, Dexter își dă seama că iarăși plânge, foarte încet. Discret, își duce mâna la ochi, dar tatăl lui îl aude cum gâfâie și se uită la el.

— E totul în regulă?

— Scuză-mă.

— Nu e din cauza felului cum am gătit, nu?

Dexter râde și își trage nasul.

— Cred că mai sunt încă un pic beat.

— E în regulă, spune tatăl lui, întorcându-se spre televizor. La ora nouă e Silent Witness.

ARTHUR'S SEAT.

Vineri, 15 iulie 1988

Rankeillor Street, Edinburgh.

Dexter făcu un duș în baia sărăcăcioasă și plină de mucegai și își luă pe el cămașa de seara trecută, care mirosea a transpirație și a țigări. Își îmbrăcă apoi sacoul ca să nu se răspândească mirosul, după care puse niște pastă de dinți pe arătător și își frecă dinții.

Se duse în bucătărie, unde Emma Morley și Tilly Killick stăteau sub un poster soios, mare cât tot peretele, cu o imagine din Jules et Jim⁶¹ al lui Truffaut. Deasupra lor, Jean Moreau râdea, în timp ce ei mâncau un mic dejun încropit, care să le amețească foamea: pâine neagră prăjită unsă cu soia și un fel de müsli amestecat. Fiindcă era o ocazie specială, Emma spălase espressorul tip cană, genul care părea mereu mucegăit pe dinăuntru, și, după prima ceașcă de lichid negru și uleios, Dexter începu să se simtă ceva mai bine. Stătea tăcut, ascultând tachinarea amuzantă și ușor forțată dintre cele două colege de apartament, care își purtau ochelarii mari ca pe o medalie de onoare, și avea sentimentul vag că fusese luat ostatic de o trupă ambulată de teatru alternativ. Poate că totuși fusese o greșeală să rămână. Cu siguranță, fusese o greșeală să iasă din dormitor. Cum era de presupus că o s-o sărute pe Emma cu Tilly Killick de față, trâncănind la nesfârșit?

În ceea ce o privea, Emma găsea prezența lui Tilly din ce în ce mai enervantă. Nu putea fi deloc discretă? Stătea acolo cu bărbia în palmă, jucându-se cu părul și sugând lingurița. Emma făcuse greșeala de a folosi un gel de duș neîncercat înainte, cu aromă de căpșune, de la Body Shop, și era dureros de conștientă că mirosea ca un iaurt cu fructe. Simțea nevoia acută să se ducă să se spele, dar nu îndrăznea să-l lase pe Dexter singur cu Tilly, al

cărei capot se căsca pe deasupra celei mai bune lenjerii a ei, un body roșu cu model ecosez de la Knicherbox; uneori intențiile ei erau atât de evidente.

Ceea ce își dorea Emma cu adevărat era să se întoarcă în pat și să fie încă o dată doar parțial îmbrăcată, dar acum era prea târziu pentru asta și erau prea treji. Dornică să scape de acolo, se întrebă cu glas tare ce să facă în ziua aceea, prima zi din viața lor de adulți independenți.

— Să mergem la pub? sugeră Dexter nu foarte convins.

Emma gemu îngreșoșată.

— La Pierre Victoire pentru prânz? interveni Tilly.

— Nu avem bani.

— Atunci la film? propuse Dexter. Plătesc eu...

— Nu astăzi. E o zi minunată afară, ar trebui să ieșim din casă.

— OK, la plajă, în Nortk Berwich.

Emma nu era entuziasmată de idee. Însemna să poarte un costum de baie în fața lui, și nu era destul de puternică pentru genul acesta de agonie.

— Nu-s bună de nimic pe plajă.

— Atunci ce să facem?

— Să urcăm la Arthur's Seat? întrebă Tilly.

— Nu am făcut niciodată asta, răspuse Dexter pe un ton firesc.

Ambele fete îl priviră cu gura căscată.

— Nu ai urcat niciodată până la Arthur's Seat?

— Nu.

— Ești în Edinburgh de patru ani și niciodată nu ai...?

— Am fost ocupat!

— Să faci ce? întrebă Tilly.

— Să studieze antropologia, interveni Emma, și fetele chicotiră răutăcioase.

— Atunci trebuie să mergem! zise Tilly, și urmă o tăcere scurtă, în timp ce Emma îi aruncă din priviri un avertisment dur.

— Nu am încălțăminte potrivită, spuse Dexter.

— Nu e K2, e doar un deal mai mare.

— Nu pot să urc în pantofi de piele!

— O să te descurci, nu e greu.

— În costum?

— Da! Putem face un picnic!

Emma simțea cum începea să-i piară entuziasmul, dar Tilly spuse în cele din urmă:

— De fapt, voi doi ar trebui să mergeți fără mine. Eu am... ceva de făcut.

Emma își aruncă privirea spre ea, apucând să vadă cum îi face cu ochiul, și îi veni să se aplece și să o sărute.

— În regulă atunci. Să mergem! zise Dexter, înviorându-se și el, și un sfert de oră mai târziu ieșeau în dimineața cețoasă de iulie.

Piscul Salisbury se ridica deasupra lor la capătul Rankeillor Street.

— Chiar o să urcăm acolo?

— Și un copil poate să o facă. Crede-mă.

De la supermarketul de pe Nicolson Street făcură cumpărături pentru picnic, amândoi puțin stânjeniți de ritualul ciudat de familial al împărțirii unui coș de cumpărături, amândoi atenți la alegerile pe care le făceau: măslinile erau prea pretențioase?

Era caraghios să cumpere suc la cutie Irn Bru sau ostentativ să ia șampanie? Umplură rucsacul Emmei cu cumpărăturile – ale Emmei haioase, ale lui Dexter voit sofisticate apoi o luară înapoi spre Holyrood Park și începură să urce de la baza dealului înalt.

Dexter mergea mai în spate, transpirat în costum și în pantofii alunecoși, cu o țigară între buze și capul pulsându-i de la vinul roșu și de la cafeaua de dimineață. Era vag conștient că ar trebui să admire priveliștea splendidă; în schimb, privirea lui era ațintită asupra fundului Emmei în blugii de un albastru decolorat Le vi s 501, strânși în talie, deasupra ghetelor înalte și negre Converse All-Stars.

— Ești foarte sprintenă.

— Da, sunt ca o capră de munte. Acasă, făceam multe drumeții, când am trecut prin „faza Cathy”. Plecată prin mlaștinile sălbatice, bătute de vânt. „Nu pot trăi fără viața mea! Nu pot trăi fără sufletul meu!”

Ascultând doar pe jumătate, Dexter presupuse că Emma cita din ceva, dar atenția îi era distrasă de o fâșie întunecată de transpirație care i se forma între omoplați și de breteaua de la sutien zărită prin anchiorul tricoului alunecat într-o parte, îi veni în minte o altă imagine fugitivă a nopții trecute, în pat, dar ea își întoarse privirea spre el, de parcă l-ar fi avertizat să-și alunge astfel de gânduri.

— Cum te descurci, șerpașule Tenzing62?

— Sunt bine. Doar că aș fi vrut ca talpa pantofilor să nu fie atât de alunecoasă, asta-i tot.

Emma râdea.

— Ce-i așa de amuzant?

— Nu am văzut pe nimeni fumând și urcând pe munte în același timp.

— Și ce altceva aș putea să fac?

— Să admirî priveliștea!

— O priveliște e doar o priveliște.

— Asta a spus-o Shelley63 sau Wordsworth64?

Dexter oftă și se opri, cu mâinile pe genunchi.

— OK, bine. O să mă uit la priveliște.

Ridicând capul, văzu cartierele, turlele și crenelurile din Orașul Vechi sub silueta masivă și cenușie a Castelului, și dincolo de el, în ceața zilei calde, Firth of Forth. Dexter avea o politică general valabilă de a nu părea impresionat de nimic, dar era într-adevăr o priveliște spectaculoasă, o imagine pe care o recunoștea de pe vederi.

— Foarte drăguț, își permise să spună, și își continuă ascensiunea spre vârful, întrebându-se ce avea să se întâmple după ce ajungeau acolo.

A DOUA ANIVERSARE DESPACHETAREA.

Sâmbătă, 15 iulie 2006

North London.

La 18.15 trage obloanele metalice de la Belleville Café și încuie lacătul greu. În apropiere, Maddy îl așteaptă, iar el o ia de mână și se îndreaptă împreună spre cea mai apropiată stație de metrou.

În sfârșit, în cele din urmă se mutase, intrând de curând în posesia unei locuințe plăcute, dar lipsite de ostentație, cu trei dormitoare, în Gospel Oak Maddy locuiește în Stochwell, la ceva distanță, la celălalt capăt al Liniei de Nord, și uneori este logic să rămână la el. Dar nu în seara asta; nu mai existaseră momente melodramatice sau de rău augur, dar în seara asta vrea să petreacă un timp singur. Și-a propus să îndeplinească o sarcină în seara asta, și nu o poate face decât singur.

Își iau rămas-bun la intrarea în stația Tufnell Park. Maddy e puțin mai înaltă decât el, cu păr lung, negru și drept, și trebuie să se aplece puțin ca să-l sărute.

- Sună-mă mai târziu, dacă vrei.
- S-ar putea s-o fac.
- Iar dacă te răzgândești și vrei să vin pe la tine...
- O să fiu bine.
- În regulă atunci. Poate ne vedem mâine?
- Te sun eu.

Se sărută din nou de rămas-bun, un sărut scurt, dar plin de afecțiune, și el își continuă drumul coborând dealul spre noua lui casă.

Se întâlnește cu Maddy, managerul cafenelei, de două luni. Încă nu le-au spus nimic în mod oficial celorlalți angajați, dar bănuiesc că probabil știe toată lumea. Nu a fost vorba despre o poveste de dragoste pasională, ci mai degrabă despre o acceptare gradată de-a lungul ultimului an a unei situații inevitabile. Pentru Dexter, totul fusese puțin cam prea practic și banal, și în sinea lui se simte un pic stingherit de tranziția pe care a făcut-o Maddy de la confidentă la iubită; faptul că relația își avea originea într-o asemenea tristețe arunca o umbră asupra ei.

Dar este adevărat că se înțeleg foarte bine, toată lumea spune asta, și Maddy este bună, sensibilă și atrăgătoare, înaltă și subțire, și puțin stângace. Are ambiția de a deveni pictoriță, și Dexter crede că are talent; în cafenea sunt expuse mici pânze care se vând din când în când. De asemenea, este cu zece ani mai tânără ca el - și-o imaginează pe Emma dându-și ochii peste cap auzind asta - dar este isteață și chibzuită, și a avut și ea porția de nefericire: un divorț timpuriu, diferite relații nefericite. Este tăcută, retrasă, gânditoare și are un aer de melancolie care lui i se potrivește în momentul de față. Este, de asemenea, plină de compasiune și extrem de loială; Maddy a fost cea care a salvat afacerea în vremea când el risipea profiturile pe băutură și nu mai trecea pe la cafenea, iar Dexter îi este recunoscător pentru asta. Jasmine o place. Se înțeleg destul de bine, cel puțin în prezent.

Este o seară plăcută de sâmbătă, și Dexter merge pe jos spre casă, străbătând străzi lăturalnice rezidențiale până la apartament, constituit din demisolul și din parterul unui bloc din cărămidă roșie, nu departe de Hampstead Heath. Înăuntru mai persistă mirosul și tapetul cuplului de bătrâni care a locuit înainte acolo, iar el și-a despachetat doar câteva cutii,

televizorul, și DVD-ul și combina stereo. Este un loc cam demodat, cel puțin în momentul de față, cu lambriuri decorative, o baie îngrozitoare și multe alte cămăruțe, dar Sylvie insistă că are un mare potențial, după ce o să dărâme pereții și o să rașcheteze podelele. Este mult spațiu pentru Jasmine când vine să stea la el, și există și o grădină. O grădină. O vreme glumise spunând că o s-o paveze, dar acum s-a decis să învețe să grădinărească și și-a și cumpărat o carte pe tema asta. Undeva adânc în minte i-a răsărit ideea unui șopron. Cât de curând, vor apărea în viața lui jocul de golf și pijamalele.

Intrând în casă, trece de cutiile cu care e înțesat holul, se duce și face un duș, apoi merge în bucătărie și comandă telefonic niște mâncare thailandeză. Se așază pe canapeaua din living și începe să compileze în minte o listă cu lucrurile pe care trebuie să le facă înainte să-și poată începe sarcina.

Pentru un cerc restrâns și variat de oameni, 15 iulie a căpătat o încărcătură melancolică, așa că trebuie să dea câteva telefoane, începe cu Sue și Jim, părinții Emmei din Leeds. Conversația este plăcută și destul de directă, iar el le povestește despre afacere, cum se descurcă Jasmine la școală, repetând subiectele de două ori, și pentru mamă, și pentru tată.

— Cam astea sunt toate noutățile, îi spune el lui Sue. Voiam doar să vă spun că mă gândesc la voi astăzi și sper că sunteți bine.

— Și noi, Dexter. Ai grijă de tine, da? zice ea, cu vocea un pic nesigură, apoi închide.

Dexter continuă lista, vorbind cu sora lui, cu tatăl lui, cu fosta soție, cu fiica. Conversațiile sunt scurte, voit vesele, și nu se pomenește nimic despre semnificația zilei, dar subtextul este mereu același: „Sunt bine”. O sună apoi pe Tilly Killick, dar ea e excesiv de sentimentală și de emoțională: „Dar cum te simți cu adevărat, iubitele? Vreau să zic, cu adevărat? Ești singur? Ești bine singur? Vrei să trecem pe la tine?” Iritat, o asigură că totul e bine și termină discuția cât de repede și de politicos poate, îl sună pe Ian Whitehead în Taunton, dar acesta trebuie să culce copiii, micii drăcușori, și nu e un moment potrivit. Ian îi promite că o să-l sune înapoi în timpul săptămânii, și poate chiar o să vină să-i facă o vizită la un moment dat, iar Dexter răspunde că e o idee grozavă, știind cu siguranță că asta nu o să se întâmple niciodată. În toate aceste conversații există un sentiment general că tot ce era mai rău a trecut. Probabil că Dexter nu va mai vorbi niciodată cu Ian Whitehead, și asta nu reprezintă nici o problemă, pentru niciunul dintre ei.

la cina în fața televizorului, trecând de pe un canal pe altul și bând doar berea care venise gratuit cu comanda de mâncare. Dar e ceva trist să mănânci singur, ghemuit pe canapeaua din casa asta străină, și pentru prima dată se simte cuprins de un val de disperare și de singurătate. Durerea pare acum ca mersul pe un râu înghețat – de cele mai multe ori, se simte destul de sigur, dar există mereu pericolul de a se cufunda. Acum aude gheața crăpându-se sub el, iar senzația e atât de intensă și de înfricoșătoare, încât trebuie să se ridice, să-și ascundă fața în mâini și să-și recapete suflul. Expiră încet printre degete, apoi aleargă în bucătărie, aruncă farfuriile murdare zăgănind în chiuvetă și își găsește telefonul.

- Ce s-a întâmplat? Întreabă Maddy cu îngrijorare.
- Doar un mic atac de panică, asta-i tot.
- Ești sigur că nu vrei să vin la tine?
- Acum sunt bine.
- Pot să iau un taxi. Pot să ajung la tine în...
- Nu, serios. Prefer să fiu singur.

Descoperă că sunetul glasului ei este suficient ca să-l calmeze și o asigură încă o dată că totul e bine, apoi își urează noapte bună. Când e sigur că nu mai există nici un motiv să-l sune cineva, închide telefonul, trage jaluzelele, se duce sus și se pregătește să înceapă.

În dormitorul de oaspeți nu există altceva decât o saltea, un geamantan deschis și șapte sau opt cutii de carton, dintre care două sunt marcate cu „Emma 1” și „Emma 2” chiar cu scrisul Emmei, cu un marker negru gros. În cutii se află ultimele lucruri care i-au aparținut, strânse din apartamentul lui: carnete, scrisori, albume de fotografii. El le duce jos în living și își petrece seara scoțându-le din cutii, sortând nimicurile fără importanță – extrase bancare vechi, chitanțe, meniuri vechi cu mâncare pentru acasă, pe care le bagă într-o pungă neagră de gunoi – de lucrurile pe care le va trimite părinților ei și de cele pe care vrea să le păstreze pentru sine.

Procesul durează ceva timp, dar este efectuat fără lacrimi, într-un mod pragmatic, iar el se oprește numai ocazional, când descoperă ceva care îi aduce în minte o amintire deosebită. Evită să citească jurnalele și carnetele care conțin frânturi de piese și poezii din tinerețe. I se pare incorect – și-o imaginează pe Emma strâmbându-se peste umărul lui sau încercând să i le smulgă din mână; în schimb, se concentrează asupra scrisorilor și asupra fotografiilor.

După modul cum au fost împachetate, Dexter le parcurge în ordine cronologică inversă, săpând prin straturi, începând cu anii petrecuți împreună ca un cuplu, înapoi spre anii '90 și, în cele din urmă, la fundul cutiei nr. 2, ajungând la anii '80. Mai întâi dă peste copertele romanelor cu Julie Criscoll, corespondența cu editorul ei Marsha, inclusiv o poză cu faimosul Jean-Pierre Dusollier, oacheș și foarte frumos, cea care a mai scăpat. Într-un plic cu bilete de metrou, meniuri împăturite, un contract de închiriere în franceză, dă peste ceva atât de surprinzător și de tulburător, că aproape îi scăpă din mână.

Este o poză polaroid, făcută la Paris în acea vară, cu Emma întinsă goală pe pat, cu picioarele încrucișate la glezne și brațele întinse languros deasupra capului. Poza fusese făcută într-o seară în care erau amețiți și făcuseră dragoste, după ce se uitaseră la Titanic în franceză la un televizor alb-negru, și, chiar dacă Dexter considerase că era o poză frumoasă, Emma i-o smulsese din mână și insistase că o s-o distrugă. Faptul că o păstrase și o ascunsese ar trebui să-i facă plăcere, sugerând că și Emmei îi plăcuse poza mai mult decât lăsase să se înțeleagă. Dar, în același timp, îl face, încă o dată și dureros, conștient de absența ei, și îi trebuie o clipă ca să-și recapete respirația. Pune fotografia înapoi în plic și stă liniștit un moment să-și revină, în timp ce gheața se crapă sub el.

Continuă. Din anii '90 găsește o varietate de anunțuri de nașteri, invitații la nuntă și comenzi pentru diverse servicii, o felicitare supradimensionată de rămas-bun de la cadrele și elevii școlii gimnaziale Cromwell Road și, înghesuite în același plic, o serie de scrisori de la cineva pe nume Phil, care sunt atât de imploratoare și cu nuanțe sexuale atât de pronunțate, că Dexter le împătorește rapid și le bagă înapoi în plic. Sunt fluturași de reclamă de la serile de improvizație de stand-up comedy ale lui Ian și niște documente plicticoase de la avocați referitoare la cumpărarea apartamentului din E17. Găsește o selecție de vederi prostești pe care i le trimisese el din călătoriile făcute în anii '90 - „Amsterdam e NEBUNIE”, „Dublin e BETON”, își amintește și de scrisorile pe care le primea drept răspuns, mici pachetele minunate de hârtie albastră-deschis, trimise par avion, pe care le recitește uneori, și se simte stânjenit încă o dată de cât de ageamiu era la douăzeci și patru de ani; „Veneția e COMPLET INUNDATĂ”. Există și o copie a programului de la „Crudul cargo - o piesă pentru tineri de Emma Morley și Gary Cheadlc”, apoi eseuri vechi, dizertații despre „Femeile lui Doime” și „Eliot și fascismul”, un teanc de imagini tip vedere ale căminelor studentești, toate având o mică găurică de la boldul cu care fuseseră înfipite în aviziere. Descoperă și un tub de carton, și, în el, strâns înfășurată, diploma Emmei de absolvire, neatinsă, își imaginează el, de aproape douăzeci de ani. Verifică asta uitându-se la dată - 14 iulie 1988. Cu o zi urmă s-au împlinit nouăsprezece ani.

Într-o mapă de hârtie ruptă, cu sigla Supersnaps, găsește fotografiile de la ceremonia de absolvire și le parcurge fără vreun sentiment de nostalgie prea profund. Fiindcă Emma făcuse pozele, ea nu prea apare în ele, iar el a uitat oricum multe dintre celelalte chipuri. În acele vremuri, ea avea alt anturaj decât el. Descoperă că Tilly Killick are puterea să-l enerveze chiar și dintr-o poză făcută cu nouăsprezece ani în urmă, iar un instantaneu cu Callum O'Neill, slab și mulțumit de sine, este rapid rupt în două și aruncat adânc în punga de gunoi.

Dar, la un moment dat, Emma trebuie să-i fi dat aparatul foto lui Tilly, fiindcă în sfârșit sunt câteva poze în care apare și ea, adoptând o înfățișare eroică, în tocă și cu pelerină, cu ochelarii cocoțați pedant pe vârful nasului. El zâmbește, apoi scoate un geamăt de rușine amuzată când găsește o poză de-a lui.

Are o atitudine caraghioasă, de model masculin, sugându-și obraji și țuguindu-și buzele, în timp ce Emma stă cu un braț pe după gâtul lui, cu fața apropiată, cu ochii mari și o mână dusă la piept, de parcă ar fi fost fascinată de el. După ce fusesse făcută poza, se duseseră la petrecerea de absolvire, la pub și apoi la petrecerea din acea casă. Nu-și amintește cine locuia acolo, numai că locuința era înțesată de oameni și practic distrusă, petrecăreții revărsându-se pe stradă și în grădina din spate. Găsiseră un loc pe o canapea din living și rămăseseră înțepenți acolo toată seara. Acolo o sărutase pentru prima dată. Cercetează încă o dată poza de la absolvire, cu Emma în spatele ramelor negre și groase, cu părul vopsit roșu și cu o tunsoare nereușită, un

pic mai durdulie la față decât cum și-o amintește acum, cu un zâmbet larg pe chip și obraji lipiți de ai lui. Pune fotografia deoparte și se uită la următoarea.

E dimineața de după. Stau împreună pe o coastă de munte, Emma îmbrăcată cu blugii Le vi s 501 strânși în talie și încălțată cu ghetetele Converse All-Stars, Dexter puțin mai departe, în cămașa albă și costumul negru pe care îl purtase cu o zi înainte.

Piscul de la Arthur's Seat fusese o dezamăgire, plin de turiști și de alți absolvenți, toți cu fețe palide și lipsiți de vlagă după petrecerile din noaptea anterioară. Dex și Em salutaseră rușinați cu o mișcare din mână câteva cunoștințe, dar încercaseră să păstreze distanța, dornici să evite bârfele, chiar și atunci când era prea târziu.

Se plimbaseră leneș de-a lungul platoului ruginiu și denivelat, admirând priveliștea din toate unghiurile. Stând lângă coloana de piatră care marca piscul, făcuseră remarcile obligatorii în asemenea situații: cât de mult urcaseră și cum se vedea casa lor de acolo. Coloana fusese mângălită cu grafitti: glume intime, „DG a fost aici”, „Scoția pentru totdeauna”, „Jos Thatcher”.

— Ar trebui să ne scriem și noi inițialele, sugeră Dexter, deloc convins.

— Ce, „Dex 4 Em”?

— 4 Ever.

Emma pufni cu îndoială și cercetă cel mai șocant desen cu grafitti, un penis uriaș făcut cu cerneală permanentă verde.

— Imaginează-ți să urci până aici ca să desenezi asta. Crezi că și-a adus cu el instrumentul de scris? „E o priveliște minunată, dar ceea ce îi lipsește cu adevărat acestui loc este un penis uriaș și testiculele aferente.”

Dexter râse mecanic, dar încă o dată începea să se strecoare stânjeneala; acum, că se aflau aici, simțeau că era o greșeală, și amândoi începură să se întrebe dacă n-ar trebui să sară peste picnic și pur și simplu să coboare și să se ducă fiecare la casa lui. Dar niciunul nu era pregătit să facă o asemenea sugestie, așa că găsiră o mică vale în apropiere de vârf, unde stâncile păreau să ofere un fel de mobilier natural; se așezară acolo și desfăcură rucsacul.

Dexter scoase dopul șampaniei, care era caldă acum și se revărsă înspumată și jalnică peste mâna lui în iarbă. Sorbiră cu rândul din sticlă, dar nu simțeau că sărbătoreau ceva, și, după o scurtă pauză, Emma apelă din nou la observațiile despre priveliște.

— Foarte frumos.

— Hmm.

— Nici urmă de ploaie!

— Hmm?

— De ziua Sfântului Swithin, cum ai zis tu. „De Sîn' Swithin dacă plouă...”

— Absolut. Nici urmă de ploaie.

Vremea; vorba despre starea vremii. Stânjenită de propria banalitate, tăcu înainte să încerce o abordare mai directă.

— Deci cum te simți, Dex?

— Un pic obosit.

— Nu, mă refer în legătură cu noaptea trecută. Noi doi.

El îi aruncă o privire și se întrebă ce era de presupus să spună, îi era teamă de o confruntare fără o cale imediată de scăpare, în afară de a se arunca de pe munte.

— Mă simt bine. Dar tu? Tu ce părere ai de noaptea trecută?

— E în regulă. Un pic stânjenită, cred, de discuțiile alea despre viitor. Schimbarea lumii și toate cele. Par cam sentimentale în lumina crudă a zilei. Oricum, trebuie să fi părut sentimentală, mai ales în fața cuiva care nu are principii și idealuri...

— Hei, am idealuri!

— Să te culci cu două femei odată nu este un ideal.

— Asta o spui tu...

Emma scoase un sunet dezaprobator.

— Uneori poți fi de-a dreptul sordid, știi?

— Nu mă pot abține.

— Ar fi bine să încerci. Apucă o mână de buruieni și le aruncă fără vlagă spre el. Ești mult mai drăguț când o faci. Oricum, ideea e că nu am vrut să par așa de plicticoasă.

— Nu ai părut. A fost interesant. Și, cum am zis, m-am simțit foarte bine. Păcat că sincronizarea nu e mai bună.

Îi aruncă un mic zâmbet consolator enervant, iar ea strâmbă din nas a iritare.

— Ce, vrei să zici că în alte condiții am fi devenit prieteni?

— Nu știu. Cine știe?

El întinse mâna către ea, și Emma o privi o clipă cu dezgust, apoi oftă și o luă resemnată, și rămaseră acolo, cu mâinile unite inutil, simțindu-se aiurea, până când le obosiră brațele și își dădură drumul. Cea mai bună soluție, se decisese Dexter, era să pretindă că dormea până când venea momentul să plece și, cu asta în minte, își scoase sacoul, îl împăturii pe post de pernă și își închise ochii cu fața la soare. Îl durea tot corpul, alcoolul îi pulsa în cap și începuse să alunece în inconștiență, când Emma spuse:

— Pot să zic ceva? Ca să te liniștesc?

Amețit, Dexter deschise ochii. Ea stătea cu genunchii la piept, cu brațele în jurul picioarelor și bărbia pe genunchi.

— Spune!

Emma inspiră, de parcă își aduna gândurile, apoi vorbi:

— Nu vreau să crezi că mă deranjează sau ceva. Adică, tot ce s-a întâmplat noaptea trecută știu că a fost doar din cauză că erai beat...

— Emma...

— Lasă-mă să termin, da? Dar, oricum, m-am simțit bine. Până acum nu am făcut prea multe... lucruri de genul ăsta, nu ca tine, nu am făcut un studiu din asta, dar a fost plăcut. Cred că ești drăguț, Dexter, când vrei să fii. Și poate că e o sincronizare proastă sau ce-o fi, dar cred că ar trebui să te duci în China sau în India, sau oriunde ai de gând, ca să te regăsești, iar eu o să-mi continui viața destul de fericită aici. Nu vreau să vin cu tine, nu vreau

vederi săptămânale, nu vreau nici măcar un număr de telefon. Nu vreau nici să mă mărit cu tine și să avem copii, nici măcar o altă aventură. Am petrecut o noapte cu adevărat plăcută împreună, asta-i tot. O să mi-o amintesc mereu. Și, dacă la un moment dat în viitor o să ne întâlnim întâmplător la vreo petrecere sau ceva, atunci nu e nici o problemă. Vom vorbi ca niște amici. Nu ne vom simți penibil fiindcă ți-ai băgat mâna pe sub bluza mea și nu va exista stânjeneală între noi, și vom fi, cum se zice, „cool” în legătură cu asta, nu? Amândoi. Vom fi doar... prieteni. De acord?

— Bine. De acord.

— OK, am stabilit deci. Acum... Se întinse după rucsac și scotoci înăuntru, scoțând un aparat foto Pentax SLR vechi.

— Ce faci?

— Ce ți se pare că fac? Fac o poză. Ceva care să-mi amintească de tine.

— Arăt groaznic, zise el, deja aranjându-și părul.

— Nu mă lua cu de-astea, îți place s-o faci...

Își aprinse o țigară pe post de recuzită.

— Pentru ce-ți trebuie poza?

— Pentru vremurile când vei fi celebru. Puse aparatul foto pe un bolovan și încadră imaginea prin vizor. Vreau să pot să le spun copiilor mei: „îl vedeți pe bărbatul de aici, odată și-a băgat mâna pe sub rochia lui mami într-o cameră plină de oameni”.

— Tu ai început!

— Nu, tu ai început, amice!

Fixă temporizatorul, își aranjă părul cu vârful degetelor, în timp ce Dexter își puse țigara într-un colț al gurii, apoi în celălalt.

— Gata, treizeci de secunde.

Dexter adoptă o postură mai rafinată.

— Ce zicem? „Păsărică”?

— Nu „păsărică”. Hai să zicem „aventură de-o noapte”! Emma apăsă pe buton, și cronometru! Începu să bâzâie. Sau „promiscuu”! Se cățără peste stânci.

— Sau corbi care trec prin noapte.

— Nu corbii trec prin noapte. Corăbii.65

— Și corbii ce fac?

— Nu-și scot ochii unii altora.

— Ce-are dacă zicem pur și simplu „păsărică”?

— Hai să nu zicem nimic. Doar să zâmbim, să arătăm firesc. Tineri și plini de idealuri mărețe și de speranțe sau ceva. Gata?

— Gata.

— Bine atunci, zâmbește și...

A TREIA ANIVERSARE ULTIMA VARĂ.

Duminică, 15 iulie 2007

Edinburgh

— Țâr-țâr, țâr-țâr.

Îl trezește degetul arătător al fiicei sale apăsând pe nasul lui, de parcă ar fi o sonerie.

— Țâr-țâr, țâr-țâr. Cine e la ușă? Jasmine e la ușă!
— Ce faci, Jas?
— Te trezesc. Țâr-țâr. Acum, degetul ei mare îi apasă ochiul, ridicându-i pleoapa. Trezește-te, somnorosule!
— Ce oră este?
— Ora de trezire!
Lângă el, în patul de hotel, Maddy se întinde după ceas.
— Șase și jumătate, geme ea în pernă, și Jasmine râde răutăcioasă.
Dexter deschide ambii ochi și îi vede fața pe pernă lângă el, cu nasul la câțiva centimetri de al lui.
— Nu ai niște cărți să citești sau păpuși să te joci, sau ceva?
— Nu.
— Du-te și colorează ceva, bine?
— Mi-e foame. Putem să sunăm la room-service? La ce oră se deschide la piscină?

Hotelul Edinburgh este mare, tradițional și luxos, cu lambriuri de stejar și băi de porțelan. Părinții lui au stat odată aici, și este puțin mai demodat și mai scump decât i-ar fi plăcut lui, dar și-a zis că, dacă tot făceau asta, măcar s-o facă în stil mare. Stau acolo două nopți - Dexter, Maddy și Jasmine - înainte să închirieze o mașină și să meargă la cabana de vacanță de lângă Loch Lomond. Glasgow e mai aproape, desigur, dar Dexter n-a mai fost în Edinburgh de cincisprezece ani, de la acel weekend de dezmăț când el prezentase o emisiune TV de la Festival. Toate par să se fi petrecut cu multă vreme în urmă, în altă viață. Astăzi este stăpânit de o idee părintească - să-i arate fiicei lui orașul. Conștientă de semnificația datei, Maddy s-a decis să îi lase singuri.

— Ești sigură că nu te superi? o întreabă el în intimitatea băii.
— Sigur că nu. O să merg la galeria de artă, să văd expoziția.
— Vreau doar să-i arăt niște locuri. O călătorie pe Aleea Amintirilor. Nu are sens să suferi și tu.

— Cum am zis, nu mă deranjează.
El o privește cu atenție.
— Și nu crezi că sunt nebun?
Ea îi aruncă un zâmbet slab.
— Nu, nu cred că ești nebun.
— Nu crezi că sunt macabru sau ciudat?
— Deloc.

Dacă o deranjează, cu siguranță nu o arată. El o sărută ușor pe obraz.
— Trebuie să faci ceea ce simți, spune ea.
Idea că s-ar putea să plouă vreme de patruzeci de zile consecutiv păruse odată foarte improbabilă, dar nu și anul ăsta. În toată țara plouă cu găleata de săptămâni, orașe întregi dispar sub torente și vara pare atât de ieșită din comun, că ar putea fi considerată un anotimp cu totul nou. Anotimpul musonului.

Ies în stradă, ziua este încă luminoasă, cu nori înalți, uscată cel puțin pe moment. Fac planuri să se întâlnească la prânz cu Maddy, și fiecare o ia pe

drumul lui. Hotelul este în Orașul Vechi, chiar lângă Royal Mile66, și Dexter o duce pe Jasmine în turul standard, pe alei și scări secrete, până ajung în Nicolson Street, îndreptându-se spre sud, departe de centrul orașului. Își amintește că strada este de obicei plină de agitație și cețoasă de la gazele de eșapament, dar într-o dimineață de duminică este liniștită și oarecum tristă, iar Jasmine începe să-și piardă răbdarea și să se plictisească, acum că nu mai sunt pe traseul turistic. Dexter continuă să meargă, simțind cum mâna îi devine grea în mâna lui. A găsit vechea adresă pe o scrisoare și curând zărește un indicator. Rankeillor Street. O iau pe drumul rezidențial liniștit.

— Unde mergem?

— Caut un loc. La numărul 17.

Au ajuns. Dexter se uită la fereastra de la etajul trei, cu draperiile trase, simplu și banal.

— Vezi apartamentul de acolo? Acolo a stat Emma când eram amândoi la universitate. De fapt, așa ne-am întâlnit. Jasmine ridică ascultătoare privirea, dar nu există nimic remarcabil, care să scoată în evidență clădirea dintre cele din jur, și Dexter începe să se îndoiască de înțelepciunea acestei expediții. Este plină de îngăduință, morbidă și sentimentală; ce se aștepta să găsească? Nu e nimic acolo de care să-și amintească, iar plăcerea pe care i-o dă nostalgia este vagă și inutilă. Pentru o clipă, se gândește să abandoneze turul, să-i telefoneze lui Maddy și să aranjeze să se întâlnească mai devreme, dar Jasmine arată spre capătul străzii, la povârnișul de granit care se înalță lipsit de grație deasupra orașului.

— Ce e acolo?

— Piscul Salisbury. Duce la Arthur's Seat.

— Sunt oameni acolo!

— Se poate ajunge sus. Nu e greu. Ce părere ai? Să încercăm? Crezi că poți s-o faci?

Se îndreaptă spre Holyrood Park. E deprimat, dar fiica lui de șapte ani și jumătate urcă poteca de munte cu mai multă energie decât tatăl ei, oprindu-se doar din când în când, ca să se întoarcă și să râdă la Dexter, cum găfâie și transpiră în urma ei.

— Asta din cauză că pantofii mei alunecă, protestează el și continuă să urce, părăsind poteca principală și cățărându-se pe stânci înainte să se poticnească în sfârșit pe platoul ruginiu și denivelat. Acolo găsesc stâlpul de piatră care marchează cel mai înalt punct, și el cercetează inscripțiile și mângăliturile, sperând cumva să vadă și inițialele lui acolo: „Jos fascismul”, „Alex M 5.05.07”, „Fiona 4ever”.

Ca să distragă atenția lui Jasmine de la inscripțiile mai obscene, o ridică și o așază pe coloană, ținând-o cu un braț pe după mijloc, în timp ce îi arată obiectivele, și ea își bălăngăne picioarele.

— Acolo e castelul, lângă hotel. Acolo e gara. Dincolo e Firth of Forth, care duce la Marea Nordului. Norvegia e în direcția aia undeva. Leith, adică Orașul Nou, unde am locuit. Acum douăzeci de ani, Jas. Secolul trecut. Și acolo, unde e turnul, se află Carlton Hill. Am putea să urcăm și acolo, dacă vrei, după-amiază.

— Nu ești prea obosit? îl întreabă ea malițioasă.

— Eu? Glumești! Sunt un atlet înnăscut.

Jasmine îi imită gâfâitul, cu un pumn dus la piept.

— Actriță ce ești!

O ridică de pe stâlp, ținând-o de subsuori, și se preface că o aruncă de pe munte înainte să o răsucească sub braț, iar ea țipă și râde.

Merg puțin mai departe de vârf și găsesc o mică depresiune de unde se vede orașul. Dexter se întinde cu mâinile sub cap, în timp ce Jasmine se așază alături de el și mănâncă chipsuri cu sare și oțet și bea suc din cutie, foarte concentrată. Dexter simte soarele cald pe față, dar trezirea prea matinală începe să-și spună cuvântul și în câteva minute îl cuprinde somnul.

— Și Emma a venit aici? întreabă Jasmine.

Dexter deschide ochii și se ridică pe coate.

— Da. Am venit împreună. Am o poză cu noi doi acasă, o să ți-o arăt.

De pe vremea când tati era slab.

Jasmine își umflă obrazii la el, apoi începe să-și lângă concentrată sarea de pe degete.

— Îți e dor de ea?

— De cine? De Emma? Desigur. A fost cea mai bună prietenă a mea. Îi dă un cot. De ce, ție ți-e?

Jasmine se încruntă preocupată.

— Cred că da. Aveam numai patru ani, nu mi-o amintesc atât de bine, numai când mă uit la poze. Îmi amintesc nunta. Dar era drăguță, nu?

— Foarte drăguță.

— Și acum cine e cea mai bună prietenă a ta?

Dexter își pune o mână pe ceafa fiicei lui, cu degetul mare în adâncitura de acolo.

— Tu, evident. Dar cine e cea mai bună prietenă a ta?

— Cred că Phoebe, probabil, răspunde ea, apoi suge prin pai din cutia goală de suc, scoțând un bolborosit necivilizat.

— Astea nu-s bune maniere, să știi, zice el, iar ea râde ținând paiul prins între dinții mici și albi. Vino-ncoace, mormăie el, apucând-o și trăgând-o pe spate către el. Ea se întinde pe brațul tatălui ei, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Rămâne nemișcată, și Dexter închide încă o dată ochii, simțind pe pleoape căldura soarelui de la mijlocul dimineții.

— Ce zi frumoasă, murmură el. Nu plouă azi, nu încă, și încă o dată somnul începe să-l cuprindă încet.

Simte mirosul șamponului din părul lui Jasmine, îi simte respirația pe gât, sare și oțet, lentă și regulată, și începe să picotească.

Totul durează poate două minute, până când cotul ei osos îl împunge în piept.

— Tati? M-am plictisit. Putem merge, te rog?

Emma și Dexter își petrecură restul după-amiezii pe deal, râzând și vorbind, împărțându-și diverse lucruri despre ei: cu ce se ocupă părinții lor, câți frați sau surori au, spunându-și anecdotele favorite. În mijlocul după-

amiezii, ca și cum s-ar fi înțeles, amândoi adormiră, întinși cuminți unul lângă altul, până la ora cinci, când Dexter se trezi tresărind; adunară împreună sticlele goale și resturile picnicului și începură să coboare amețiți dealul, îndreptându-se spre oraș și spre casă.

În timp ce se apropiau de ieșirea din parc, Emma începu să conștientizeze că în curând aveau să-și ia rămas-bun și că era foarte probabil să nu se mai revadă niciodată. Presupunea că urmau să mai fie petreceri, dar se învâртеau în cercuri diferite, și, în plus, el urma să plece curând în călătorie. Chiar dacă aveau să se mai vadă, urma să fie ceva fugitiv și formal, și el avea să uite curând tot ce se întâmplase în micuța încăpere închiriată, în orele mici ale dimineții. Coborând cu pași grei dealul, Emma începu să simtă cum o cuprindeau regretele și își dădu seama că nu voia ca el să plece. O a doua noapte. Voia cel puțin încă o noapte, ca să poată termina ce începuseră. Cum putea să spună asta? Nu putea, evident. Timidă ca de obicei, amânase totul până era prea târziu. „Pe viitor, voi fi mai curajoasă”, își zise ea. „Pe viitor, voi spune mereu ce gândesc, cu elocvență și pasiune.”

Ajunseseră la poarta parcului, locul unde ar trebui probabil să-și ureze noapte bună.

Lovi cu piciorul pietrișul de pe alee și se scărpină în cap.

— Cred că este timpul să...

Dexter o luă de mână.

— Fii atentă. De ce nu vii să bem ceva?

Emma impuse propriului chip să nu arate încântare.

— Ce, acum?

— Sau măcar să te plimbi cu mine?

— Nu vin ai tăi?

— Nu până diseară. E numai cinci și jumătate.

Dexter îi mângâia degetele. Emma se prefăcu a ezita.

— Bine, atunci, zise ea și ridică din umeri, indiferentă, iar el îi dădu drumul la mână și începu să meargă.

În timp ce traversau calea ferată la North Bridge și intrau în Orașul Nou georgian, în mintea lui începu să se formeze un plan. Va ajunge acasă la șase și îi va suna imediat pe ai lui la hotel, aranjând să se întâlnească direct la restaurant la ora opt, și nu la apartamentul lui la șase și jumătate. Asta urma să-i ofere aproape două ore pline. Callum va fi plecat cu prietena lui, ei doi vor avea la dispoziție apartamentul numai pentru ei, iar el va putea să o sărute din nou. Camerele cu tavan înalt și pereți albi erau goale, cu excepția valizelor lui și a câtorva piese de mobilier, a saltelei din dormitorul lui și a unui vechi șezlong. Vreo două huse, și ar semăna cu decorul pentru o piesă rusească. Știa destule despre Emma ca să-și dea seama că ar fi impresionată de așa ceva, iar el aproape sigur va fi în stare să o sărute, chiar și treaz fiind. Indiferent ce urma să se întâmple între ei pe viitor, indiferent ce certuri și repercusiuni planau asupra lor, știa că acum își dorea foarte mult să o sărute. Drumul pe jos mai dura un sfert de oră, și simți că începea să găfâie ușor. Ar trebui să ia un taxi.

Poate că și ea avea aceeași idee, fiindcă acum mergeau foarte repede, coborând panta abruptă de pe Dundas Street, cu coatele atingându-li-se din când în când; Forth se vedea încețoșat în depărtare. După toți acești ani, Emma tot mai era încântată de priveliștea râului de un albastru metalic printre casele georgiene minunat clădite.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că locuiești pe aici, spuse ea pe un ton dezaprobator, dar cu invidie, și, vorbind, simți că i se taie respirația.

Se îndreptau spre apartamentul lui bine dotat, urmau să o facă, și, stânjenită, își dădu seama că i se înroșise pielea gâtului anticipând momentul. Își trecu limba peste dinți, încercând fără succes să și-i curețe. Oare era nevoie să se spele pe dinți? Întotdeauna șampania îi dădea o respirație urât mirositoare. Ar trebui să oprească undeva să-și cumpere niște gumă de mestecat? Sau prezervative, oare Dexter avea prezervative? Sigur că avea; era ca și cum ai fi întrebat dacă are pantofi. Dar ar trebui să se spele mai întâi pe dinți sau să se arunce asupra lui de îndată ce închideau ușa? Încercă să-și aducă aminte ce lenjerie purta, apoi își aminti de lenjeria ei specială pentru urcatul pe munte. Era prea târziu să se preocupe de asta; ajunseseră pe Fettes Row.

— Nu mai avem mult, zise el și zâmbi, iar Emma zâmbi la rândul ei, apoi râse și îl apucă de mână, ca o acceptare a ceea ce urma să se întâmple.

Acum aproape că alergau. El spusese că locuia la numărul 35, iar Emma se trezi că numără în gând. 75, 73, 71. Aproape ajunseseră. Lui i se strânsese inima în piept, ea simțea că i se face rău. 47, 45, 43. Emma simțea un junghi în coaste și furnicături electrice în vârful degetelor; acum el o trăgea de mână, și amândoi râdeau, alergând pe stradă. O mașină claxonă. „N-o băga în seamă, continuă-ți drumul, orice ar fi nu te opri.”

Dar se auzi o voce de femeie care strigă „Dexter! Dexter!” și toate speranțele ei se prăbușiră, de parcă s-ar fi izbit de un zid.

Jaguarul tatălui lui Dexter era parcat vizavi de numărul 35, iar mama lui cobora din mașină, făcându-i semn cu mâna de peste drum. Dexter nu-și imaginase niciodată că ar putea fi mai puțin încântat să-și vadă părinții.

— Iată-te! Te așteptam!

Emma observă că Dexter îi dădu drumul la mână, aproape aruncându-i-o, după care traversă strada și o îmbrățișă pe mama lui. Cu un acces de iritare, Emma remarcă faptul că doamna Mayhew era extrem de frumoasă și îmbrăcată elegant, deși nu și tatăl lui – un bărbat înalt, sobru, cu hainele în dezordine, evident nemulțumit că fusese lăsat să aștepte. Ochii mamei întâlneau privirea Emmei peste umărul fiului ei, și femeia îi aruncă un zâmbet indulgent, consolator, aproape ca și cum știa. Era privirea pe care ar fi aruncat-o o ducesă care își descoperea fiul neascultător sărutându-l pe slujnică.

După aceea, lucrurile se derulară mai repede decât ar fi vrut Dexter. Amintindu-și de convorbirea telefonică falsă, își dădu seama că urma să fie prins cu minciuna dacă nu reușea să îi ducă sus în apartament cât mai repede posibil, dar tatăl lui întreba de parcare, mama se mira unde fusese toată ziua, de ce nu sunase, în timp ce Emma rămăsese puțin mai departe,

încă în postura de slujnică, respectuoasă și inutilă, întrebându-se cât de repede putea să accepte înfrângerea și să plece acasă.

— Credeam că ți-am spus că venim aici la șase...

— La 6.30, de fapt.

— Am lăsat un mesaj dimineață pe robot...

— Mamă, tată, ea e prietena mea Emma!

— Ești sigur că pot să parchez aici? Întrebă tatăl lui.

— Mă bucur să te cunosc, Emma. Sunt Elizabeth. V-ați bronzat. Unde ați fost toată ziua?

— Fiindcă, dacă primesc o amendă, Dexter...

Dexter se întoarse spre Emma, cerându-și rugător scuze din priviri.

— Vrei să intri să bem ceva?

— Sau să vii cu noi la cină?

Emma îi aruncă o privire lui Dexter, care făcuse ochii mari din cauza a ceea ce ea interpretează drept șoc auzind o asemenea idee. Sau era încurajare? Indiferent ce era, trebuia să refuze. Păreau niște oameni destul de drăguți, dar nu asta era ceea ce voia ea, să pice neanunțată într-o reuniune de familie. Urmau să meargă la un local cu ifose, ea arăta ca un pădurar și, în plus, care era de fapt rostul? Să stea acolo uitându-se la Dexter, în timp ce ei o întrebau cu ce se ocupau părinții ei, la ce școli a mers. Deja simțea că se făcea tot mai mică în fața încrederii de sine impertinente a acestei familii, a afecțiunii ostentative reciproce, a banilor, a eleganței și a rafinamentului lor. Ar deveni timidă sau, și mai rău, s-ar îmbăta, și niciuna dintre situații nu i-ar spori șansele. Mai bine să renunțe. Reuși să zâmbească.

— De fapt, mai bine m-aș întoarce acasă.

— Ești sigură? Întrebă Dexter, încruntându-se.

— Mda, am niște chestii de făcut. Du-te liniștit. Poate ne mai vedem.

— Oh. OK, rosti el, dezamăgit.

Dacă ar fi vrut să vină nu ar fi fost nici o problemă, dar „poate ne mai vedem”? Se gândi că poate nu prea se omora după el. Se lăsă tăcerea. Tatăl lui se duse să se uite încă o dată la parcometru.

Emma își ridică fruntea.

— Atunci, la revedere.

— La revedere.

Emma se întoarse spre Elizabeth.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Și mie, Emily.

— Emma.

— Desigur. Emma. La revedere, Emma.

— Și... Ridică din umeri spre Dexter în timp ce mama lui îi privea. Ei bine, îți doresc să ai o viață frumoasă.

— Și tu la fel. Să ai o viață frumoasă!

Emma se întoarse și începu să se îndepărteze. Familia Mayhew o privi plecând.

— Dexter, îmi pare rău, am întrerupt ceva?

— Nu, deloc. Emma e doar o prietenă.

Zâmbind pentru sine, Elizabeth Mayhew îl privi cu atenție pe frumosul ei fiu, apoi întinse mâna și îi luă ambele revere în mâini, trăgându-le încet ca să-i așeze sacoul pe umeri.

— Dexter, nu tot așa ai fost îmbrăcat și ieri?

Și așa, Emma Morley se îndreptă spre casă în lumina înserării, trăgându-și după sine dezamăgirea. Acum începea să se răcorească, și se cutremură, de parcă ar fi simțit ceva în aer, un fior de neliniște care îi cuprinsese șira spinării, atât de intens, încât o făcu să se oprească o clipă. „Teama de viitor”, își zise. Se trezi în intersecția impozantă dintre George Street și Hanover Street, înconjurată de oameni care se grăbeau spre casă de la lucru sau să se întâlnească cu prieteni sau iubiți, având cu toții un scop și o direcție. Și iat-o pe ea, la douăzeci și doi de ani, dezorientată, îndreptându-se înapoi spre un apartament murdar, înfrântă încă o dată.

„Ce faci cu viața ta?” Într-un fel sau altul, se părea că oamenii îi pusese mereu această întrebare: profesorii, părinții, prietenii la ora trei dimineața, dar întrebarea nu păruse niciodată atât de presantă, și tot nu se afla mai aproape de răspuns. Viitorul se înălța în fața ei, o succesiune de zile goale, fiecare mai înfricoșătoare și mai necunoscută decât cea dinaintea ei. Cum o să și le umple pe toate?

Începu să meargă din nou, spre sud, către Deal. „Trăiește-ți fiecare zi ca și cum ar fi ultima” – sfatul tradițional. Dar, pe bune, cine are energie pentru așa ceva? Dacă plouă sau te simți prost dispus? Pur și simplu, nu e practic. E mult mai bine să încerci pur și simplu să fii bun, curajos și îndrăzneț, și să schimbi ceva. Nu chiar să schimbi lumea, dar măcar puțin în jurul tău. Să te duci cu pasiune, cu mașina de scris electrică, și să muncești din greu să faci... ceva. Poate să schimbi vieți prin artă. Să îți prețuiești prietenii, să îți respecti principiile, să trăiești cu pasiune, din plin și bine. Să experimentezi lucruri noi. Să iubești și să fii iubit, dacă ți se ivește vreodată șansa.

Asta era teoria ei generală, deși nu începuse prea bine. Cu o ridicare din umeri, își luase rămas-bun de la cineva care îi plăcea cu adevărat, primul băiat la care ținuse într-adevăr, și acum trebuia să accepte că nu avea să-l mai revadă probabil niciodată. Nu avea nici un număr de telefon, nici o adresă, și, chiar dacă ar fi avut, care era rostul? Nici el nu îi ceruse numărul de telefon, iar ea era prea mândră ca să fie doar o altă fată visătoare care lasă mesaje nedorite. „Să ai o viață frumoasă” fusese ultima ei replică. Oare asta fusese cel mai bun lucru pe care putuse să-l spună?

Își continuă drumul. Castelul începu să apară în raza ei vizuală, când auzi pași, tăpile unor pantofi eleganți care plesneau cu putere pavajul din spatele ei, și chiar înainte să-și audă numele, se întoarse zâmbind, fiindcă știa că era el.

— Am crezut că te-am pierdut! spuse Dexter, oprindu-se din alergare, roșu la față și cu răsuflarea întretăiată, încercând să-și recapete oarecum nonșalanța.

— Nu, sunt aici.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

— Nu, serios, e în regulă.

Dexter rămase cu mâinile sprijinite pe genunchi, recăpătându-și suflul.
— Nu-i așteptam pe ai mei decât mai târziu, și, când au apărut ca din senin, mi-au distras atenția, și apoi brusc mi-am dat seama... ai răbdare cu mine... mi-am dat seama că nu am aflat cum să iau legătura cu tine.

— Ah. OK.

— Așa că... uite, nu am nimic de scris. Ai tu? Trebuie să ai.

Emma se lăsă pe vine și scotoci în rucsac printre rămășițele picnicului lor. „Găsește un pix, te rog, găsește un pix, trebuie să ai un pix...”

— Uraaa! Un pix.

„Ura? Ai strigat „ura!” imbecilo! Păstrează-ți cumpătul. Nu strica totul acum!”

Căută în portofel o bucată de hârtie, găsi un bon de la super-market și i-l dădu, apoi îi dictă numărul de telefon, numărul părinților ei din Leeds, adresa lor și adresa ei din Edinburgh, subliniind codul poștal corect, și, la rândul lui, Dexter i-l scrisse pe al lui.

— Asta e al meu. Îi înmână bucățica prețioasă de hârtie. Sună-mă sau te sun eu, dar unul dintre noi o să sune, da? Adică, nu e un concurs. Nu pierzi nimic dacă suni primul.

— Înțeleg.

— Sunt plecat în Franța până în august, dar apoi mă întorc, și poate ai vrea să vii să îmi faci o vizită.

— Să stau la tine!

— Nu pentru totdeauna. Pentru un weekend. La mine. La ai mei, adică. Numai dacă vrei.

— Oh. OK. Da. OK. Da. Da. OK. Da.

— Bine. Trebuie să mă întorc. Ești sigură că nu vrei să vii să bem ceva? Sau să luăm masa?

— Nu cred că ar fi bine, zise ea.

— Mda, nici eu nu cred.

El păru ușurat, și Emma se simți din nou desconsiderată. „De ce nu?” se gândi. Îl făcea să se simtă jenat?

— Oh. Bine. De ce?

— Fiindcă, dacă ai veni, cred că aș înnebuni. De frustrare, adică. Să stai acolo. Fiindcă nu aș putea să fac ceea ce aș vrea să fac.

— De ce? Ce vrei să faci? întrebă ea, deși știa răspunsul.

El o apucă ușor de ceafă cu o mână, și imediat ea își puse o mână pe șoldul lui, și se sărutară în stradă, în timp ce în jurul lor oamenii se grăbeau spre casă în seara de vară, și acela a fost cel mai dulce sărut pe care fiecare dintre ei avea să-l simtă vreodată.

Aici începe totul. Totul începe aici, astăzi.

Și apoi se termină.

— Ne mai vedem, zise el, îndepărtându-se încet, cu fața spre ea.

— Sper că da, replică ea zâmbind.

— Și eu sper. Pa, Em.

— Pa, Dex.

— La revedere.

— La revedere. La revedere.

SFÂRȘIT

1 Bedales School, școală particulară din Marea Britanie, înființată în 1893 de John Haden Badley, ca reacție la limitările și la convenționalismul școlii victoriene – prin urmare, cunoscută pentru spiritul liberal și atitudinea relaxată (n.tr.)

2 Insuportabila ușurătate a ființei, roman de Milan Kundera (n.tr.)

3 Omul care își confundă soția cu o pălărie, lucrare de Oliver Sacks (n.tr.)

4 Saint Swithin, episcop de Winchester în secolul al IX-lea, faimos pentru miracolele făcute după moarte. Tradiția spune că, dacă plouă de Saint Swithin Day – 15 iulie – va ploua timp de patruzeci de zile. (n.tr.)

5 În engleză, în original, Bombonica (n.tr.)

6 Dovada apartenenței la Actors' Equity Association, o organizație a actorilor de teatru din Statele Unite (n.tr.)

7 În engleză, în original, Gâtlejul, Abatorul Șase și Biscuitul Rău (n.tr.)

8 Second Summer of Love, nume dat perioadei 1988-1989, în care muzica acid house și petrecerile la care se consuma ecstasy erau în plin avânt (n.tr.)

9 Desmond Mpilo Tutu, născut în 1931, este un activist sud-african și cleric creștin care și-a câștigat faima mondială în anii 1980, prin militantismul său anti-apartheid (n.tr.)

10 Oraș de coastă și comitat în Țara Galilor (n.tr.)

11 Roman al scriitorului britanic E. M. Foster (1878-1970) care urmărește destinele a două familii, oferind totodată o analiză subtilă a societății britanice (n.tr.)

12 În engleză, în original, Broasca și Papagalul (n.tr.)

13 În engleză, în original, Pisica de Chesire (n.tr.)

14 În original, Poli Tax Riots, serie de revolte populare desfășurate la Londra în martie 1990 contra taxelor impuse de Partidul Conservator condus de Margaret Thatcher (n.tr.)

15 În engleză, în original, referitor la John Reith, funcționar public britanic și primul director general al BBC (1889-1971) (n.tr.)

16 Marcă de pastă corectoare (n.tr.)

17 Joc de cuvinte intraductibil. În original, bluestocking (literal, „ciorapi albaștri”) este un termen ironic care desemnează o femeie foarte dedicată studiului, erudită (n.tr.)

18 Joc în care jucătorii încearcă să găsească cuvinte în secvențele de litere obținute cu ajutorul unor zaruri cu litere (n.tr.)

19 Accent sau dialect al locuitorilor din zona East End din Londra, unde multă vreme au locuit imigranți și clasa muncitoare (n.tr.)

- 20 Cea mai veche școală particulară din Anglia, din orașul cu același nume, situat în sud-estul țării (n.tr.)
- 21 Garota delțanema, titlul unui celebre melodii bossa nova (n.tr.)
- 22 În engleză, în original, „Curea” (n.tr.)
- 23 Cântec interpretat de Frank Sinatra, în care există versul A sigh is just a sigh – „Un supin nu e decât un suspin” (n.tr.)
- 24 Spectacol de operă jucat pentru prima oară în 1935 (n. red.)
- 25 Campaign for Nuclear Disarmament, organizație care susține dezarmarea nucleară unilaterală a Marii Britanii (n.tr.)
- 26 Emergency on Planet Earth, albumul de debut al formației Jamiroquai (n. red.)
- 27 George Gershwin, compozitor și pianist american (n. red.)
- 28 În engleză, în original, „Domnul Chicoteli” (n.tr.)
- 29 William Melville „Bill” Hicks (1961-1994), celebru actor de stand-up comedy și muzician (n.tr.)
- 30 Children of a Lesser God, dramă romantică din 1986, despre un profesor logoped la o școală de surdomuți care se îndrăgostește de o tânără surdă din aceeași instituție (n.tr.)
- 31 În limba engleză, în original, Laboratorul de Râs (n.tr.)
- 32 Melodie din musicalul original Oliver! jucat pe Broadway în anii 1960 și din filmul cu același nume din 1968 (n.tr.)
- 33 În franceza în original: „Cuvântul potrivit.”
- 34 Scriitor și compozitor britanic, creatorul muzicii și versurilor pentru Oliver! (n.tr.)
- 35 În engleză, în original, „prăjeli de vară” (n. red.)
- 36 Aluzie la filmul When Harry Met Sally (Când Harry o întâlnește pe Sally), comedie romantică din 1989, cu Billz Crystal și Meg Ryan în rolurile principale (n. red.)
- 37 În engleză, în original, Casa lui Ha Ha (n.tr.)
- 38 Formație britanică de muzică house (n. red.)
- 39 Lanț de magazine din Marea Britanie specializate în comercializarea de alimente congelate (n.tr.)
- 40 Prima carte dintr-o trilogie scrisă în 1959 de scriitoarea engleză Laurie Lee (n. red.)
- 41 Arthur Stanley Jefferson, cunoscut ca Stan Laurel, actor de comedie britanic, scriitor și regizor (n. red.)
- 42 Băutura suntem noi (n.tr.)
- 43 Serie de șase romane ale autoarei de literatură pentru copii Enid Blyton, care au ca subiect întâmplările desfășurate la internatul cu același nume (n.tr.)
- 44 Viața la țară (n.tr.)
- 45 Detectivul (n.tr.)
- 46 Referire la poemul lui E. E. Cummings, Somewhere I Have Never Travelled (n.tr.)

47 Registru cadastral întocmit în Anglia în urma unui recensământ întreprins în 1086 de oficialitățile lui William Cuceritorul, în scopul de-a fixa taxele funciare și alte impozite (n. red.)

48 Melodie compusă de Gerry Goffin și Carole King și celebră în interpretarea formației pop britanice Hermans Hermits (n.tr.)

49 Leni Riefenstahl, născută Helene Bertha Amalie Riefenstahl (1902-2003), regizoare de film, dansatoare și actriță germană care s-a remarcat prin estetica și prin tehnica regizorală proprii, fiind una dintre cele mai controversate personalități feminine ale secolului trecut (n.tr.)

50 Cântecel pentru copii (n.tr.)

51 Personaj din emisiunea TV pentru copii Teletubbies (n.tr.)

52 Bătrân fermier din cântecelul pentru copii Old MacDonald Had a Farm (n. red.)

53 Melodie a Madonnei (n.tr.)

54 Cu sufletul la gură, dramă romantică regizată de Jean-Luc Godard în 1960 (n. red.)

55 În franceză, în original, „Plecați într-un loc drăguț în vacanță? Ieșiți în oraș diseară?” (n. red.)

56 Cartier din zona de nord a Londrei (n.tr.)

57 În franceza în original: „Îmi pare foarte rău, dar glandele mele sunt umflate. Cred că am amigdalită.”

58 Zonă deluroasă din partea central-vestică a Marii Britanii (n.tr.)

59 În engleză, în original, Gardeners' Question Time, emisiune radio ce a fost difuzată mulți ani pe BBC Radio 4, în care grădinarii adresau întrebări experților în domeniu (n. red.)

60 Capitolul XV, traducere de Cristina Jinga, Ed. Leda, 2004 (n.tr.)

61 Jules și Jim, film franțuzesc regizat în 1962 de François Truffaut, după un roman semiautobiografic al lui Henri-Pierre Roche (n. red.)

62 Tenzing Norgay, șerpaș nepalez care, împreună cu neo-zeelandezul Edmund Hillary, a fost primul care a cucerit vârful muntelui Everest, pe 29 mai 1953 (n. red.)

63 Percy Bysshe Shelley, unul dintre marii poeți ai romantismului englez, considerat de critici unul dintre cei mai de seamă lirici ai literaturii engleze (n. red.)

64 William Wordsworth, poet englez din prima perioadă a romantismului (n. red.)

65 Referire la expresia Ships that pass în the night, care semnifică oameni ce se întâlnesc o dată sau de două ori întâmplător, după care nu se mai văd niciodată (n.tr.)

66 Succesiune de străzi care formează artera principală din Orașul Vechi din Edinburgh (n.tr.)